

ACADEMIA ROMÂNĂ
INSTITUTUL „BUCOVINA”
RĂDĂUȚI

ANALELE
BUCOVINEI

ANUL XXIII, 1/2016

EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE

COLEGIUL DE REDACȚIE

Acad. ȘTEFAN ȘTEFĂNESCU
DORIN IEȘAN, membru corespondent al Academiei Române
MIHAI IACOBESCU
ȘTEFAN PURICI
ORTFRIED KOTZIAN
MIHAI-ȘTEFAN CEAUȘU
MARIAN OLARU

Redactor-șef:

D. VATAMANIUC
membru de onoare al Academiei Române

Secretar de redacție:

VASILE I. SCHIPOR

Responsabil de număr:

ȘTEFĂNIȚA-MIHAELA UNGUREANU

Revista se poate procura contracost la:

EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE, Calea 13 Septembrie, nr. 13, sector 5, 050 711,
București, România, tel. 4021 318 81 46, 4021 318 81 06, fax 4021 318 24 44;
e-mail: edacad@ear.ro

Comenzile pentru abonamente se primesc la:

ORION PRESS IMPEX 2000, S.R.L., P.O. Box 77–19, sector 3, București,
România, tel/fax. 4021 610 67 65, 4021 210 67 87, E-mail: office@orionpress.ro
S.C. MANPRES DISTRIBUTION S.R.L., Piața Presei Libere, nr. 1, Corp B, Etaj 3,
Cam. 301–302, sector 1, București, Tel.: 4021 314 63 39, Fax: 4021 314 63 39,
E-mail: abonamente@manpres.ro, office@manpres.ro, www.manpres.ro

Apare de două ori pe an.

Coperta: Biserica rușilor-lipoveni „Sfântul Serghe din Radonej” din Climăuți, comuna Mușenița, județul Suceava, construită în 1905 după modelul vechilor biserici rusești.

Sursa reproducerii: https://ro.wikipedia.org/wiki/Clim%C4%83u%C8%9Bi,_Suceava.

Adresa redacției:

Calea Bucovinei, nr. 9
725 400 – Rădăuți, jud. Suceava
Tel./fax: 0230561408
E-mail: bucovina_cs@yahoo.com

© 2016, EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE

Calea 13 Septembrie, nr. 13, sector 5
050 711 București, România
www.ear.ro

Die Zeitschrift „Analele Bucovinei”, eine Publikation des Bukowina-Instituts Radautz der Rumänischen Akademie, veröffentlicht Studien und Artikel über die Bukowina aus allen Forschungsbereichen. Die Persönlichkeiten, die kulturellen, wissenschaftlichen und wirtschaftlichen Institutionen und Stiftungen, sowie die Verfasser von Presseberichten, die zur Erweiterung und Verbreitung der Bukowina betreffenden Kenntnissen beitragen, erfreuen sich in den Seiten der vorliegenden Zeitschrift einer besonderen Aufmerksamkeit. Die Geschichte der kirchlichen und fürstlichen Bauten und der gegenwärtige Zustand der Naturdenkmäler, sowie die Themen im Bereich der Ökologie werden ebenfalls in Betracht gezogen.

Die gegenwärtige literarische und wissenschaftliche Bewegung wird durch Rezensionen der Bukowina gewidmeten Bücher und Zeitschriften präsentiert.

Die Zeitschrift „Analele Bucovinei” verwertet Informationen aus älteren Werken, d. h. aus deutschsprachigen, dem Dokumentenfonds des Radautzer Bukowina-Instituts gehörenden Büchern über die Bukowina und bringt sie zur Kenntniss des Publikums.

Die vorliegende Publikation steht dem Zentrum für Bukowina-Forschungen an der Czernowitzer Universität, sowie dem Bukowina-Institut in Augsburg zur Verfügung. Das Bukowina-Institut Radautz organisiert und nimmt an verschiedenen wissenschaftlichen Veranstaltungen und Tagungen zum Thema „Bukowina” teil.

În atenția colaboratorilor

Redacția periodicului „Analele Bucovinei” primește, în vederea publicării, în principal, lucrări originale ce acoperă, prin diversitate, secțiunile sale tradiționale: studii și articole științifice, documentare (corespondență, memorialistică, memorii, note, procese-verbale, rapoarte, referate inedite etc.), recenzii, cronici și dări de seamă privind viața științifică internă și internațională.

Toate materialele vor fi trimise pe adresa redacției, în format electronic, fiind culese în Times New Roman, corp 11, la un rând și având notele numai la subsol, trecute în corp 9, solicitându-se confirmare de primire. Fiecare articol și studiu va avea la început rezumatul în limba română ori în engleză și germană, precum și o listă de cuvinte și sintagme-cheie. Pentru a putea contribui la o mai bună diseminare a rezultatelor cercetării științifice privind problematica Bucovinei istorice, redacția este obligată să limiteze dimensiunea materialelor acceptate: studii – cel mult 25 p., documentare – cel mult 25 p., articole – circa 15 p., recenzii – circa 5 p., cronici și dări de seamă – circa 10 p. Reprodusele după fotografii și facsimilele vor avea o rezoluție mare, o bună claritate și, alăturat, explicațiile corespunzătoare, tipărirea în acest caz realizându-se numai în alb-negru, în text ori la sfârșitul acestuia.

Toate materialele vor respecta normele de ortografie și de punctuație stabilite de Academia Română și în vigoare astăzi, precum și exigențele stilului științific, ale deontologiei profesionale. În cazul materialelor primite de la colaboratorii externi, acceptarea pentru publicare se face pe baza unui referat întocmit de specialiști. Toți colaboratorii sunt rugați să-și facă revizia științifică a textelor cu deosebită atenție, înainte de a le trimite redacției, menționând acest lucru în corespondența de însoțire, și să atașeze, totodată, un fișier biobibliografic succint, adus la zi, pentru publicare la sfârșitul fiecărui tom. Redacția „Analelor Bucovinei” adresează tuturor celor preocupați de cunoașterea istoriei Bucovinei, sub toate aspectele ei, rugămintea de a-i semnala toate lucrările nou apărute pe această temă, indiferent de țară și limba de tipărire, pentru a le consemna pe coperta a IV-a și a le semnala, astfel, și utilizatorilor noștri interesați.

Materialele nepublicate în paginile periodicului „Analele Bucovinei” nu se restituie.

Fiind o publicație cu caracter strict științific, „Analele Bucovinei” nu participă la polemicele cu caracter politic și de altă natură, încercând să se mențină pe linia adoptată încă de la înființare, în 1994, dar va promova, cu toate acestea, spiritul critic, în tradiția de prestigiu a presei academice și a culturii din România, cu discernământ, moderație și în mod constructiv, urmărind exclusiv promovarea valorilor de patrimoniu, național și european, ale Bucovinei istorice și emanciparea discursului istoriografic al periodicului.

CĂRȚI NOI DESPRE BUCOVINA

- Corina Adomniței, *File din cronica unei familii bucovinene*, Suceava, f. ed., 2015.
- Corina Adomniței, *In memoriam. Profesorul Ilie Rotar, fiu al Păltinoasei (1899–1981)*, Suceava, f. ed. 2016.
- Gheorghe A. Aga, *Slujitori ai școlii și personalități dorneștene*, Cuvânt-înainte: Ion Prelipcean, Prefață: prof. dr. Vasile I. Schipor, Postfață: dr. Rodica Iațencu, Horodnic de Jos, Editura „Ion Prelipcean”, 2016.
- Carol Aschembrenner, *Destinul unui deportat*, București, Editura „Amurg sentimental”, 2016.
- Carol Aschembrenner, *Cinci ani în Donbas*, Sibiu, Editura Honterus, 2016.
- Doina Cernica, *Țara de Sus, de mai sus*, Suceava, Editura Mușatinii, 2015.
- Andrei Corbea-Hoișie Sigurd P. Scheichl (Hg.), *Kulturen an "Peripherien" Mitteleuropas (am Beispiel der Bukowina und Tirols)*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Hartung-Gorre Verlag Konstanz, 2015.
- Liliana Corobca, Dumitru Covalciuc, *Golgota românească. Mărturiile bucovinenilor deportați în Siberia*, București, Editura Saeculum IO, 2015.
- Vasile Diacon, *Codrul secular Slătioara, perlă pe Suha bucovineană*, Iași, Editura Pim, 2016.
- Arcadie Dugan-Opaț, *Albumul mare al Societăților „Arboroasa” și „Junimea” din Cernăuți*, I, Ediție îngrijită, prefață, notă asupra ediției, index și glosar: Marian Olaru și Arcadie M. Bodale, Suceava, Editura Universității „Ștefan cel Mare”, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (41), Seria „Documente” (2), 2015.
- Anca Filipovici, *Cărturarii provinciei. Intelectualii și cultura locală în nordul Moldovei interbelice*, Iași, Editura Institutul European, 2015.
- Petru Froicu, Eugen Dimitriu, *Teologia în Bucovina*, vol. I, II, Iași, Editura Tipo Moldova, 2015.
- Daniel Hrenciuc, *Polonezii din România (1918–1980). De la Regat la Republica Socialistă*, vol. I, București, Editura Etnologică, 2015.
- Rodica Iațencu, Marian Olaru (ed.), *Bucovineni în Parlamentul României întregite*, Vol. I, *Sesiunea 1919–1920*, București, Editura Academiei Române, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (38), Seria „Documente” (1), 2015.
- Mircea Ivănoiu, Ștefan Ungurean, *Oameni prin vremuri. Bucovineni în secolul XX*, Brașov, Editura Universității Transilvania, vol. I–II, 2015.
- Ortfried Kotzian, Ioana Scridon, Luzian Geier, *Deportation von Bukowinadeutschen in die Sowjetunion*, Suceava, Demokratisches Forum der Deutschen in Rumänien, Regionalforum Buchenland (Bukowina), 2015.
- Elke Vera Kotowski (hrsg.), *Das Kulturerbe deutschsprachiger Juden: Eine Spurensuche in den Ursprungs-, Transit- und Emigrationsländern*, Berlin, 2015.
- Ilie Luceac, *Eudoxiu (Doxaki) Hurmuzaki (1812–1874)*, Cernăuți, Editura „Alexandru cel Bun” – Editura DrukArt, 2015.
- Alis E. Niculică, Vasile I. Schipor, „*Revista Bucovinei*” (București, 1916; Cernăuți 1942 – Timișoara, 1945). *Bibliografie*, Studiu introductiv și notă asupra ediției: dr. Vasile I. Schipor, Bibliografie, indice de nume și album: dr. Alis Niculică, Suceava, Editura George Tofan, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (40), Seria „Instrumente de lucru” (1), 2015.
- Bogdan-Petru Niculică, *Epoca bronzului în Podișul Sucevei*, Suceava, Editura „Karl A. Romstorfer”, 2015.
- Liviu Papuc, *Deceniul limpezirii (1906–1916). Bucovina sub lupa „Neamului românesc” al lui N. Iorga*, Iași, Editura TipoMoldova, 2016.
- Daniel Popa, *Povestea familiei Motrescu din Vicovu de Jos*. Luptele partizanilor anticomuniști din Bucovina, 1944–1958, București, Fundația Academia Civică, Colecția „Istorie orală” (29), Seria „Recviem pentru țăranul român” (1), 2015.
- Gheorghe Popa, Onisim Todașcă, *Monografia mineritului din Bucovina*, 2015.
- Valerian I. Procopciuc, *Sucevița, cronică în imagini*, Suceava, Editura Mușatinii, 2015.
- Kurt Rein, *Buchenlanddeutsche Mundartproben*. Zeugnisse einer Sprachinsel-Landschaft, Augsburg, Bukowina-Institut, 2015.
- Helmut Rumpfer, Kurt Scharr, Constantin Ungureanu (Hg.), *Der Franziszeische Kataster im Kronland Bukowina. Czernowitzer Kreis (1817–1865). Statistik und Katastralmappen*, Böhlau Verlag, Wien-Köln-Weimar, 2015.
- Stefan Sienerth (Hg.), „*Immer die Angst im Nacken, meine Erinnerung könnte versagen*“. Interviews mit deutschen Schriftstellern und Literaturwissenschaftlern aus Südosteuropa, Veröffentlichungen des Instituts für deutsche Kultur und Geschichte Südosteuropas an der LMU München im Verlag Friedrich Pustet, Regensburg, 2015.
- Tereza Simigalia, Oliviu Boldura, *Monumente medievale din Bucovina*, București, Editura ACS, 2015.
- George Tofan, *Publicistica*, vol. I (*Viața culturală în Bucovina*), Ediție îngrijită de Gheorghe Giurcă, Gavril Irimescu, Traian Duminiță, Suceava, Editura „George Tofan”, 2014; *Publicistica*, vol. II, Suceava, Editura „George Tofan”, 2015.
- Constantin Ungureanu, *Școlile secundare din Bucovina (1808–1918)*, Chișinău, f. ed., 2016.
- Markus Winkler (Hg.), *Partizipation und Exklusion. Zur Habsburger Prägung von Sprache und Bildung in der Bukowina. 1848–1918–1940*, Veröffentlichungen des Instituts für deutsche Kultur und Geschichte Südosteuropas an der LMU München im Verlag Friedrich Pustet, Regensburg, 2015.
- Iulia-Elena Zup, *Traducerile legislației austriece în Bucovina habsburgică (1775–1918)*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2015.

ISSN 1221 – 9975

Analele Bucovinei, **XXIII**, 1 (46), p. 1 – 350, Rădăuți – București, 2016

ANALELE BUCOVINEI

ANUL XXIII

1 (46) / 2016

Academia Română – 150 de ani în serviciul națiunii

Tom aniversar consacrat împlinirii a 150 de ani de la înființarea Societății Literare Române (1 aprilie 1866), devenită Societatea Academică Română (1 august 1867).

SUMAR

EDITORIAL

ORTFRIED KOTZIAN, *Germanii din Bucovina din 1989 până în prezent, în România și Ucraina*.....5

EVOCĂRI

JUSTINIAN-REMUS COJOCAR, *Părintele Nicolae Pentelescu – vrednic slujitor al Altarului lui Dumnezeu în Bucovina*.....23

VIAȚA POLITICĂ, CULTURALĂ, LITERARĂ ȘI ARTISTICĂ

CONSTANTIN UNGUREANU, *Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cernăuți (1875–1919)*41
DINU POȘTARENCO, *Aportul lui George Tofan la naționalizarea învățământului din Basarabia*.....65
RADU-FLORIAN BRUJA, *Influențele legislației electorale asupra comportamentului alegătorilor din Bucovina în perioada interbelică*.....79
ALEXANDRU-OVIDIU VINTILĂ, *Nuanțe ale sociologiei creștine a lui Traian Brăileanu. Critica întreprinsă împotriva raționalismului iluminist*.....93

ISTORIE, DEMOGRAFIE, TOPONIMIE, ONOMASTICĂ, STATISTICĂ

IOANA SCRIDON, *Eisenau/Prisaca: imigrări și emigrări și o scurtă cronică în*

<i>Dicționarul geografic din 1908</i>	99
MARIAN OLARU, <i>Bucovina în Primul Război Mondial (II)</i>	107
VASILE I. SCHIPOR, <i>Bucovina în universul toponimiei central-europene</i>	131
KARINA STEMPEL-GANCARCZYK, <i>Bucovina secolului al XX-lea – o Arcadie în amintirile membrilor comunității polonezilor din România (pe baza interviurilor și a materialelor scrise din localitățile Bulai și Vicșani)</i>	155

FOLCLOR, ETNOGRAFIE, ARHITECTURĂ

VASILE S. CÂRDEI, <i>Folclor medical. Descânțece de deochi (I)</i>	165
--	-----

ȘTIINȚELE NATURII

RUXANDRA IONCE, <i>Plan de comunicare pentru conservarea biodiversității în situl Natura 2000 „ROSCI321 Moldova Superioară”, județul Suceava</i>	197
OVIDIU BĂTĂ, <i>Piscicultura și pescuitul în Bucovina</i>	205

OPINII

ION FILIPCIUC, <i>Generalul Iacob Zadik în Bucovina (II)</i>	227
--	-----

DOCUMENTAR

ARCADIE M. BODALE, <i>Decretul împăratului Iosif al II-lea din 14 martie 1787, privitoare la înnobilările boierilor și mazililor din Bucovina</i>	253
RODICA IAȚENCU, <i>Bucovineni în Parlamentul României Întregite. Adunarea Deputaților, sesiunea 1920–1922 (III)</i>	267

CĂRȚI. REVISTE

Dan Prisăcaru, <i>În avanpostul luptei pentru supraviețuire: apărarea națională a României și frontul secret în vâltoarea anilor 1938–1940</i> , București, Editura Militară, 2014, 425 p. și anexe (Marian Olaru)	293
Ortfried Kotzian, <i>Wer sind die Russlanddeutschen? Leben, Schicksal und Kultur einer deutschen Volksgruppe im Osten Europas und Mittelasiens</i> , Augsburg, 2015, 148 p. (Ștefănița-Mihaela Ungureanu)	299
Constantin Ungureanu, <i>Sistemul de învățământ din Bucovina în perioada stăpânirii austriece (1774–1918)</i> , Chișinău, f.e., 2015, 456 p. (Rodica Iațencu).....	301
«Țara Fagilor». Almanah cultural-literar al românilor nord-bucovineni” XXIII–XXIV, Cernăuți–Târgu-Mureș, Societatea Culturală „Arboroasa”–Fundația Culturală „Vasile Netea”, 2015, 408 p. (Vasile I. Schipor)	305
„Glasul Bucovinei”. Revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți–București, anul XXII, nr. 1 (85), 2015, 103 p. (Rodica Iațencu)	312

CRONICĂ

<i>Manifestările științifice ale Institutului „Bucovina” al Academiei Române din 2015 (Vasile I. Schipor).....</i>	<i>315</i>
--	------------

ANIVERSĂRI

<i>ȘTEFĂNIȚA-MIHAELA UNGUREANU, Heinrich Kipper (1875–1959) și lirica germană în grai popular din Bucovina</i>	<i>329</i>
--	------------

IN MEMORIAM

<i>„Dragostea pentru Bucovina și-a pus amprenta asupra întregii sale vieți” – In memoriam Dr. h. c. Erich Beck, cercetător și autor al <i>Bibliografiei Bucovinei</i> (1929–2015) (Luzian Geier).....</i>	<i>337</i>
---	------------

NOTE DESPRE AUTORI

ANALELE BUCOVINEI

ANUL XXIII

1 (46) / 2016

Die Rumänische Akademie – seit 150 Jahren im Dienste der Nation

Jubiläumsband zum 150. Gründungssfeier der Rumänischen Literarischen Gesellschaft (1. April 1866), die später zur Rumänischen Akademischen Gesellschaft (am 1. August 1867) geworden ist.

INHALTSVERZEICHNIS

LEITARTIKEL

ORTFRIED KOTZIAN, *Die Deutschen in der Bukowina der Gegenwart seit 1989, in Rumänien und der Ukraine*.....5

NACHRUFE

JUSTINIAN-REMUS COJOCAR, *Nicolae Pentelescu – würdiger Priester im Dienste des Altars Gottes in der Bukowina*.....23

POLITISCHES, KULTURELLES, LITERARISCHES UND KÜNSTLERISCHES LEBEN

CONSTANTIN UNGUREANU, *Die Fakultät für Orthodoxe Theologie aus Czernowitz (1875–1919)*.....41

DINU POȘTARENȚU, *Der Beitrag George Toftans zur Nationalisierung des Unterrichtswesens in Bessarabien*.....65

RADU-FLORIAN BRUJA, *Der Einfluss des Wahlgesetzes auf das Verhalten der Bukowiner Wähler in der Zwischenkriegszeit*.....79

ALEXANDRU-OVIDIU VINTILĂ, *Feinheiten der christlichen Soziologie bei Traian Brăileanu. Die Kritik gegen den aufklärerischen Rationalismus*.....93

GESCHICHTE, DEMOGRAPHIE, TOPONYMIK, ONOMASTIK, STATISTIK

IOANA SCRIDON, *Eisenau/Prisaca: Zu- und Auswanderungen und eine kleine Chronik*

<i>im Dicționarul geografic</i> von 1908.....	99
MARIAN OLARU, <i>Die Bukowina im Ersten Weltkrieg</i> (II).....	107
VASILE I. SCHIPOR, <i>Die Bukowina im Rahmen der zentral-europäischen Toponymik</i>	131
KARINA STEMPEL-GANCARCZYK, <i>Die Bukowina des 20. Jahrhunderts als ein Arkadien in den Erinnerungen der Mitglieder der polnischen Gemeinschaft aus Rumänien (Interviews und Aufzeichnungen aus den Ortschaften Bulai und Vicșani)</i>	155

FOLKLORE, ETHNOGRAPHIE, ARCHITEKTUR

VASILE S. CÂRDEI, <i>Volksheilkunde. Heilsprüche gegen den „bösen Blick“</i> (I).....	165
---	-----

NATURWISSENSCHAFT

RUXANDRA IONCE, <i>Kommunikationsplan für die Erhaltung der Biodiversität in dem Naturgebiet „ROSCI0321 Obere Moldova“, Landkreis Suceava</i>	197
OVIDIU BĂTĂ, <i>Fischzucht und Fischfang in der Bukowina</i>	205

STANDPUNKTE

ION FILIPCIUC, <i>General Iakob Zadik in der Bukowina</i> (II).....	227
---	-----

DOKUMENTAR

ARCADIE M. BODALE, <i>Das Allerhöchste Patent des Kaisers Josef des II. vom 14. März 1787 betreffend die Adellung der Bojaren und Masilen aus der Bukowina</i>	253
RODICA IAȚENCU, <i>Bukowiner Vertreter im Landtag Grossrumäniens. Abgeordnetenversammlung, Session 1920–1922</i> (III).....	267

BÜCHER. ZEITSCHRIFTEN

TAGESBERICHTE

<i>Die wissenschaftlichen Veranstaltungen des „Bucovina“-Instituts der Rumänischen Akademie 2015</i> (Vasile I. Schipor).....	315
---	-----

JAHRESTAGE

ȘTEFĂNIȚA-MIHAELA UNGUREANU, <i>Heinrich Kipper (1875–1959) und die deutsche Mundartdichtung aus der Bukowina</i>	329
---	-----

IN MEMORIAM

<i>Die Liebe zur Bukowina hat sein Leben bis zum Ende geprägt – Nachruf auf den Bukowina-Bibliograph und Forscher Dr. h.c. Erich Beck (1929–2015)</i> (Luzian Geier).....	337
---	-----

NOTEN ZU DEN ARTIKELVERFASSERN

DIE DEUTSCHEN IN DER BUKOWINA DER GEGENWART SEIT 1989, IN RUMÄNIEN UND DER UKRAINE

ORTFRIED KOTZIAN

Germanii din Bucovina din 1989 până în prezent, în România și Ucraina

(Rezumat)*

În contextul cercetării istoriei și culturii Bucovinei, editorialul de față abordează o temă de actualitate: *Germanii din Bucovina din 1989 până în prezent, în România și Ucraina*. Introducerea în problematica anunțată se află sub semnul întrebării *Cine sunt germanii bucovineni ai secolului al XXI-lea?*, la care autorul răspunde făcând o clasificare a persoanelor care se încadrează în această categorie. Sunt analizați factorii care au influențat viața socială a germanilor bucovineni, arătându-se că „schimbarea situației politice din Europa Centrală, de Est și de Sud-Est în perioada 1989–1991 a fost necesară pentru ca în Bucovina să se creeze acele premise ce au ajutat la eliberarea de sub regimul comunist totalitar, la aplicarea celor dintâi reforme democratice și la instalarea unei economii de piață. (...) Viața socială din Bucovina a fost marcată în acest interval de timp de atmosfera generală de schimbare din România și din Ucraina, devenită independentă”.

În continuare, dr. Ortfried Kotzian descrie activitatea Forumului Democrat al Germanilor din România și a Forumului Regional German din Bucovina (din 1990 până în prezent) și ilustrează situația actuală a germanilor din Regiunea Cernăuți. O importanță deosebită este acordată prezentării relațiilor de colaborare internațională dintre germanii bucovineni și Regiunea Schwaben (Germania), sub patronajul căreia se află, în prezent, cunoscuta Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen, precum și a activității inițiatorului acestei colaborări, și anume a președintelui Consiliului Regional Schwaben, dr. Georg Simnacher. Autorul subliniază că toate proiectele comune desfășurate împreună cu germanii bucovineni de pe teritoriul Bucovinei istorice, astăzi zone de graniță ale României și ale Ucrainei, au avut la bază dorința de a apropia cele două regiuni și locuitorii lor, de a depăși bariera lingvistică și de a contribui la o mai bună înțelegere a vieții sociale din statul vecin.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Concluzionând, autorul arată că, deși cel de-al Doilea Război Mondial și dictaturile care i-au urmat și-au pus tragic amprenta pe destinul germanilor bucovineni din România și Ucraina, așa încât aceștia abia dacă mai puteau fi considerați un grup etnic din punct de vedere statistic, totuși, după perioada 1989–1991 etnicii germani au reușit, modest, să reînvie viața culturală de mai înainte și să reamintească generațiilor tinere semnificația moștenirii culturale germane. Un rol deosebit în acest demers l-a avut colaborarea permanentă cu populația majoritară de pe ambele teritorii ale fostei Bucovine, indiferent de originea etnică, națională sau confesională.

Cuvinte și expresii-cheie: Bucovina, germanii bucovineni, România, Ucraina, Cernăuți, viață socială, moștenire culturală, colaborare, parteneriat, patronaj.

Wer sind die Buchenlanddeutschen des 21. Jahrhunderts?

Es bedurfte der Veränderung der politischen Situation in Mittel-, Ost- und Südosteuropa in den Jahren 1989 bis 1991, um in der Bukowina jene Voraussetzungen zu schaffen, mit deren Hilfe versucht wurde, sich vom kommunistisch-totalitären System zu befreien, erste demokratische Gehversuche vorzunehmen und eine Marktwirtschaft zu installieren. Die Wissenschaft bezeichnet diesen Prozess als Transformation. Das gesellschaftliche Leben in der Bukowina wurde in dieser Zeit von der allgemeinen Aufbruchsstimmung in Rumänien und der neuen unabhängigen Ukraine geprägt.

Endlich war der Begriff „Bukowina“ in Rumänien ab Dezember 1989 und der Unabhängigkeit der Ukraine im Sommer 1990 politisch wieder existent. Bis zu diesen genannten Zeitpunkten wurde in Rumänien der Begriff „Bukowina“ als Relikt österreichischer Fremdherrschaft diskriminiert und von den Nationalkommunisten um Nicolae Ceaușescu in „nördliche Moldau“ umgedeutet, und in der Sowjetukraine waren auf Grund der zentralistischen Staatsauffassung nur wenige Befürworter für regionale Besonderheiten, wie etwa die Bukowina, zu finden gewesen. Somit musste ein deutsches Erbe in diesem Landstrich, auch von den Angehörigen der deutschen Minderheit selbst, erst mühsam wiedergewonnen werden.

Hinter der ethnischen Gruppe der Deutschen in der Bukowina¹ der Gegenwart verbergen sich die unterschiedlichsten Schicksale. Zu den Deutschen in der Bukowina gehören:

– Alle jene Personen und deren Nachkommen, die sich 1940 nicht in das Deutsche Reich umsiedeln ließen und in der Heimat verbleiben wollten.

¹ Vgl.: Gaschler, Norbert: Rückkehr von Umsiedlern 1945 nach Rumänien. Über die ungewöhnlichen Umstände der Rückführung von Buchenländern und Dobrudschadeutschen vor 50. Jahren. In: Kaindl-Archiv – Zeitschrift des Bukowina-Instituts für den Kulturaustausch mit den Völkern Mittel- und Osteuropas. H. 25/16 N. F., Jan. - März 1996, S. 55–65.

– Alle jene Personen und deren Nachkommen, die in das Deutsche Reich umgesiedelt, dort nicht eingebürgert wurden und während des Krieges als S-Fälle (Sonderfälle) zwangsweise nach Rumänien zurückgeschickt oder als R-Fälle freiwillig nach Rumänien zurückgekehrt sind.

– Alle jene Personen und deren Nachkommen, die 1945 auf der Flucht noch in Polen oder der Tschechoslowakei aufgegriffen und von dort nach Rumänien zurückgebracht („repatriert“) wurden.

– Alle jene Personen und deren Nachkommen, die 1940 umgesiedelt worden waren und sich nach Kriegsende in den Russischen Besatzungszonen Deutschlands und Österreichs befanden und 1946 als sog. „DPs“ („displaced persons“) „repatriert“ wurden.

– Alle jene Personen und deren Nachkommen, die 1940 nicht umgesiedelt worden waren, aber im Januar 1945 aus politischen Gründen (Angehörige der deutschen Volksgruppe) und wegen Reparationsleistungen Rumäniens an die Sowjetunion dorthin deportiert und nach mehreren Jahren der Zwangsarbeit in die Bukowina entlassen wurden („Russlanddeportierte“).

– Alle jene Personen und deren Nachkommen, die es freiwillig oder aus beruflichen Gründen aus der Sowjetunion („Russlanddeutsche“) oder Rumänien („Siebenbürger Sachsen“ oder „Banater Schwaben“ u. a.) in die Bukowina verschlagen hat.

In dem nach dem Zweiten Weltkrieg bei Rumänien verbliebenen südlichen Buchenland bekannten sich bei der ersten Nachkriegsvolkszählung von 1956 amtlich 4011 Personen zur deutsche Nationalität und 5 691 zur deutschen Muttersprache², 1977 waren es 2200 Personen. 1979 analysierte Dionisie Ghermani die Lage der deutschen Bewohner und das interethnische Zusammenleben in der Bukowina folgendermaßen: „Die wesentlichen Charakteristika der Bukowina, die gegenseitige nationale und religiöse Toleranz, der Hang zu einer in vielerlei Hinsicht einzigartigen geistigen und kulturellen Ökumene, die Aufgeschlossenheit gegenüber vielen kulturellen Impulsen aus allen Himmelsrichtungen, gingen im Widerstreit chauvinistischer Weltanschauungen, vor allem aber unter dem Einfluss des internationalistisch verbrämten sowjetischen Hegemoniestrebens für alle Zeiten verloren... Der Auflösung der osteuropäischen Schweiz trauern heute fast nur noch die wenigen Vertreter der Zwischenkriegsgeneration nach, denen es vergönnt war, diesem gesegneten Stück Erde zu entstammen“³.

² Zahl nach: Wagner, Rudolf: Die Umsiedlung. In: Lang, Franz (Hg.): Buchenland. Hundertfünfzig Jahre Deutschtum in der Bukowina. Veröffentlichungen des Südostdeutschen Kulturwerks, Reihe B, Wissenschaftliche Arbeiten 16. München 1961, S. 524.

³ Ghermani, Dionisie: Die rumänische Bukowina – Dreieinhalb Jahrzehnte nach Kriegsende. In: Der Donauraum, 24. Jg., H. 3/1979, S. 115.

Ist eine Wiederbelebung dieses wahrhaft europäischen Denkens möglich? – Diese Frage stellten sich nach der Wende in Osteuropa alle Bewohner der Bukowina ohne Unterschied der ethnischen oder religiösen Zugehörigkeit.

Immerhin bekannten sich nach der ersten Volkszählung im demokratischen Rumänien 1992 im Bezirk (Județ) Suceava 2 376 Personen zur deutschen Volkszugehörigkeit. Die Zählung des Jahres 2002 spricht nur noch von 1 806 Deutschen.⁴ Dies ist ein Rückgang um 23,99 Prozentpunkte. Der umstrittene Zensus des Jahres 2011 ergab für die Deutschen des Bezirkes Suceava (Suczawa) nur 717 Deutsche, davon 450 in den Städten und 267 in Gemeinden⁵. Offiziell ist demnach ein steter Rückgang des ethnischen Bekenntnisses als Deutsche der Bukowina zu verzeichnen.

Das Demokratische Forum der Deutschen in Rumänien, Regionalforum Buchenland

Die Entwicklung erstaunt, denn seit 1990 konnten sich die Deutschen der Bukowina wieder eine eigene Organisationsform geben. Es wurden die „Demokratischen Foren der Deutschen“ in der Südbukowina/Rumänien und der „Verein für deutsch-österreichische Kultur“ in Czernowitz/Nordbukowina/Ukraine gegründet.

Schon wenige Wochen nach dem Sturz der kommunistischen Diktatur des Ceaușescu-Regimes begannen sich die verbliebenen deutschen Bewohner im rumänischen Teil der Bukowina als gesellschaftlicher Faktor bemerkbar zu machen und gründeten das „Demokratische Forum der Deutschen des Buchenlandes (DFDB)“.

In zahlreichen Städten und Gemeinden entstanden Lokalforen, so in Suczawa (Suceava), Radautz (Rădăuți), Sereth (Siret), Gurahumora (Gura Humorului), Kimpolung (Câmpulung Moldovenesc), Dorna Watra (Vatra Dornei), Kirlibaba-Mariensee-Ludwigsdorf (Cârlibaba), Moldowitza (Moldovița) und Führungskräften abhängig. In der ersten Phase der Tätigkeit⁶ ging es darum, den Wandel des gesellschaftlichen Bewusstseins zu erleben – ein Vorgang, der die gesamte rumänische Bevölkerung betraf –, die eigene deutsche Identität wiederzufinden und sie über die Generationen hinaus zu sichern.

⁴ Zahlen nach: Deutsche in Rumänien. Vergleich der Volkszählungsergebnisse von Januar 1992 und März 2002. In: Hermannstädter Zeitung, Nr. 1792 vom 23. August 2002, S. 5.

⁵ Zahlen nach: Geier, Luzian: Die Buchenlanddeutschen heute. Vortrag im Exerzitienhaus St. Paulus in Leitershofen, Krippackerstr. 6, 86391 Stadtbergen, Dezember 2014 (unveröffentlichtes Manuskript).

⁶ Vergl. dazu: Kotzian, Ortfried/Eichenberger, Carsten: Der schwierige Neubeginn des deutschen Kulturlebens in der Südbukowina. In: „Landschaft, die mich erfand“. Eine Reise durch Vergangenheit und Gegenwart der multiethnischen Kulturlandschaft Bukowina. Blätter zur Kulturarbeit. F. 70/71, S. 8–9.

Das Regionalforum Buchenland, „vom Standpunkt der Mitgliederzahl wie auch des Zuständigkeitsbereichs das kleinste der fünf Regionalforen, die sich unter dem gemeinsamen Dach des Demokratischen Forums der Deutschen in Rumänien (DFDR) zusammengeschlossen haben,“⁷ wurde zu Beginn der neunziger Jahre des letzten Jahrhunderts von den Geschwistern Exner geleitet.

Ab dem 22. August 1990 war Otto Exner Vorsitzender, bevor er eine forumsnahe Stiftung zur Wirtschaftsförderung mit bundesdeutscher Hilfe unter dem Namen „ACI Bucovina“ gründete.

Mitte der neunziger Jahre übernahm seine Schwester Antonia Maria Gheorghiu die Leitung des Regionalforums, das seinen Sitz in der Armenischen Gasse in Suczawa hat. Sprachkurse für Deutsch, die Gründung von deutsch-rumänischen Kindergärten in mehreren Städten der Bukowina, der Aufbau von Jugend- und Musikgruppen sowie Chören standen im Mittelpunkt der kulturellen Tätigkeiten der ersten Jahre. Mehr als 25 Kinder besuchten im zweiten Jahr des Bestehens den Kindergarten in der Bezirkshauptstadt Suczawa.

Allerdings fehlte über lange Jahre der schulische Anschlussunterricht. Die Einrichtung einer Drittelklasse zur Ausbildung deutscher Grundschullehrerinnen in Suczawa kam über ein kurzzeitiges Versuchsstadium nicht hinaus. Die Wiederbelebung deutscher Kulturtraditionen verlief in der Bukowina neben enormen politischen, gesellschaftlichen und wirtschaftlichen Problemen, die nicht übersehen werden dürfen. So entstanden neben den Ortsforen und der ACI Bukowina-Stiftung weitere teilweise selbständige Organisationen wie der zahlenmäßig starke und vielseitig aktive „Verein der Buchenlanddeutschen Radautz“, der Deutsche Leseverein und die Deutsche Liedertafel Radautz oder die Prof. Walter Döhr-Stiftung Radautz⁸.

Auch kommunalpolitische Erfolge waren in der Anfangsphase der Forumstätigkeit zu verzeichnen gewesen: Im Februar 1992 wurden im Bezirk Suczawa sechs Lokalräte und zwei Bürgermeister aus den Reihen des deutschen Forums gewählt⁹.

Außer den genannten Tätigkeiten waren die Foren wesentlich am Aufbau der Kontakte zu Deutschland beteiligt. Sie sorgten auch für die gerechte Verteilung von Hilfslieferungen, die in der schwierigen Zeit der Transformation, des Umbruchs des Gesellschaftssystems, aus Deutschland, Österreich und der Schweiz in die Bukowina gelangten.

⁷ Exner, Otto: Erlebnisse, die Mut und Hoffnung stiften. Fünfzehn Jahre deutsches Forum im Buchenland (Manuskript), S. 1.

⁸ Daten nach: Deutsches Jahrbuch für Rumänien 2010, S. 158f.

⁹ Exner, Otto: Erlebnisse, die Mut und Hoffnung stiften. Fünfzehn Jahre deutsches Forum im Buchenland (Manuskript), S. 3.

Über die deutschen Einrichtungen wurde bis zum Jahre 2000 auch die Visaerteilung für die Bundesrepublik Deutschland abgewickelt. In dieser Zeit spielte die deutsche Minderheit eine Dienstleistungsrolle für die gesamte rumänische Bevölkerung. In seinem Beitrag „Die Rumäniendeutschen und der EU-Beitritt“ resümierte Ovidiu Ganț, Abgeordneter des DFDR und Beobachter im Europäischen Parlament für die Gesamtheit der Deutschen in Rumänien 2007: „Der Beitrag unserer dramatisch schrumpfenden Gemeinschaft war bedeutend größer als es unser Anteil an der Gesamtbevölkerung ist. Dank der Unterstützung durch die Regierungen Rumäniens und der Bundesrepublik Deutschland und auf Grund einer gut organisierten Arbeit des Forums, haben wir vorbildliche Institutionen geschaffen und effiziente Maßnahmen ergriffen. Seien es die Altenheime und die mobilen Küchen, die Förderung der Wirtschaft durch Unterstützung bei Existenzgründungen durch unsere Stiftungen – wir haben wichtige Zeichen gesetzt. Ebenso bedeutend war unser Beitrag zur Förderung der rumänisch-deutschen Beziehungen“¹⁰.

Das intensivste deutsche Kulturleben entstand in Radautz. Der dortige erste Vorsitzende des Forums, Dipl.-Biologe Eduard Mohr, leitete den Kirchenchor der römisch-katholischen Pfarrei. Er setzte Gottesdienste mit deutscher Liturgiesprache durch. Diese sind in der Zwischenzeit selbstverständlich geworden, auch dank der minderheitenfreundlichen Haltung der meisten Pfarrer.

Aus dem Kirchenchor ging die „Deutsche Liedertafel“ hervor, die es zu beachtlichem musikalischen Können gebracht hat und in Rumänien, aber auch in Deutschland und der Schweiz auf Tournee war. Sie führt eine alte deutsche Ortstradition weiter. Eduard Mohr belebte den „Deutschen Leseverein“ wieder. Die Radautzer Gruppe erhielt nach langwierigen, siebenjährigen Gerichtsprozessen das ehemalige „Deutsche Haus“ und das Haus des „Deutschen Lesevereins“ zurück.

Im „Deutschen Haus“ waren vom Jahr 2001 bis 2008 die ersten Klassen einer deutschen Grundschule untergebracht gewesen. In einer Darstellung des „deutschsprachigen Unterrichts“ in Rumänien ist keine Schule in der Bukowina verzeichnet¹¹. Das „Deutsche Haus“ ist trotzdem erneut zum Kulturzentrum der Deutschen geworden, während das Haus des „Lesevereins“ von der katholischen Kirche erworben und umgebaut wurde.

Die Begegnungsstätte „Deutsches Haus“ enthält eine deutsche Bibliothek und einen Probenraum für den Chor. Im Jahre 2001 fand in Radautz nach 60 Jahren wieder die erste Fronleichnamsprozession nach der Umsiedlung der Deutschen in

¹⁰ Ganț, Ovidiu: Die Rumäniendeutschen und der EU-Beitritt. In: Deutsches Jahrbuch für Rumänien 2007, Bukarest 2007, S. 17.

¹¹ Bottesch, Martin: In den Schulen der Städte konzentriert. Deutschsprachiger Unterricht in Rumänien aus statistischer Sicht. In: Deutsches Jahrbuch für Rumänien 2013. Bukarest 2013, S. 49–55; siehe dazu neueste Angaben in Der Südostdeutsche Nr. 9 vom 20. September 2015, S. 2: Ioana Scridon: Schulstatistik.

großem Rahmen statt, die durch die Teilnahme der Präsidenten der Bezirke Schwaben und Suceava aufgewertet wurde (Dr. Georg Simnacher und Gavril Mârza). „Was verloren gegangen ist, soll – so gut es geht – wieder hergestellt werden“¹², meinte Eduard Mohr bei einem Vortrag im Heiligenhof in Bad Kissingen. Die Bukowinadeutschen aus aller Welt hatten sich 2001 in Radautz und Suczawa zum Bundes- und Partnerschaftstreffen in der „alten Heimat“ versammelt¹³.

Auch in Gurahumora erhielten die Deutschen das zentral gelegene ehemalige „Deutsche Haus“ zurück und erneuerten es mit Mitteln aus der Bundesrepublik Deutschland, insbesondere der Gesellschaft für Technische Zusammenarbeit (GTZ) in Bonn. So sind die Spuren der deutschen Minderheit in der Bukowina auch in der Gegenwart deutlich zu erkennen, obwohl die altösterreichische Architektur der Städtebilder weitgehend den seelenlosen Plattenbauten der kommunistischen Zeit weichen musste.

Eine Besonderheit im Bereich der Interessenvertretung der Deutschen in der Bukowina stellt der „Verein der ehemaligen Russlanddeportierten“ dar, ein Dachverein für alle Foren in Rumänien mit dem Vorsitzenden Ignaz Fischer in Temeswar. Obwohl von der Deportation in die Sowjetunion 1944/45 vor allem die Siebenbürger Sachsen, Banater und Sathmarer Schwaben sowie der Zips betroffen waren und die Deutschen der Bukowina bereits 1940 fast vollständig durch Hitlers Umsiedlungspolitik „heim ins Reich“ geholt worden waren, gab es auch Verschleppungen Deutscher aus der Bukowina in die Sowjetunion. Eine Dokumentation des Bukowina-Instituts in Augsburg legt davon Zeugnis ab¹⁴.

So ist es nicht verwunderlich, dass auch in der Bukowina der „Verein der ehemaligen Russlanddeportierten“ existierte. Er hatte die Aufgabe, „eine Plattform für die Erinnerung an die traumatisierende Erfahrung der Deportation zu schaffen. Dank der Vermittlungsarbeit des DFDR und der Deutschen Botschaft Bukarest

¹² Mohr, Eduard: Das Morgen gewinnen? Demographische und wirtschaftliche Probleme der Deutschen in der Südbukowina. Vortrag am 20.08.2014 beim Seminar „Perspektive Europa - Wiederentdecken des Gestern und das Morgen gewinnen“ am Heiligenhof in Bad Kissingen (unveröffentlichtes Manuskript); den Versuch einer Chronik des Radautzer Vereins unternahm Ioan Şmid in: Doua secole de istorie a Parohiei Romano-Catolice din Rădăuți, Hoffmann-Verlag 2013, S. 293–312; für Sereth siehe Franz Pieszczocho/Loredana Cuzencu in „Germanii în istoria oraşului Siret“, ohne Verlag, Jahr (2011?) und Ort, S. 59–68 und im Anhang S. 191–201.

¹³ Vergl. dazu: Consiliul Judeţean Suceava/Der Kreisrat Suceava, Consiliul Regional Schwaben/Der Bezirkstag von Schwaben (Hg.): Revedere în Bucovina. Întâlnirea etnicilor germani bucovineni şi urmaşilor acestora cu locuitori ai judeţului Suceava/Wiedersehen in der Bukowina. Das Treffen der Buchenlanddeutschen und ihrer Nachkommen mit den Einwohnern des Bezirks Suceava. Suceava, 11–16 iunie 2001, 68 S. (rumänisch/deutsch).

¹⁴ Kotzian, Ortfried/Scridon, Ioana/Geier, Luzian: Die Deportation der Deutschen aus der Bukowina in die Sowjetunion. Eine Zeitzeugendokumentation. Suceava 2015, Honterus Verlag Hermannstadt/Sibiu.

haben die Vereinsmitglieder denselben Status, den auch die politisch Verfolgten des kommunistischen Regimes genießen. Damit gehen materielle Entschädigungen und Vergünstigungen einher¹⁵.

In einem Interview unter dem Titel „Die Geschichte der Deutschen in Rumänien wurde noch nicht zu Ende geschrieben“¹⁶ hat die Vorsitzende des Regionalforums Buchenland, Antonia-Maria Gheorghiu, ein Fazit ihrer Arbeit nach 25jähriger Tätigkeit gezogen. Man wolle „Traditionen weiterreichen“ und „Bräuche und Sitten weitertragen“. Dies geschehe heute (2014) auch mit Hilfe vieler Rumänen, vor allem von Kindern und Jugendlichen, die „Interesse am Deutschtum zeigen“. Ganz wichtig sei der „Erhalt der deutschen Sprache“. Dafür unterhalte das Forum einen eigenen Chor und eine eigene Jugend- und Tanzgruppe und traditionell werde „in der Kirche Deutsch gesprochen“.

Die Deutschen im Gebiet (Oblast) Czernowitz in der Nordbukowina (Ukraine)

Im nördlichen Teil der Bukowina, dem Staatlichen Verwaltungsgebiet (Oblast) Czernowitz in der Ukraine, leben gegenwärtig noch etwa 500 Deutsche, vorwiegend in der Hauptstadt Czernowitz, wobei nur die wenigsten von ihnen ihre Wurzeln in der Bukowina haben. Die meisten hat es - wie die übrigen Bewohner des Gebietes - aus allen Teilen der Sowjetunion in die Karpatenregion verschlagen.

Nach Aussagen des langjährigen Leiters des Bukowina-Zentrums in der Universität Czernowitz, Univ. Prof. Dr. Oleg Pantschuk, leben in der Hauptstadt der Bukowina, Czernowitz, nur noch fünf Prozent bodenständige Bevölkerung, die dort vor dem Zweiten Weltkrieg ansässig war. Die restlichen 95 Prozent sind Neusiedler. Bei der ersten ukrainischen Volkszählung seit der Unabhängigkeit im Jahre 2002 sollen sich unter den 33.000 Deutschen in der Ukraine 235 Personen als Deutsche im Gebiet Czernowitz bezeichnet haben. Nach den leidvollen Erfahrungen der Kriegs- und Nachkriegszeit, der Stalin-Ära und der kommunistischen Sowjet-Diktatur wollen sich nur noch wenige Deutsche zu ihrer Identität oder ihrer Herkunft bekennen.

Der „Verein für deutsch-österreichische Kultur“ mit seinem Vorsitzenden Franz Keller (+) versuchte die deutsche Gruppe in Czernowitz zusammenzuhalten. Zwischenzeitlich wird der Verein, welcher nun auch den Namenszusatz „J. W. Goethe“ trägt, vom jüngsten Vorstandsmitglied Alexander Schlamp als

¹⁵ Zit. nach dem Ausstellungskatalog: Die deutsche Minderheit in Rumänien. Geschichte und Gegenwart im vereinten Europa. Hermannstadt 2014, S. 89.

¹⁶ „Die Geschichte der Deutschen in Rumänien wurde noch nicht zu Ende geschrieben“. Gespräch mit Antonia-Maria Gheorghiu, Leiterin des Deutschen Forums in Suceava. Aus Allgemeine Deutsche Zeitung (ADZ) Bukarest, Mittwoch, 8. Januar 2014. In: Der Südostdeutsche. 65. Jg., Nr. 4 vom 20.04.2014, S. 6.

Vorsitzenden geführt. Weitere Aktivisten in Czernowitz sind Inge Vittal, Vasył Dugan und dem in Deutschland geborenen Ukrainer Paul Pivtorak¹⁷.

Der Verein pflegt Kontakte zu den diversen Organisationen der „Wiedergeburt“ in der Ukraine und zu den deutschen Foren in Rumänien, vor allem in der Südbukowina. Im Jahre 1998 gründete der Kulturverein für die deutschsprachige Jugend in Czernowitz die Jugendgruppe „Bukowiner Phönix“ (inzwischen mit internationaler Beteiligung an Jugendtheater-Wettbewerben) und richtete im Deutschen Haus einen Sonntagskindergarten mit dem Namen „Kleiner Phönix“ ein.¹⁸ Für die deutsche Minderheit ist der Name „Phönix“ Programm. Wichtig sind die geförderten Deutsch-Sprachkurse, die laufend angeboten werden.

Ein weiteres Bindeglied stellt die vorwiegend vom polnischen Bevölkerungsteil beherrschte römisch-katholische Kirchengemeinde in Czernowitz dar, wo sich auch zahlreiche Deutsche zur hauptsächlich in polnischer Sprache gehaltenen Messe einfinden.

Erwähnung finden muss in diesem Zusammenhang die Tatsache, dass die Stadt Czernowitz im Jahre 2015 in ihrem gesamten Stadtbild, in der Wahrnehmung ihrer Architektur altösterreichische Kultur atmet.¹⁹ Der mitteleuropäisch-deutsche Charakter der ehemaligen Hauptstadt des österreichischen Kronlandes Bukowina prägt mit seinem Historismus und Eklektizismus auch die ukrainische Gebietsmetropole, deren Bedeutung zur ansehnlichen Provinzstadt verkommen ist.

Der Schatz der kulturellen Besonderheiten der Stadt und der Region, insbesondere die Vielfalt von Völkern, Volksgruppen, Religionen und Konfessionen, wird in gewissem Maße von der Universität wahrgenommen und weitergeführt, der durch zahlreiche internationale Kooperationen, wie die Organisation „Gedankendach“, die sich dem wissenschaftlichen und akademischen Austausch verschrieben hat, geprägt ist. Auch die deutsche Literatur soll ihre Rolle beim Literaturfestival „Lektura“ wieder finden.

Der spezifischen Erforschung von Bukowiner Themen dienen das Bukowina-Zentrum, das bis vor kurzer Zeit der Nationalen Jurij-Fedkowicz-Universität Czernowitz mit der Österreich-Bibliothek und allen germanistischen und literaturwissenschaftlichen Fakultäten. Dem Gründungsmitglied des Forschungszentrums, Germanist Prof. Dr. Petro Rychlo wurde für seine wertvolle Kulturmittlerrolle und für seine literarischen Übersetzungen der Dehio-Literaturpreis 2015 verliehen. Das berühmte Czernowitzer Deutsch spielt dabei keine Rolle mehr und inwieweit die kleine deutschsprachige Minderheit davon profitieren kann, ist sehr fraglich. Deutsch wird als Fremdsprache unter vielen

¹⁷ Angaben nach: Vorstandswahlen. In: Der Südostdeutsche. 66. Jg., Nr. 7/8 Juli–August 2015, S. 10.

¹⁸ Vgl. Geier, Luzian: Die Buchenlanddeutschen heute.

¹⁹ Vgl. Czernowitz – das Herz von Bukowina. Reiseführer. Lviv 2002.

anderen gelehrt und gelernt.²⁰ Dazu trägt auch das aus sowjetischer Zeit überkommene sog. deutsche (!) Gymnasium Nr. 1 wesentlich bei, das die deutsche Sprache verstärkt als Unterrichtsfach im Stundenplan hat.

Der „Verein für deutsch-österreichische Kultur ‚Wiedergeburt‘“, der sich von einem offenen Kulturverband, dem auch sog. „kulturdeutsche“ Ukrainer oder Russen angehörten, zu einer Vertretung der deutschen Minderheit entwickelt hat, was aus dem Namenszusatz „Wiedergeburt“ hervorgeht, hat seinen Sitz im ehemaligen „Deutschen Haus“, wo ihm die Stadt einige Räume zur Verfügung gestellt hat. Im Dachgeschoß des Hauses wurde von der Georg-von-Drozdowski-Gesellschaft Klagenfurt/Kärnten der ehemalige Prunksaal der „Schlaraffia“ wieder hergestellt und als Drozdowski-Museum eingerichtet.

Außerdem befindet sich beim Deutschen Haus zu Czernowitz ein jüdisches Sozial- und Altenzentrum „Shoshana“, in dem die etwa 1.300 in der Stadt verbliebenen, zurückgekehrten oder zugewanderten Juden medizinisch und geriatrisch versorgt werden. Für die Sozial- und Ethnostruktur der Juden gelten dieselben Aussagen, wie für die übrigen Bewohner der Stadt. Nur die wenigsten sind der deutschen Sprache mächtig, obwohl sie häufig noch deutsche Namen tragen. Somit wurden im Jahre 2000 die beiden ethnischen Gruppen der Bukowina, welche während der Zugehörigkeit der Bukowina zum Kaiserreich Österreich die Träger der deutschen Kultur waren, von der ukrainischen Administration im Deutschen Haus örtlich teilweise zusammengeführt. Im „Jüdischen Haus“ ist ein großes Archiv und Museum eingerichtet und eine Begegnungsstätte.

Internationale Kontakte: Die Patenschaft des bayerischen Bezirkes Schwaben über die Buchenlanddeutschen und die Partnerschaft mit beiden Teilen der Bukowina (Ukraine/Rumänien)

Der Neuanfang in den letzten 25 Jahren war für die deutsche Minderheit in beiden Teilen der Bukowina ein schwieriger Prozess. Die Brücke von Schwaben in die Bukowina, von Bayern nach Rumänien und in die Ukraine musste neu aufgebaut und verstärkt werden, denn eine der größten Katastrophen des 20. Jahrhunderts in kultureller Hinsicht war der Verlust der Brückenfunktion der Deutschen im Osten, für die Völker Ost- und Südosteuropas und für die Deutschen selbst. Es war nötig die „Nabelschnur“ zwischen den Regionen mit Nährstoffen zu versorgen, um auf diese Weise die Brücke in den Osten des europäischen Kontinents und zu seinen Völkern zu erneuern.

In dem bereits erwähnten Interview mit der Regionalforums-Vorsitzenden Antonia-Maria Gheorghiu stellt diese auch den praktischen Wert der Zusammenarbeit für die deutsche Minderheit dar: „Und über das Schwaben-

²⁰ Vgl. Interview mit Otto-Friedrich Hallabrin im Bukowina-Institut Augsburg am 28.07.2015.

Vertreterbüro laufen etliche Projekte zur Jugendförderung. Im Haus der Freundschaft (in Suceava, d. V.) finden regelmäßig Veranstaltungen und Filmvorführungen statt.”²¹ Nach Aussage von Otto-Friedrich Hallabrin, dem Geschäftsführer des Bukowina-Instituts Augsburg, wurde das „Büro“ als Infostelle des Bezirks Schwaben in Suczawa im Jahre 2009 gegründet, wo über die Partnerregion in Deutschland durch Materialsammlungen von Zeitungen, Zeitschriften, einer öffentlichen Bibliothek zur politischen Bildung über Landschaft, Kultur und Politik der dritten kommunalen Ebene des Freistaats Bayern informiert wird²².

Diese Partnerschaft hat natürlich einen historischen Aspekt, und auch dies ist eine Besonderheit. Die beiden seit 1997 beurkundeten Partnerregionen Schwabens umfassen das Gebiet der Bukowina, das 1940 erstmals zwischen der Sowjetunion und Rumänien geteilt wurde, was sich 1944 wiederholte. Beide Teile wurden durch staatliche Verwaltungsakte ihrer „historischen“ Grenzlinien entledigt und durch den Zuschlag weiterer Gebiete in die neuen administrativen Grenzen überführt.

So sind die beiden Partnergebiete nur noch teilidentisch mit dem ehemaligen österreichischen Herzogtum Bukowina. Aber die Idee zur Partnerschaft Schwabens gerade mit diesen mittelosteuropäischen Gebieten rührt aus einem überzeitlichen Auftrag her: der vom Bezirkstag von Schwaben im Jahre 1955 übernommenen Patenschaft über die deutsche Volksgruppe aus dem Buchenland.

Für jene Deutschen der Bukowina, die im Jahre 1940 im Gefolge des Hitler-Stalin-Paktes und der zwischen dem Deutschen Reich und der Sowjetunion getroffenen Vereinbarungen nach Deutschland umgesiedelt und später aus dem Osten vertrieben worden waren, hatte der Bezirk Schwaben mit seiner Patenschafts-Übernahme eine Betreuungsfunktion in den Zeiten des Kalten Krieges und der Existenz des Eisernen Vorhanges übernommen und will diese weiter wahrnehmen.

Die Bukowinadeutschen hatten keine Berührungängste und unterstützten die Partnerschaft mit ihrer ehemaligen Heimat ausdrücklich. Die Entwicklung von der „Patenschaft zur Partnerschaft“ ist in Deutschland eher noch ein seltener, aber der einzig und allein in die Zukunft weisende Weg. Denn nur so kann das Verständnis für das geschichtliche Erleben früherer Generationen in der gegenwärtigen, immer noch multiethnischen Bevölkerung der Bukowina wachgehalten und die Erinnerung an deutsche Kulturleistungen zu einem Teil regionaler kultureller Werte gemacht werden.

Da die Bukowina heute für beide Staaten, Rumänien und die Ukraine, eine

²¹ „Die Geschichte...“, a. a. O., S. 6.

²² Vgl. Interview a.a.O.

Randregion darstellt und gleichzeitig Grenzregion ist, kann ihre künftige Funktion unterschiedlich gewertet werden. Entweder die Bukowina wird zu einem verbindenden Element für beide Staaten oder zu einem trennenden bzw. abgrenzenden.

Der grenzüberschreitende Aspekt der Partnerschaftsvereinbarungen ist daher nicht hoch genug einzuschätzen. Vielleicht kann vom Bezirk Schwaben, also durch deutsche Vermittlung, eine „Katalysator“-Wirkung ausgehen, die beide Gebiete und die dort lebenden Menschen einander näherbringt, zumal auf dem jeweils anderen Territorium eine ethnische Minderheit der anderen Seite lebt. Minderheiten können Sprachschwierigkeiten überwinden helfen und zum besseren Verständnis des Lebens im Nachbarstaat beitragen. Sie können aber auch Ausgangspunkt übersteigerter Nationalismen sein, wenn die fundamentalen Werte, vor allem die Menschenrechte, nicht in gleicher und gerechter Weise Beachtung erfahren.

Die Partnerschaft Schwaben – Czernowitz – Suczawa in Verbindung mit der Patenschaft des Bezirkes für die Deutschen der Bukowina hat zwischenzeitlich eine exemplarische Bedeutung erlangt. Die deutschen Minderheiten beiderseits der rumänisch-ukrainischen Grenze können die Rolle der Vermittler für eine europäische Zukunft übernehmen und dies vor allem dann, wenn ein Teil, die Südbukowina in Rumänien, der Europäischen Union angehört und der andere Teil, die Nordbukowina in der Ukraine, nicht.

Dr. Georg Simnacher (1932-2014), der Vater der Partnerschaft Schwaben – Bukowina

Dr. Georg Simnacher (10.06.1932 – 28.04.2014) war ein Mann der Rekorde. Von 1970 bis 2003 war er Mitglied des Bezirkstages von Schwaben, dem demokratischen Selbstverwaltungsorgan und der politischen Repräsentanz des Bezirkes Schwaben im Freistaat Bayern. Von 1974 an stand er diesem Gremium als Präsident vor. Mit diesem Amt übernahm Dr. Simnacher, ein „reinrassiger Schwabe“ und Seilermeisterssohn aus Ziemetshausen²³ auch die Patenschaft über die Volksgruppe der Buchenlanddeutschen²⁴ aus der Bukowina, die der Bezirkstag

²³ Zöllner, Josef Othmar: Georg Simnacher – der schwäbische Bayer. In: Kaindl-Archiv. Zeitschrift für den Kulturaustausch mit den Völkern Mittel- und Osteuropas. H. 10/2 Neue Folge. April–Juni 1992, S. 51–57, Nachdruck aus Draf, Dieter/Ackermann, Konrad/Brunner, Richard/Spitzner, Albert/Waigel, Theodor (Hg.): Schwaben – Bayern – Europa. Zukunftsperspektiven der bayerischen Bezirke. Festschrift für Dr. Georg Simnacher. St. Ottilien 1992, S. 585–594.

²⁴ Vgl. dazu Themenheft „40 Jahre Patenschaft des Bezirkes Schwaben über die Deutschen aus der Bukowina“. Kaindl-Archiv. Zeitschrift für den Kulturaustausch mit den Völkern Mittel- und Osteuropas. H. 24/16 Neue Folge. Oktober–Dezember 1995, S. 181–228; Kotzian, Ortfried: Wahrung und Förderung des buchenländischen Erbes. Ein Beitrag zur Erinnerung an die vom Bezirk Schwaben

von Schwaben bereits am 17. Juli 1955 beurkundet hatte. Aber nicht nur seine zahlreichen Wahlsiege bei Bezirkstagswahlen²⁵ gelten als rekordverdächtig, auch seine Amtszeit als Landrat von Günzburg von 1967 bis 1996, fast dreißig Jahre also, werden nicht so schnell „getoppt“ werden, um es neudeutsch auszudrücken.

Daneben hatte Georg Simnacher noch das Amt des Präsidenten des Verbandes der bayerischen Bezirke, des heutigen Bayerischen Bezirkstages von 1974 bis 2003 inne.

Georg Simnacher liebte sein Schwabenland und seine Menschen mit ihrem Fleiß und hintergründigen Humor, mit ihrer ab und an auftretenden Sturheit und ihrer Sparsamkeit. Der bereits erwähnte Josef Othmar Zöller stellte diese Liebe zur eigenen Heimat in den Mittelpunkt von Simnachers Leben: „In seiner Persönlichkeit und in seiner Position charakterisiert er gleichermaßen den zur Politik gewordenen Protest der Provinz gegen jede Art von Provinzialismus und das Selbstbewusstsein der Region“²⁶.

Das Besondere einer Region war es auch, das Georg Simnacher an der Bukowina faszinierte. Obwohl er ohne jegliche direkte Beziehung zum Osten Europas, zu den Heimatvertriebenen und Aussiedlern der Nachkriegszeit aufgewachsen war und seine ersten beruflichen Schritte absolviert hatte, nahm er die von seinem Vorgänger ererbte Beziehung zur Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen (Bukowina) sehr ernst. Kein Präsident des Patenbezirks hat öfter bei Bundestreffen das Wort ergriffen als Georg Simnacher. Er hat sich seine Liebe zur Bukowina im Laufe der Jahrzehnte im wahrsten Sinne des Wortes „erarbeitet“.

Wie kam es zu dieser engen und letztlich so fruchtbaren Beziehung zwischen Dr. Georg Simnacher und der Bukowina? Im Schwäbischen gibt es für eine Patenschaft den mundartlichen Begriff des „Dotle“, des Paten. Der Pate hat sich um die positive Entwicklung des Kindes zu kümmern und dafür zu sorgen, dass aus dem Patenkind „etwas wird“. In seiner Eigenschaft als Bezirkstagspräsident hat Dr. Simnacher zunächst auf die Menschen, also auf die Buchenlanddeutschen geblickt.

Er wollte ihre Entwicklung begleiten und fördern und auf diese Weise das Versprechen der Patenschaftsurkunde über die Volksgruppe der Buchenlanddeutschen mit Leben erfüllen: „...zur Wahrung und Förderung des buchenländischen Erbes“²⁷. Er tat dies nicht nur beobachtend oder der eingegangenen Verpflichtung gemäß, sondern immer wieder mit eigenen

vor 60 Jahren besiegelte Patenschaft über die Deutschen der Bukowina. In: Der Südostdeutsche. 66. Jg., Nr. 7/8 vom 20. Juli–August 2015, S. 1 und 3.

²⁵ Vgl. ebd., S. 222–224.

²⁶ Ebd., S. 51.

²⁷ Die Patenschaftsurkunde. In: Kaindl-Archiv. Zeitschrift für den Kulturaustausch mit den Völkern Mittel- und Osteuropas. H. 24/16 Neue Folge. Oktober–Dezember 1995, S. 194.

Vorschlägen zur Verbesserung der Situation der Menschen aus der Bukowina und nach Öffnung der Grenzen 1989 in der Bukowina selbst.

Wichtigster Ausdruck einer „gelebten Patenschaft mit europäischer Ausstrahlung“²⁸ war das im Jahre 1988 gegründete Bukowina-Institut in Augsburg. Es ging auf eine Idee bzw. einen Vorschlag Sinnachers zurück. Als er im Jahre 1985 beim 36. Bundestreffen der Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen (Bukowina) in Augsburg die Errichtung einer „Forschungsstelle für Geschichte und Kultur der Bukowina“²⁹ vorschlug und sich in der Folgezeit an den Universitätspräsidenten Prof. Dr. Josef Becker wandte, da waren die Professoren Pankraz Fried, Johannes Hampel und Günter Kapfhammer sowie der Autor dieses Beitrages die vier Mitglieder des Gründungsrates einer Forschungsstelle Bukowina der Universität Augsburg³⁰.

Der Bezirkstagspräsident gründete schließlich am 27. Juli 1988 im Haus des Bezirkes am Hafnerberg 10 in Augsburg den Trägerverein des Bukowina-Instituts.³¹ Am 10. November 1989 kam es zur Überreichung des symbolischen „Schlüssels“ vom Bauherrn, der Firma Otto Puschak, an Bezirkstagspräsident Dr. Georg Sinnacher, der diesen an Prof. Dr. Pankraz Fried, seinen Freund und stellvertretenden Vorsitzenden des Instituts weitergab³².

Eröffnet und damit endgültig realisiert wurde das Werk Sinnachers am 13. Februar 1990 mit einem Festakt, in Gegenwart des Bayerischen Staatsministers für Arbeit und Sozialordnung, Dr. Gebhard Glück³³. Bundespräsident Richard von Weizsäcker sandte ein Grußwort³⁴ und in Anwesenheit von sechs Bischöfen, Priestern und Vertretern unterschiedlicher Religionen und christlicher Konfessionen wurde in einem ökumenischen Weiheakt das Bukowina-Institut seiner Bestimmung übergeben³⁵.

²⁸ Sinnacher, Georg: Gelebte Patenschaft mit europäischer Ausstrahlung – das Bukowina-Institut. Rede des Bezirkstagspräsidenten von Schwaben und Paten der Buchenlanddeutschen. In: Kaindl-Archiv. Zeitschrift für den Kulturaustausch mit den Völkern Mittel- und Osteuropas. H. 15/7 Neue Folge. Juli–September 1993, S. 108–110.

²⁹ Schwaben erforschen die Bukowina. In: Augsburgener Allgemeine, Nr. 121 vom 28. Mai 1985.

³⁰ Kotzian, Ortfried: Zur Gründung des Bukowina-Instituts vor 25 Jahren. Über das Wechselspiel von Politik, Wissenschaft und Kultur – ein Zeitzeugenbericht. In: Europäisches Journal für Minderheitenfragen. 7. Jg., H. 1/2014, S. 60–74.

³¹ Vgl. dazu: Hampel, Johannes/Kotzian, Ortfried: Das Bukowina-Institut in Augsburg. Die Entwicklung. In: Hampel, Johannes/Kotzian, Ortfried (Hg.): Das Bukowina-Institut in Augsburg, Augsburg 1990, S. 31–35.

³² Klimm, Peter: Schlüsselübergabe an den Bezirkstagspräsidenten Dr. Georg Sinnacher. Die Schlüsselübergabe. In: ebd., S. 73–74.

³³ Vollständiger Redetext in: Der Südostdeutsche (Sonderbeilage), Nr. 5 vom 15. Mai 1990, S. 3–4.

³⁴ Ebd., S. 2.

³⁵ Vgl. dazu: Programm Einweihungsfeier. In: Hampel/Kotzian (Hg.), a.a.O., S. 5.

In einer Zwischenbilanz (Presseerklärung des Bezirks Schwaben 1993) bewertete der Initiator das Bukowina-Institut und seine Arbeit und motivierte zu weiterer zielstrebigem Entwicklung in humaner und kultureller Weise: „Bei einem Rückblick bestätigte... Bezirkstagspräsident Dr. Georg Simnacher dem Bukowina-Institut in Augsburg, dass es sich zu einer Art ‚Außenministerium des Bezirks Schwaben‘ entwickelt habe. Erfreut zeigte sich Simnacher darüber, dass die unter tatkräftiger Hilfe des Bezirks 1988 ins Leben gerufene Einrichtung für die Begegnung mit den Menschen in Osteuropa zu einem verlässlichen und interessanten Partner geworden sei. Heute unterhalte das Forschungsinstitut Kontakte nicht nur zu den Universitäten Czernowitz und Suczawa in der Buchenland-Region, sondern mittlerweile auch zu ... mehreren (anderen) ... Universitäten. Ein Bezirk, so Simnacher, der stolz auf die Vielfalt seiner eigenen Kulturtradition sei wie Schwaben, könne heute ohne Außenbeziehungen nicht existieren oder er setze sich dem Vorwurf der Provinzialität aus. Der Bezirk Schwaben und das Bukowina-Institut wollten mit diesen Begegnungen einen Beitrag für die Weiterentwicklung im politischen und wirtschaftlichen Bereich sowohl in der Ukraine als auch in Rumänien leisten. Bekanntlich liege die Bukowina grenzüberschreitend in diesen beiden Ländern“³⁶.

Im Jahre 1993 besuchte Dr. Simnacher erstmals die künftige Partnerregion und führte sondierende Gespräche. Dabei überreichte ihm der Bürgermeister der Stadt Suczawa die Ehrenmedaille der Stadt Suceava. In der Folgezeit zeigte sich, dass er nicht nur ein guter Pate für die Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen war und ein verlässlicher Förderer des Bukowina-Instituts, sondern immer auch Kultur- und Sozialpolitiker aus tiefster Seele blieb. Subsidiarität und Solidarität, aber auch Kollegialität und Autorität waren Maximen seines politischen Denkens und Handelns.³⁷ So strebte er die Dreieckspartnerschaft „Schwaben – Czernowitz – Suczawa“ mit großer Zielstrebigkeit an, die mit der Unterzeichnung der Partnerschaftsurkunden am 2. Mai 1997 im Goldenen Saal des Augsburger Rathauses verwirklicht wurde³⁸.

³⁶ Bezirk Schwaben aktuell. Nr. 65 vom 29.07.1993: 5 Jahre Bukowina-Institut in Augsburg - Bezirkstagspräsident Simnacher: Außenministerium des Bezirks Schwaben. In: Kaindl-Archiv. Zeitschrift für den Kulturaustausch mit den Völkern Mittel- und Osteuropas. H. 15/7 Neue Folge. Juli–September 1993, S. 121.

³⁷ Vgl. dazu: Zöllner, Josef Othmar, a. a. O., S. 52.

³⁸ Vgl. dazu Themenheft „Ein Signal für die Zukunft. Dreieckspartnerschaft Schwaben – Czernowitz – Suczawa einmalig in Europa“. Kaindl-Archiv. Zeitschrift für den Kulturaustausch mit den Völkern Mittel- und Osteuropas. H. 30/22 Neue Folge. April–Juni 1997, 96 S. (dreisprachig dt., rum., ukr.).

Im Jahre 2000 band er den Partner Schwabens in Frankreich, das Departement Mayenne, in die Zusammenarbeit ein und nannte das Bündnis „Vier Regionen für Europa“³⁹.

Für seine vielfältigen sozialen Anliegen, zu denen auch die Förderung der deutschen Minderheiten in beiden Teilen der Bukowina gehörte, gründete Dr. Georg Simnacher schließlich noch das „Hilfswerk Schwaben – Bukowina“, das seit seinem Bestehen sehr segensreich im oben vereinbarten Sinne wirkte.

Aktuelle Entwicklungen

Zum Zeitpunkt des überraschenden Todes von Dr. Georg Simnacher war die Lage in der ukrainischen Partnerregion alles andere als beruhigend. Der Majdan-Prozess und die Krim-Annexion durch Putins Russland hatten auch Czernowitz und die Bukowina, ja ganz Europa erschüttert. Ein Ende des Konfliktes, der die Menschen der Bukowina mit betrifft, ist nicht abzusehen. Es bleibt zu hoffen, dass die Ziele der Partnerschaftsurkunde durch die Entwicklung in der Ukraine in Zukunft nicht Schaden nehmen werden: „Wir haben gemeinsam beschlossen, die freundschaftlichen Beziehungen der Menschen aus dem Bezirk Schwaben, dem Gebiet Czernowitz und dem Bezirk Suczawa auf kulturellem, sozialem und wirtschaftlichen Gebiet zu fördern und zu vertiefen. ... Wir wollen gemeinsam unsere Kräfte einsetzen, um diesem Anliegen zum Erfolg zu verhelfen und beispielhaft für den Entwicklungsprozess in Europa zu wirken“⁴⁰.

Georg Simnachers Liebe zu Schwaben und zur Bukowina sind seit dem 28. April 2014 zum Vermächtnis geworden. Dieses Vermächtnis einzulösen, wird überzeitliche Aufgabe und Auftrag seinen Nachfolgern und Mitstreitern bleiben. Entscheidend wird hierfür sein, wie die vielfältigen Beziehungen der Menschen in den Partnerregionen über die Zeiten andauern werden, welche gemeinsamen europäischen politischen und praktischen sozialen Ziele sich die Verantwortlichen aller drei Regionen immer wieder neu stecken.

Gegenseitige Vereinbarungen stehen zunächst auf dem Papier, das bekanntlich „geduldig“ ist. Das beständige Erarbeiten gemeinsamer Projekte, die vielfältigen Begegnungen in den verschiedenen Landschaften, die wissenschaftliche Analyse der Entwicklungen durch die drei Bukowina-Institute in

³⁹ Vgl. dazu: Böllinger, Birgit: 10 Jahre Schwaben – Bukowina gefeiert. Georg Simnacher: „Vater“ dieses großartigen Projekts. In: Bayerische Staatszeitung, Nr. 31 vom 3.08.2007, zu 25 Jahre seit der Gründung des Instituts siehe *Analele Bucovinei*, 21. Jg., Heft 1/2024, S. 5–20.

⁴⁰ Themenheft „Dreieckspartnerschaft“, a. a. O., S. 5 (dt.), S. 37 (rum.), S. 69 (ukr.); Siehe zu Dr. Simnacher und die Bukowina auch Ortfried Kotzian in: *Analele Bucovinei*, 21. Jg., Heft 2/2014, S. 639–644.

Deutschland, Rumänien und der Ukraine werden das Beurkundete mit Leben erfüllen und in eine gemeinsame Zukunft weitertragen. Was bedeutet dieses Vermächtnis aber für das Schicksal und die Zukunft der Deutschen in der Bukowina, jener kleinen Minderheit beiderseits der rumänisch-ukrainischen Grenze? Welche Zwischenbilanz kann im Jahre 2015 vorsichtig prognostiziert werden?

Die Deutschen der Bukowina sind in Rumänien und der Ukraine nach dem historischen Aderlass des Zweiten Weltkrieges und der totalitären Diktaturen zahlenmäßig zu einer statistisch kaum mehr wahrnehmbaren Gruppe geworden. Durch großes Bemühen und kontinuierliche Arbeit konnte nach der Wende 1989–91 in den folgenden Jahren ein bescheidenes deutsches Kulturleben wieder aufgebaut und an die historische Bedeutung des deutschen Kulturerbes erinnert werden. Die Kontaktaufnahme auf den unterschiedlichsten Ebenen zu den Bukowinern in der Bundesrepublik Deutschland, in Österreich und in aller Welt ermöglichte den in der Bukowina verbliebenen Deutschen für ihre Nachkommen Zukunftsperspektiven zu entwickeln.

Dabei war die gute kontinuierliche Zusammenarbeit mit der gegenwärtigen Mehrheitsbevölkerung in beiden Teilen der Bukowina von eminenter Bedeutung. Sie schuf einen Geist der Offenheit, der Aufarbeitung historischer Belastungen und eines friedlichen Zusammenlebens mit den Mitbürgern in der Bukowina, unabhängig von ethnischer, nationaler oder konfessioneller Herkunft.

Die nationalen Töne auf beiden Seiten der Grenze am Sereth-Fluss sind auch nach dem revolutionären Umbruch in Rumänien im Dezember 1989 und dem Zerfall der Sowjetunion Ende des Jahres 1991 nicht verstummt. In krisenhaften Situationen werden Begehrlichkeiten in nationalen Kreisen in Rumänien und der Ukraine über die bestehenden Grenzen hinweg publiziert. Dies geschieht, obwohl es seit 1997 einen rumänisch-ukrainischen Grundlagen- und Nachbarschaftsvertrag gibt und dieser dazu diente, den Beitritt Rumäniens in die NATO zu ermöglichen und in die Europäische Union zu erleichtern. Dabei war die sowjetisch-rumänische Grenze bereits im Friedensvertrag mit Rumänien nach dem Zweiten Weltkrieg 1947 in Paris festgelegt worden.

Der am 3. Mai 1997 unterzeichnete und im Oktober 1997 vom rumänischen Parlament ratifizierte Vertrag hebt nicht nur die territoriale Integrität beider Staaten hervor, sondern betont in Artikel 13 die Sicherung der Rechte der nationalen Minderheiten und anderer ethnischer Gruppen.⁴¹ Diese sind wechselseitig auf beiden Seiten der Grenze vorhanden. Zu Letztgenannten gehören auch die Deutschen. Ihre besondere Rolle besteht darin, im Sinne der historischen Erfahrungen in Südosteuropa ausgleichend zu wirken.

⁴¹ Vgl. dazu: Mihok, Brigitte: Rumänien und seine Nachbarstaaten. In: OstWest Europäische Perspektiven. H. 3/2002.

Prädestiniert für dieses „Mittler-Amt“ sind sie auch deshalb, weil sie die Sprachen der Mehrheitsvölker und der jeweiligen Minderheit im jeweils anderen Staate sprechen. Ihre Bindekraft kann von großer Bedeutung sein, wenn sie mit Klugheit, Besonnenheit, Zurückhaltung und ohne nationale Eigeninteressen zum Wohle der eigenen und der grenzüberschreitenden Region wirken. In diesem europäischen Geist, der im Jahre 2015 nötiger denn je ist, wird auch die Beratung und Unterstützung aus dem Mutterland politisch hilfreich sein können.

Dies sind die Grundlagen, welche auch kleine Minderheiten, wie die Deutschen in der Bukowina beiderseits der Grenze, optimistisch in die Zukunft blicken lassen können, in dem Bewusstsein, dass jede Weiterexistenz immer wieder neu durchdacht und errungen werden muss.

PĂRINTELE NICOLAE PENTELESCU – VREDNIC SLUJITOR AL ALTARULUI LUI DUMNEZEU ÎN BUCOVINA

JUSTINIAN-REMUS COJOCAR

**Nicolae Pentelescu – würdiger Priester
im Dienste des Altars Gottes in der Bukowina**

*(Zusammenfassung)**

Der vorliegende Beitrag präsentiert das Leben und die Tätigkeit des Bukowiner Priesters Nicolae Pentelescu. Nach einer Kindheit voll Schwierigkeiten, gelang es ihm, das „Aron Pumnul“- Lyzeum in Czernowitz zu besuchen und dann Theologie an der hiesigen Universität zu studieren. Die Abschlussprüfung bestand er 1932 mit der These *Die Bekehrung des Heiligen Apostels Paulus*.

Im selben Jahr wurde er zum Kooperator in Czernowitz und im Jahre 1937 zum Pfarrer in Jakobeny ernannt. Während des zweiten Weltkriegs war er als Militärpfarrer in einem Militärkrankenhaus in Dornawatra tätig. Wegen der Gesundheitsprobleme seiner Frau kam er 1947 nach Kimpolung. Zehn Jahre später wurde er nach Suczawa versetzt, wo er als Pfarrer der „Hl. Demetrius“-Kirche bis zum Ende seines Lebens wirkte.

Der Verfasser des Beitrags hebt neben Nicolae Pentelescus missionarischer Tätigkeit auch seine Leidenschaft für kirchliche Musik hervor. Der Priester gründete und leitete jahrelang den männlichen und den weiblichen Chor der „Hl. Demetrius“-Kirche in Suczawa. Überdies schrieb er eine für das Musikleben in der Bukowina sehr wichtige Arbeit, und zwar *Ein Jahrhundert Chormusik in der Bukowina* (Manuskript), die lange Zeit unveröffentlicht blieb. Dem Verfasser dieses Beitrags ist es gelungen, das Manuskript 2013 drücken zu lassen.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Nicolae Pentelescu, Priester, „Hl. Demetrius”-Kirche in Suczawa, II. Weltkrieg, Chormusik, missionarische und seelsorgerliche Tätigkeit.

Biografia

În partea de nord a Bucovinei, în acest colț de pământ românesc, unde s-au născut, au activat și au trecut în nemurire atâtea fețe luminate, a văzut lumina zilei viitorul sacerdot, Nicolae. S-a născut în comuna Voloca pe Derelui – Cernăuți, la data de 14 octombrie 1906, de ziua Sfintei Cuvioase Parascheva de la Iași. Părinții săi, Dumitru și Vasilica, oameni credincioși și muncitori, au avut șase copii, Nicolae fiind penultimul născut.

La vârsta de șapte ani, Nicolae rămâne orfan de mamă. Cu inima sfâșiată, în zorii vieții, când copilul începea să înțeleagă, cuminte, atașamentul și iubirea față de mamă, el primește o lovitură peste care va trece cu greu. Rămas în grija tatălui, urmează gimnaziul în satul natal, reușind în scurt timp, prin perseverență, să obțină rezultate remarcabile la învățătură și la conduită. A urmat apoi cursurile Liceului „Aron Pumnul” din Cernăuți.

Pierderea tatălui a avut loc imediat după absolvirea liceului, într-un moment deosebit de delicat. Era momentul să ia decizia continuării sau abandonării studiilor pe considerentele materiale, pecuniare. Nicolae a fost singurul copil care a învățat carte din cei șase ai soților Dumitru și Vasilica.

Spre lauda lor, frații mai mari l-au ajutat să-și continue studiile. Cu toate că banii erau greu de strâns, aceștia au făcut economii, s-au jertfit ca măcar Nicolae să ajungă om cu carte, așa cum au visat mereu părinții săi. Așa a ajuns Nicolae student la Facultatea de Teologie, din cadrul vestitei Universități din Cernăuți. În această pepinieră, Nicolae și-a desăvârșit profilul moral și intelectual, adunând din grădina Sfintei Scripturi florile învățaturii mântuitoare. Aici a învățat și și-a însușit elementele de filosofie, retorică, istorie universală. Și-a însușit tainele învățaturii celei adevărate, a înțeles rolul creștinismului în istorie, rolul Bisericii Ortodoxe Române în istoria neamului, a învățat elemente de drept bisericesc și, nu în ultimul rând, a deprins tainele notelor muzicale. Acestea din urmă îl vor mistui în dragostea lor!

A susținut examenul de licență în anul 1932. Tema lucrării de licență a fost *Convertirea Sfântului Apostol Pavel*, fiind apreciat de profesori cu calificativul „foarte bine”.

În anul 1932, la prânzul vieții, Dumnezeu a rânduit ca, pe cărarea spinoasă a vieții, să îi fie alături Olga, cea care-i va deveni soție, mamă și preoteasă¹, așa cum mărturisește părintele Nicolae Pentelescu. În același an, 1932, este hirotonit preot,

¹ Nicolae Pentelescu, *Însemnări personale*, Caiet nr. 3 (manuscris), Fond *Preot Nicolae Pentelescu*, Biblioteca Bucovinei „I.G. Sbiera”, Suceava, p. 27.

ca o recunoaștere a asumării slujirii lui Dumnezeu și a oamenilor și ca o răsplată a ostenețelor teologice. Este numit preot cooperator în comuna Crasna, județul Storjineț, astăzi regiunea Cernăuți, la vârsta de 26 de ani.

Ca rod al rugăciunilor și ca plinire a iubirii, apare cel de-al treilea membru al familiei, fiul Marcel. La data de 24 iunie 1933, se petrece acest eveniment fericit. Copilul mult dorit, „boțul de aur”², așa cum l-a numit mama, va fi urmat de Ovidiu, născut la data de 24 septembrie 1934.

În anul 1934, se transferă, la cerere, ca preot II (cooperator) în comuna Arbore, județul Rădăuți. În comuna Arbore vine pe lume Despina (în traducere din limba greacă, „doamnă”), „odorul mamei”, „fata cea mică”, „singura fată”, care își va asuma „cu durere și responsabilitate” misiunea ei, prin vremurile tulburi care se vor abate asupra familiei.

În 1937, ca răsplată a meritelor sale, prin rânduiala lui Dumnezeu, părintele Nicolae Pentelescu a primit misiunea de a fi preot paroh în localitatea de baștină a vestitului Epaminonda Bucevschi, Iacobeni, un important centru minier, aflat lângă orașul Vatra Dornei.

A urmat peste lume tăvălugul celui de-al Doilea Război Mondial. Această conflagrație mondială a fost mai perfidă și mai haină decât prima, ea urmând calea instaurării în Europa de Est a stăpânirii bolșevice, străină de duhul creștin.

Parcă n-a fost de ajuns! Meningita, pe atunci o boală incurabilă, l-a răpus pe întâiul născut, Marcel, la data de 15 mai 1940.

Autoritățile locale de stat, ținând seama de faptul că preotul nu-și poate părăsi turma și că misiunea sa în vreme de război sau calamități este de a-i îmbărbăta pe cei rămași și de a-i îngropa pe cei adormiți, a fost mobilizat pe loc, ca preot militar, și apoi trimis înapoi într-un spital militar înființat ad-hoc în Vatra Dornei. Aici s-a comportat exemplar, cum era și normal din partea unui păstor de suflete. A spovedit și i-a împărtășit pe răniți, i-a îmbărbătat și le-a citit rugăciuni, i-a mângâiat, i-a înțărmat și mai ales...le-a cântat! Ca și George Enescu, a oblojit rănilor atâtor amărăți, făcându-i să accepte cu demnitate și cu nădejde în bunul Dumnezeu situația în care se aflau. De multe ori, în fruntea corului din Iacobeni, a susținut concerte în spital, alinându-i și încurajându-i pe răniți. Foarte multe acte de caritate a săvârșit maramureșenilor, care s-au refugiat din calea armatelor horthyste. Personal, s-a deplasat nu numai în Iacobeni, ci și în satele vecine, intervenind pe lângă primari să le dea, cu titlu de folosință gratuită, pământ pentru a-și construi locuințe. De asemenea, a mijlocit pe lângă muntenii care aveau în proprietate păduri, ca însemnate cantități de lemn să fie donate acestor peregrini în

² *Ibidem*, p. 33.

vederea construirii de case. A făcut numeroase colecte în bani și haine pentru sprijinirea acestora³.

Au urmat apoi anii de refugiu. Între anii 1943–1945, împreună cu preteasa Olga și cu cei doi copii, Ovidiu și Despina, s-au refugiat în Banat, la parohia Denta, lângă Timișoara. După terminarea războiului, părintele și familia lui dragă au revenit în Bucovina, în Iacobenii de suflet. Vestea bună a întoarcerii acasă i-a fost dată părintelui refugiat Nicolae Pentelescu de Sfânta Episcopie Ortodoxă Română a Timișoarei.

În 1946 i s-a sugerat de către medici să plece din Iacobeni. Aici, din cauza climei reci și umede, preteasa Olga a fost afectată de o boală reumatismală, cu consecințe degenerative severe, drept pentru care a optat pentru transferul într-o zonă de șes, cu climă mai uscată și mai caldă. A poposit, începând cu 1947, la Câmpulung-Moldovenesc. Mai întâi a slujit la Biserica cu hramul „Sfântul Ierarh Nicolae”, iar apoi la Biserica „Nașterea Maicii Domnului”.

În anul 1957, părintele Nicolae Pentelescu este transferat la Suceava. Pentru puțin timp este numit preot slujitor la Biserica „Sfântul Nicolae”, iar apoi devine parohul Bisericii „Sfântul Dumitru”, ctitoria voievodului Petru Rareș (1527–1538; 1541–1546). Aici, părintele a atins apogeul activității sale pastorale, administrative, culturale și, cu precădere, a celei muzicale.

În anul 1968, îl pierde și pe cel de-al doilea copil, Ovidiu, într-un tragic și stupid accident de circulație.

A fost paroh al Bisericii „Sfântul Dumitru” din Suceava 30 de ani, având o rodnică activitate pastoral-misionară, o ostenitoare activitate administrativă, o bogată activitate culturală și muzicală.

Din cauza bolii, în 1987, s-a pensionat. Ultimii ani de viață, părintele Nicolae Pentelescu și soția sa Olga i-au petrecut la Târgu-Mureș, unde locuiește și azi fiica sa, Despina Codreanu. Aceasta i-a îngrijit ca o martiră pe părinții săi dragi, încercând din răspuțeri să le stingă dorul pentru Bucovina, prin dragoste, dăruire și jertfă permanentă, ca să nu le lipsească nimic.

La data de 28 iulie 1994, inima părintelui a încetat să mai bată. A trecut la cele veșnice în miez de vară. A fost o candelă care a ars tot timpul pentru luminarea oamenilor care, căutau liniștea adevărului în întunericul vremurilor. Așa i-a fost viața: închinată slujirii lui Dumnezeu și oamenilor.

Activitatea pastoral-misionară

Iată ce spune părintele Nicolae Pentelescu despre activitatea pastoral-misionară în prefața lucrării *Cartea de aur*: „Viața fiecărui om și, cu atât mai mult, viața unui preot, capătă pentru ceilalți, răbdarea unui exemplu bun sau rău. Deci,

³ *Însemnările D-nei Codreanu Despina*, fiica Părintelui Nicolae Pentelescu, p. 2.

nu spre a mă lăuda încerc să înșir aici o parte din activitatea mea, ci ca să fie pentru cei ce vor veni după mine un îndemn spre lucrări și mai frumoase. În 38 de ani de preoție, am cules experiențe suficiente, care m-au pus în dorita situație de a grupa în jurul Bisericii elementele mai valoroase, ca, astfel, să pot activa pe toate planurile ce mi le fixează misiunea de slujitor al Sfântului Altar. Călăuzit de principiile evanghelice, am slujit Biserica, patria și poporul. Am lucrat, ca Sfânta Biserică pe care am slujit-o, să-și poată îndeplini misiunea ei evanghelizatoare, culturală și socială. Slujbele bisericesti le-am slujit cu toată cuviința. Am predicat, îndrumând poporul pe căile luminoase ale virtuților creștinești. Am accentuat, îndeosebi, importanța hotărâtoare a rugăciunii în viața noastră pământească. Am sădit în sufletele enoriașilor simțămintele demnității omenești, ale solidarității și ajutorării creștine, ale râvnei după binele și propășirea obștească⁴.

Activitatea pastoral-misionară a părintelui Nicolae Pentelescu a fost rodnică. Aceasta s-a împletit armonios cu pasiunea imensă pentru muzică și cu străduințele cărturărești.

La Iacobeni, a păstorit într-o perioadă extrem de grea (1937–1943). Era război și suferințele oamenilor erau și suferințele lui. S-a identificat și cu bucuriile, dar, mai ales, cu tristețile și durerile oamenilor. Chiar dacă zona Iacobeni a fost mai ferită de bombardamente și de distrugerii, oamenii acestui sat de munte trăiau cu grija zilei de mâine, pentru că oricând nenorocirea putea să vină și peste casele lor. Părintele a fost cel care, din casă în casă, a alinat suferințele bătrânilor care aveau nepoți în război și a mamelor care plângeau după feciorii rătăciți pe câmpul de luptă.

O izbândă mare în activitatea pastoral-misionară a părintelui avea să vină în anii 1940–1941. În comuna Iacobeni, în toamna anului 1940, s-au refugiat 100 de familii de români uniți (greco-catolici) din Ardealul de Nord, mai exact din părțile Năsăudului. A reacționat în spiritul iubirii creștine și a încercat să și-i facă prieteni, pentru că toți aveau același țel, fiind toți români, despărțiți doar de nedreptățile confesionale ale istoriei noastre zbuciumate. În urma numeroaselor discuții, aceștia au renunțat în a mai cere un preot unit pentru ei și au trecut toți, în decurs de un an, la ortodoxie. Ceremonia miruirii celor trecuți la ortodoxie a avut loc duminică, 28 decembrie 1941, în biserica parohială din Iacobeni, în prezența preotului Modest Lucan, delegatul mitropolitului Bucovinei Tit Simedrea, a fostului preot al Parohiei Iacobeni, Nicolai Mihalea, și a părintelui Nicolae Pentelescu⁵.

⁴ Idem, *Cartea de Aur* (notițe personale, manuscris), Fond *Preot Nicolae Pentelescu*, Biblioteca Bucovinei „I.G.Sbiera” Suceava, p. 165–166.

⁵ *Condica cronicală a Parohiei ortodoxe – române Iacobeni, Refugierea românilor ardeleni și stabilirea lor în comuna Iacobeni*, Tipografia arhiepiscopală, Cernăuți, 1890, p. 62–63. Condica aceasta cuprinde toată activitatea pastoral-misionară, administrativă și culturală a preoților din Parohia Iacobeni din 1890 până în prezent. Tipul de condică de la Parohia Iacobeni era distribuită de

Războiul a fost crunt cu românii care și-au văzut teritoriile în mâna străinilor. Multe familii au fost îndoliate și doar nădejdea în bunul Dumnezeu îi făcea să meargă înainte. Părintele făcea misiuni umanitare pe lângă spitalele care au apărut, din cauza războiului, aproape în toate localitățile mai mari. Mergea și îi împărțea pe răniți și pe cei care erau muribunzi. Mângâia sufletele greu încercate de suferință⁶. La Spitalul din Vatra Dornei, părintele a mers cu corul bisericesc înființat de el, format din bărbați și femei din Iacobeni. Cântările bisericești mai alinau durerea răniților. Elocventă este fotografia care ni-l prezintă pe părintele Nicolae Pentelescu, înconjurat de toți coriștii, în fața Spitalului din Vatra Dornei. Afară era zăpadă, dar acest lucru nu i-a împiedicat să vină a treia zi de Crăciun și să le cânte colinde soldaților, răniți în luptele pentru apărarea țării și a credinței strămoșești.

Între anii 1947 și 1957, părintele Nicolae Pentelescu activează în orașul Câmpulung Moldovenesc. Inițiativa laudabilă pe care a avut-o părintele Pentelescu a fost aceea de a întemeia un cor misionar al preoților și cântăreților bisericești din Protopopiatul Câmpulung Moldovenesc. Cu acest cor misionar a susținut multe concerte pentru deșteptarea națiunii române.

Din anul 1957, părintele Nicolae Pentelescu a devenit paroh al Bisericii „Sfântul Dumitru” din Suceava, ctitoria domnitorului Petru Rareș și a soției sale, Elena Doamna (1534–1535). Când era hramul bisericii, toți credincioșii îl ajutau pe părintele, pentru ca oaspeții care vor veni la slujbă să găsească lăcașul de cult frumos împodobit și curat. Gospodinele pregăteau bucate pentru ca masa să fie plină. După slujba Sfintei Liturghii, preoții și credincioșii mergeau la agapa creștină, unde se înfruptau din bucate, mulțumind bunului Dumnezeu că au ajuns și anul acela la sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir⁷.

Activitatea pastoral-misionară intensă nu putea să rodească dacă părintele nu era un iscusit cancelar, un om al ordinii. Un tabel (inventar) cu bunurile culturale mobile și ale Bisericii „Sfântul Dumitru” din Suceava din anul 1977 ne demonstrează că părintele avea o disciplină a ordinii în ceea ce privește toate documentele și bunurile parohiei⁸. Ne-a rămas de la el și un document⁹ ce conține o situație confesională a Parohiei.

centrul eparhial de la Cernăuți fiecărei parohii din aria jurisdicțională a sa, la sfârșitul secolului al XIX-lea.

⁶ Nicolae Pentelescu, *Însemnări personale*, Caiet nr. 7 (manuscris), Fond *Preot Nicolae Pentelescu*, Biblioteca Bucovinei „I.G. Sbiera”, Suceava, p. 8.

⁷ *Mărturia D-nei Munteanu Viorica*. Enoriașa Bisericii „Sfântul Dumitru”, d-na Viorica era aproape, trup și suflet, de biserică. Mare bucurie era de hram. „Venea multă lume și noi (familia Munteanu) ajutam pe părintele Pentelescu la tot ce era nevoie. Împreună cu Familia Donisan ne-am străduit să aducem și noi jertfă bisericii de care aparținem”, mărturisește d-na Viorica Munteanu.

⁸ *Arhiva Parohiei „Sf. Dumitru” – Suceava*, Dosar, 15 file (*Tabel cu bunurile culturale mobile ale Bisericii „Sfântul Dumitru” din Suceava*), 1977.

Grija pentru fiecare suflet o avea părintele Nicolae Pentelescu¹⁰.

În fiecare an, breasla cizmarilor sărbătorea, pe 21 noiembrie, când era Vovidenia, cu toată cinstea și fastul. În această zi, toți membrii (tineri și vârstnici) grupați în jurul steagului, mergeau la biserica patronală „Adormirea Maicii Domnului” (filie a Bisericii „Sfântul Dumitru” din Suceava), spre a participa la Sfânta Liturghie. Părintele Nicolae Pentelescu, în cartea *Însoțirea cizmarilor români. Schiță monografică*, menționează manifestările religioase ale breslei din anii 1970, 1973, 1974, 1975, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1983, 1984, alcătuit cu migală pomelnicul tuturor celor prezenți¹¹.

Părintele Nicolae Pentelescu – iubitor de muzică

Părintele Nicolae Pentelescu a înființat și instruit coruri bisericești și populare în toate parohiile unde a păstorit: Crasna-Storojineț, Iacobeni, Câmpulung Moldovenesc și Suceava (Biserica „Sfântul Dumitru”). Activitatea sa cea mai roditoare în domeniul muzical și-a desfășurat-o la Biserica „Sfântul Dumitru” din Suceava.

În anul 1957, la Biserica „Sfântul Dumitru”, părintele Nicolae Pentelescu reface corul, sporind numărul coriștilor prin recrutarea unor voci noi¹². Tânăra formație corală cânta *Liturghia* lui Ciprian Porumbescu¹³. În procesul-verbal de inspecție administrativă, încheiat în ziua de 14 august 1967, P. C. Părinte Protopop Dumitru Hrițcu, referindu-se la corul Bisericii „Sfântul Dumitru”, scria următoarele rânduri: „La Sf. Liturghie, cântă corul bărbătesc, întemeiat de pr. Nicolae Pentelescu, mare iubitor și cunoscător de muzică bisericească. Este un caz unic în părțile noastre. Pr. Nicolae tot timpul a fost și este un inițiator și dirijor de coruri. Face figură aleasă de preot îndrăgostit până la pasiune de frumusețea cântărilor bisericești”¹⁴.

⁹ *Arhiva Parohiei „Sf. Dumitru” – Suceava*, Dosar 350/1982 (Numărul familiilor și al sufletelor neoprotestante din Parohia „Sfântul Dumitru” Suceava), fila 1.

¹⁰ *Mărturia D-lui ing. Codreanu Radu-Cătălin-Dumitru*, nepotul părintelui Nicolae Pentelescu de la Târgu-Mureș. D-l Codreanu, copil fiind, și-l amintește pe părintele răspunzând la salutul oamenilor care treceau pe lângă Casa parohială. Pentru fiecare avea o vorbă bună și pe toți îi îndemna să nu uite de biserică și să îi calce pragul la slujbele sfinte.

¹¹ Nicolae Pentelescu, *Însoțirea cizmarilor români. Schiță monografică*, Fondul Preot Nicolae Pentelescu, Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, Suceava.

¹² *Arhiva Parohiei Sf. Dumitru Suceava*, Dosar 1/1980 (Seara de colinde – 21 decembrie 1980), p. 5–6.

¹³ Nicolae Pentelescu, *Pagini de Cronică, 1985–1987*, vol. II (însemnări - manuscris), *Arhiva Parohiei Sf. Dumitru – Suceava*, Inv. nr. 484, p. 5.

¹⁴ *Ibidem*, p. 5.

În 1972, părintele Nicolae Pentelescu a fondat grupul vocal feminin al Bisericii „Sfântul Dumitru” din Suceava.

Dragostea pentru muzică a părintelui Nicolae Pentelescu era imensă: „Pentru părintele Nicolae Pentelescu muzica era totul”¹⁵; „A fost un mare cântăreț și notist; iubea grozav muzica”¹⁶. Cu reale înclinații spre muzică¹⁷, părintele a reușit să aducă la lumină din tezaurul nepieritor al sufletului popular colindele străvechi.

Ca evenimente muzicale, demne de relevat, sunt concertele de colinde inițiate și organizate de părintele Nicolae Pentelescu, în preajma Nașterii Domnului¹⁸. Începând cu anul 1965, concertele de colinde s-au repetat – cu unele întreruperi – an de an, în Biserica „Sfântul Dumitru” din Suceava.

La Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera” din Suceava, Fond *Bucovina*, se află 70 de dosare cu partituri scrise de mână de părintele Nicolae Pentelescu. Ele se păstrează într-o cutie de carton.

Dragostea pentru muzică se vede și din munca neobosită de a-i căuta pe toți marii compozitori care s-au născut, crescut și activat pe plaiurile Bucovinei. El a întocmit un pomelnic cu toți acești compozitori, pomelnic ce se găsește în *Cartea de aur*, manuscris aflat la Biblioteca „I.G. Sbiera”. Compozitorii din pomelnic sunt următorii: Carol Miculi, Ștefan Nosievici, Constantin Dobrovolschi, preotul Isidor Vorobchievici, Ciprian Porumbescu, Eusebie Mandicevski, Gheorghe Mandicevski, Tudor de Flondor, Alexandru Voevidca, Dionisie Para, Victor Vasilescu, Constantin Șandru, Ilarie Voronca, Alexandru Zavulovici¹⁹.

Lucrarea în manuscris *Un veac de muzică corală în Țara de Sus* este o monumentală istorie a corurilor din Bucovina și Moldova de Nord. Cele 15 volume sunt rezultatul unei munci asidue de documentare, cercetare și valorificare a surselor istorice privitoare la muzica corală bisericească, populară și patriotică. Iată ce spune părintele Nicolae Pentelescu în *Prefața* primului volum: „Cu gândul de a păstra o vie amintire și recunoștință compozitorilor, dirijorilor și coriștilor formați pe plaiurile Bucovinei, s-a născut ideea întocmirii unor albume cu fotografiile formațiilor corale bisericești și naționale, de ieri și de azi, din acest colț de pământ strămoșesc. Corurile bisericești și laice, prinse în fotografii, oglindesc puternic

¹⁵ *Mărturia cântărețului-bas Dominte Vasile*. Acesta a făcut parte din corul bărbătesc de la Biserica „Sfântul Dumitru”.

¹⁶ *Mărturia părintelui Milici Laurențiu*. A slujit de multe ori la Biserica „Sfântul Dumitru”, fiind invitat de părintele Nicolae Pentelescu.

¹⁷ *Mărturia scriitorului și cercetătorului Dimitriu Eugen*. Părintele Nicolae Pentelescu și scriitorul Eugen Dimitriu s-au cunoscut foarte bine. Eugen Dimitriu este în Parohia „Sfântul Dumitru” și locuiește foarte aproape de biserică.

¹⁸ Părintele Mihordea Ștefan, de la Biserica „Sfântul Nicolae” din Suceava, are amintiri frumoase despre aceste concerte de colinde. Într-un an a fost pus de părintele Nicolae Pentelescu să prezinte concertul de colinde și s-a descurcat foarte bine.

¹⁹ Idem, *Cartea de aur* (notițe personale – manuscris), Fondul *Preot Nicolae Pentelescu*, Biblioteca Bucovinei „I.G. Sbiera”, Suceava, p. 79–90.

trăirea religioasă și națională a poporului român din Țara de Sus a Moldovei și manifestările lui culturale de-a lungul unui secol. Numeroasele fotografii, strânse la un loc, reprezintă o frescă a muzicii corale din Bucovina, un adevărat jurnal în imagini. Numărul impresionant de mare al corurilor este o dovadă că pe aceste minunate plaiuri, bătute de soare și istorie, au crescut și cresc tot mai bogat florile talentelor și dragostea de muzică a poporului român de pe aceste locuri”²⁰.

Cu rânduiala și ajutorul lui Dumnezeu, cele 15 volume au văzut lumina tiparului în anul 2013²¹.

Activitatea administrativă

Părintele Nicolae Pentelescu a avut grijă de biserica unde slujea lui Dumnezeu ca de propria casă, cum mărturisesc enoriașii, care mai trăiesc și cu care am vorbit, din parohiile Iacobeni, Câmpulung Moldovenesc și „Sfântul Dumitru” din Suceava.

La Biserica „Sfântul Dumitru” din Suceava, după o așteptare îndelungată, luni, 4 septembrie 1967, au început lucrările de consolidare și restaurare la turnul-clopotniță, în timpul vrednicului de pomenire părintele Nicolae Pentelescu. Turnul-clopotniță a fost zidit de Alexandru Lăpușneanu între anii 1560–1561.

În memoriul tehnic²² întocmit pentru turnul-clopotniță din curtea Bisericii „Sfântul Dumitru” din Suceava sunt menționate lucrările ce trebuiau efectuate, care

²⁰ Nicolae Pentelescu, *Un veac de muzică corală în Țara de Sus*, vol. I, text cules și redactat cu osteneala pr. prof. Justinian-Remus A. Cojocar, Editura Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, Suceava, 2013, p. 9.

²¹ Lucrând încă din studenție la proiectele și cărțile pe care le-am scris, am descoperit și aceste 15 volume într-o cutie. Făceau parte din Fondul *Nicolae Pentelescu* de la Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”. Protocolul de parteneriat cu Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera” – Suceava, pe care l-am semnat noi, în calitate de președinte al Asociației Culturale „Sfântul Mitropolit Dosoftei”, a deschis larg ușile pentru cercetarea, scrierea, scanarea și redactarea celor 15 volume-albume din lucrarea *Un veac de muzică corală în Țara de Sus*, autor pr. Nicolae Pentelescu. Nu a fost ușor. După doi ani de zile de muncă la carte, putem spune că am depus cea mai aprigă luptă cu noi înșine, pentru a duce la bun sfârșit această osteneală. Am luat fiecare volum și am scris cu mâna noastră din nou textul original. La unele pagini a fost precum citirea în chirilică. Ne-a durut de multe ori capul de la atâtea ore de stat cu ochii în manuscris. Tușul alb de Canada pe foaie neagră nu e chiar confortabil pentru ochi, mai ales la lumina camerei, noaptea târziu. Am scanat toate fotografiile și le-am așezat cu grijă în text. Redactarea textului ne dădea o bucurie nespusă pentru că, pe zi ce trecea, cartea prindea contur. Doi ani de muncă la această lucrare sunt istorie de acum. A trecut și privim doar la viitor, cu nădejde că Bunul Dumnezeu ne va răsplăti osteneala. Apariția lucrării de față este o minune. Pe cheltuiiala Asociației Culturale „Sfântul Mitropolit Dosoftei” s-a tipărit lucrarea. În baza unui proiect pentru editare de carte, întocmit de Asociația Culturală „Sfântul Mitropolit Dosoftei”, Primăria Municipiului Suceava a aprobat finanțare nerambursabilă. Lucrarea a apărut la Editura Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, cu binecuvântarea IPS Pimen, care semnează prefața lucrării.

nu au fost realizate cu ocazia ultimei restaurări, și anume: scările de acces spre ultimul nivel, tâmplărie la golurile create, separarea nivelului I de la parter de restul construcției printr-o boltă de cărămidă, repararea zidăriei la interior prin completări și rostuieli pe toată înălțimea pereților.

A rămas de la părintele un jurnal al lucrărilor, unde scrie ce anume s-a efectuat în fiecare zi. Jurnalul este scris într-o caligrafie impecabilă și impresionează prin scrupulozitatea, perseverența, conștiinciozitatea cu care a fost redactat²³. În același timp au început în preajma turnului-clopotniță săpături arheologice.

În anul 1975, prin osârdia părintelui Nicolae Pentelescu, s-a realizat un lucru foarte important: termoficarea bisericii²⁴. Stranele de lemn, care se află astăzi în biserică, precum și strana cântărețului, au fost sculptate în lemn de stejar între anii 1977–1978. A amenajat curtea bisericii și a construit un gard de piatră împrejmuitor. O altă realizare a fost ridicarea clopotniței din lemn din curtea bisericii, în anul 1979.

Epitropul Ilie Vatamaniuc²⁵ al Bisericii „Sfântul Dumitru” din Suceava îl descrie astfel pe părintele Nicolae Pentelescu: „A fost un bun administrator, a purtat grijă de bunul mers al parohiei; a înfrumusețat biserica și curtea, fiind foarte apreciat de credincioși și de ceilalți preoți din oraș”.

Părintele Nicolae Pentelescu a păstrat și conservat bunurile parohiei. Dovadă stau inventarele pe care le-a întocmit și ordinea din biblioteca Parohiei.

Părintele Nicolae Pentelescu a fost omul de care a avut nevoie Parohia „Sfântul Dumitru” în perioada comunistă.

Activitatea culturală

Părintele știa că doar cu multă credință și prin cultură se poate ridica poporul. Încă de la Iacobeni, la începutul activității sale preoțești, s-a luptat ca poporul să fie cultivat. În anul 1937, a înființat Căminul Cultural din Iacobeni, care poartă numele curajosului cronicar al Moldovei Miron Costin²⁶. Aici au avut loc

²² *Arhivele Mitropoliei Moldovei și Bucovinei*, Dosar 4 / 1967–1976 (Lucrări turn-clopotniță – Biserica „Sf. Dumitru” Suceava), filele 2–4.

²³ N. Pentelescu, *Cartea de Aur* (notițe personale, manuscris), p. 181–188.

²⁴ *Arhivele Mitropoliei Moldovei și Bucovinei*, Dosar 139/1975 (Documentație instalații încălzire centrală Biserica „Sf. Dumitru” Suceava).

²⁵ Mai trăiește și acum epitropul Ilie Vatamaniuc. Vine la biserică tocmai din satul Sfântu Ilie și se îngrijește ca toate să fie rânduite în Sfântul Altar. Mi-e drag când slujesc și „nea Ilie”, cum îi zic, se roagă și el cuminte și pregătește cu evlavie cădelnița, are grijă de sfeșnicele cu lumânări și, mai ales, de curățenia celui mai sfânt loc al bisericii: Sfântul Altar.

²⁶ *Condica Cronicală a Parohiei ortodoxe-române Iacobeni*, Înființarea Căminului Cultural „Miron Costin”, Tipografia arhiepiscopală, Cernăuți, 1890, p. 58–59.

concerte de colinde, serbări școlare cu recitări de poezie, festivaluri de cântece patriotice, dar, mai ales, de muzică populară.

Corul misionar de la Câmpulung-Moldovenesc avea și rol de culturalizare a preoților, cântăreților, dar, mai cu seamă, a oamenilor simpli. Activitatea cultural-misionară din Bucovina, atât de dragă părintelui Nicolae Pentelescu, a fost recunoscută și bine apreciată de centrul eparhial de la Iași.

Pe unde a trecut, a organizat diferite evenimente culturale.

La Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera” Suceava, în Fondul *Nicolae Pentelescu*, se află în manuscris lucrările: *Însoțirea cizmarilor români din Suceava* (lucrare monografică de o deosebită importanță pentru istoria breslelor meșteșugărești și a activității cooperatiste din Bucovina), *Breasla cizmarilor din orașul Suceava*, *Cartea de aur* (aduce o importantă contribuție la cunoașterea oamenilor care și-au legat numele de Biserica „Sfântul Dumitru” din Suceava).

Lucrarea *Un veac de muzică corală în Țara de Sus* este o istorie a corurilor din Bucovina și Moldova de Nord. Primul album al seriei este datat 1977. Scrisul artistic de pe filele de carton negru (realizat cu „tuș alb de Canada”) îi aparține preotului Vasile Onica. Albumele inserează, în mod cronologic, data fondării corurilor, numele fondatorilor și dirijorilor formațiilor corale, însoțite de fotografii, precum și repertoriul interpretat de fiecare cor, cu nota că materialul documentar informativ a fost cules din cronicile parohiale, presa vremii, afișele concertelor, însemnările unor foști dirijori, completate cu crâmpeie de amintiri personale. Lucrarea este de o valoare inestimabilă. Datorită ei, avem informații despre viața cultural-bisericească și muzicală din 1860 și până în timpul în care a trăit părintele Nicolae Pentelescu, aproximativ deceniul al șaptelea al secolului al XX-lea.

Bun predicator, a fost un harnic om al scrisului. Mânuia, meșteșugit, condeiul și a așternut în scris pagini de istorie laică, dar mai ales bisericească. Amintim aici studiile sale publicate în „Revista Mitropoliei Moldovei și Sucevei”: *Un manuscris din sec. al XVIII-lea: Inventarul Bisericii „Sfântul Dumitru” Suceava* (nr. 1–2, 1965); *Zugravii suceveni: Vasile Chițăscul și Vasile Suliman (Figuri de seamă în istoria artei românești de la începutul secolului al XIX-lea)* (nr. 3–4, 1967); *Un antimis sârbesc, sfințit de episcopul de Rădăuți, Dositei Herescul, în anul 1772* (nr. 9–10, 1967); *Un document inedit: Scrisoarea episcopilor Bisericii „Sf. Dumitru” din Suceava, Constantin Gândul și Hagi Ivanciu, către voievodul Moldovei Grigore Alexandru Ghica* (nr. 9–10, 1968); *Iconari suceveni din sec. al XIX-lea* (nr. 9–10, 1970); *Săpăturile arheologice din curtea Bisericii „Sf. Dumitru” Suceava (1967–1969)* (nr. 7–8, 1970); *Un zugrav sucevean necunoscut din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea* (nr. 5–6, 1971); *Vechi coruri bisericești și laice din Moldova de Nord* (nr. 7–8, 1973); *Români bucovineni în Războiul pentru Independență (1877–1878)* (nr. 5–6, 1977).

Diploma de licență în Teologie de la Universitatea din Cernăuți a părintelui Nicolae Pentelescu (1932)

MITROPOLIA MOLDOVEI ȘI SUCEVEI
ARHIEPISCOPIA IAȘILOR
Nr. 8612

IUSTIN

DIN MILA LUI DUMNEZEU ARHIEPISCOP AL IAȘILOR
ȘI MITROPOLIT AL MOLDOVEI ȘI SUCEVEI

Sfântul și marele Apostol Pavel, în cartea cea dintâi către Timotei spune:
„Preoții cei ce își țin bine dregătoria, de îndoită cinste să se învrednicească, mai
ales cei ce se ostenească întru cuvânt și în învățătură” (V, 17).

Potrivit acestei povățuiri apostolice, precum și datinilor statornicite în Sfânta
noastră Biserică, luând aminte la îndatoririle Noastre arhieresti, slujitorii drept-
măritori din Sfânta Arhiepiscopie a Iașilor, care-și îndeplinesc cu hărnicie și aleasă
rivă misiunea pastorală, spre a fi încurajați la lucrarea izbăvitoare pe care o
săvârșesc, dar, mai cu seamă, spre a fi pildă grăitoare între frații lor împreună
slujitori, se bucură necontenit de dragostea Noastră părintească și de deosebita
Noastră cinste.

Incredințându-Ne că P. C. Preot Pentelescu Nicolae
de la parohia Sf. Dumitru Protopopiatul Suceava
județul Suceava își îndeplinește chemarea de slujitor bisericesc cu bună
cuvință și vrednicie, i-am conferit prin hirotesie distincția de iconom
stavrofor cu binecuvântarea arhierescă de a purta la sfintele slujbe
semnul distinctiv prevăzut de art. 142 din Statutul de organizare a Bisericii
Ortodoxe Române.

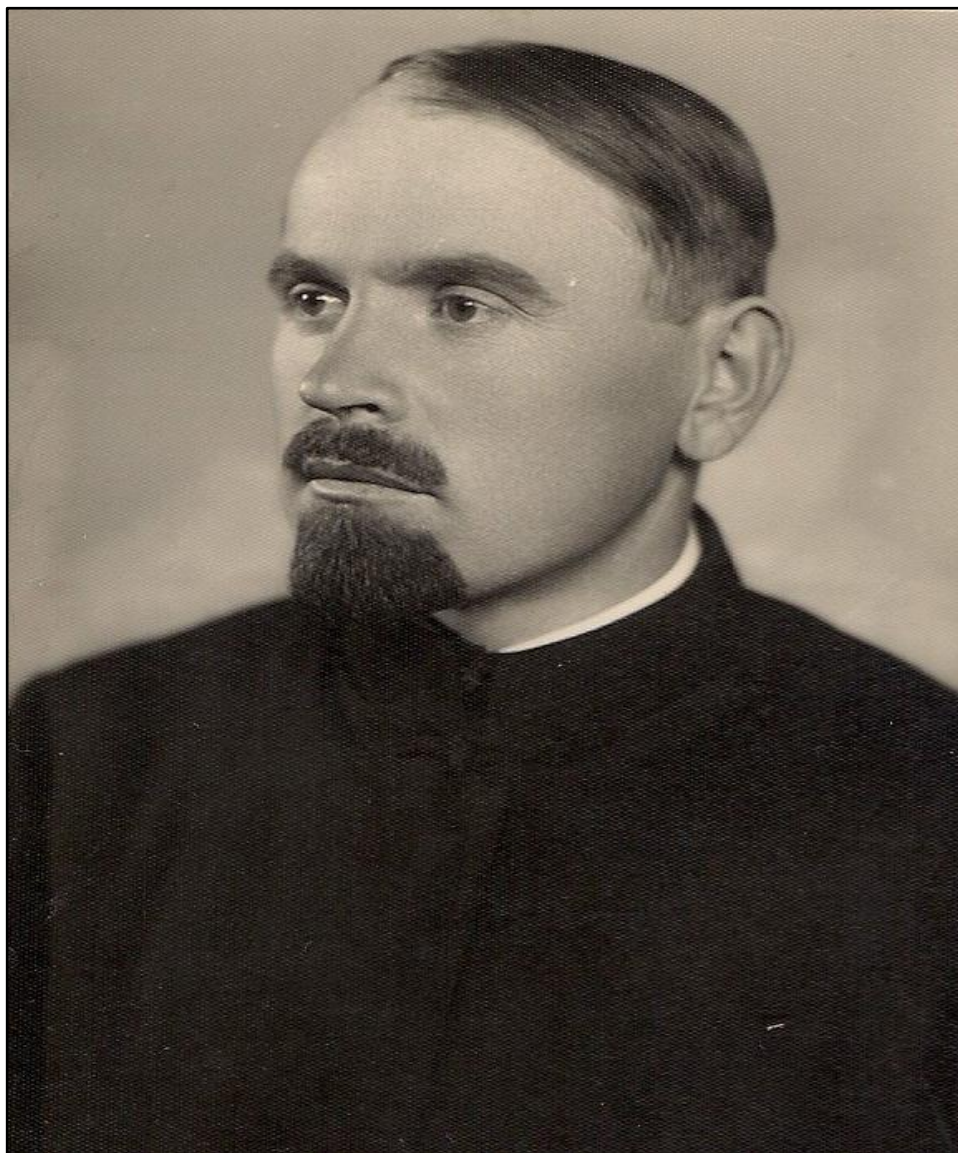
Drept care i-am înmănat acest act semnat de Noi și întărit cu sigiliul Sfintei
Arhiepiscopii a Iașilor, în reședința Noastră Mitropolitană din Iași, anul min-
tuirii 1969 luna ianuarie ziua 27.

ARHIEPISCOP AL IAȘILOR ȘI MITROPOLIT
AL MOLDOVEI ȘI SUCEVEI

CONSILIER ADMINISTRATIV.
R. Spina

Tipografia Centrală Mitropolitană Iași — Mănăstirea Neamț

Act semnat de Iustin, Arhiepiscop al Iașilor și Mitropolit al Moldovei și Sucevei,
care atestă faptul că părintelui Nicolae Pentelescu i s-a conferit, prin hirotesie,
distincția de iconom stavrofor (27 iunie 1969).

Părintele Nicolae Pentelescu, la începutul activității pastorale.

Părintele Nicolae Pentelescu, în al treilea deceniu de slujire
la Biserica „Sfântul Dumitru” din Suceava.

Corul bisericesc din Iacoveni, dirijat de părintele Nicolae Pentelescu,
în fața Spitalului din Vatra Dornei (27 decembrie 1943).

Preoții și credincioșii parohiei care au participat duminică, la Sfânta Liturghie.
În dreapta, părintele Nicolae Pentelescu (fotografie din anul 1953,
arhiva Parohiei „Nașterea Maicii Domnului” din Câmpulung Moldovenesc)

CORUL BISERICII SF. DUMITRAV ~ Suceava
la deschiderea concertului de colinde (25. XII. 1971)

CORUL BISERICII SF. DUMITRAV din Suceava
executând programul de colinde în seara de 25. XII. 1976

Bibliografie

- Arhiva Parohiei „Nașterea Maicii Domnului” din Câmpulung Moldovenesc, Suceava.*
- Arhiva Parohiei „Sf. Dumitru” din Suceava, Dosar 350/1982 (Numărul familiilor și al sufletelor neoprotestante din Parohia „Sf. Dumitru” din Suceava).*
- Idem, Dosar 1/1980 (*Seara de colinde – 21 decembrie 1980*).
- Idem, Dosar 15 file (Tabel cu bunurile culturale mobile ale Bisericii „Sfântul Dumitru” din Suceava), 1977.
- Arhivele Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, Dosar 4 (1967–1976) (Lucrări turn – clopotniță Biserica „Sf. Dumitru” din Suceava).*
- Idem, Dosar 139/1975 (Documentație instalații încălzire centrală Biserica „Sf. Dumitru” din Suceava).
- Condica cronică a Parohiei ortodoxe-române Iacobeni, Înființarea Căminului Cultural „Miron Costin”, Tipografia arhiepiscopală, Cernăuți, 1890.*
- Condica cronică a Parohiei ortodoxe-române Iacobeni, Refugierea românilor ardeleni și stabilirea lor în comuna Iacobeni, Tipografia arhiepiscopală, Cernăuți, 1890.*
- Cojocar, Justinian-Remus, *Părintele Nicolae Pentelescu - o viață închinată slujirii lui Dumnezeu și oamenilor*, Editura Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, Suceava, 2011.
- Pentelescu, Nicolae, *Cartea de aur (notițe personale, manuscris)*, Fondul Preot Nicolae Pentelescu, Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera” Suceava.
- Idem, *Însemnări personale*, Caietele 3–7, Fondul Preot Nicolae Pentelescu, Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera” Suceava.
- Idem, *Însoțirea cizmarilor români. Schiță monografică*, Fondul Preot Nicolae Pentelescu, Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera” Suceava.
- Idem, *Pagini de cronică, 1985–1987*, vol. II (însemnări, manuscris), *Arhiva Parohiei „Sf. Dumitru” din Suceava*, Inv. nr. 484.
- Idem, *Un veac de muzică corală în Țara de Sus*, text cules și redactat cu osteneala pr. prof. Justinian-Remus A. Cojocar, Suceava, Editura Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, 2013.
- Însemnările D-nei Codreanu Despina, fiica părintelui Nicolae Pentelescu.*
- Mărturiile D-lui ing. Codreanu Radu Cătălin Dumitru, nepotul părintelui Nicolae Pentelescu, ale D-nei Munteanu Viorica, ale scriitorului și cercetătorului Dimitriu Eugen, ale cântărețului-bas Dominte Vasile, ale părintelui Mihordea Șerban, ale părintelui Milici Laurențiu, ale episcopului Vatamaniuc Ilie.*

FACULTATEA DE TEOLOGIE ORTODOXĂ DIN CERNĂUȚI (1875–1919)

CONSTANTIN UNGUREANU

The Faculty of Orthodox Theology of Chernivtsy (1875–1919)

(Abstract)

The Faculty of Orthodox Theology, the only one of its kind in all of the Austro-Hungarian Monarchy, played a special role within the University. Even though officially the language of learning and teaching was German, within the Faculty of Theology much of the subject matter was taught in Romanian. During 1875–1919, this department was comprised of 15 full professors, all from Bukovina, of which 13 were Romanian and 2 Ukrainians. The professors from this department were very well known individuals in Bukovina at that time. Their tenure at the University spanned decades. The Theology Faculty played a significant role in the development of the Romanian and Ukrainian intelligentsia from Bukovina.

Enrollment in the Faculty of Theology was comprised not only of Romanian and Ukrainian Orthodox students from Bukovina but also of Romanian and Transylvanian youth as well as students from Bulgaria, Serbia, Bosnia and Dalmatia. Many well-known Romanian theologians completed undergraduate studies as well as doctoral studies at the University of Cernauti. During the academic year of 1911–1912, 204 students were enrolled in the Faculty of Theology, including 99 (48.5%) from Bukovina, 72 (35.3%) from Romania and 10 from Hungary, 135 were Romanian and 45 Ruthenian while the other 24 students came from other Orthodox Balkan countries.

Keywords: Faculty of Orthodox Theology, Chernivtsy, Austro-Hungarian Monarchy, Romanian and Ukrainian intelligentsia.

Institutul de Teologie (1827–1875)

În Bucovina, marea majoritate a populației era de confesiune ortodoxă, iar Biserica Ortodoxă a jucat un rol important și influent în această provincie. La cumpăna secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea, cea mai importantă instituție de

învățământ cu limba română de predare din Bucovina a fost Școala clericală, deschisă, în 1786, la Suceava și transferată, în 1789, la Cernăuți. La Școala clericală s-a predat un curs general de teologie, care cuprindea noțiuni elementare biblice, de morală și apologetică. Seminarul Ortodox a fost frecventat de cei mai mulți elevi la începutul secolului al XIX-lea. În 1804, de exemplu, cele trei clase ale Școlii Clericale erau frecventate de 141 de elevi, dintre care 31 erau asigurați cu burse¹. În perioada 1786–1818, această școală a fost absolvită de cca. 500 de persoane, majoritatea fiind preoți. Cei mai mulți absolvenți ai Școlii Clericale s-au consemnat în anii 1806 (57), 1807 (54), 1809 (43), 1804 și 1805 (câte 42)².

După 1810, însă, numărul absolvenților s-a redus brusc, în această perioadă producându-se și decăderea Școlii clericale. În anul 1812, împăratul a dispus ca episcopul Bucovinei să nu mai hirotonească niciun absolvent al Școlii clericale, dacă aceștia nu aveau studii gimnaziale, liceale și filosofice în limba germană. În 1814, bursele seminariștilor s-au redus de la 30 la 15. În aceste împrejurări, în 1816 era închisă clasa I, în 1817 – clasa a II-a, iar în 1818 – clasa a III-a. Școala Clericală din Cernăuți se închidea, astfel, după 33 de ani de activitate.

După desființarea Școlii Clericale, timp de aproape un deceniu, în Bucovina nu a existat o instituție pentru instruirea viitorilor preoți. În schimb, începând cu 1817, mai mulți tineri bucovineni au plecat la Universitățile din Viena și Lemberg pentru a studia teologia, obținând burse din partea Fondului Bisericesc. Episcopii Daniel Vlahovici și Isaia Baloșescul au solicitat de mai multe ori înființarea unui institut superior de teologie și a unui seminar clerical diecezan. După câțiva ani de negocieri, autoritățile centrale de la Viena au emis, la 16 august 1826, o rezoluție, urmată de Ordinul Guvernului de la Lemberg, din 26 septembrie 1826, prin care se decidea înființarea unui institut teologic și a unui seminar clerical la Cernăuți³.

Inaugurarea oficială a Institutului de Teologie a avut loc la 4 octombrie 1827. Director al Institutului era episcopul Bucovinei, Isaia Baloșescul. În primul an de studii, au activat profesorii temporari Iosif Grigorovici și Eugen Hacman. Până în 1830, s-au deschis succesiv următorii trei ani de studiu, iar corpul didactic s-a completat cu alți profesori provizorii. În august 1828, au fost angajați Ștefan Tarnovietchi și George Ianovici, în 1829 – Vladimir Suhopan și Vasile Cehovschi, în iunie 1830 – Ioan Tomiuc⁴. La 12 februarie 1828, s-a deschis oficial și Seminarul Clerical din Cernăuți. Institutul de Teologie a funcționat în clădirea Gimnaziului German din oraș, iar Seminarul Clerical a activat în două case închiriate.

¹ *Die k. k. Franz-Josephs-Universität in Czernowitz im ersten Vierteljahrhundert ihres Bestandes. Festschrift hrsg. vom Akademischen Senate* (în continuare se va cita: *Die k. k. Franz-Josephs-Universität in Czernowitz...*), Czernowitz, Bukowinaer Vereinsdruckerei, 1900, p. 11.

² Isidor de Onciul, *Einiges über den Gang und die Entwicklung der theologischen und clericalen Cultur in der Bucovina*, în „*Romänische Revue*”, Viena, anul IV, 1888, p. 690.

³ *Die k. k. Franz-Josephs-Universität in Czernowitz...*, p. 14.

⁴ *Ibidem*, p. 17.

Studiile la Institutul de Teologie se desfășurau pe durata a patru ani, fiecare an de studii fiind divizat în două semestre. Potrivit programului de învățământ, în anul I se studia istoria bisericească, limba ebraică, arheologia biblică și introducerea în cărțile *Vechiului Testament*; în anul II – limba greacă și exegeza biblică, dreptul bisericesc public și privat, pedagogia și introducerea în cărțile *Noului Testament*; în anul III – dogmatica și teologia morală; în anul IV – teologia pastorală, catehetica, științele economice. Pentru disciplinele respective erau prevăzute câte 16–18 ore săptămânal. În afară de obiectele menționate, în toți anii de studii se învăța muzica bisericească, câte trei ore săptămânal⁵. Majoritatea disciplinelor de la Institutul de Teologie se studiau în limba latină, doar catehetica se învăța în germană, iar teologia pastorală, în română. Orele de pedagogie și științele economice sau agricultura se învățau la cursurile de la Institutul de Filosofie din cadrul Gimnaziului German din Cernăuți⁶.

La 10 septembrie 1830, prin decizie împărătească, a fost stabilită organizarea definitivă a Institutului de Teologie din Cernăuți. La această instituție au fost întărite șase posturi de profesori titulari: 1) istoria și dreptul bisericesc; 2) studiul biblic al *Vechiului Testament* și dialectele orientale; 3) studiul biblic al *Noului Testament*; 4) dogmatica; 5) teologia morală; 6) teologia pastorală, precum și un curs pentru catehetică și metodică. Salariul unui profesor urma să fie de la 600 până la 900 de florini anual, iar pentru cursul de catehetică și metodică se prevedea o remunerare de 200 de florini pe an. În total, pentru remunerarea profesorilor de la Institutul de Teologie erau prevăzuți 4 250 de florini pe an, sumă care trebuia să fie asigurată de către Fondul Bisericesc⁷.

La 20 și 27 ianuarie 1831, s-au organizat concursuri pentru ocuparea posturilor de profesori titulari, iar în anii următori s-au desfășurat alte examene pentru ocuparea posturilor vacante. În decursul anilor 1831–1836, au fost angajați profesorii Eugen Hacman, Vladimir Suhopan, Ioan Tomiuc, Nicolae Hacman, Ștefan Tarnoviețchi, Constantin Popovici și Vasile Ianovici⁸.

Începând cu anul 1837, mai mulți tineri absolvenți ai Institutului de Teologie au obținut burse din partea Fondului Bisericesc (400–600 florini anual) și au plecat la studii, la Viena, pentru a se specializa în anumite discipline de teologie. Printre ei s-au remarcat Ioan Calinciuc, Teofil Bendella, Iacob Vorobchievici, Vasile Ilasievici, Eusebie Popovici, Vasile Mitrofanovici, Isidor de Onciul, Artemie Berariu, Alexie Comoroșan, Vasile de Repta, Constantin Popovici ș.a. Majoritatea

⁵ Isidor de Onciul, *op. cit.*, în „Romänische Revue”, Viena, anul V, 1889, p. 31–32; *Die k. k. Franz-Josephs-Universität in Czernowitz...*, p. 16–18.

⁶ *Die k. k. Franz-Josephs-Universität in Czernowitz...*, p. 18.

⁷ Isidor de Onciul, *op. cit.*, în „Romänische Revue”, Viena, anul V, 1889, p. 86.

⁸ *Die k. k. Franz-Josephs-Universität in Czernowitz...*, p. 18–19.

absolvenților acestor studii a revenit la Cernăuți și s-a angajat la Institutul de Teologie sau, mai târziu, și la Facultatea de Teologie⁹.

La Institutul de Teologie au activat perioade îndelungate profesorii Ștefan Tarnoviețchi (1828–1852), Ioan Tomiuc (1830–1855), Nicolae Hacman (1831–1865), Constantin Popovici (1833–1866), Vasile Ianovici (1836–1866), Ioan Calinciuc (1838–1875), Ioan Hacman (1839–1862), Vasile Ilasievici (1852–1866), Vasile Mitrofanovici (1856–1875)¹⁰.

În timpul Revoluției din 1848, s-au realizat mai multe reforme în învățământ, care au vizat și Institutul de Teologie. La 18 septembrie 1848, episcopul Eugen Hacman a emis un ordin, prin care recomanda introducerea limbii materne, ca limbă de instruire, în locul celei latine, la Institutul de Teologie. Deja din octombrie 1848, româna s-a introdus ca limbă de instruire la majoritatea obiectelor. În toamna anului 1848, pentru elevii de la Institutul de Teologie s-a organizat un curs de studiere a limbii române, de două ore pe săptămână, care a fost predat de profesorul Vasile Ianovici. Acest curs, însă, s-a ținut doar până în martie 1849. Între timp, la Gimnaziul Superior din Cernăuți s-a înființat o Catedră de limba și literatura română, al cărei titular a devenit profesorul Aron Pumnul, iar elevii de la Institutul de Teologie au studiat româna la această catedră. La începutul anului 1857, la Seminarul Clerical s-a înființat un curs de studiere a limbii rutene, care a fost predat de prefectul seminarului, Ștefan Nosievici. Și acest curs a avut o perioadă scurtă de activitate, fiindcă, între timp, la Gimnaziul din Cernăuți s-a deschis și o Catedră pentru limba ruteană¹¹.

În anul 1850, prin Rezoluția din 15 aprilie, Institutul de Teologie din Cernăuți s-a transformat dintr-o instituție privată diecezală, într-o instituție împăratească. În urma acestei reforme, director al școlii era ales un profesor din rândul corpului didactic, dar episcopul Bucovinei rămânea la conducerea prezidiului instituției. S-au produs și mici modificări în programul de învățământ de la institut.

Pe parcurs, s-au mărit și salariile profesorilor de la Institutul de Teologie, care erau asigurate în continuare de către Fondul Bisericesc. Încă în 1843, salariile profesorilor titulari au fost mărite de la 600 la 800 de florini anual. Din 1859, profesorii erau remunerați cu 1 200 de florini pe an. Treptat, la Institutul de Teologie s-a constituit și o bibliotecă, care era completată atât prin donații, cât și prin procurarea de cărți. Către anul 1874, biblioteca de la acest Institut dispunea de cca. 900 de volume, dintre care cca. 800 din domeniul teologiei¹².

Pentru a studia la Institutul de Teologie, candidații trebuiau să fie absolvenți ai cursului filosofic de la Gimnaziul din Cernăuți, iar după 1848, absolvenți a

⁹ Constantin Ungureanu, *Sistemul de învățământ din Bucovina în perioada stăpânirii austriece (1774–1918)*, Chișinău, Tipografia Centrală, 2015, p. 328.

¹⁰ *Ibidem*, p. 328–329.

¹¹ Isidor de Onciul, *op. cit.*, în „Romänische Revue”, Viena, anul V, 1889, p. 94–96.

¹² *Ibidem*, p. 93, 97, 140.

opt clase gimnaziale. După anul 1868, la institut erau acceptați la studii doar absolvenți ai gimnaziilor superioare, care au susținut examenul de maturitate. Pe parcursul a 48 de ani de existență a Institutului de Teologie din Cernăuți, această instituție superioară de învățământ a fost absolvită de 496 de persoane. Institutul de Teologie a jucat un rol important în viața culturală a Bucovinei, timp de aproape jumătate de secol, fiind cea mai importantă instituție de învățământ din această provincie. Cei cca. 500 de absolvenți ai acestui institut au fost, în cea mai mare parte, preoți și dascăli, care au activat decenii la rând în bisericile din satele bucovinene. Dacă la momentul înființării institutului, doar cca. 12 clerici ortodocși din Bucovina absolviseră o instituție superioară la specialitatea teologie, după 48 de ani de activitate a acestui institut, în Bucovina, practic, nu mai erau preoți ortodocși care să nu fi avut studii mai aprofundate în teologie¹³.

Înființarea Universității la Cernăuți

Problema înființării unei universități la Cernăuți a fost ridicată frecvent după Revoluția din 1848 de către elitele bucovinene. Românii din Bucovina revendicau înființarea unei universități sau, cel puțin, a unor facultăți românești la Cernăuți. Către mijlocul secolului al XIX-lea, însă, învățământul primar și secundar din Bucovina era încă foarte slab dezvoltat. Aici funcționa doar un singur gimnaziu superior, iar deschiderea unei instituții superioare de învățământ nu era realizabilă atunci la Cernăuți.

Situația s-a modificat semnificativ după ce Bucovina a devenit provincie autonomă în cadrul Monarhiei Austro-Ungare și după adoptarea legilor imperiale și provinciale ale învățământului. În scurt timp, în Bucovina au fost deschise un șir de școli primare și câteva școli secundare (Gimnaziul Ortodox din Suceava, Școala Reală Superioară din Cernăuți, Gimnaziul de la Rădăuți, Școala Reală Inferioară din Siret, Școala Normală din Cernăuți). Toate școlile medii respective erau cu limba germană de instruire, româna și ucraineana fiind studiate, în principal, de către elevii de naționalitate respectivă.

Polonizarea Universităților din Lemberg (Lvov) și Cracovia, înființarea Universității Maghiare la Cluj-Napoca și maghiarizarea Academiei de Drept din Sibiu au îngreunat accesul minorității germane din estul Austro-Ungariei (din Bucovina, Galiția, Transilvania și Banat) la învățământul superior. La fel s-a întâmplat și cu românii sau ucrainenii din aceste teritorii, care nu posedau poloneza sau maghiara. În aceste împrejurări, absolvenții celor trei gimnazii germane din Bucovina erau nevoiți să-și continue studiile la Universitățile din Viena, Praga, Graz sau chiar din Germania, situate la mare distanță.

¹³ *Die k. k. Franz-Josephs-Universität in Czernowitz...*, p. 22, 25–26.

La începutul anilor '70 ai secolului al XIX-lea, autoritățile austriece erau dispuse să deschidă noi universități, existând mai multe solicitări în acest sens. Și reprezentanții Bucovinei au solicitat atunci deschiderea unei universități la Cernăuți. În anii 1869–1872, atât Dieta Bucovinei, cât și alte instituții din Bucovina au înaintat memorii pentru deschiderea unei instituții superioare de învățământ la Cernăuți. În timp ce slovenii, cehii și italienii cereau înființarea unor universități cu limba maternă de instruire, elitele bucovinene au cerut deschiderea unei universități cu limba de predare germană. La 28 noiembrie 1872, deputatul Constantin Tomașciuc a înaintat în ședința Dietei o propunere în acest sens. Deși se considera de naționalitate română, Constantin Tomașciuc a solicitat să fie deschisă la Cernăuți o universitate cu limba germană de instruire. Cu majoritate de voturi, Dieta a aprobat solicitarea deputatului¹⁴.

La 26 martie 1874, propunerea deschiderii unei noi universități s-a pus în discuție și în Parlamentul de la Viena. Înființarea unei universități germane la Cernăuți era susținută de majoritatea deputaților, și, de asemenea, de dr. Karl Stremayer, care conducea Ministerul Cultelor și Învățământului. O decizie ministerială în această privință a fost adoptată în mai 1874. La 16 noiembrie 1874, Consiliul de Miniștri a confirmat această decizie. Împăratul Franz Josef a emis, la 7 decembrie 1874, Decretul de înființare a Universității din Cernăuți. Aceste decizii au fost aprobate de Camera Deputaților, la 14 martie 1875, și de Senat, la 20 martie 1875¹⁵.

În toiul acestor dezbateri, reprezentanții românilor bucovineni au încercat să obțină învățământ parțial în limba română. Astfel, deputatul român Gheorghe Hurmuzachi a optat pentru înființarea la viitoarea universitate din Cernăuți a unor catedre cu instruirea în română, la Facultățile de Drept și Filosofie. De asemenea, Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina a optat pentru deschiderea unor facultăți românești, iar Ion G. Sbiera a propus, în iulie 1872, înființarea unei universități românești la Cernăuți¹⁶. Toate aceste propuneri, însă, au fost respinse de parlamentarii austrieци. Autoritățile austriece erau decise atunci să deschidă o nouă universitate, dar cu instruire doar în limba germană. Din aceste considerente, nu au fost satisfăcute revendicările cehilor, italienilor ori slovenilor de a obține universități naționale. Deputații bucovineni au obținut doar acordul pentru înființarea unor catedre de limbă și literatură română, respectiv ruteană, precum și instruirea în limba română și ucraineană la lecțiile practice de la Facultatea de Teologie.

¹⁴ Erich Prokopowitsch, *Gründung, Entwicklung und Ende der Franz-Josephs-Universität in Czernowitz*, Clausthal-Zellerfeld, Pieper, 1955, p. 8–9.

¹⁵ Чернівецький Університет. 1875–1995. *Сторінки історії* (în continuare se va cita: Чернівецький Університет. 1875–1995 ...), Чернівці: Рута, 1995, p. 10.

¹⁶ Alexandrina Cernov, *Universitatea din Cernăuți în contextul evenimentelor premergătoare inaugurării*, în „Glasul Bucovinei”. Revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți–București, anul II, nr. 3 (7), iulie–septembrie 1995, p. 65.

Au fost câteva motive mai convingătoare pentru deschiderea unei universități anume la Cernăuți. După constituirea statului dualist austro-ungar și polonizarea universităților din Galiția, crescuse necesitatea unei universități pentru minoritatea germană din estul Monarhiei bicefale. Cernăuții erau locul cel mai potrivit pentru o astfel de instituție, cu atât mai mult cu cât, după ridicarea Episcopiei Bucovinei la rangul de Mitropolie, capitala Bucovinei devenise și centrul Bisericii Ortodoxe din Austria. De asemenea, faptul că Cernăuți dispunea de o bibliotecă provincială importantă și că preconizata Facultate de Teologie Ortodoxă putea fi finanțată din veniturile Fondului Bisericesc, a contat foarte mult pentru a favoriza Cernăuții în această chestiune. A existat și un important motiv de ordin propagandistic, prilejuit de apropierea aniversării jubileului de 100 de ani de stăpânire austriacă în Bucovina.

La 31 martie 1875, împăratul Franz Josef a promulgat deciziile adoptate de Parlament cu privire la înființarea Universității la Cernăuți. Inaugurarea festivă a Universității Germane din Cernăuți s-a stabilit pentru ziua de 4 octombrie 1875, chiar în ziua onomastică a împăratului Franz Josef I. De altfel, Universitatea din Cernăuți a și purtat numele împăratului austriac, fiind numită oficial „Alma-Mater Francisco-Josephina”. Era a cincea universitate germană din Austria, alături de cele din Viena, Praga, Graz și Innsbruck.

Clădirea principală a noii universități a devenit localul unde a activat Școala Normală din Cernăuți. Deja la 22 septembrie 1875, s-a constituit Senatul Academic al Universității. Profesorul de drept Constantin Tomașciuc era numit rector al Universității din Cernăuți. Decan al Facultății de Teologie Ortodoxă a devenit Vasile Mitrofanovici. În fruntea Facultății de Drept a fost numit Friedrich Schuler von Libloy, iar decan al Facultății de Filosofie a devenit Johann Wrobel¹⁷. Din Senatul Universității mai făceau parte prorectorul Eusebiu Popovici, prodecanii Isidor de Onciul, Friedrich Kleinwächter și Ferdinand von Zieglauer, senatorii Alexie Comoroșan, Raban von Canstein și Emil Kaluzniacki¹⁸. Astfel, din 11 membri ai Senatului Universității din Cernăuți, cinci erau români (rectorul și prorectorul; decanul, prodecanul și senatorul din partea Facultății de Teologie).

La 30 septembrie 1875, împăratul Franz Josef I și ministrul învățământului, Karl Stremayer, au semnat la Palatul Schönbrunn din Viena uricul de creare a noii Universități din Cernăuți. Acest document prevedea că la această universitate se vor crea trei facultăți, de Teologie Ortodoxă, Drept și Filosofie, instruirea se va

¹⁷ Hugo Weczerka, *Die „Francisco-Josephina” in Czernowitz. Eine Universität am Ostrand der Habsburgermonarchie*, în *Gelebte Multikulturalität. Czernowitz und die Bukowina*, Frankfurt am Main, Peter Lang, 2010, p. 75.

¹⁸ Rudolf Wagner, *Alma Mater Francisco Josephina. Die deutschsprachige Nationalitäten-Universität in Czernowitz*, München, Hans Meschendörfer, 1975, p. 41.

desfășura în limba germană, iar universitatea se va bucura de aceleași drepturi și obligații ca și alte universități austriece¹⁹.

La festivitățile organizate cu prilejul inaugurării Universității din Cernăuți, a participat un număr mare de oaspeți din Monarhia Austro-Ungară, printre care ministrul învățământului și cultelor, Karl Stremayer, delegații din partea Academiei de Științe din Viena, din partea Universităților din Viena, Praga, Graz, Innsbruck, Lemberg, Cracovia, de la mai multe universități germane. Marele absent de la aceste manifestări a fost însuși împăratul Franz Josef I. El va vizita pentru prima dată Universitatea din Cernăuți abia peste cinci ani, la 16 septembrie 1880²⁰.

Festivitățile de la Cernăuți au fost boicotate de reprezentanții nobilei și intelectualității românești din Bucovina, care erau nemulțumiți că nu s-a înființat o universitate românească sau, cel puțin, mai multe catedre cu instruire în limba română. Românii bucovineni au refuzat să participe și la manifestările organizate cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la ocuparea Bucovinei de către Imperiul Habsburgic și au preferat să meargă la o adunare de comemorare a domnitorului Grigore al III-lea Ghica, organizată la Iași, pe 1 octombrie 1875.

La 4 octombrie 1875, a fost mai întâi dezvelită statuia Austriei, în Piața Austriei din centrul orașului Cernăuți. Mitingul solemn cu ocazia inaugurării Universității s-a desfășurat în sala clădirii, unde până atunci a activat Școala Normală din Cernăuți. În zilele următoare a debutat procesul de învățământ la toate cele trei facultăți. În primul an de studii, au fost create opt catedre la Facultatea de Teologie și câte 10 catedre la celelalte două facultăți. În anii următori, numărul total al catedrelor de la Universitate s-a mărit de la 28 la 53 (10 la Facultatea de Teologie, 15 la Drept și 28 la Filosofie), ceea ce corespundea atunci și altor universități austriece, cu excepția Facultății de Medicină, care nu a existat la Cernăuți²¹.

La Universitatea din Cernăuți au fost angajați mai mulți profesori de la diferite universități din Austro-Ungaria și Germania. Doar la Facultatea de Teologie toți profesorii erau români bucovineni. Primul corp profesoral al Universității din Cernăuți era constituit din 28 de persoane, dintre care 14 germani, 10 români (rectorul Constantin Tomașciuc, profesorul de limbă română Ion G. Sbiera, restul fiind de la Facultatea de Teologie) și patru ucraineni²².

La începutul anului de studii 1875/76, la Universitate s-au înscris 158 de studenți. Din Bucovina erau 99 (63%) de studenți, iar 49 (31%) erau originari din Galiția. După confesiuni, 64 (40%) erau ortodocși, 36 (23%) mozaici, 34 (22%)

¹⁹ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, Ediție și studiu biobibliografic de Stelian Neagoe, București, Editura Humanitas, 1991, p. 212–215.

²⁰ *Чернівецький Університет. 1875–1995 ...*, p. 12–13.

²¹ Franz Hieronymus Riedl, *Die Universität Czernowitz als völkerverbindende Institution 1875–1919*, în „Der Donauraum. Zeitschrift des Forschungsinstitutes für den Donauraum”, 15 Jg., Wien, 1970, p. 221.

²² *Ibidem*, p. 221.

romano-catolici, 14 (8%) greco-catolici²³. La sfârșitul primului an de studii, 1875/76, la Universitatea din Cernăuți activau 29 de profesori și învățau 209 studenți (39 la teologie, 120 la drept și 50 la filosofie). După limba maternă, 88 de studenți erau germani, 53 români, 38 ucraineni, 27 polonezi, iar după confesiuni – 85 catolici, 70 ortodocși, 50 mozaici, patru protestanți²⁴. Din cei 88 de studenți, care considerau germana drept limbă maternă, doar 38 (18% din totalul studenților) erau etnici germani, iar 50 erau de naționalitate evrei.

Activitatea Facultății de Teologie

Un rol aparte în cadrul Universității din Cernăuți l-a îndeplinit Facultatea de Teologie Ortodoxă, singura de acest fel în Monarhia Austro-Ungară. În 1852, episcopul Eugen Hacman a solicitat, pentru prima dată, ca Institutul de Teologie din Cernăuți să fie transformat într-o Facultate de Teologie. La 4/16 decembrie 1866, corpul didactic al institutului a cerut reorganizarea acestei școli într-o facultate. În anii următori au urmat și alte solicitări din partea Consistoriului ortodox și a profesorilor de la Institut. Totuși, această doleanță avea să se realizeze abia în 1875, când s-a decis înființarea unei universități la Cernăuți.

În baza Rezoluției împărătești din 29 august 1875, deja în următoarea zi, la 30 august 1875, Ministerul Cultelor și Învățământului a emis următorul ordin: Institutul Teologic din Cernăuți se desființează. În locul său se înființează Facultatea de Teologie Ortodoxă în cadrul Universității „Franz-Josef” din Cernăuți. În același ordin se arăta că la Facultatea de Teologie din Cernăuți urmau să fie create următoarele catedre: 1) Studiul biblic și exegeza *Vechiului Testament*; 2) Studiul biblic și exegeza *Noului Testament*; 3) Dogmatica; 4) Teologia morală; 5) Istoria bisericească; 6) Dreptul canonic; 7) Teologia practică; 8) Limbile orientale²⁵.

În afară de disciplinele menționate, studenții de la Facultatea de Teologie trebuiau să mai frecventeze și cursurile de la alte specializări. În mod obligatoriu, studenții teologi trebuiau să studieze enciclopedia și metodologia studiilor teologice, limba ebraică, statistica bisericească, iar facultativ – istoria biblică, arheologia, hermeneutica biblică, istoria noului canon biblic, patrologia, apologetica, limba slavă bisericească. Ordinul ministerial mai preciza că profesorii titulari de la această facultate trebuiau să aibă cel puțin nouă ore de prelegeri săptămânal, iar profesorii extraordinari – cel puțin șapte ore pe săptămână²⁶.

Conform programului de învățământ, în anul I, studenții trebuiau să studieze enciclopedia și metodologia studiilor teologice, limba ebraică, studiul biblic și

²³ Чернівецький Університет. 187–1995 ..., p. 15–16.

²⁴ K. K. Statistische Central-Commission (Hrsg.), „Statistisches Jahrbuch für das Jahr 1875”, k. k. Hof- und Staatsdruckerei, in Commission bei Carl Gerold's Sohn, Wien, 1878, vol. V, p. 12–13.

²⁵ Isidor de Onciul, *op. cit.*, în „Romänische Revue”, Viena, anul V, 1889, p. 201.

²⁶ Die k. k. Franz-Josephs-Universität in Czernowitz ..., p. 30–31.

exegeza *Vechiului și Noului Testament*. În anul al II-lea, se continua cu studiul biblic și exegeza, după ambele testamente, precum și cu istoria și statistica bisericească. Pentru anul al III-lea, era prevăzută studierea dogmaticii și teologiei morale, iar în ultimul an de studii studenții aveau mai mult cursuri practice de teologie, catehetică, omiletică și liturgie, dar și ore de drept canonic. În afară de cursurile teoretice și practice de la Facultatea de Teologie, studenții teologi erau obligați să frecventeze unele cursuri de la celelalte două facultăți: filosofia (în primii trei ani) și istoria Austriei (în toate cele opt semestre), de la Facultatea de Filosofie, iar în semestrul al VII-lea – istoria și instituțiile dreptului roman, de la Facultatea de Drept²⁷.

În anul 1875, Facultatea de Teologie Ortodoxă și-a început activitatea cu șase catedre: Studiul biblic și exegeza *Vechiului Testament*, Studiul biblic și exegeza *Noului Testament*, Istoria bisericii, Dogmatica și teologia fundamentală, Dreptul canonic, Teologia practică cu limba română de instruire. La aceste catedre au fost numiți, ca titulari, șase profesori teologi români, care până atunci au activat la Institutul de Teologie: Isidor de Onciul, Vasile de Repta, Eusebiu Popovici, Alexie Comoroșan, Constantin Popovici și Vasile Mitrofanovici. În 1877, a fost completată și Catedra de teologie morală, unde timp de patru ani a fost titular Mihai Călinescu.

Așadar, Facultatea de Teologie s-a constituit prin încorporarea Institutului de Teologie și încadrarea profesorilor de la Institut în noua facultate. Prin transformarea acestui institut în facultate, s-a asigurat o continuitate atât a cadrelor didactice, cât și a disciplinelor studiate. Durata studiilor la facultate era de opt semestre sau patru ani, iar limba de predare era germana, cu excepția teologiei practice, care s-a predat în română și ucraineană. Totuși, s-a admis predarea mai multor cursuri și în limba română, cu excepția celor de istorie bisericească universală și de drept canonic. Cu timpul, această excepție s-a transformat într-o regulă, astfel că, deși oficial limba de instruire era germana, *de facto*, la Facultatea de Teologie multe discipline au fost predate și (sau numai) în română²⁸. Aceasta cu atât mai mult cu cât aproape la toate catedrele de la această facultate au activat doar profesori de etnie română, iar toți studenții au fost ortodocși, în mare majoritate români.

Până în 1899, Facultatea de Teologie a funcționat cu șapte catedre. Dintre cele opt catedre specificate în ordinul de înființare a facultății, nu a fost activată doar cea pentru limbile orientale. Profesorul Isidor de Onciul a predat studenților din anul I gramatica limbilor arabă și siriană. După decesul profesorului Isidor de Onciul, în 1897, limbile orientale nu au mai fost predate o perioadă la facultate. La 1 septembrie 1900, s-a luat decizia ca în locul acestei preconizate catedre pentru

²⁷ Isidor de Onciul, *op. cit.*, în „Romänische Revue”, anul V, Viena, 1889, p. 204–205.

²⁸ Mircea Lutic, *Eusebie Popovici: un strălucit teolog și un mare istoric al bisericii*, în „Glasul Bucovinei”. Revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți–București, anul II, nr. 1 (5), ianuarie–martie 1995, p. 66.

limbile orientale să fie creată o Catedră pentru dogmatica specială, la care, timp de 19 ani, până în 1919, a fost titular profesorul Ștefan Saghin. Specialitatea de limbi orientale a fost inclusă la Catedra pentru studiul biblic și exegeza *Vechiului Testament*²⁹. Pe parcursul anilor 1875–1919, la aceste opt catedre au fost titulari 13 profesori teologi, toți bucovineni, de naționalitate română³⁰.

Ucrainenii din Bucovina au solicitat ca la această facultate să fie creată și o Catedră de teologie practică, cu limba ruteană de predare, la care să fie angajat un profesor teolog de naționalitate ucraineană. Încă în 1884, autoritățile provinciale au anunțat Decanatul Facultății de Teologie că Ministerul Cultelor și Învățământului intenționa să înființeze o Catedră pentru teologia practică în limba ruteană. Totuși, o astfel de decizie s-a luat abia peste 12 ani, prin Ordinul ministerial din 24 noiembrie 1896. Peste mai bine de doi ani, la 27 martie 1899, Ministerul Cultelor și Învățământului a emis un ordin de numire a profesorului de religie de la Gimnaziul din Cernăuți, Dionys Jeremijciuk, în funcția de profesor extraordinar la noua Catedră de teologie practică cu predare în ucraineană³¹.

Încă în anul 1892, mitropolitul Silvestru Morariu-Andrievici a propus înființarea la Facultatea de Teologie a unei Catedre pentru limba și literatura slavă bisericească. După mai mulți ani de negocieri, la 16 februarie 1899, era emisă o rezoluție împăratească, reconfirmată prin Ordinul ministerial din 27 martie 1899, prin care se decidea înființarea unei Catedre de limba și literatura slavă bisericească, în frunte cu profesorul Eugen Kozak³². Cursurile de teologie practică ruteană au fost frecventate, cu prioritate, de studenții teologi de naționalitate ucraineană, pe când cursurile de limbă slavă bisericească erau obligați să le frecventeze toți studenții teologi. Consistoriul ortodox recomanda, totuși, ca studenții teologi originari din Bucovina să susțină examenele pentru teologia practică în ambele limbi provinciale.

După înființarea Facultății de Teologie, mai mulți teologi din Bucovina, dar și din România, Transilvania și chiar din unele state din Balcani, au susținut doctoratul și au obținut titluri științifice la Cernăuți. Comisia de examinare a doctoranzilor era constituită din decanul sau prodecanul facultății, în calitate de președinte, și patru membri ai comisiei, care erau profesori titulari la facultate. Emilian Voiuțchi a fost primul profesor de teologie, care, la 24 februarie 1881, a susținut teza de doctorat la Cernăuți. Până în 1900, titluri științifice în teologie au obținut 37 de persoane, o parte fiind din Bucovina, altă parte din România, Transilvania sau Ungaria³³. În perioada 1881–1916, la Facultatea de Teologie din Cernăuți au obținut titluri științifice, în total, 80 de teologi de naționalitate română,

²⁹ *Die k. k. Franz-Josephs-Universität in Czernowitz...*, p. 47.

³⁰ Erich Prokopowitsch, *op. cit.*, p. 29.

³¹ *Die k. k. Franz-Josephs-Universität in Czernowitz...*, p. 36.

³² *Ibidem*, p. 37.

³³ *Ibidem*, p. 54.

mulți fiind originari din Vechiul Regat, din Transilvania, Banat sau alte teritorii din Regatul Ungariei³⁴.

Facultatea de Teologie din Cernăuți a acordat și titluri de doctor de onoare în teologie mai multor personalități din Bucovina, dar și din Dalmația sau Transilvania. La 17 mai 1879, doctori de onoare în teologie au devenit patriarhul din Karlowitz, Procopius Ivacković, episcopii Stefan Knezević și Gerasim Petranović din Dalmația, mitropolitul din Sibiu, Miron Romanul, mitropolitul Bucovinei, Silvestru Morariu, profesorul Vasile Mitrofanovici și consilierii consistoriali Vasile Ilasievici și Ioan Țurcan. Doctori de onoare în teologie au mai devenit Vasile de Repta și rectorul seminarului din Zara, Nikodemus Milaš³⁵.

Toate costurile pentru întreținerea și funcționarea Facultății de Teologie au fost suportate de către Fondul Bisericesc Ortodox din Bucovina. Cea mai mare parte a cheltuielilor mergea la salariile și suplimentele de plată ale profesorilor universitari. În 1877, de exemplu, Fondul Bisericesc a cheltuit 20 303 florini pentru Facultatea de Teologie, inclusiv 17 700 de florini pentru salariile și plățile suplimentare ale profesorilor, 900 de florini pentru diferite remunerări, 400 de florini pentru bursele studențești, 375 florini pentru salariul servitorilor, 928 de florini pentru costurile de regie. Totuși, aceste costuri erau mai mici decât sumele cheltuite de către Fondul Bisericesc, în același an, pentru Școala Reală Superioară Ortodoxă din Cernăuți (32 486 de florini), pentru Seminarul Ortodox din Cernăuți (27 628 de florini) sau pentru Gimnaziul Superior Ortodox din Suceava (22 650 de florini)³⁶.

Salariile profesorilor de teologie erau comparabile cu cele ale profesorilor de la celelalte două facultăți, care erau remunerați de către stat. În 1877, opt profesori titulari de la Facultatea de Drept aveau salarii anuale de 1 800–2 600 de florini și câte 400 de florini suplimentare la plată, iar 15 profesori titulari de la Facultatea de Filosofie dispuneau de salarii de la 1 800 până la 2 200 de florini și suplimente în aceeași mărime. Profesorii extraordinari aveau salariu anual de 1 500 de florini și un adaos suplimentar de 350 de florini. În 1877, profesorii de la Drept au primit salarii în valoare de 18 500 de florini, cei de la Filosofie – 28 000 de florini, iar suplimentele la plată ale celor 23 de profesori titulari și doi extraordinari s-au ridicat la 9 900 de florini³⁷.

Până la sfârșitul secolului al XIX-lea, costurile de întreținere a Facultății de Teologie nu s-au mărit semnificativ. În 1897, Fondul Bisericesc a cheltuit pentru această facultate 27 907 florini, sumă care s-a distribuit pentru salariile (18 700 de florini) și plățile suplimentare ale profesorilor (5 640 de florini), pentru costurile de

³⁴ Vasile Baltag, *Die Doktorschule für Theologie bei der Universität aus Czernowitz (1877–1918)*, în „Codrul Cosminului”, Suceava, vol. XX, nr. 2, 2014, p. 335–344.

³⁵ Anton Norst, *Alma mater Francisco-Josephina. Festschrift zu deren 25jährigen Bestande*, Czernowitz, Pardini, 1900, p. 121.

³⁶ Arhiva de Stat a Regiunii Cernăuți (A.S.R.C.), Fond 211, inv. 1, dosar 1 274, f. 4–7.

³⁷ *Ibidem*, dosar 1 273, f. 20–21.

instruire (1 350 de florini), diferite remunerări și ajutoare (1 270 de florini), plata servitorilor (375 de florini) și pentru costurile de regie (572 de florini)³⁸. În următorii 10–15 ani, costurile de întreținere a Facultății de Teologie aproape s-au dublat. Pentru anul 1908, s-a cheltuit suma totală de 105 310 coroane³⁹ (o coroană echivala cu doi florini), iar în 1912 a fost necesară suma de 107 292 de coroane (92 297 coroane pentru salariile și adaosurile la plată ale profesorilor, 8 500 – pentru remunerări și ajutoare, 3 900 – pentru necesitățile de instruire, 2 595 de coroane – pentru costurile de regie)⁴⁰.

Mai mulți profesori din Cernăuți au obținut burse din partea Fondului Bisericesc și au plecat la studii de specializare și perfecționare la facultăți de teologie de la cele mai prestigioase universități europene. Astfel, în anii de studii 1875/76 și 1876/77, Emilian Voiuțchi a studiat la Universitățile din Viena, Innsbruck și Strassburg; în anii 1886–1889, Cornel Săvescul a fost la specializări la Viena, Tübingen, Kiev, Petersburg și Erlangen. Teodor Tarnavschi a studiat, în 1889 și 1890, la München. Vasile Găină s-a specializat, în perioada 1892–1894, la Universitățile din Bonn, Viena și Atena. În anii 1897–1899, profesorii de teologie Vasile Gheorghiu, Ștefan Saghin și Vasile Tarnavschi au fost la specializări în orașele Viena, Bonn, Breslau sau Leipzig. Cu excepția lui Cornel Săvescul, toți ceilalți profesori au revenit la Cernăuți și au mai activat încă mulți ani la Facultatea de Teologie⁴¹.

Facultatea de Teologie a dispus și de o bibliotecă valoroasă, care cuprindea cărți în mai multe limbi la diferite specialități din domeniul teologiei. Bazele acestei biblioteci au fost puse încă din 1836, când funcționa Institutul de Teologie. În toamna anului 1870, când Institutul de Teologie s-a mutat în clădirea Reședinței Mitropolitane, biblioteca conținea 642 de volume și mai multe broșuri și manuscrise. După 1875, biblioteca acestui institut a trecut la Facultatea de Teologie. Biblioteca a beneficiat de o subvenție anuală de 1 000 de florini pentru procurarea unor cărți noi de specialitate. Grație donațiilor și procurării de cărți, către anul 1899, biblioteca Facultății de Teologie dispunea deja de 7 544 de volume, 60 de broșuri și mai multe manuscrise⁴². Fondul bibliotecii a continuat să crească și în deceniul următor, iar subvenția anuală s-a ridicat la 3 200 de coroane. La sfârșitul anului 1912, biblioteca Facultății de Teologie conținea 12 830 de volume și 68 de broșuri⁴³.

³⁸ *Ibidem*, dosar 4 892, f. 5.

³⁹ *Ibidem*, dosar 10 118, f. 5.

⁴⁰ *Ibidem*, dosar 12 673, f. 6.

⁴¹ *Die k. k. Franz-Josephs-Universität in Czernowitz...*, p. 45–46.

⁴² *Ibidem*, p. 67.

⁴³ Galina Czeban, Elmar Lechner (Hrsg.), *Deutschsprachige Quellen zur Geschichte des Bildungswesens der Bukowina um 1900*. Band XIII (Berichte der abtretenden Rektoren der Universität Czernowitz), Klagenfurt (Universität Klagenfurt), 2001, p. 97.

Facultatea de Teologie de la Universitatea din Cernăuți a avut o contribuție importantă la dezvoltarea sistemului de învățământ și ridicarea nivelului de cultură a populației ortodoxe din Bucovina. Grație funcționării acestei facultăți, clerul ortodox din Bucovina a avut un nivel înalt de cultură și educație, bucurându-se de stimă și apreciere în rândul populației. Prestigiul Facultății de Teologie se poate vedea și din faptul că, în perioada austriacă, mai mulți profesori teologi, precum Vasile Mitrofanovici, Eusebie Popovici, Vasile de Repta, Constantin Clement Popovici, Emilian Voiuțchi, Teodor Tarnavski, Eugen Kozak și Ștefan Saghin au îndeplinit funcția de rectori ai Universității din Cernăuți (vezi *Tabelul nr. 1*).

Mulți distinși teologi români și-au făcut studiile și doctoratul la Cernăuți, iar Facultățile de Teologie din București, Caransebeș, Arad s-au constituit, în mare parte, după modelul celei de la Cernăuți. Dintre primii profesori de la Facultatea de Teologie din București, cu doctoratul susținut la Cernăuți, se numărau Constantin Chiricescu, Badea Cireșanu, Ioan Cornoiu, Petru Pimen Georgescu. Mulți profesori de la Academii din Sibiu, Caransebeș și Arad și-au făcut studiile teologice și și-au dat doctoratul la Cernăuți. Mai mulți ierarhi ortodocși din Transilvania și Banat, ca mitropolitul Nicolae Bălan (Sibiu), episcopii Andrei Magier (Arad), Vasile Lăzărescu (Timișoara), Nicolae Popovici (Oradea), Partenie Ciopron (Alba-Iulia) și-au susținut doctoratul în capitala Bucovinei⁴⁴.

Profesorii de la Facultatea de Teologie

Facultatea de Teologie Ortodoxă a fost singura de la Universitatea din Cernăuți, unde toți profesorii proveneau din Bucovina. În perioada 1875–1919, la această facultate au activat 15 profesori titulari (13 români și doi ucraineni). Dintre aceștia, șase s-au angajat, prin transfer, de la Institutul de Teologie, cinci au lucrat anterior ca docenți privați, iar patru au lucrat în alte domenii până la angajare⁴⁵. Profesorii de la această facultate erau personalități bine cunoscute atunci în Bucovina, care, decenii la rând, au activat la Facultatea de Teologie. Din 15 profesori titulari, unul a lucrat 42 de ani, doi câte 31, respectiv 33 de ani, trei câte 22–23 de ani, cinci câte 19–20 de ani, unul – 13 ani, doar trei profesori fiind activi la această facultate mai puțin de 10 ani⁴⁶.

Constantin Clement Popovici (1846–1938), originar din Cernăuți, a fost titular la Catedra de drept bisericesc timp de 42 de ani, de la înființarea Universității până în 1917, când s-a pensionat. El a fost rector al Universității în 1888/89, de cinci ori decan al Facultății de Teologie și de mai multe ori a fost senator. El a fost,

⁴⁴ Mircea Grigoroviță, *Învățământul în nordul Bucovinei (1775–1944)*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1993, p. 138.

⁴⁵ Erich Prokopowitsch, *op. cit.*, p. 38–39.

⁴⁶ *Ibidem*, p. 61.

de asemenea, ales deputat în Parlamentul de la Viena, iar din 1910 a îndeplinit funcția de arhimandrit la Mitropolia Bucovinei⁴⁷.

Eusebie Popovici (1838–1922), fratele lui Constantin Popovici, a condus Catedra de istoria religiei pe parcursul a 33 de ani, din 1875 până în 1908, când s-a pensionat. Între 1882–1896, Eusebie Popovici a predat și cursul de dogmatică, în 1898–1902 a ocupat, concomitent, și Catedra pentru studiul *Noului Testament*, apoi și cea pentru dreptul canonic. Eusebie Popovici a fost de două ori rector al Universității (1880/81 și 1895/96), de șase ori decan al Facultății de Teologie, de două ori senator. În perioada 1869–1876, a fost inspector școlar, între 1877 și 1896 – membru în Consiliul Școlar al Bucovinei, a îndeplinit funcția de consilier consistorial al Mitropoliei, iar din 1913 pe cea de arhimandrit consistorial. Eusebie Popovici a fost declarat Cetățean de Onoare al orașului Cernăuți, iar din 1908 a devenit membru de onoare al Academiei Române. În 1905, a fost decorat de către regele României, Carol I, cu Medalia „Bene Merenti”, clasa I, iar în anul 1906 – cu Ordinul „Coroana României” în grad de comandor⁴⁸.

Catedra pentru studiul biblic și exegeza *Vechiului Testament* a fost ocupată de doi profesori: Isidor de Onciul (între 1875 și 1897) și Vasile Tarnavski (din 1900 până în 1919). Isidor de Onciul (1834–1897), originar din Frătăuții Noi, a fost numit profesor ordinar la Institutul de Teologie în 1869, apoi, timp de 23 de ani, a fost titular la această facultate. El a fost ales de cinci ori decan al Facultății de Teologie, a fost senator în perioada 1881–1884, a îndeplinit funcția de consilier consistorial, iar din 1889 – membru în Consiliul Școlar al Bucovinei⁴⁹. Vasile Tarnavski (1859–1945) a fost titular la aceeași catedră timp de 19 ani, până în 1919, în această perioadă fiind de două ori decan și senator, în 1907/08 (vezi *Tablelul nr. 2*). În 1918, a fost ales în fruntea Universității, fiind ultimul rector al Universității austriece din Cernăuți. El și-a continuat activitatea de profesor de teologie și în perioada interbelică.

La Catedra de studiu biblic și exegeza *Noului Testament* au fost titulari, de asemenea, doi profesori români; Vasile de Repta (până în 1898) și Vasile Gheorghiu (din 1900). Vasile de Repta (1841–1926), născut la Bănila pe Ceremuș, a activat la facultate timp de 23 de ani, iar după 1898, ca profesor onorar, a continuat să predea cursuri studenților. El a fost rector al Universității în 1883/84, de patru ori decan, senator în anii 1890–1893. În anii 1876–1895, Vasile de Repta a îndeplinit funcția de inspector școlar în orașul Cernăuți, fiind declarat, cu această ocazie, Cetățean de Onoare al acestui oraș. Din 1890, devine arhimandrit

⁴⁷ *Schematismus der Bukowinaer gr. or. Archiepiskopal-Diözese für das Jahr 1914*, Czernowitz, 1914, p. 155.

⁴⁸ Mircea Lutić, *Eusebie Popovici: un strălucit teolog și un mare istoric al bisericii*, în „Glasul Bucovinei. Revistă trimestrială de istorie și cultură”, Cernăuți–București, anul II, nr.1, 1995, p. 70.

⁴⁹ Anton Norst, *op. cit.*, p. 49.

consistorial, din 1896 – vicar general al Mitropoliei, iar din 1898 – episcop de Rădăuți⁵⁰. În perioada 1902–1924, Vasile de Repta, supranumit Vladimir, a îndeplinit înalta funcție de mitropolit al Bucovinei. Pentru înaltele merite față de Biserica Ortodoxă din Bucovina, în 1919, Vasile (Vladimir) de Repta a fost numit membru de onoare al Academiei Române. Vasile Gheorghiu (1872–1959) a fost titular la catedra respectivă în anii 1900–1919 și a continuat să activeze la Universitatea din Cernăuți și în perioada interbelică. Până în 1919, a fost de două ori decan și de două ori senator (vezi *Tabelul nr. 2*).

Alexie Comoroșan (1842–1881), născut la Comănești, a fost titular la Catedra de dogmatică și teologie fundamentală în anii 1875–1881, în 1880/81 fiind ales decan și, în anii 1875–1878, senator. S-a stins din viață în 1881, când nici nu împlinise vârsta de 40 de ani. Până în 1899, postul de titular la această catedră a rămas vacant, iar cursul de dogmatică a fost predat, în perioada 1882–1896, de către Eusebie Popovici. În 1899, titular la această catedră a fost numit Vasile Găină (1868–1907), originar din Măzănăiești. El a condus catedra timp de opt ani, în această perioadă fiind ales o dată decan (1905/06) și timp de 6 ani (1899–1905) – senator. Vasile Găină a decedat în august 1907, la vârsta de doar 39 de ani.

Cursul practic de teologie, predat în română, a fost susținut, din 1875 până în 1888, de Vasile Mitrofanovici (1831–1888), originar din Budeniț. El a devenit profesor la Institutul de Teologie în 1861, iar la facultate a fost titular timp de 13 ani. Vasile Mitrofanovici a fost rector al Universității în 1877/78, de două ori decan, fiind totodată și deputat în Parlamentul de la Viena⁵¹. Până în 1896, postul de titular la această catedră a rămas vacant, apoi, până în 1914, catedra a fost condusă de Teodor Tarnavschi (1859–1914), originar din Vijnița. El a fost rector al Universității (în 1904/05), de patru ori decan, senator în 1897/98⁵². Teodor Tarnavschi a mai fost membru în Consiliul Școlar al Bucovinei și inspector școlar diecezan.

În 1877, a fost activată Catedra de teologie morală. Miron Călinescu (1837–1912), originar din Cernăuți, a ocupat această catedră doar patru ani, până în 1881, ulterior fiind, până în 1912, arhimandrit consistorial la Mitropolia Bucovinei. Miron Călinescu a ocupat în 1879/80 funcția de decan; din 1878 a fost ales deputat și în Dieta Bucovinei⁵³. Din 1888, titular la Catedra de teologie morală a devenit Emilian Voiuțchi (1850–1920), născut la Cernăuți, care a ocupat această funcție timp de 31 de ani, până în 1919. Emilian Voiuțchi a fost de două ori rector al Universității, de patru ori decan al facultății, senator în anii 1886–1890 și 1913/14.

⁵⁰ Mircea Lutic, *Bărbat de aleasă simțire națională și de înaltă virtute creștinească*, în „Glasul Bucovinei. Revistă trimestrială de istorie și cultură”, Cernăuți–București, anul I, nr. 2, 1994, p. 24.

⁵¹ Anton Norst, *op. cit.*, p. 25.

⁵² *Schematismus der Bukowinaer gr. or. Archiepiskopal-Diözese für das Jahr 1913*, Czernowitz, 1913, p. 139–140.

⁵³ Anton Norst, *op. cit.*, p. 47.

El a mai îndeplinit funcția de inspector școlar diecezan, iar din 1899 a devenit consilier consistorial⁵⁴.

În 1899, au fost înființate la Facultatea de Teologie două catedre, la care au fost titulari profesori ucraineni. Catedra de teologie practică, cu limba ruteană de instruire, a fost condusă, timp de 20 de ani, de Dionis Jeremijciuk, iar la Catedra de limba și literatura slavonă bisericească a fost titular, în perioada 1899–1919, Eugen Kozak.

În 1900, a fost înființată cea de a zecea catedră, Catedra pentru dogmatica specială, al cărei titular, până în 1919, a fost Ștefan Saghin (1859–1920), originar din Mitocul Dragomirnei. El a fost ales rector în 1911/12, decan în 1907/08, senator în 1906/07 și decorat cu Ordinul „Coroana României” în grad de comandor⁵⁵.

În afară de profesorii titulari, la Facultatea de Teologie au ținut cursuri și alți profesori români, dar cu statut de suplinitori sau docenți privați. Încă din 1875, a predat catehetica docentul suplinitor Ioan Stefanelli (1834–1914). El a predat mulți ani acest curs la facultate, dar ca profesor de religie a activat la Gimnaziul German din Cernăuți. În ultimii ani din ajunul războiului, au mai activat la această facultate, ca docenți privați, Silvestru Octavian Isopescul, Valerian Șesan și Lazăr Gherman.

Profesorii teologi din Cernăuți au desfășurat și o minuțioasă muncă științifică. Cei mai mulți dintre ei și-au publicat prelegerile, care și-au păstrat valoarea până în prezent.

La Facultatea de Teologie a domnit spiritul de înțelegere, toleranță și respect reciproc. Această facultate a contribuit mult la formarea intelectualității românești și ucrainene din Bucovina. Preoții ortodocși din Bucovina s-au bucurat de mare prestigiu în societate, datorită înaltei lor pregătiri academice și comportamentului moral, a situației materiale bine asigurate de Fondul Bisericesc Ortodox, a activităților misionare și culturale desfășurate la sate. Preoții români au dominat atât la Facultatea de Teologie, cât și în cadrul Eparhiei Ortodoxe a Bucovinei. În multe sate ucrainene au activat preoți români, dar remarcăm că un preot român, care era repartizat într-o comună ucraineană, era obligat să învețe limba ucraineană. Viitorii preoți români și ucraineni își făceau studiile la aceeași Facultate de Teologie, studenții teologi români și ucraineni locuiau în același internat. Revista bisericească „Candela”, înființată în 1882, era redactată parțial în limba ucraineană.

Studenții de la Facultatea de Teologie Ortodoxă

Pe parcursul existenței Universității austriece la Cernăuți, la Facultatea de Teologie Ortodoxă și-au făcut studiile doar tineri de confesiune ortodoxă,

⁵⁴ *Schematismus der Bukowinaer gr. or. Archiepiskopal-Diözese für das Jahr 1914*, Czernowitz, 1914, p. 155.

⁵⁵ *Ibidem*, p. 156.

majoritatea fiind de naționalitate română. La această facultate au studiat nu doar ortodocși români și ucraineni din Bucovina, ci și mulți tineri din România, Transilvania, și chiar din Bulgaria și Serbia. În primul an de activitate a Universității, la Facultatea de Teologie Ortodoxă s-au înscris 39 de studenți de confesiune ortodoxă, dintre care 34 de români și doar cinci ruteni. Până în 1880, Facultatea de Teologie a fost frecventată de 43–47 de studenți, toți fiind originari din Bucovina (vezi *Tabelul nr. 3*).

În anul de studii 1880/81, la Facultatea de Teologie din Cernăuți au venit la studii, pentru prima dată, șapte tineri din România. Facultatea a fost frecventată atunci de 58 de studenți, dintre care 41 români și 17 ucraineni. În anii următori, numărul studenților teologi a trecut de 70, iar treptat au început să vină la studii, la Cernăuți, și tineri din Regatul Ungariei, mai ales din Transilvania. Până în anul de studii 1897/98, Facultatea de Teologie a fost frecventată anual de circa 56–66 de studenți. În această perioadă au început să vină la Cernăuți și tineri de naționalitate sârbă, din Bosnia-Herțegovina și Dalmația. În anul de studii 1897/98, din totalul de 59 de studenți de la această facultate, 45 erau din Bucovina, șase din Ungaria și Transilvania, cinci din Bosnia-Herțegovina și trei din România. Toți studenții erau ortodocși, dintre care 47 români, opt sârbi și numai patru ucraineni⁵⁶.

În următorii câțiva ani, însă, numărul studenților teologi s-a micșorat și mai mult, în anii 1900–1902 la această facultate fiind înscriși doar 35–37 de studenți. În semestrul de iarnă 1900/01, la Facultatea de Teologie au studiat numai 35 de studenți (20 din Bucovina, șase din Ungaria și Transilvania, doi din România, restul din Bosnia-Herțegovina și Dalmația), inclusiv 26 români, 7 sârbi și doar un singur ucrainean. Au urmat câțiva ani de creștere rapidă a numărului studenților teologi de la Universitatea din Cernăuți. Deja în anul de studii 1906/07, la Facultatea de Teologie învățau 107 studenți, dintre care 70 de bucovineni, 22 din Ungaria și Transilvania, nouă din România. După limba maternă, 69 de studenți erau români, 25 ucraineni, șase sârbi și șapte de alte etnii (vezi *Tabelul nr. 3*).

La Facultatea de Teologie din Cernăuți au studiat și mulți tineri din România. Numărul studenților teologi din Vechiul Regat s-a mărit brusc în ultimii ani de stăpânire austriacă, atingând cifra maximă în anul de învățământ 1911/12, când la Facultatea de Teologie își făceau studiile 204 studenți, dintre care 99 (48,5%) din Bucovina, 72 (35,3%) din România și 10 din Ungaria, între care 135 români și 45 ruteni. Tot atunci, 24 de studenți proveneau din alte țări ortodoxe din Balcani, majoritatea fiind de naționalitate sârbi sau bulgari⁵⁷.

Studiile la Universitatea de Teologie erau cu plată, doar un număr mic de studenți era scutit parțial sau în întregime de plata taxelor de studii. Totodată, mai mulți studenți au beneficiat de diferite burse, finanțate de stat, de autoritățile provinciale, de fundații și persoane particulare, sau chiar de însuși împăratul Franz

⁵⁶ *Die k. k. Franz-Josephs-Universität in Czernowitz...*, p. 161–162.

⁵⁷ *Oesterreichische Statistik* (ediție nouă), Viena, vol. XI, caiet III, 1915, p. 2–5.

Josef. Într-o situație mai bună au fost studenții teologi, mai mulți fiind susținuți de către Fondul Bisericesc. Bunăoară, în anul universitar 1895/96, din totalul de circa 370 de studenți, 36 (patru teologi, 18 de la drept și 14 de la filosofie) au obținut burse în valoare de 8 682 de florini, iar 10 doctoranzi au primit suma de 1 372 de florini. În afară de aceasta, alți 43 de studenți și doi doctoranzi de la teologie au fost subvenționați de către Fondul Bisericesc din Bucovina. În anul de studii respectiv, din 56 de studenți teologi, 47 au obținut burse ori subvenții, în principal din partea Fondului Bisericesc⁵⁸.

La începutul secolului al XX-lea, anual, câte 50 de studenți bucovineni de la Facultatea de Teologie studiau datorită sprijinului din partea Fondului Bisericesc, iar o parte dintre studenții străini au obținut burse pentru a veni la studii la Cernăuți. În anul de studii 1912/13, Fondul Bisericesc a subvenționat studiile a 50 de teologi bucovineni, iar șase teologi străini au primit burse de peste hotare, în valoare de 10 900 de coroane⁵⁹.

Studenții de la Universitate s-au organizat și au activat în diferite societăți studențești. În perioada 1875–1918, la Universitatea din Cernăuți au existat, în total, 25 de societăți studențești, dintre care patru au avut un caracter supranațional. Celelalte societăți academice au funcționat pe criterii etnice. Au existat trei societăți studențești germane, șase românești, trei ucrainene, două poloneze și șase evreiești⁶⁰.

Studenții teologi au avut o societate proprie, înființată la 23 noiembrie 1884, cu sprijinul mitropolitului Morariu Andrievici. Ea se numea Asociația academico-teologică pentru literatură, retorică și muzică bisericească „Academia Ortodoxă” și consta din două secțiuni: una literaro-retorică și una muzicală. Membrii asociației purtau o panglică în culorile tradiționale românești, iar cântecul asociației era un text religios, compus după muzica lui Isidor Vorobchievici. Până în 1900, la conducerea „Academiei Ortodoxe” s-au aflat personalități cunoscute, precum George Șandru, Vasile Găină, Toader Balan, Atanasie Gherman, Nicolae Cotlarciuc, Valerian Șesan ș.a.⁶¹. În toamna anului 1908, din cei cca. 190 de studenți români de la Universitatea din Cernăuți, 75 erau membri ai „Junimii”, 55 erau în „Academia Ortodoxă”, 25 în „Bucovina” și 21 în „Dacia”⁶².

Așadar, Facultatea de Teologie Ortodoxă de la Universitatea din Cernăuți s-a constituit prin încorporarea Institutului de Teologie și încadrarea profesorilor de la Institut la noua facultate. Deși oficial limba de instruire la această facultate a fost

⁵⁸ Galina Czeban, Elmar Lechner (Hrsg.), *op. cit.*, p. 13.

⁵⁹ *Ibidem*, p. 97.

⁶⁰ Hans Prelitsch, *Student in Czernowitz. Die Korporationen an der Czernowitzer Universität*, în vol. Franz Lang (Hrsg.), *Buchenland. 150 Jahre Deutschthum in der Bukowina*, München, 1961, p. 358–360; Franz Hieronymus Riedl, *op. cit.*, p. 222–223.

⁶¹ Anton Norst, *op. cit.*, p. 112–113.

⁶² George Tofan, *Societățile studențești*, în „Viața românească”, anul III, nr. 12, 2008, p. 440.

germana, *de facto*, mai multe discipline au fost predate și (sau numai) în română, cu excepția celor de istorie bisericească universală și de drept canonic. În perioada 1875–1919, la această facultate au activat, în total, 15 profesori titulari, dintre care 13 români și doi ucraineni. Profesorii teologi din Cernăuți au desfășurat o minuțioasă muncă științifică, majoritatea publicându-și prelegerile universitare. La Facultatea de Teologie Ortodoxă au studiat doar tineri de confesiune ortodoxă, majoritatea fiind de naționalitate română, inclusiv mulți originari din România, Transilvania sau Banat. Această facultate a contribuit mult la formarea intelectualității românești și ucrainene din Bucovina.

Tabelul nr. 1

Rectorii și prorectorii Universității din Cernăuți (1875–1914)*

Anul	Rector	Prorector
1875/76	Constantin Tomasciuc	Eusebiu Popovici
1876/77	Ferdinand Zieglauer von	Constantin Tomasciuc
1877/78	Vasile Mitrofanovici	Ferdinand Zieglauer von
1878/79	Friedrich Schuler von Libloy	Vasile Mitrofanovici
1879/80	Alois Handl	Friedrich Schuler von Libloy
1880/81	Eusebiu Popovici	Alois Handl
1881/82	Alois Goldbacher	Eusebiu Popovici
1882/83	Friedrich Kleinwächter	Eusebiu Popovici
1883/84	Vasile de Repta	Friedrich Kleinwächter
1884/85	Johann Wrobel	Vasile de Repta
1885/86	Carl Hiller	Johann Wrobel
1886/87	Vitus Graber	Carl Hiller
1887/88	Josef Heinrich Singer	Vitus Graber
1888/89	Constantin Popovici	Josef Heinrich Singer
1889/90	Emil Kaluzniacki	Constantin Popovici
1890/91	Friedrich Schuler von Libloy	Emil Kaluzniacki
1891/92	Richard Pribram	Friedrich Schuler von Libloy
1892/93	Emilian Voiuțchi	Richard Pribram
1893/94	Friedrich Kleinwächter	Emilian Voiuțchi
1894/95	Alois Handl	Friedrich Kleinwächter
1895/96	Eusebiu Popovici	Alois Handl
1896/97	Julius von Roschmann-Hörburg	Eusebiu Popovici
1897/98	Isidor Hilberg	Julius von Roschmann-Hörburg
1898/99	Arthur Skedl	Isidor Hilberg
1899/00	Ferdinand Zieglauer von	Arthur Skedl
1900/01	Franz Hauke	Ferdinand Zieglauer von
1901/02	Emilian Voiuțchi	Franz Hauke
1902/03	Rudolf Scharizer	Emilian Voiuțchi
1903/04	Walter von Hörmann zu Hörbach	Rudolf Scharizer
1904/05	Teodor Tarnavski	Walter von Hörmann zu Hörbach

* Sunt evidențiați profesorii din partea Facultății de Teologie Ortodoxă.

Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cernăuți (1875–1919)

1905/06	Sigmund Herzberg-Fränkell	Teodor Tarnavschi
1906/07	Eugen Ehrlich	Sigmund Herzberg-Fränkell
1907/08	Eugen Kozak	Eugen Ehrlich
1908/09	Carl Zelinka	Eugen Kozak
1909/10	Karl Adler	Carl Zelinka
1910/11	Mathias Friedwagner	Karl Adler
1911/12	Ștefan Saghin	Johannes Kromayer
1912/13	Raimund Friedrich Kaindl	Ștefan Saghin
1913/14	Hans von Frisch	Raimund Friedrich Kaindl
1914/15	Căsar Pomeranz	Hans von Frisch

Surse:

1875–1900 – Anton Norst, *Alma mater Francisco-Josephina*, Czernowitz, Pardini, 1900, p. 23–40;

1900/01–1903/04 – „Bukowinaer Post”, Cernăuți, nr. 1 014, 3 iulie 1900, p. 2; nr. 1 162, 23 iunie 1 901, p. 4; nr. 1 348, 4 septembrie 1902, p. 4; nr. 1 469, 23 iunie 1903, p. 2;

1904/05 – 1914/15 – „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, Cernăuți, nr. 149, 28 iunie 1904, p. 4; nr. 446, 27 iunie 1905, p. 3; nr. 739, 26 iunie 1906, p. 4; nr. 1 036, 27 iunie 1907, p. 4; nr. 1339, 28 iunie 1908, p. 5; nr. 1 635, 27 iunie 1 909, p. 4; nr. 1 935, 29 iunie 1910, p. 3; nr. 2 230, 25 iunie 1911, p. 3; nr. 2 524, 23 iunie 1912, p. 4; nr. 3 052, 22 iunie 1913, p. 4; nr. 3 481, 27 iunie 1914, p. 4–5.

Tabelul nr. 2

Decanii, prodecanii și senatorii de la Facultatea de Teologie Ortodoxă

Anul	Decan	Prodecan	Senator
1875/76	Vasile Mitrofanovici	Isidor de Onciul	Alexie Comoroșan
1876/77	Isidor de Onciul	Vasile Mitrofanovici	Alexie Comoroșan
1877/78	Eusebiu Popovici	Isidor de Onciul	Alexie Comoroșan
1878/79	Vasile de Repta	Eusebiu Popovici	Constantin Popovici
1879/80	Miron M. Călinescu	Vasile de Repta	Constantin Popovici
1880/81	Alexie Comoroșan	Miron M. Călinescu	Constantin Popovici
1881/82	Constantin Popovici	Alexie Comoroșan	Isidor de Onciul
1882/83	Vasile Mitrofanovici	Constantin Popovici	Isidor de Onciul
1883/84	Eusebiu Popovici	Vasile Mitrofanovici	Isidor de Onciul
1884/85	Isidor de Onciul	Eusebiu Popovici	Constantin Popovici
1885/86	Vasile de Repta	Isidor de Onciul	Constantin Popovici
1886/87	Constantin Popovici	Vasile de Repta	Emilian Voiuțchi
1887/88	Isidor de Onciul	Constantin Popovici	Emilian Voiuțchi
1888/89	Vasile de Repta	Isidor de Onciul	Emilian Voiuțchi
1889/90	Eusebiu Popovici	Vasile de Repta	Emilian Voiuțchi

Constantin Ungureanu

1890/91	Emilian Voiuțchi	Eusebiu Popovici	Vasile de Repta
1891/92	Isidor de Onciul	Emilian Voiuțchi	Vasile de Repta
1892/93	Constantin Popovici	Isidor de Onciul	Vasile de Repta
1893/94	Vasile de Repta	Constantin Popovici	Eusebiu Popovici
1894/95	Eusebiu Popovici	Vasile de Repta	Constantin Popovici
1895/96	Emilian Voiuțchi	Vasile de Repta	Constantin Popovici
1896/97	Isidor de Onciul	Emilian Voiuțchi	Constantin Popovici
1897/98	Constantin Popovici	Emilian Voiuțchi	Teodor Tarnavschi
1898/99	Teodor Tarnavschi	Constantin Popovici	Eusebiu Popovici
1899/00	Emilian Voiuțchi	Teodor Tarnavschi	Vasile Găină
1900/01	Teodor Tarnavschi	Emilian Voiuțchi	Vasile Găină
1901/02	Eusebiu Popovici	Teodor Tarnavschi	Vasile Găină
1902/03	Teodor Tarnavschi	Eusebiu Popovici	Vasile Găină
1903/04	Emilian Voiuțchi	Teodor Tarnavschi	Vasile Găină
1904/05	Eusebiu Popovici	Emilian Voiuțchi	Vasile Găină
1905/06	Vasile Găină	Eusebiu Popovici	Eugen Kozak
1906/07	Eugen Kozak	Vasile Găină	Ștefan Saghin
1907/08	Ștefan Saghin	Eusebiu Popovici	Vasile Tarnavschi
1908/09	Vasile Tarnavschi	Ștefan Saghin	Vasile Gheorghiu
1909/10	Vasile Gheorghiu	Vasile Tarnavschi	Dionys Jeremijczuk
1910/11	Teodor Tarnavschi	Vasile Gheorghiu	Dionys Jeremijczuk
1911/12	Vasile Tarnavschi	Teodor Tarnavschi	Vasile Gheorghiu
1912/13	Vasile Gheorghiu	Vasile Tarnavschi	Constantin Popovici
1913/14	Constantin Popovici	Vasile Gheorghiu	Emilian Voiuțchi
1914/15	Emilian Voiuțchi	Constantin Popovici	Vasile Tarnavschi

Surse:

1875–1900 – Anton Norst, *Alma mater Francisco-Josephina, Czernowitz, Pardini*, 1900, p. 41–46;

1900/01–1903/04 – „Bukowinaer Post”, Cernăuți, nr. 1 014, 3 iulie 1900, p. 2; nr. 1 162, 23 iunie 1901, p. 4; nr. 1 348, 4 septembrie 1902, p. 4; nr. 1 469, 23 iunie 1903, p. 2;

1904/05–1914/15 – „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, Cernăuți, nr. 149, 28 iunie 1904, p. 4; nr. 446, 27 iunie 1905, p. 3; nr. 739, 26 iunie 1906, p. 4; nr. 1 036, 27 iunie 1907, p. 4; nr. 1 339, 28 iunie 1908, p. 5; nr. 1 635, 27 iunie 1909, p. 4; nr. 1 935, 29 iunie 1910, p. 3; nr. 2 230, 25 iunie 1911, p. 3; nr. 2 524, 23 iunie 1912, p. 4; nr. 3 052, 22 iunie 1913, p. 4; nr. 3 481, 27 iunie 1914, p. 4–5.

Tabelul nr. 3

Studentii de la Facultatea de Teologie Ortodoxă

Anul școlar	Nr. prof.	Total studenți	După origine					După limba maternă				Ortodocși
			Bucovina	România	Ungaria	Serbia	Croația	români	ruteni	sârbi	alții	
1875/76	7	39						34	5			39
1876/77	8	45	44		1			37	7			45
1877/78	8	43	42		1			32	11			43
1878/79	8	46	46	-	-			31	15			46
1879/80	8	47	47	-	-			33	14			47
1880/81	8	58	50	7	1			41	17			58
1881/82	7	70	61	7	-	-	-	49	21	-	-	70
1882/83	7	71	62	7	2	-	-	49	22	-	-	71
1883/84	7	76	62	8	5	-	-	57	19	-	-	76
1884/85	7	77	67	2	7	-	-	58	18	-	-	77
1885/86	7	66	56	2	7	-	-	54	12	-	-	66
1886/87	7	61	52	2	6	-	-	50	11	-	-	61
1887/88	7	65	58	2	4	-	-	53	11	1	-	65
1888/89	6	61	57	1	2	-	-	50	9	2	-	61
1889/90	6	62	57	1	3	-	-	51	9	2	-	62
1890/91	6	66	60	-	5	-	-	53	10	3	-	66
1891/92	7	62	53	-	5	-	-	47	10	5	-	62
1892/93	7	61	52	1	7	-	-	47	11	3	-	61
1893/94	7	56	45	1	8	-	-	45	6	5	-	56
1894/95	7	57	47	1	5	-	-	44	7	6	-	57
1895/96	7	56	47	3	4	-	-	47	5	4	-	56
1896/97	7	56	45	2	6	-	-	47	4	5	-	56
1897/98	6	59	45	3	5	-	1	47	4	8	-	59
1898/99	6	48	35	2	5	-	1	39	2	7	-	48
1899/00	8	36	24	3	5	-	1	29	1	6	-	36
1900/01	10	35	20	2	6	-	1	26	1	7	1	35
1901/02	11	37	22	3	6	-	1	27	4	5	1	37
1902/03	11	55	28	7	9	-	2	36	6	9	4	55
1903/04	11	71	41	6	12	-	-	48	2	8	13	71
1904/05	11	85	54	7	13	-	-	54	10	8	13	85
1905/06	11	94	62	8	18	-	-	62	16	7	9	94
1906/07	11	107	70	9	22	-	2	69	25	6	7	107
1907/08	10	127	91	8	22	-	2	78	31	10	8	127
1908/09	10	120	85	13	12	-	2	72	34	4	10	120
1909/10	9	145	94	28	10	-	3	95	34	6	10	145
1910/11	9	176	104	47	11	1	2	117	41	6	12	176
1911/12	9	204	99	72	10	4	3	135	45	13	11	204
1912/13	10	195	106	61	9	4	3	122	53	12	8	195

Surse:

1875/76–1880/81 – date selectate din „Statistisches Jahrbuch” pentru anii: 1875, p. 12–13; 1876, p. 14–21; 1877, p. 16–21; 1878, p. 16–21; 1879, p. 16–21; 1881, p. 16–21.

1881/82–1912/13 – date selectate din diferite volume ale revistei „Oesterreichische Statistik”: vol. 3, caiet 2, p. 2–5; vol. 9.1, p. 2–5; vol. 12.3, 2–5; vol. 16.2, p. 2–5; vol. 18.2, p. 2–5; vol. 21.1, p. 2–5; vol. 22.4, p. 2–5; vol. 25.3, p. 2–5; vol. 28.4, p. 2–5; vol. 35.4, p. 2–5; vol. 38.4, p. 2–5; vol. 44.4, p. 2–5; vol. 48.4, p. 2–5; vol. 51.1, p. 2–5; vol. 52.3, p. 2–5; vol. 54.2, p. 2–5; vol. 55.4, p. 2–5; vol. 62.1, p. 2–5; vol. 68.3, p. 2–5; vol. 70.3, p. 2–5; vol. 73.1, p. 2–5; vol. 76.1, p. 2–5; vol. 77.2, p. 2–5; vol. 9.3, p. 2–5; vol. 86.2, p. 2–5; vol. 88.2, p. 2–5; vol. 91.2, p. 2–5; vol. 93.1, p. 2–5; vol. 7.3, ediție nouă, p. 2–5; vol. 8.2, p. 2–5; vol. 11.3, p. 2–5; vol. 14.3, p. 2–5.

APORTUL LUI GEORGE TOFAN LA NAȚIONALIZAREA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI DIN BASARABIA

DINU POȘTARENȚU

Der Beitrag George Tofans zur Nationalisierung des Unterrichtswesens in Bessarabien

*(Zusammenfassung)**

Der vorliegende Beitrag enthält Informationen über die Anwesenheit des Bukowiner Professors und Publizisten George Tofan in Bessarabien zwischen dem 9./22. Juli 1917 und dem 8./21. November 1918. Durch seine pädagogische und kulturelle Tätigkeit, zusammen mit anderen Flüchtlingen aus der Bukowina, dem Siebenbürgen und dem Altreich, hat er zur Nationalisierung des Unterrichtswesens in Bessarabien und zur Wiederbelebung des Nationalbewusstseins der bessarabischen Rumänen beigetragen.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: George Tofan, Nationalisierung des Unterrichtswesens, Bessarabien, Bukowina, Siebenbürgen, Altreich, Schulen, rumänische Lehrbücher, rumänische Sprache, Nationalbewusstsein.

După înlăturarea autocrației țariste, în urma Revoluției Ruse din februarie 1917, evenimentele social-politice în cadrul Imperiului Rus au evoluat vertiginos. Acest concurs de împrejurări a contribuit la crearea unui climat favorabil evoluării mișcării de eliberare națională a popoarelor încorporate cu forța în imensul imperiu al acvilei bicefale, inclusiv a românilor din Basarabia. Pe lângă celelalte obiective stringente ale zilei, pe care românii din stânga Prutului și-au propus cu fermitate să le materializeze în aceste circumstanțe istorice, de cucerire a libertăților naționale, se numără și cel cu privire la naționalizarea învățământului din Basarabia, supus pe parcursul dominației imperiale unui intens proces de rusificare. Naționalizarea

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

școlii, se remarcă într-un studiu elaborat imediat după desfășurarea în Basarabia a evenimentelor din anii 1917–1918, a fost „cel dintâi strigăt al moldovenilor după răsturnarea vechiului regim”¹.

La 14 aprilie 1917, întrunindu-se la redacția gazetei „Cuvânt moldovenesc” din Chișinău, învățătorii moldoveni au constituit Asociația Învățătorilor Moldoveni². Tot în ziua de 14 aprilie, membrii acestei proaspete grupări obștești au redactat un memoriu adresat Zemstvei basarabene, căreia i s-a adus la cunoștință că asociația și-a trasat drept scop să militeze pentru naționalizarea școlilor din localitățile cu populație românească.

Ulterior, la 1 mai 1917, în incinta Comitetului Executiv (Upravei) al Zemstvei Guberniale a Basarabiei, s-a desfășurat o consfătuire a învățătorilor moldoveni din orașul Chișinău³. Persoanele prezente la consfătuire au stabilit să fie convocat un congres al învățătorilor moldoveni din întreaga Basarabie, la care să se convină asupra organizării cursurilor pentru ei. La această reuniune, potrivit afirmației lui Onisifor Ghibu, învățătorii au cerut ca în structurile Zemstvei Guberniale să fie creat un organ special pentru coordonarea acțiunilor de instituire a școlii moldovenești, și anume o Comisie școlară moldovenească⁴.

La prima ședință a Comisiei, care a avut loc la 3 mai 1917, au participat și doi refugiați transilvăneni, Onisifor Ghibu și Romulus Cioflec, care „au fost cooptați ca membri activi ai comisiei”. În calitate de președinte al comisiei respective, a fost ales Paul Gore, membru al Comitetului Executiv al Zemstvei Guberniale, care, după cum relatează Onisifor Ghibu, a pus în discuție „problema tipăririi cărților moldovenești, necesare în vederea deschiderii, chiar în toamna anului curent, a școlilor populare în limba moldovenească. Mai întâi trebuie însă să se hotărască alfabetul cu care vor avea să se tipărească aceste cărți. Cei mai mulți membri prezenți, printre care toți cei din cler, sunt pentru alfabetul rusesc, dar o parte militează pentru cel latinesc. Discuțiile în jurul acestei chestiuni iau mari proporții, totuși, până la urmă, biruie alfabetul latinesc, care, după toate argumentele ce s-au adus în favoarea lui, este votat chiar în unanimitate”⁵.

La 31 mai 1917, Comisia școlară moldovenească de pe lângă Zemstva Gubernială a hotărât, ne spune Romulus Cioflec, ca la cursurile pentru învățătorii moldoveni, preconizate a fi deschise la 15 iunie 1917, în orașul Chișinău, să fie

¹ *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării (1917–1918)*, Ediție îngrijită, studiu introductiv și selecția imaginilor de Ion Negrei și Dinu Poștarencu, Chișinău, Editura Prut Internațional, 2004, p. 87.

² G. Sima, *Obștea învățătorilor moldoveni*, în „Școala moldovenească”, Chișinău, anul I, nr. 1, iunie 1917, p. 25; O. Ghibu, *Pe baricadele vieții. În Basarabia revoluționară (1917–1918)*, Chișinău, Editura Universitas, 1992, p. 138.

³ „Cuvânt moldovenesc”, Chișinău, 10 mai 1917, p. 4; O. Ghibu, *op. cit.*, p. 181.

⁴ O. Ghibu, *op. cit.*, p. 181.

⁵ *Ibidem*, p. 182.

invitați lectori moldoveni locali pentru a preda, iar în caz extrem să se apeleze la „moldovenii nebasarabeni”, cum „ar fi bucovinenii”. Persoanele cu porniri antiromânești declarau că refugiații transilvăneni nu pot fi admiși ca profesori la aceste cursuri, deoarece sunt supuși ai unui stat inamic Rusiei. Zadarnic se aducea drept argument faptul că în Rusia activează profesori germani, fără a avea cetățenie rusă. La fel, în van, se făcea apel la ideile revoluției. Totuși, membrii Comisiei au votat în favoarea persoanelor care, în viața lor, nu au scris românește cu litere latine și nici nu știau să vorbească în română, dar urmau să-i învețe pe alții să scrie și să vorbească în această limbă. Curios era faptul că despre profesorii supuși României aliate nici nu se putea vorbi. Unul era în Chișinău, G. Aslan. Mai puteau fi găsiți și alții, la Iași. Aripa „românofilă” a Comisiei a reușit, cu mari eforturi, să facă o mică spărtură în zăgaz, acceptându-i-se sugestia de a recurge, în caz extrem, la „moldovenii nebasarabeni”. Adică, la românii din Bucovina, cucerită, potrivit argumentării „românofililor”, de către armatele ruse⁶.

Dovedindu-se a fi nesatisfăcător numărul lectorilor basarabeni, în raport cu numărul mare al cursanților, iar venirea „moldovenilor nebasarabeni” din Bucovina „eliberată” de ruși întârzia, la 23 iunie 1917, Comisia școlară moldovenească s-a văzut constrânsă să accepte participarea la cursuri a doi profesori ardeleni. Drept consecință, sunt invitați să predea cursanților Onisifor Ghibu și Romulus Cioflec, ambii profesori transilvăneni, precum și Gheorghe Aslan, profesor din București. Dar profesorii basarabeni Ștefan Ciobanu și Nicolae Popovschi, menționează în continuare Romulus Cioflec, au declarat că se retrag, motivând că, în acest mod, ei „ar fi puși în inferioritate”. Reușind să-l determine pe Ștefan Ciobanu să revină, Romulus Cioflec l-a prevenit asupra răspunderii pe care și-o asumă față de ideea cursurilor. Astfel, până la sosirea din Bucovina a „moldovenilor nebasarabeni”, „românii” urmau să țină cursul de limba română, alături de basarabeni Ștefan Ciobanu, preotul Mihail Berezovschi, Alexe Mateevici, Iustin Frățiman și Elena Alistar⁷.

În dimineața zilei de 9 iulie 1917, au sosit la Chișinău, jefuiți în timpul călătoriei de o bandă de hoți, profesorii bucovineni Gheorghe Tofan, Liviu Marian și Ovid Țopa, care, în curând, au fost cooptați în Comisia școlară moldovenească⁸.

Încă la 3 iunie 1917, această Comisie a adoptat decizia de a anunța un concurs privind elaborarea și editarea unor manuale în limba română⁹. Manualele acceptate în cadrul concursului urmau să fie prezentate unei Comisii de redactare,

⁶ L. Donici, R. Cioflec, *Revoluția Rusă*, București, Editura Cultura Națională, 1923; R. Cioflec, *Pe urmele Basarabiei (Note și impresii din Revoluția rusească)*, Chișinău, Editura Universitas, 1992, p. 261.

⁷ *Ibidem*, p. 263–264.

⁸ *Ibidem*, p. 267.

⁹ Arhiva Națională a Republicii Moldova (în continuare se va cita: A.N.R.M.), Fond 2108, inventar 1, Dosar 5, f. 2.

compusă din basarabeanul Constantin Popescu, transilvăneanul Onisifor Ghibu și bucovineanul George Tofan¹⁰.

Totodată, acești trei bucovineni au fost invitați să țină prelegeri la cursurile deschise în ziua de 17 iunie 1917, în Chișinău, pe o durată de două luni, pe parcursul cărora învățătorii basarabeni au studiat limba română pe baza alfabetului latin, istoria românilor, literatura și muzica națională. Calitatea de profesori au avut-o următorii basarabeni: Iustin Frățiman (istoria românilor și limba română), preotul Alexe Mataeevici (istoria literaturii române), Ștefan Ciobanu (limba română), Nicolae Popovschi (activitatea extrașcolară), preoții Mihail Berezovschi și Chicerescu (muzica). Profesori bucovineni: George Tofan (istoria românilor, limba română și lecții practice), Liviu Marian (limba română) și Ovid Țopa (limba română). Profesori transilvăneni: Onisifor Ghibu (metodica, istoria literaturii, limba română și lecții practice) și Romulus Cioflec (limba română și lecții practice). Din Regat: G. Aslan (limba română)¹¹.

„Aceste cursuri”, a consemnat George Tofan, „au contribuit la trezirea și întărirea conștiinței naționale și au deschis calea pentru progresul viitor. Concertul de încheiere ce s-a dat a fost o manifestație națională de seamă, care a lăsat în acele vremuri, sărace de orice mișcare națională, o impresie adâncă numerosului auditoriu”¹².

Comisia școlară moldovenească a organizat cu succes și cea de-a doua serie de cursuri pentru cadrele didactice din școlile primare ale Basarabiei, toată povara acestei sarcini fiind încredințată unei subcomisii, din a cărei componență a făcut parte și Gheorghe Tofan, alături de Nicolae Alexandri, Teodor Neaga, P. Arventiev, Emilian Hammer, Onisifor Ghibu și Anton Crihan¹³. Ca rezultat al eforturilor depuse, cursurile de la Chișinău au început la 3 octombrie, iar cele de la Bălți – la 5 octombrie 1917. Majoritatea profesorilor desemnați pentru a ține prelegeri la aceste cursuri „au fost selecționați dintre refugiații români”¹⁴. Din rândul celor care au predat limba română la cursurile din Chișinău a făcut parte și George Tofan, fostul director al Gimnaziului din Bazargic, care i-a familiarizat pe cursanți și cu istoria neamului. La început, lecțiile practice le-a condus Onisifor Ghibu, apoi Romulus Cioflec și George Tofan¹⁵.

¹⁰ George Tofan, *Literatura didactică basarabească*, în „Școala Basarabiei”, nr. 8–9, iunie–iulie 1919, p. 47.

¹¹ „Școala Basarabiei”, nr. 1, noiembrie 1918, p. 5.

¹² *Ibidem*, p. 5–6.

¹³ „Școala moldovenească”, nr. 5–6, 1918, p. 189.

¹⁴ *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării (1917–1918)*, Ediție îngrijită, studiu introductiv și selecția imaginilor de Ion Negrei și Dinu Poștarencu, Chișinău, Editura Prut Internațional, 2004, p. 95.

¹⁵ „Școala moldovenească”, nr. 5–6, 1918, p. 192–201; „Școala Basarabiei”, nr. 1, noiembrie 1918, p. 6; nr. 2, decembrie 1918, p. 10.

Comisia Școlară Moldovenească l-a delegat pe Gheorghe E. Tofan să organizeze cursurile de la Bălți¹⁶, unde au fost angajați, în calitate de profesori, bucovinenii Liviu Florea Marian, Nicolae Palamar, profesor la Gimnaziul de Băieți din Rădăuți, Dimitrie Moldovanu, fost învățător, licențiat în drept, Ion Moldovanu, directorul Școlii primare din Vicovul de Sus, și Gheorghe Paranici, directorul Școlii primare din Grănicești. La solemnitatea de deschidere a cursurilor a vorbit și George Tofan, ca reprezentant al Comisiei școlare moldovenești. Misiunea de director al cursurilor i-a fost acordată lui Liviu Marian, profesor din Suceava¹⁷.

La ședința din 15 octombrie 1917 a Comisiei școlare moldovenești, prezidată de Nicolae N. Alexandri, au fost prezenți G. Ciubuc, P. V. Parfenev, Ioan I. Scodigor, Anton Crihan, M. Hammer, Nicolae Popovschi, Antonina Gavriiliță, Gheorghe Tofan, Romulus Cioflec și Ovid Țopa (ultimii trei cu vot consultativ)¹⁸. Gheorghe Tofan a fost prezent și la ședința Comisiei școlare moldovenești din 20 octombrie 1917¹⁹.

Pe ordinea de zi, din 25 octombrie 1917, a Adunării Pedagogice a Seminarului Teologic din Chișinău a figurat și chestiunea referitoare la examinarea cererilor depuse de patru solicitanți, de a ocupa două posturi vacante de profesor: arhimandritul Gurie Grosu și-a exprimat dorința de a preda limba și literatura română în clasele inferioare; candidatul în teologie Iustin Frățiman a solicitat să predea toate obiectele prevăzute în limba română; profesorul bucovinean Liviu Marian, de la Liceul din Suceava, să predea limba română la clasele I–V; directorul Liceului din Bazargic, Gheorghe Tofan, să predea istoria românilor, istoria bisericii române și limba română la clasa a VI-a. Protoiereul Constantin Popovici, care era membru al Comisiei școlare moldovenești de pe lângă Zemstva Gubernială, a declarat că această comisie i-a remarcat pe refugiații bucovineni Gheorghe Tofan și Liviu Marian drept pedagogi cu experiență, ceea ce au demonstrat pe parcursul desfășurării cursurilor pentru învățători. Prin vot secret, asistența a acordat prioritate candidaților bucovineni. Astfel, lui Liviu Marian i-au fost oferite 22 de ore de limba și literatura română la clasele I–V, iar lui Gheorghe Tofan – opt ore de istoria românilor și a Bisericii române²⁰.

În ziua de 21 noiembrie 1917, Gheorghe Tofan a avut ocazia să participe, în calitate de corespondent, la memorabila ședință de deschidere a forului legislativ al Basarabiei – Sfatul Țării, eveniment pe care l-a reflectat în broșura cu titlul *Sărbătoarea Basarabiei*, tipărită la Chișinău, în 1917.

¹⁶ A.N.R.M., Fond 2108, inventar 1, Dosar 5, f. 2v.

¹⁷ „Școala moldovenească”, nr. 5–6, 1918, p. 194–195.

¹⁸ A.N.R.M., Fond 65, inventar 1, Dosar 2204, f. 3.

¹⁹ *Ibidem*, f. 2.

²⁰ A.N.R.M., Fond 1862, inventar 9, Dosar 781, f. 135v–136. Direcția seminarului i-a acordat opt ore de limba română, la clasele a V-a și a VI-a, preotului M. Untul.

La 3 decembrie 1917, Comisia școlară moldovenească a adoptat o rezoluție cu privire la predarea limbii române în școlile secundare din Basarabia²¹. Concomitent, Comisia a întocmit o listă de candidați la posturile de profesori de limba română din instituțiile respective. Lista cuprindea numele a doar două persoane originare din Basarabia (Iustin Frățiman, absolvent al Academiei Teologice din Sankt Petersburg, și Pantelimon Halippa, absolvent al Universității din Iași), restul persoanelor enumerate fiind din rândul refugiaților ardeleni, bucovineni și regăteni, și anume: Romulus Cioflec, Onisifor Ghibu, A. Banciu, I. Matei, O. Țopa, George Tofan, Liviu Marian, M. Baciuc, N. Palamar, D. Logigan, D. Lupan, Bunea, Mardan, P. Haneș, P. Ștefănescu, G. D. Constantinescu, E. D. Constantinescu, Bornemisa și I. Agârbiceanu, toți cu studii universitare²². Din paginile revistei „Școala moldovenească”, apărută la începutul anului 1918, aflăm că cei mai mulți dintre refugiații enumerați mai sus au fost numiți, în calitate de profesori de limba română și istoria românilor, în diferite instituții de învățământ, atât din Chișinău, cât și din alte localități ale Basarabiei. Astfel, George Tofan, încă de la 1 octombrie 1917, preda limba română la Școala Eparhială de Fete din Chișinău; la Institutul de Învățători din Chișinău – Romulus Cioflec (limba română) și George Tofan (istoria). La Seminarul Teologic din Chișinău (închis la 1 decembrie, pentru o anumită perioadă de timp) fuseseră desemnați Liviu Marian (limba română) și George Tofan (istoria românilor și istoria bisericească); la Școala Duhovnicească din Chișinău – Ovid Țopa (limba română) și N. Oancea (cântarea vocală); la Seminarul Pedagogic de Fete – Onisifor Ghibu (metodica predării limbii române), demisionat ulterior, fiind înlocuit de Dimitrie Munteanu-Râmnic, profesor din Ploiești; la Liceul Nr. 1 de Băieți din Chișinău – Romulus Cioflec (limba română); la Liceul Nr. 2 de Băieți din Chișinău – Petre V. Haneș (limba română), profesor din București; la Liceul Nr. 3 de Băieți din Chișinău – arhimandritul Gurie Grosu (limba română) și Ovid Țopa (istoria); la Liceul Nr. 4 de Băieți din Chișinău – D. Logigan (limba română); la Școala Reală din Chișinău – G. Tofan (limba română); la Liceul de Fete de Zemstvă – Ovid Țopa (limba română), Onisifor Ghibu (limba, literatura, istoria și metodica predării limbii române), demisionat la 25 ianuarie 1918 și înlocuit prin S. Bornemisa; la Liceul Nr. 1 de Fete din Chișinău – Maria Botezatu, din Suceava, și George Tofan, ambii profesori de limba română; la Liceul Nr. 2 de Fete din Chișinău – Dimitrie Munteanu-Râmnic (limba română); la Liceul Nr. 3 de Fete din Chișinău – preotul Nicolae Vlad (limba română) și George Tofan (limba română), ambii bucovineni;

²¹ A.N.R.M., Fond 1862, inventar 22, Dosar 572, f. 48. Rezoluția respectivă este publicată în rusește în „Сфатул Цэрий”, nr. 19, 17 decembrie 1917, p. 4, precum și în versiune română, cu o simplificare a textului, în ziarul „Cuvânt moldovenesc”, din 25 decembrie 1917 (reprodusă în vol. Șt. Ciobanu, *Unirea Basarabiei. Studii și documente cu privire la mișcarea națională din Basarabia în anii 1917–1918*, Chișinău, Editura Universitas, 1993, p. 135–136).

²² A.N.R.M., Fond 1862, inventar 22, Dosar 572, f. 55.

la Liceul Nr. 4 de Fete din Chișinău – Axente Banciu și Maria Botezatu; la Școala de 2 clase de la Malina (suburbie a Chișinăului) – D. Logigan. La școlile secundare din orașul Bălți (de la 11 decembrie 1917) au fost numiți L. Marian și N. Palamar, ambii în calitate de profesori de limba română; la școlile secundare din orașul Soroca (de la 24–25 octombrie 1917) – A. Oțetea (limba română), temporar, Mihail Baciuc (limba română, istoria și metodică) și Dumitru Lupan (limba română); la Gimnaziul din Rezina – Pinte Teleagă, absolvent al Facultății de Litere din Cernăuți. La Gimnaziul din Orhei – Eusebie Cozmiuc, profesor din Suceava²³.

După formarea de către Sfatul Țării, la 19 ianuarie 1918, al celui de-al doilea Consiliu al Directorilor Generali al Republicii Moldovenești (la 24 ianuarie 1918, în conformitate cu Declarația de Independență a Republicii Moldovenești, i s-a modificat denumirea în Consiliul de Miniștri al Republicii Moldovenești), condus de Daniel Ciugureanu, Comisia școlară moldovenească a fost trecută de sub tutela Zemstvei Guberniale a Basarabiei sub cea a Ministerului Învățământului Public al acestui guvern basarabean. În acest timp, membrii cu vot deliberativ ai Comisiei erau: N. N. Alexandri, T. Ioncu, P. Grosu; profesorii Arvinte, Hammer, Erhan, Efodie, Macovei, Mizinschi, Oatu, Popescu, Pintilie, Popovschi, Scodigor, Hartia, Ciubuc, Frățiman; doamnele Alistar, Botezatu, Matcovschi; domnișoarele R. Arvinte, A. Bocănescu, A. Gavriliță; preoții Bejan, Gobjilă, Gurie, Ignatie, Partenie, Popovici; în calitate de reprezentanți ai militarilor – Cojocar, Codreanu, Crihan, Buzdugan, Gh. Tudor; din partea cooperativelor – Ghenzul, Gropa, Chiorăscu, Lungu, delegatul Societății Învățătorilor din județul Chișinău, Coccar. Membri cu vot consultativ: profesorii transilvăneni și bucovineni O. Ghibu, G. Tofan, R. Cioflec și O. Țopa²⁴.

Prin adresa din 12 ianuarie 1918, Secția Învățământ a Comitetului Executiv al Zemstvei Guberniale a Basarabiei a comunicat Consiliului Pedagogic al Școlii Reale din Chișinău că, la 16 decembrie 1917, Comisia școlară moldovenească a Zemstvei Guberniale a adoptat decizia de a-l recomanda pe Emanuil Iliuț din Suceava să ocupe postul de profesor de limba română de la Școala Reală din Chișinău, în locul lui George Tofan, care a renunțat la acest post, deoarece este supraîncărcat cu alte sarcini²⁵.

Peste ani, V. V. Haneș își amintea că, în primele zile ale șederii sale la Chișinău (27–31 ianuarie 1918), a găsit aici profesori bejenari din Transilvania, Bucovina și România, „strânși în jurul cercului «România nouă», care lupta prin gazeta cu același nume pentru unirea politică a neamului românesc de pretutindeni. Din Vechiul Regat, între alții, D. Munteanu-Râmnic, care scotea la Ploiești o foaie

²³ „Școala moldovenească”, nr. 5–6, 1918, p. 220–224.

²⁴ *Ibidem*, p. 232.

²⁵ A.N.R.M., Fond 1862, inventar 23, Dosar 12, f. 2.

intitulată «România viitoare», și fratele meu, Petru V. Haneș, cunoscut ca cercetător literar al scriitorilor români. Din Transilvania, O. Ghibu, iar din Bucovina, cunoscutul publicist G. Tofan. [...] Toți profesorii români bejenari făceau lecții de limba română fie în școli, fie în particular»²⁶.

La 14 februarie 1918, secretarul Comisiei școlare moldovenești, G. Bogos, a informat publicul larg despre următoarele, prin intermediul „Sfatului Țării” – organul legislativului basarabean, care, la etapa inițială, apărea doar în rusește: „Comisia școlară moldovenească de pe lângă Ministerul Învățământului Public a pus pe primul plan chestiunea cu privire la realizarea procesului de naționalizare a școlilor primare și medii moldovenești din Republica Moldovenească, asigurându-le, începând cu noul an școlar, cu numărul necesar de manuale moldovenești, adaptate la spiritul și nivelul de dezvoltare a[le] moldovenilor din Basarabia. Comisia a decis să încredințeze această misiune pedagogilor care sunt devotați cauzei naționalizării”, instituind în acest scop o comisie. „Persoanelor alese le-a fost trasată sarcina să găsească manualele care există pe loc și în România și, apoi, să adapteze tot materialul la cerințele noii școli democratice moldovenești. Comisia a fost constituită din cinci persoane, care au distribuit între ele materiile de învățământ ale școlii primare și medii, după specialități”. În calitate de membri ai comisiei create, au fost aleși, prin vot secret: Gheorghe E. Tofan, Constantin Popescu, arhimandritul Gurie Grosu, P. S. Pantelev și I. I. Macoveev²⁷.

La adresa din 16 martie 1918, expediată Ministerului Învățământului Public al Republicii Moldovenești, Comisia școlară moldovenească a anexat extrasul din procesul-verbal al ședinței sale din 7 martie 1918 (redactat în rusește), în care se menționează: „Având în vedere că, în 1918, studierea limbii moldovenești în școlile medii și școlile primare superioare din orașul Chișinău a început nesimultan, iar majoritatea profesorilor aplică diverse metode de predare, Comisia școlară moldovenească, preocupată atât de problemele ce țin de organizarea mai bună a predării, cât și de punerea la punct a unității programelor, a hotărât, în cadrul ședinței din 21 februarie, să-l roage pe dl Tofan să-i adune pe domnii profesori de limba moldovenească cu scopul de a elabora programe pentru anul curent. Raportorul Tofan a făcut cunoscut că profesorii de limba moldovenească, examinând propunerea Comisiei, au elaborat pentru anul curent programe pentru școlile medii, școlile primare superioare și cursuri particulare²⁸. Alăturând la adresă și programele elaborate, Comisia școlară moldovenească a solicitat ministerului să le aprobe. Textul programelor, tipărit cu litere latine, era intitulat astfel: *Programă a limbii românești pentru școlile secundare și cursurile de adulți*. Programa consta

²⁶ V. V. Haneș, *Amintiri din anul unirii în Basarabia*, în „Viața Basarabiei”, Chișinău–București, anul I, nr. 6, 1932, p. 4.

²⁷ „Сфатул Цэрий”, nr. 34, 14 februarie 1918, p. 1.

²⁸ A.N.R.M., Fond 2108, inventar 1, Dosar 1, f. 57.

din două subdiviziuni: 1) Secția celor care nu știu românește; 2) Secția celor care știu românește²⁹.

La 2 mai 1918, în Chișinău, s-a desfășurat festivitatea de deschidere a cursurilor pedagogice, sub direcția lui George Tofan. Inițial, la Episcopie, a fost oficiat un *Te Deum*, în prezența a 500 de învățători veniți la cursuri, care, apoi, au trecut în Sala eparhială, unde serbarea solemnă a început prin intonarea imnului național „Deșteaptă-te, române!” După discursurile rostite de Petre Cazacu, președintele Consiliului Directorilor Generali ai Basarabiei, Pantelimon Halippa, vicepreședintele Sfatului Țării, Ștefan Ciobanu, directorul general al Învățământului, a cuvântat George Tofan, care a menționat: „Mă bucur că astăzi, când se deschide a treia serie de cursuri învățătorești, văd în mijlocul nostru și pe aceia, cărora le-am vorbit în vara anului 1917. Veți învăța la aceste cursuri limba – ieri neștiută, oprită, batjocorită și «barbară». Vă veți convinge că limba românească – în frumusețe și muzicalitate – stă alături de cele măiestre limbi ale lumii. Veți învăța cântările, obiceiurile și istoria noastră națională. Și, când veți ști că suntem un popor de 14 milioane de oameni, care am făcut aici strajă civilizației apusene, oprind cu piepturile noastre năvala sălbaticelor hoarde barbare, veți ridica capul și veți zice că suntem un neam vrednic de o altă soartă”³⁰.

De menționat că refugiații din dreapta Prutului aveau ore și în cadrul cursurilor particulare de studiere a limbii române, frecventate de învățători, preoți, militari, funcționari, judecători. În calitate de profesori erau angajați George Tofan, Ovid Țopa, Romulus Ciofleac, D. Logigan³¹.

Un aport important la revigorarea sentimentului patriotic românesc în Basarabia l-a avut „«Ardealul». Gazetă săptămânală pentru românii transilvăneni aflători în Rusia”, de sub redacția lui Onisifor Ghibu, care a început să apară la Chișinău de la 1 octombrie 1917, fiind imprimată la Tipografia Societății Culturale a Românilor din Basarabia. La 24 ianuarie 1918, acest săptămânal este transformat în ziarul cotidian „«România nouă». Organ de propagandă pentru unirea politică a tuturor românilor”, cu sediul redacției în Chișinău. Ziarul era condus de un comitet de redacție alcătuit din: dr. Onisifor Ghibu și dr. Ioan Matei (din Transilvania), Vasile Harea și Vlad Cazacliu (din Basarabia), George Tofan (din Bucovina), Dimitrie Munteanu-Râmnic (din România), Constantin Noie (din Macedonia), dr. Atanasie Popovici (din Serbia)³².

Un șir de persoane refugiate, inclusiv George Tofan, s-a numărat printre fondatorii Universității Populare din Chișinău, inaugurată la 18 februarie 1918, care a propagat cultura românească în mediul basarabean. În cadrul universității activa un comitet, rolul de președinte avându-l Nicolae Alexandri. Din componența

²⁹ *Ibidem*, f. 58.

³⁰ „Sfatul Țării”, nr. 28, 4 mai 1918, p. 1; „Сфатул Цэрий”, nr. 100, 8 mai 1918, p. 4.

³¹ „Școala moldovenească”, nr. 5–6, 1918, p. 224–225.

³² *Ibidem*, p. 233–234.

acestui comitet făcea parte și George Tofan, ca reprezentant al corpului profesoral. Lui Pan. Halippa, George Tofan și doamnei O. Ghibu le-au revenit misiunea de a organiza șezători duminicale³³.

Universitatea a organizat o șezătoare literară în ziua de duminică, 8 aprilie 1918, care s-a petrecut în sala mare a Casei Eparhiale, în cadrul căreia George Tofan a ținut o conferință despre Bucovina, descriind situația deplorabilă a românilor din această provincie³⁴.

În zilele de joi, în cadrul cursurilor zilnice, George Tofan prezenta *Istoria politică a românilor*³⁵. Bunăoară, la 3 mai, el a conferențiat despre întemeierea Principatelor Române, la 17 mai – despre istoria lui Alexandru cel Bun, la 14 iunie – despre Petru Rareș, la 21 iunie – despre Alexandru Lăpușeanu, la 18 iulie – a expus comunicarea *Din istoria românilor*³⁶.

De la începutul activității sale, Universitatea Populară a luat inițiativa de a deschide în Chișinău o bibliotecă românească. Peste un timp, George Tofan raporta în privința bibliotecii că Universitatea Populară are câteva mii de cărți, adunate de dincolo de Prut, donate de Liga Culturală din Chișinău și de diferite societăți și persoane³⁷.

George Tofan a participat la lucrările Congresului Învățătorilor din județul Chișinău, deschis la 21 iulie/3 august 1918³⁸.

În cadrul ședințelor Societății Istorico-Literare „B. P. Hasdeu”³⁹, din zilele de 9 și 16 septembrie 1918, au fost aleși ca membri Paul Gore, Gh. Tofan, L. Dauș, M. Nițescu, S. Medrea, G. Dobias, Cr. Șerbănescu și preotul C. Parfene⁴⁰.

Ziarul chișinăuian „Sfatul Țării”, din 27 octombrie/9 noiembrie 1918, a înștiințat publicul larg despre faptul că „românii bucovineni, aflători pe teritoriul liber al României, și-au format un comitet executiv din următoarele persoane: Mihai Baci, profesor la Liceul din Câmpulung, Ion Blându, farmacist Fălticeni, Victor Bodnărescu, licențiat în drept și concep. la C. F. Hatna, Nic. Cotos, dr. în teologie Cernăuți, Filaret Doboș, prof. la Liceul din Suceava, Vasile Fednic, învățător în Măreței, Vasile Greciuc, prof. la Liceul din Câmpulung, Eudoxiu Gribovski, licențiat în drept și cons. de avocat în Cernăuți, Em. Iliuț, prof. la Liceul din Suceava, Em. Isopescu, prof. la Liceul din Rădăuți, D-tru Logigan, prof. la Liceul din Câmpulung, D-tru Marmeliuc, dr. în litere și prof. la Liceul din Câmpulung, Nicu Mintencu, inginer Cernăuți, Const. Morariu, preot Pătrăuți pe

³³ „Sfatul Țării”, nr. 10, 6 aprilie 1918, p. 2.

³⁴ *Ibidem*, p. 2; „Сфатул Цэрий”, nr. 79, 10 aprilie 1918, p. 4.

³⁵ I. Negrescu, *Universitatea Populară din Chișinău*, Chișinău, f. e., 1922, p. 16.

³⁶ „Sfatul Țării”, nr. 27, 3 mai 1918, p. 2; nr. 58, 14 iunie 1918, p. 2; nr. 64, 21 iunie 1918, p. 2; nr. 75, 18 iulie 1918, p. 2.

³⁷ I. Negrescu, *op. cit.*, p. 27.

³⁸ „Sfatul Țării”, nr. 90, 24 iulie/6 august 1918, p. 2.

³⁹ Constituită la Chișinău, în ziua de 25 martie 1918.

⁴⁰ „Sfatul Țării”, nr. 142, 29 septembrie/12 octombrie 1918, p. 2.

Suceava, Aurel Morariu, dr. în drept și avocat, Storojineți, Iancu Nistor, prof. la Universitatea din Cernăuți, D. Onciu, prof. la Universitatea din București, Ilie Piticar, medic, Cernăuți, Traian Popovici, stud. în drept, Gavril Rotică, institutor și publicist, Câmpulung, Nistor Sainciuc, stud. în drept, Cernăuți, T. V. Ștefanelli, consilier aulic, Cernăuți, George Tofan, prof. secund. și publicist, Cernăuți, Iorgu Toma, consilier de ședință și publicist, Suceava, Victor Zaharovschi, preot, Mahala. Biroul comitetului s-a constituit astfel: I. Nistor, prezident, T. V. Ștefanelli, viceprezident, G. Tofan, al doilea viceprezident, V. Greciuc, secretar, Em. Iliuț, casier, și N. Cotos. Acest comitet se ocupa numai cu chestiuni bucovinene propriu-zise, toți refugiații bucovineni fiind solidari cu orice acțiune a Comitetului Național al Românilor Emigrați din Austro-Ungaria, în care își au delegații lor. Putându-se produce în curând evenimente hotărâtoare, e în interesul fiecărui refugiat bucovinean să-și comunice adresa d-lui I. Nistor, prof. universitar Cernăuți, str. Kutuzov, nr. 9⁴¹.

Peste două zile, „Sfatul Țării” a informat despre o întrunire a românilor bucovineni din Chișinău, prilejuită de vestea că „armata română a cuprins întreaga Bucovină. În fața acestui mare și preafelicat eveniment, cei peste o sută de intelectuali bucovineni, aflători în Chișinău, s-au adunat aproape toți, vineri, la 26 octombrie, ca să se sfătuiască asupra întoarcerii lor acasă. Constituirea s-a desfășurat într-o atmosferă dintre cele mai înălțătoare. Bucuria de nedescris strălucea în ochii fiecăruia, iar fețele tuturor erau luminate de fericire și mulțumire. La propunerea conducătorului adunării, adunarea primește cu mare însuflețire și în nesfârșite aplauze trimiterea unei telegrame omagiale M. S., celui dintâi împărat al tuturor românilor, Ferdinand I. Se hotărăște expedierea unei telegrame de felicitare pentru votarea unirii Comitetului Național din Cernăuți, vestejind, totodată, orice pornire rătăcită de a mai sta de vorbă cu fosta stăpânire austriacă sau de a împărți drepturile noastre asupra Bucovinei cu rutenii venetici. Ascultând apoi expunerea prezidentului adunării, adunarea hotărăște cu unanimitate: 1) Nimeni nu-și va părăsi, la rezeală, postul ce-l ocupă în Basarabia, fiecare fiind conștient de datoria națională ce o are față de acest pământ, ca mersul bun al serviciilor publice să nu sufere nimic din cauza refugiaților bucovineni și fiecare știind că are și o îndatorire de recunoștință față de Basarabia care ne-a ajutat la nevoie. 2) Toți refugiații și voluntarii vor pleca acasă ca un grup organizat, ca acolo, în Bucovina, să-și poată urma munca mai departe, ca unirea întregii Bucovine cu România să fie desăvârșită și necesitatea ei să treacă adânc în sufletul și convingerea întregii populații. Comitetul executiv va face totul ca aceasta să se întâmple cât mai repede, având nădejde că, în cel mult o săptămână, va putea da un nou comunicat. Până atunci, toți refugiații și voluntarii bucovineni sunt invitați să

⁴¹ *Comitetul Executiv al Românilor Bucoveneni Refugiați*, în „Sfatul Țării”, nr. 165, 27 octombrie/9 noiembrie 1918, p. 2.

stea pe loc, comunicându-și de urgență adresa de acum, apoi situația și domiciliul avut în Bucovina, d-lui I. Nistor, prof. univ., Chișinău, strada G. Kutuzov, 9”⁴².

În ziua de marți, 6/19 noiembrie 1918, întrunindu-se în sala Zemstvei Județene Chișinău, „cei la o sută de refugiați și voluntari bucovineni” au ascultat raportul prezentat de George Tofan, după care au votat următoarea moțiune: „Refugiații și voluntarii bucovineni, în lungul timp, atât de bogat în experiențe, cât au stat departe de casele lor, și-au câștigat convingerea că războiul groaznic de azi va arde, cu focul său mistuitor, dar și purificator, nu numai păcatele vechii vieți publice din alte țări, ci și din scumpa-ne Bucovină. Schimbările radicale ni se vor impune pentru primenirea vieții vechi și aducerea unui nou suflu regenerator a întregii României unite, în general, în special a Bucovinei românești. Dar pentru îndrumarea de primenire a poporului nostru din Bucovina în viața cea nouă ce suntem chemați a o trăi, povățuitorii nu pot fi decât oameni noi, lămurii prin focul patriotismului, a[l] jertfei de sine și a[l] intereselor particulare. Să dispară, deci, conducătorii care ne-au adus la una din cele mai murdare vieți politice, la învrăjbiți sociale, la falimente economice, la servilism față de stăpânirea asupritoare, ai cărei susținători n-au pregetat a fi până la urmă. Refugiații și voluntarii bucovineni, intelectuali și țărani, al căror număr ajunge la două mii, cred că sunt în același gând cu aproape toți cei de acasă, când declară: îndrumătorul cel mai bine pregătit, din orice punct de vedere, pentru marea chemare ce se așteaptă de la conducătorul legiuit al României de peste Molna, este profesorul universitar și membru al Academiei Române, d-l Iancu I. Nistor, care, prin obârșia sa din păturile largi ale poporului, prin munca cinstită și statornică, singura care l-a ridicat la situația socială și morală ce ocupă, prin cunoașterea profundă a vieții românilor ce i-o poate da pregătirea de istoric, ca și prin însușirile personale ce-l caracterizează: simț de dreptate, onestitate și francheță, precum și prin convingerile sale adevărat democratice, este predestinat să fie călăuzitorul vieții politice din Bucovina și reprezentantul cel mai indicat, oriunde ar avea să se ia hotărâri asupra țării, care, în virtutea dreptății istorice și naționale, de fapt a reintrat în întregime în marginile vechii Moldove a lui Ștefan cel Mare”⁴³.

După votarea acestei moțiuni, adunarea a decis „ca orice refugiat și voluntar, întors acasă, să propage ideea unei alipiri desăvârșite și necondiționate a Bucovinei la România, organizarea viitoare având să se hotărască de Constituanta României Mari, în care și Bucovina își va avea reprezentanții săi”⁴⁴. Concomitent, tuturor refugiaților li s-a adus la cunoștință că toți cei care „nu sunt legați prin nici o îndatorire de locul unde se află, pot pleca acasă. Ceilalți se vor desface de serviciile

⁴² *Adunarea românilor bucovineni din Chișinău*, în „Sfatul Țării”, nr. 166, 29 octombrie/11 noiembrie 1918, p. 3.

⁴³ V. Gr., *Către refugiații și voluntarii bucovineni*, în „Sfatul Țării”, nr. 176, 9/22 noiembrie 1918, p. 1.

⁴⁴ *Ibidem*, p. 2.

ce le ocupă, pe încetul, fără ca acestea să sufere”. Joi, 8/21 noiembrie, din Chișinău urma să plece „unul sau două vagoane gratuite, special pentru bucovineni”, iar duminică, 11/24 noiembrie, la Cernăuți urma să se producă „o adunare de o importanță covârșitoare”⁴⁵. În sfârșit, la propunerea părintelui N. Vlad, participanții la această întrunire chișinăuiană au hotărât „să aducă pe această cale, pentru frățeasca găzduire, plină de dragoste, ce am întâmpinat-o pretutindeni în Basarabia, cele mai călduroase mulțumiri basarabenilor, dorindu-le spor în munca ce o depun pentru fericirea țării lor și încredințându-i că, întorși acasă, nu vor uita niciodată de timpul petrecut în Basarabia”⁴⁶.

Prin numărul din 11/24 noiembrie 1918, „Sfatul Țării” a informat cititorii că „bucovinenii, cu care ne obișnuisem atât de mult încât îi socoteam nedespărțiți de viața Basarabiei noastre, încep să ne părăsească. Aseară a plecat un prim grup, cuprinzând vreo 50 de intelectuali, profesori, învățători și slujbași, care, prin munca lor stăruitoare, pricepută, devotată și cinstită, au contribuit atât de mult la înfiriparea vieții naționale în Basarabia, câștigându-și merite nepieritoare”⁴⁷.

George Tofan a revenit la Cernăuți în luna noiembrie 1918⁴⁸, mai exact, către mijlocul acestei luni.

Curând după plecarea lui George Tofan, la Chișinău a ieșit de sub tipar primul număr al revistei „Școala Basarabiei”, prefațată de el⁴⁹.

George Tofan menține colaborarea cu revista „Școala Basarabiei”. Numerele 8–9, din iunie–iulie 1919, ale revistei conțin un articol al lui George Tofan, intitulat *Literatura didactică basarabească*⁵⁰.

Așadar, înfruntând consecințele politicii țariste de deznaționalizare a Basarabiei, rezistând în fața opoziției șovine, manifestată de elementele proruse, Comisia școlară moldovenească a depus eforturi susținute pentru a traduce în viață un deziderat de importanță vitală al mișcării de eliberare națională a românilor basarabeni, din perioada 1917–1918, și anume: naționalizarea sistemului de învățământ din provincia românească dintre Prut și Nistru, după un secol și ceva de dominație imperială rusă. Printre cei care au contribuit la realizarea acestui deziderat a fost și bucovineanul George Tofan, care s-a aflat în Basarabia mai bine de un an.

⁴⁵ *Ibidem*.

⁴⁶ *Ibidem*.

⁴⁷ *Se duc bucovinenii*, în „Sfatul Țării”, nr. 177, 11/24 noiembrie 1918, p. 1.

⁴⁸ Harieta Mareci, *George Tofan (sugestii pentru o posibilă nouă deschidere)*, în „Glasul Bucovinei”, revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți–București, anul XIII, nr. 1 (49), ianuarie–martie 2006, p. 123.

⁴⁹ „Сфатул Цэрий”, nr. 260, 12/25 decembrie 1918, p. 2.

⁵⁰ „Școala Basarabiei”, nr. 8–9, iunie–iulie 1919, p. 44–48.

În *Anexă*, reproducem textul telegramii expediate Regelui Ferdinand I de către românii bucovineni refugiați și voluntari, întruniți în ședință plenară, la Chișinău, text semnat de către Iancu Nistor și George Tofan.

Anexă

Majestății Sale Regelui Ferdinand I

Iași

În momentele de bucurie și înălțare sufletească, când oștirile nebiruite ale Majestății Voastre pun stăpânire vecinică pe moșia marilor voievozi, zdrobind lanțurile robiei seculare, cu care o stăpânire vrăjmașă ținea legat neamul românesc din Bucovina, urmărind desființarea lui, în această clipă, când opera de liniște și ordine înfăptuită de oastea românească de sub ordinele Majestății Voastre spală toată hula și batjocura, ce de o sută cinczeci de ani ni s-a aruncat în față de toți uzurpatorii, ca unui neam de robi, românii bucovineni, care, în timpul pribegiei lor amare pentru înfăptuirea sfintei idei a unirii, s-au bucurat de protecția Majestății Voastre și de dragostea fraților lor liberi, Vă roagă să primiți omagiul lor de nestrămutată credință, de loialitate și adâncă recunoștință, asigurându-Vă că sunt gata cu toții de a aduce jertfa supremă pentru încoronarea operei de întregire și înălțare a neamului românesc, care sub conducerea înțeleaptă a Majestății Voastre se îndreaptă spre înfăptuirea ei desăvârșită.

Ca fii ai Bucovinei dezrobite, în numele nostru, al părinților și al fraților noștri rămași acasă, îndrăznim a aduce prinosul cel mai curat de mulțumire pentru mult așteptata operă de eliberare și de realipire pentru vecie la Patria Mamă a țării noastre, operă care va rămâne pentru totdeauna legată de numele Majestății Voastre și a [1] armatei române victorioase.

Trăiască Majestatea Voastră, regele eliberator!

Președinte: I. Nistor

George Tofan

Sursa: „Sfatul Țării”, nr. 170, 2/15 noiembrie 1918, p. 1.

INFLUENȚA LEGISLAȚIEI ELECTORALE ASUPRA COMPORTAMENTULUI ALEGĂTORILOR DIN BUCOVINA ÎN PERIOADA INTERBELICĂ*

RADU-FLORIAN BRUJA

The influence of the election law on the electoral behaviour of the Bukovina Romanians in the interwar period

(Abstract)

The interwar period represented for Bukovina the connection to the Romanian national state from administrative, economic and political point of view. The aim of this paper is to explore some aspects about political culture and electoral behaviour of Bukovina Romanians in interwar period. The first aim focused on electoral system and political life from Romania. The Bukovina Romanians were divided between the need of integrating much faster in the structures of the new national state and the desire to preserve a superior socio-economical statute, a consequence of the autonomy Bukovina had enjoyed within the Austro-Hungarian Empire. An important reform from the beginning of the interwar period was the election one.

The electoral behaviour of Bukovina is another particular aspect that shows the reaction of that area's population to the Romanian state. Electoral history of interwar Bukovina was divided in two distinct phases. Between 1919 and 1926 was introduced a different electoral system than the Old Kingdom or Transylvania. In general, the Bukovina electorate was more prepared for the democratic game than that in other regions. The vote cast by Bukovina inhabitants in favour of the party that organized the elections was highly influenced by political convictions and not by the elections subculture that characterized that era. Between 1926 and 1937 following the legislative unification the distribution of parliamentary mandates in Bukovina upon taking into account the number of inhabitants was equitable, but when compared to other Romanian regions it was unfair. The third aspect focused on several features of political life and electoral behaviour: electoral magnitude and threshold, oversize legislature, disproportional representation, government dowry and government bonus.

* Comunicare susținută în cadrul Conferinței științifice internaționale „Bucovina și bucovinenii în secolul al XX-lea. Istorie, politică și destin”, organizată de Institutul „Bucovina” al Academiei Române, Rădăuți–Sucevița, 6–7 noiembrie 2015.

It is not by accident that the Bukovina counties had a different elections-related behavior as against that of the majority of Romania. The reaction was as great, thus that the Bukovina electorate sought an alternative and reached intolerance and extremism. From here, the main anti-government or anti-system vote marked the elections history of interwar Bukovina.

Keywords: Bukovina, electoral law, ballot, political parties, the legislative unification.

Istoria Bucovinei a fost studiată în ultimele două decenii dintr-o multiplă perspectivă și din optică interdisciplinară. În perioada interbelică, în schimb, istoria Bucovinei nu s-a bucurat de atenția specialiștilor în toată complexitatea ei. Din perspectiva electorală și a modului cum electoratul bucovinean și sistemele electorale românești au influențat viața politică a provinciei, studiile sunt parcimonioase. Cultura civică a electoratului, ansamblul electoral-politic și evoluția forțelor politice românești în provincia din nordul țării nu au fost atinse, decât parțial, de istoricii problemei. Prezentarea de față își propune să răspundă la câteva probleme referitoare la cultura politică și comportamentul electoral ale românilor bucovineni în perioada interbelică. Principala problemă aduce în analiză modul cum sistemul electoral și viața politică din România au influențat comportamentul la urne al bucovinenilor.

Istoria electorală a Bucovinei interbelice se împarte în două etape distincte. Între anii 1919–1926, a funcționat un sistem electoral diferit de al restului țării, ceea ce a generat un vot specific în condițiile dificile ale procesului de unificare a României Mari. Respectiv, între anii 1926–1937, Bucovina s-a contopit în legislația unificată, care a fost marcată de prima, majoritară.

Unirea Bucovinei cu România a afirmat și câteva principii politice democratice, între care dreptul de vot universal și libertatea alegerilor. Decretul de organizare a Bucovinei, din decembrie 1918, și Decretul privitor la alegerile din Bucovina, din august 1919, scoteau în evidență faptul că în Bucovina existau diferențe față de legislația din Vechiul Regat. Decretul-lege referitor la alegerile din Bucovina definea corpul electoral și modalitatea de vot, devenit „universal, egal, direct și secret”. Circumscripțiile pentru Adunarea Deputaților, respectiv pentru Senat, combinau scrutinul majoritar în provincie cu cel proporțional plurinomial, în orașul Cernăuți¹. Decretul prevedea vârsta alegătorilor la 21 de ani pentru Cameră și la 40 pentru Senat și stabilea că Bucovina era reprezentată în Parlament prin 26 de deputați aleși (unul la 30 000 de electori) și 10 senatori aleși (unul la 70 000), plus doi de drept (Mitropolitul Bucovinei și unul dintre profesorii sau agregatii titulari ai Universității din Cernăuți). Decretul prevedea, totodată, cine

¹ Aici se alegeau încă trei deputați față de circumscripția urbană, pe baza sistemului de reprezentare. Vezi Cristian Preda, *Influența sistemelor electorale asupra sistemului de partide în România interbelică*, în „Studia Politica. Revista Română de Știință Politică”, vol. II, nr. 1, martie 2002, București, Editura Meridiane, p. 23.

era eligibil, cine avea indigenatul și cazurile de indemnitate (mult mai numeroase decât în Vechiul Regat).

Și modul de organizare a alegerilor era diferit în Bucovina față de Vechiul Regat. Birourile electorale județene erau coordonate de un Birou Electoral Central, care administra întocmirea listelor electorale, înregistrarea candidaturilor și imprimarea buletinelor de vot. Birourile electorale de circumscripție centralizau rezultatele și repartizau mandatele. Circumscripțiile electorale erau stabilite de administrația Bucovinei, iar secțiile de votare nu trebuiau să depășească 5 000 de alegători. Candidaturile erau propuse de un minim de 50 de alegători pentru Cameră și 25 pentru Senat, la Cernăuți fiind depuse individual sau pe o listă nominală de maxim trei deputați.

O altă diferență o reprezenta procedura de vot. Fiecare candidat avea un buletin de vot propriu cu numele său. Alegătorul primea câte un exemplar din buletinul fiecărui candidat, intra în cabina de vot, alegea candidatul favorit, îl introducea într-un plic, pe care îl sigila și îl introducea în urna de vot. Celelalte buletine erau introduse într-o urnă „de izolare”. Doar la Cernăuți exista o listă, din care alegătorul ștergea numele candidaților, pe care nu voia să îi voteze. Birourile circumscripțiilor electorale adunau voturile și stabilea câștigătorul, care trebuia să întrunească majoritate absolută (jumătate plus unu din voturile valabil exprimate). În cazul în care nimeni nu atingea majoritatea absolută, se ajungea la balotaj între primii doi clasați, votul reorganizându-se în termen de 10 zile. Candidații cu număr egal de voturi erau departajați prin tragere la sorți².

Concluzia este că în Bucovina exista un scrutin majoritar în două tururi, în circumscripții uninominale, cu excepția orașului Cernăuți, unde funcționa un sistem similar celui din Vechiul Regat. Avem de a face cu o combinație între sistemul majoritar uninominal sau plurinomial, în circumscripțiile cu număr mic de alegători, și un scrutin proporțional la Cernăuți, într-o circumscripție cu mulți alegători. Acest sistem era justificat de situația etno-demografică a Bucovinei, unde comunitățile etnice minoritare își puteau asigura o relativă reprezentare parlamentară. Din punct de vedere al numărului de locuitori, legislația din Bucovina nu era foarte diferită față de Vechiul Regat, dar sistemul majoritar a fost justificat de pecetea istoriei recente, din perioada apartenenței la Austro-Ungaria. Asemănarea cu Transilvania vine din precizările decretelor-legi referitoare la Bucovina și Transilvania și nu din apartenența celor două la Austro-Ungaria. Deosebiri vin, însă, din tradiția diferită de vot din Cisleithania față de Transleithania.

Față de legislația din Vechiul Regat, în Bucovina existau asemănări în ceea ce privea modalitatea de vot, reprezentarea electoratului, condițiile eligibilității și caracterul hibrid al alegerilor pentru Senat. Totodată, avem de a face cu deosebiri

² Cristian Ionescu, *Dezvoltarea constituțională a României. Acte și documente 1791–1991*, București, Editura Lumina Lex, 1998, p. 513–515.

în ceea ce privea definirea corpului electoral, incapacitățile și indemnitățile, organizarea teritorială a votului, calculul rezultatelor, distribuirea mandatelor și procedura de vot. Sistemul electoral din Vechiul Regat și Bucovina era asemănător la nivelul Senatului, dar diferit la nivelul Camerei Deputaților. Acest sistem electoral, mixt din punct de vedere geografic, a determinat pentru perioada 1919–1922 un puternic caracter regional și local al votului.

În prima perioadă, Bucovina a intrat într-un proces de unificare legislativă, început după 18 decembrie 1918. Regimul electoral al Bucovinei a fost precizat printr-un Decret-lege, din 24 august 1919, iar prima consultare a electoratului a avut loc între 4 și 8 noiembrie 1919. Procesul de unificare politică a Bucovinei cu România s-a încheiat la 1 ianuarie 1920, deci la două luni după primul exercițiu electoral, ceea ce ne duce la concluzia că intrarea bucovinenilor în primul Parlament al României întregite a precedat consacrarea juridică a statului unitar³. La nivel național, președinții Consiliilor de Miniștri au acționat în sensul unificării politico-administrative depline a țării, optând pentru o puternică centralizare. Această opțiune a reprezentat o reală problemă pentru situația internă a provinciei. Cele două tendințe care s-au manifestat – dorința de centralizare a Bucovinei, respectiv de descentralizare – au intrat într-un conflict care a marcat viața politică a Bucovinei. Măsurile de centralizare, dublate de proiectul mai larg de românizare a provinciilor nou alipite, au generat un curent opoziționist, la care au aderat atât români, cât și alte naționalități.

Viața politică bucovineană a cunoscut mutații substanțiale după 1918, determinate de intenția autorităților române de a încadra provincia în structura administrativă a României Mari. În primii ani, majoritatea populației românești era simpatizanta Partidului Național Democrat al Unirii, principala forță politică a românilor bucovineni. În acești ani, spectrul politic s-a diversificat, prin apariția unor noi partide, venite din Vechiul Regat, între care Partidul Poporului a fost cel mai important. Localismul electoral s-a afirmat din plin în întreaga perioadă interbelică, depășind reforma electorală din 1926, dar bazele sale au fost puse de scrutinele din 1919, 1920 și 1922, când au fost construite primele mecanisme ale alegerilor, diferite în Bucovina de restul țării. Astfel, românii bucovineni s-au împărțit între nevoia de a se integra cât mai rapid în structurile noului stat național și dorința de conservare a unui statut social-economic superior, consecință a autonomiei de care Bucovina s-a bucurat în cadrul Austro-Ungariei.

Bucovina a avut de la început un comportament politic diferit de cel al Vechiului Regat. Situația specială a provinciei, caracterul multiethnic și multiconfesional, complexul provincialismului, dar și poziția autorităților centrale au înăspriț sentimentele față noua realitate politică. De asemenea, foarte mulți au fost dezamăgiți de situația lor în cadrul României Mari și de dificilul proces de unificare administrativă a provinciilor în proiectul național al statului român. Din

³ Cristian Preda, *op. cit.*, p.18.

punct de vedere politic, nemulțumirile proveneau din dezinteresul bucovinenilor față de lupta partidelor politice din Vechiul Regat, dar și din faptul că mulți funcționari au fost numiți de la centru și că bucovinenii nu erau reprezentați corect în Parlamentul de la București. Prețul Unirii de la 1918 a constat și în intrarea în statul român a unei populații rurale românești mai puțin conștientă politic, dublată de o populație urbană, minoritară, puternică economic, dar rezervată față de intențiile statului român. Totuși, în Bucovina, datorită gradului ridicat de democratizare a părții austriece a Imperiului bicefal, populația avea un grad de conștiință națională și civică mai ridicat decât în alte provincii. Un analist al epocii era de părere că schimbările politice survenite la sfârșitul Primului Război Mondial au adus „certificate de democrație unor oameni care n-aveau habar ce înseamnă democrație și unor conducători care nu aveau nici o intenție de a impune principiile democratice”⁴.

Nemulțumirile bucovinenilor au fost amplificate și de numirea Ministrului Bucovinei de către reprezentanții „dictaturii militare” a României, cum era etichetată guvernarea lui Alexandru Averescu. Imaginea „regățeanului”, locuitor al Vechiului Regat era negativă, fiind asociată cu fenomene precum corupția, politicianismul demagogic, „balcanismul” și „levantinismul”. La această stare de fapt s-a adăugat un naiv sentiment de superioritate al bucovinenilor, provenit din mentalul apartenenței la civilizația Europei Centrale sub Austria⁵. Sextil Pușcariu, fost profesor universitar la Cernăuți, era de părere că politicienii din provincii unite cu România nu trebuie să se implice în luptele dintre partidele din Vechiul Regat, care trebuiau să dispară. Abia apoi, opina Pușcariu, venea rândul bucovinenilor și ardelenilor să împrăspăteze viața politică românească⁶.

Legea pentru unificarea administrativă a României, din 1925, a completat legislația electorală. Unificarea legislației electorale s-a făcut prin Legea electorală din martie 1926, care se afla în acord cu textul fundamental, adoptat în 1923. Modalitățile votului rămăneau aceleași, dar tipul de scrutin se modifica. Meritul legii consta în faptul că instituia un regim unic pentru întreaga țară. Noua legislație electorală a avut o viață mai lungă, pe baza ei organizându-se șapte scrutine. Dar legea a fost aspru criticată prin introducerea unui element preluat din Legea electorală italiană, care stipula acordarea a două treimi din mandate listei care obținea 40% din voturile exprimate. Astfel, dispărea principiul proporționalității voturilor, ca și egalitatea acestora. Legea nu stabilea o proporție egală între numărul populației pe județe și numărul parlamentarilor aleși în fiecare unitate

⁴ Max I. Dimont, *Evreii, Dumnezeu și Istoria*, București, Editura Hasefer, 1997, p. 39.

⁵ Daniel Hrenciuc, *Continuitate și schimbare: integrarea minorităților naționale din Bucovina istorică în Regatul României Mari (1918–1940)*, vol. I *Perspectiva național-liberală (1918–1928)*, Rădăuți, Editura Septentrion, 2005, p. 64–65.

⁶ I. Ciupercă, *Opoziție și putere în România anilor 1922–1928*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 1994, p. 34.

administrativă⁷. Noua Lege electorală amenda principiul reprezentativității proporționale și introducea sistemul primei electorale. Cum în România interbelică guvernul organiza alegerile, partidul care îl reprezenta reușea astfel o victorie confortabilă. În urma unificării legislative, Bucovina a primit 18 mandate pentru deputați și șapte pentru Senat, ceea ce reprezenta o distribuție a mandatelor de 4,65%. Acest procent clasa Bucovina pe penultimul loc, mult sub media care a consacrat o supradimensionare a legislativului față de populația țării. Deci distribuirea mandatelor de parlamentari din Bucovina, raportată la numărul de locuitori, era relativ echitabilă, dar, prin comparație cu alte regiuni ale țării, era inechitabilă⁸.

Legea electorală și practica politică au generat unele caracteristici ale sistemului politic românesc, care au marcat deceniile interbelice. Defectele de construcție ale sistemului electoral și practica politică au generat un vot care și-a pus amprenta asupra democrației românești. Bucovina, însă, nu se înscrie în media țării la niciunul din aceste componente. De exemplu, scăderea constantă a numărului de voturi anulate arată, teoretic, o maturizare a corpului electoral și o creștere a competenței electorale. În schimb, asistăm la o scădere a prezenței la vot. Bucovina este provincia cu cele mai puține buletine de vot anulate. Dar acest indicator a fluctuat în perioada interbelică și nu a scăzut în Bucovina. De exemplu, la alegerile din 1919, 7,83% din voturi exprimate de bucovineni au fost anulate, față de 37,69% în Vechiul Regat. Un an mai târziu, bucovinenii au anulat doar 2,65% din voturi, în vreme ce regătenii 8,95%. În 1922, procentul buletinelor de vot anulate a scăzut în Vechiul Regat la 3,57%, Bucovina înregistrând cel mai mic procent interbelic, de 1,30% (ceea ce însemna că doar 1 653 de buletine de vot au fost anulate)⁹. În 1937, însă, procentul voturilor invalidate pe țară a ajuns la 3%, în vreme ce în Bucovina crescuse la 1,48%¹⁰.

Un alt indicator electoral arată diferența dintre alegătorii din Bucovina și restul țării: magnitudinea circumscripției. Este vorba de numărul candidaților aleși într-o circumscripție, care influențează numărul de partide și proporționalitatea sistemului electoral. În fapt, în sistemele majoritare, creșterea magnitudinii avantajează partidele mari, în vreme ce votul proporțional creează condiții favorabile și pentru partide mai mici. În prima perioadă (scrutinele din 1919, 1920 și 1922), magnitudinea în Bucovina este 1 (cel care obține cele mai multe voturi), în vreme ce votul proporțional din Vechiul Regat impune o magnitudine de 5 până la 7. În a doua perioadă, legiuitorul a încercat să adopte un sistem care să apropie valorile de scrutinul proporțional din Vechiul Regat. Repartizarea mandatelor pe

⁷ Cristian Preda, *op. cit.*, p. 32–33.

⁸ *Ibidem*, vezi Tabelul b, Anexa 2, p. 52.

⁹ Marcel Ivan, *Evoluția partidelor noastre politice în cifre și grafice, 1919–1932. Studiu comparativ al rezultatelor oficiale ale alegerilor pentru Camera Deputaților din anii 1919–1932*, Sibiu, Editura Krafft & Drotleff, 1932, tabloul III, p. 28.

¹⁰ Cristian Preda, *op. cit.*, Tabelul d, Anexa 4, p. 57.

țară a generat o magnitudine mai mare, ceea ce a făcut ca în Bucovina pragul electoral să-l depășească cu patru procente pe cel explicit, de 2%, fixat de legiuitor¹¹. Rezultatul a fost că electoratul bucovinean și-a disipat voturile pentru partide mici, care nu ar fi prins nici un mandat în sistemul electoral majoritar.

O altă anomalie o reprezintă supradimensionarea legislativului. După o schemă clasică, se consideră că numărul de mandate parlamentare ar trebui să fie egal cu rădăcina cubică a populației. Deci la o populație de 15,5 milioane de locuitori, în 1920, numărul parlamentarilor ar fi trebuit să fie de 249, respectiv, în 1930, la 18 milioane – de 263. Cei 369 de parlamentari din 1920 și 1922, respectiv cei 387 de parlamentari din legislativele dintre 1926 și 1937, indică o evidentă supradimensionare a legislativului. Această supradimensionare se datorează faptului că legiuitorul nu a avut în vedere o dimensiune optimă a Parlamentului, ci o repartizare cât mai corectă a provinciilor istorice în forul parlamentar. Dar realitatea a fost inversă pentru Bucovina. Între 1919 și 1922, Bucovina a avut repartizate 26 de mandate, iar între 1926 și 1937 doar 18 mandate, ceea ce arăta că la o populație de 4,73% erau repartizate 4,65% din mandate. Favorizate au fost Moldova, Oltenia și Transilvania¹². De aici rezultă alte discrepanțe electorale.

Impactul pe care sistemul electoral l-a avut, prin alegeri, asupra sistemului de partide a avut doi indicatori principali: numărul efectiv de partide care înaintau liste în Bucovina și disproporționalitatea legislativă. În prima perioadă, a regimului de vot mixt, scrutinul majoritar a impus domnia unui singur partid, cu o disproporționalitate legislativă mică, caracteristică pentru votul majoritar. Primele alegeri au avut loc în Bucovina conform Decretului-lege din 24 august 1919, considerat „momentul zero al vieții politice interbelice”¹³. În condițiile în care partidele politice din Vechiul Regat nu și-au organizat structuri politice locale, alegerile au dat câștig de cauză principalei forțe politice locale, Partidul Național Democrat al Unirii. Bucovina a trimis în Parlamentul de la București nu mai puțin de 26 de deputați, din care 20 ai P.D.U.¹⁴ Dacă în 1919 spectrul vieții politice era relativ polarizat, după penetrarea provinciei de către adepții partidelor politice din Vechiul Regat, au apărut curente, structuri, filiale și apoi chiar organizații de partid puternice, cu orientări politice diferite. Cea mai puternică organizație politică locală a rămas Partidul Democrat al Unirii, condus de Ion Nistor. Adversarii lor, conduși de Iancu Flondor, au format curentul „administrației țării” și susțineau nevoia formării unui stat descentralizat. Acest conflict, cunoscut în epocă sub numele de „criza bucovineană”, a fost momentul de început al luptei politice din Bucovina interbelică. Față de cele două curente s-au grupat și aranjat politicienii

¹¹ *Ibidem*, p. 36.

¹² *Ibidem*, Anexa 6 b, p. 59.

¹³ Cornel Micu, *Centru și periferie în procesele electorale românești. Studiu de caz – Județul Brăila, 1919–1922*, în „*Elite parlamentare și dinamică electorală în România, 1919–1937*”, coord. Florin Müller, București, Editura Universității, 2009, p. 38.

¹⁴ *Ibidem*, Anexa 2, p. 67–69.

vremii, apărând sau luptând împotriva politicii guvernelor centrale. Tabloul politic, însă, a fost complicat de apariția în Bucovina a primelor organizații ale partidelor românești, care au căutat să atragă electoratul pentru proiectele politice proprii. O formațiune politică importantă, care și-a înființat repede o filială la Cernăuți, a fost Partidul Poporului. Organizația s-a coagulat în jurul unor personalități locale plecate din rândurile taberei lui Iancu Flondor. Prezența lui Alexandru Vaida Voevod în Bucovina, ca șef al organizației locale, a dus la demararea negocierilor de fuziune cu țărăniștii, în plan local¹⁵. Dacă în 1919, în Bucovina, scrutinul impunea domnia unui singur partid, în 1920 situația se schimbă printr-o diversificare semnificativă, care tinde să aloce voturi tuturor partidelor care au participat la alegeri cu un an în urmă. În mai 1920, a avut loc al doilea scrutin. Tot adepții lui Nistor s-au regăsit pe liste, în întreaga Bucovină. Pe fondul retragerii Partidului Democrat al Unirii, asistăm la creșterea procentelor obținute de Partidul Socialist, în 1920, care obținea patru din cele 17 mandate ale provinciei. Partidul Poporului a câștigat alte șapte, minoritățile ucraineană și germană asigurându-și câte un loc în Parlament.

În schimb, monopartidismul revine în 1922. În martie 1922, a avut loc ultimul scrutin după legea electorală mixtă. Partidul Democrat al Unirii a participat pentru ultima dată la alegeri, obținând 16 mandate. Organele locale ale județului Rădăuți anunțau la București că „reușita guvernului e aici asigurată”¹⁶. Alegerile din 1922 au consemnat eșecul Partidului Poporului, care nu a obținut nici un mandat, și reculul Partidului Socialist, care a obținut doar unul singur. Astfel, „variația cea mai mare la nivelul numărului efectiv de partide caracterizează Bucovina, care are, însă, și indicele mediu de disproporționalitate cel mai mic”¹⁷. După 1920, Partidul Național Liberal a fost din ce în ce mai prezent în Bucovina. O contribuție importantă la constituirea organizației liberale bucovinene a avut-o Ion Nistor, care a trecut la P.N.L. și a devenit ministru în cabinetul Brătianu. Ruptura Partidului Democrat al Unirii, trecerea grupării lui Ion Nistor la Partidul Național Liberal și politica autoritară a acestuia față de tendințele autonome ale Bucovinei au îndreptat electoratul din regiune spre o alternativă.

Evoluția vieții politice românești în a doua jumătate a anilor '20 a dus la creșterea capitalului de imagine al opoziției din jurul național-țărăniștilor. Venirea la putere a Partidului Național Țărănesc nu a schimbat situația. Alegătorii din Bucovina s-au lăsat antrenați în lupta politică de activiștii grupărilor de dreapta și s-au poziționat, de multe ori, în funcție de lupta dintre național-țărăniști și liberali. Astfel, ei s-au regăsit pe poziții critice față de guvernare, indiferent care din cele

¹⁵ Radu Florian Bruja, *Extrema dreaptă în Bucovina*, Târgoviște, Editura Cetatea de Scaun, 2012, p. 34.

¹⁶ S. Cutișteanu, Gh. I. Ioniță, *Electoratul din România în anii interbelici (Mișcarea muncitorească și democratică în viața electorală din România interbelică)*, Cluj Napoca, Editura Dacia, 1981, p. 42.

¹⁷ Cristian Preda, *op. cit.*, p. 40.

două partide o asigura. Între 1926 și 1937 este introdus un sistem proporțional asemănător celui din Vechiul Regat, care urmărea să asigure guvernului o bază parlamentară sigură, după un sistem de tip „un partid și jumătate”. În același timp, disproportionalitatea a crescut la nivelul Vechiului Regat odată cu creșterea numărului de partide până la de două ori față de perioada anterioară, dar scade sensibil în Bucovina. Astfel, votul se disipează către mai multe partide, fără valori semnificative în primii ani. Această scădere se datorează reacției la sistemul primei electorale majoritare.

În deceniul al treilea al secolului al XX-lea, au apărut în Bucovina și primele nucleu politice de stânga. Partidul Social Democrat a avut o organizație puternică la Cernăuți, care a dat aproape în toate legislaturile un deputat. Capitala Bucovinei era al treilea centru urban din țară și avea o muncitorime mai importantă decât celelalte județe din Bucovina. De asemenea, prezența masivă a minoritarilor, în special a evreilor, a permis unor politicieni socialiști să speculeze cu succes potențialul electoral al județului Cernăuți. Nu întâmplător, socialiștii s-au plasat pe poziții autonomiste, criticând politica centralizatoare a Bucureștilor, de deznaționalizare a minorităților din România. Titulatura de social-democrație a fost impusă în numele partidului și la sugestia bucovinenilor, care, sub influența social-democrației germane, au respins formula socialismului¹⁸.

Instabilitatea guvernamentală și zestrea electorală au influențat, la rândul lor, votul bucovinenilor. Definită ca un factor al popularității guvernelor, zestrea guvernamentală a fost un element cheie al evoluției politice și electorale a partidelor care s-au succedat la conducerea executivului. Zestrea, calculată ca diferență dintre voturile obținute de un partid care organiza alegerile și voturile pe care le obținea când se afla în opoziție, definește lipsa de maturitate politică și civică a electoratului și este diferită de la o provincie istorică la alta. Acest indicator electoral a evoluat în timp, sau, mai curând, a involuat, între 1919 și 1937, odată cu maturizarea relativă a electoratului și creșterea numărului partidelor intrate în Parlament. Victoria zdrobitoare a guvernului a marcat influențarea decisivă a electoratului de către partidul aflat la putere. Fabricarea unei majorități electorale artificiale a devenit singura preocupare a guvernanților, ceea ce a creat un sentiment de respingere a sistemului de către bucovineni. Măsurile autoritare luate de guvern au anulat înclinațiile democratice ale unui segment important al populației și au dus la pierderea încrederii în valorile democrației. Reacția a fost pe măsură: electoratul bucovinean, în căutarea unei alternative, a căzut în intoleranță și extremism. De aici, votul preponderent anti-guvern și anti-sistem, care a marcat istoria electorală a Bucovinei interbelice¹⁹.

¹⁸ Ioan Căpreanu, *Istoria partidelor politice românești (De la 1859–2002)*, Iași, Editura Tipo Moldova, 2002, p. 200.

¹⁹ Sorin Radu, *Electoratul din România în anii democrației parlamentare (1919–1937)*, Iași, Editura Institutul European, 2004, p. 126–127.

Efectul a fost dezastruos pentru Bucovina, deoarece provincia avea puțini parlamentari în partidul majoritar, aflat la putere, și mulți în opoziție. Numărul mare de ne-bucovineni, care au primit sinecuri importante în provincie, este alt efect al acestei situații. Entuziasmul Unirii a dispărut și a fost înlocuit de dezamăgirea unificării administrative, de orgoliile locale rănite, de pierderea unui statut privilegiat pentru provincia din nordul țării, cât și de nașterea unei anumite nostalgii a corectitudinii regimului austriac. Intelectualitatea bucovineană a fost prima care a criticat tarele sistemului politic interbelic românesc, moravurile politicianilor de la București și corupția administrativă. Frustrările bucovinenilor veneau și dintr-un complex provincial, superioritatea și aroganța cu care erau tratați de factorii de decizie de la București sporind aceste sentimente. Pe parcursul anilor, aceste probleme s-au adâncit. Șomajul intelectual în creștere în anii interbelici, mai ales în contextul lipsei locurilor de muncă în domeniile de stat, a făcut ca, în a doua parte a deceniului patru, pătura enormă de tineri cu studii să caute soluții înspre latura extremă a vieții politice românești. Dorința guvernării centrale de a limita spațiul de manevră al politicianilor locali și al tendințelor autonomiste se explica prin nevoia unei centralizări, care să răspundă conservării unității unei țări proaspăt întregite. Sistemul s-a modificat treptat, pentru a ajunge la finalul perioadei analizate, în 1937, la un parlament multipartid, fără unul dominant. Cu alte cuvinte, creșterea maturității electoratului și atingerea unui prag democratic eficient a fost contemporană cu prăbușirea democrației parlamentare. Traian Chelaru nota că „la noi în țară putreziciunea e la culme. Camarila diabolică, guverne neputincioase, defraudatori de milioane, in Justiție, deznădejde, resemnare, indiferență, preacurvie, trădare, ignorantă și toată lepra sufletească! În iad nu e mai rău. Unde vom ajunge? Ce se va alege de bietul nostru popor?”²⁰. Aceasta a fost mentalitatea care a marcat decisiv comportamentul electoratului bucovinean față de guvernele centrale.

Votul anti-guvern, urmat de cel anti-sistem, a caracterizat Bucovina în anii '30. Cernăuți, Câmpulung, Suceava au dat voturi, mai întâi L.A.N.C., apoi Mișcării Legionare. La Câmpulung, în 1932, 12% s-au dus la legionari și 16% la socialiști. La Cernăuți, în 1932, P.S.D. a obținut 14,5%, pentru ca, un an mai târziu, L.A.N.C. să obțină 16,5%. În 1933, și alegătorii din Storojineț i-au acordat 14,3% din încrederea lor, în timp ce la Suceava cuziștii au depășit 24%²¹. În schimb, la Rădăuți, succesul extremei drepte a fost facilitat, crede Stelu Șerban, de suportul electoral obținut de Partidul Evreiesc. Influența minorităților și a curentelor extremiste au clasat Bucovina doar pe locul al treilea, cu un procent de doar 13% în ceea ce privește zestrea guvernamentală. Vorbind de cultura politică a politicianilor vremii, Stelu Șerban identifică o serie de trăsături comune, între care retorismul,

²⁰ Mircea A. Diaconu, *Mișcarea „Iconar”*. *Literatură și politică în Bucovina anilor '30*, Iași, Editura Timpul, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (6), 1999, p.17.

²¹ Stelu Șerban, *Elite, partide și spectru politic în România interbelică*, București, Editura Paideia, 2006, Tabelul 10, p. 105–107.

abordarea superficială a conținuturilor, personalizarea valorilor sau fragmentarea culturii clasei politice, ceea ce, concluziona el, reprezenta o subcultură politică²².

Exemplificăm analiza noastră prin inedite rezultate ale exercițiului electoral final din decembrie 1937. În județele Bucovinei, care au dat constant un vot anti-putere, Partidul Național Țărănesc a primit peste 25% din voturile exprimate, fiind peste media țării, dar tot în urma partidului de guvernare. Partidele mici nu au avut rezultate pe măsura așteptărilor. P.N.L. – Gh. Brătianu a înregistrat un regres, Partidul Țărănesc Radical a reușit să obțină doar voturile liderului, al cărui rol de locomotivă l-a adus în Parlament. Partidele Agrar, Poporului, Social-Democrat sau ale minorităților nu au prins pragul electoral. Alegerile din 1937 au consemnat și cel mai mic procent al participării la vot, doar 66,1%, în condițiile în care participarea la vot era obligatorie. Obligativitatea votării era stipulată prin legea electorală, iar absența, nemotivată, era sancționată cu amenzi ridicate. Alegerile din decembrie 1937 au consemnat un fapt inedit: nici un partid politic nu a reușit să prindă prima electorală. Opoziția unită a obținut 45,13%, devansând partidul care a organizat alegerile. Mișcarea Legionară a reușit să atragă voturi de la toate partidele. Partidul Liberal nu a reușit să repete performanțele electorale din scrutinele precedente, iar național-țărăniștii au înregistrat, la rândul lor, un recul față de anii anteriori. Pe de altă parte, extrema dreaptă nu a atins decât un scor electoral modest, cele 15,5% luate de legionari fiind mult sub prima electorală a învingătorului. Acest fapt dovedește că societatea românească a anului 1937 păstra încă valorile democratice și nu dorea un regim dictatorial, fie el întruchipat și de mesianica Mișcare Legionară. Față de precedentele alegeri se constată și o polarizare a vieții politice, primele trei partide obținând 71,9% din opțiuni²³.

Din analiza prezentată se pot trage câteva concluzii. Acestea trebuie avute în vedere doar ținând seama de cele două regimuri electorale. În prima perioadă, s-a încercat introducerea unui sistem reformativ, care să adapteze la legislația românească un sistem electoral european, ținând cont de tradițiile din provinciile provenite din fosta Austro-Ungarie. Acest sistem nu a reformat legislația românească în spiritul european dorit de inițiatorii săi. Două cauze au anunțat eșecul sistemului reformativ. Combinația de scrutin majoritar din Bucovina cu cel de scrutin proporțional din Vechiul Regat a dus la separarea geografică a unei regiuni, pe care diriguitorii de la București ar fi dorit să o integreze cât mai repede în structurile statului național unitar. Nici calculul politic al legiuitorului nu a dat rezultate decât parțial. Partidele din Vechiul Regat nu au obținut în Bucovina rezultatele electorale așteptate în anii 1919 și 1922. Sistemul electoral mixt a

²² *Ibidem*, p. 158.

²³ Florin Müller, *Alegerile parlamentare din decembrie 1937, un test al democrației românești*, în Mioara Anton, Florin Anghel, Cosmin Popa (coordonatori), *Hegemoniile trecutului. Evoluții românești și europene. Profesorului Ioan Chiper la 70 de ani*, București, Editura Curtea Veche, 2006, p. 136.

generat regionalism și localism. Reacția electoratului din Bucovina față de politicile guvernelor de la București a dus la apariția unui vot anti-guvern.

Sistemul unitar, uzitat din 1926, nu a schimbat situația. Cu ajutorul primei electorale se dorea construirea unui sistem proporțional, care să aducă un rezultat majoritar partidului care organiza alegerile. Reacția a devenit și mai radicală, odată cu dezamăgirea provocată de instabilitatea guvernamentală și, mai ales, după crudele realități ale crizei economice. Respingerea democrației mimate a fost dată de generația de alegători tineri, cu studii superioare, care au optat pentru atitudine marcată de antipozitivism și pentru partidele ordinii²⁴. Astfel, cele mai importante procente de alegători, care au dat un vot anti-sistem, se găsesc în Bucovina. Interesantă este și poziția lui Sorin Alexandrescu, care a făcut o subtilă observație. El a ajuns la concluzia că guvernarea liberală din anii '20 a generat „un curent resentimentar antiliberal”, în timp ce erodarea național-țărăniștilor, după guvernările din anii crizei economice, a creat „un curent resentimentar antidemocratic”²⁵. Irina Livezeanu era de părere că „noua generație” a reprezentat „embrioul unei societăți civile urbane”, în care elementul românesc a venit din mediul rural cu concepții tradiționale pro-românești și, școlit în universitățile țării, a furnizat cadrele partidelor de dreapta²⁶. Un lider al extremei drepte din Bucovina, profesorul universitar și sociologul Traian Brăileanu, a criticat sistemul electoral românesc, fiind un adversar al regimului democratic, așa cum funcționa el în România. El se arăta sceptic în ceea ce privea cultura politică a electoratului din țară, când argumenta că „prin regimul partidelor politice, zis și parlamentar, întemeiat pe votul universal, s-au deschis toate conflictele posibile între diferitele sisteme sociale prinse în sistemul politic”²⁷.

Județele Bucovinei au avut un comportament electoral diferit de majoritatea țării. Cu un electorat diferențiat, județele Cernăuți, Câmpulung, Rădăuți, Storojineț și Suceava s-au înscris în linia votului anti-putere și chiar anti-sistem, în perioada interbelică. S-a spus că electoratul bucovinean era mai pregătit pentru jocul democratic decât în alte părți. Relativa civilizare, urbanizare și industrializare a provinciei au făcut ca votul să se orienteze în funcție de programul partidelor. Votul acordat de bucovineni partidului care organiza alegerile era influențat de convingeri politice și nu de subcultura electorală, care a caracterizat epoca. Județele locuite cu o populație rurală rezidentă în sate mari, ca în Rădăuți sau Suceava, cu grad relativ ridicat de alfabetizare, votau constant împotriva sistemului

²⁴ Dragoș Sdrobiș, *Limitele meritocrației într-o societate agrară. Șomaj intelectual și radicalizare politică a tineretului în România interbelică*, Iași, Editura Polirom, 2015, p. 185.

²⁵ Sorin Alexandrescu, *Paradoxul român*, București, Editura Univers, 1998, p. 194.

²⁶ Irina Livezeanu, *Cultură și naționalism în România Mare 1918–1930*, București, Editura Humanitas, 1998, p. 351; vezi și Leon Volovici, *Ideologia naționalistă și „problema evreiască”. Eseu despre formele antisemitismului intelectual în România anilor '30*, București, Editura Humanitas, 1995, p. 65–66.

²⁷ Apud Sorin Radu, *Modernizarea sistemului electoral din România (1866–1937)*, Iași, Editura Institutul European, 2005, p. 535.

politic reprezentat de modelul promovat de elita din București. Acest electorat a avut un comportament specific în fața urnelor. Componenta importantă minoritară din aceste județe, cum era cazul județului Storojineț, a diversificat votul, germanii, ucrainenii și polonezii având proprii lor candidați. De asemenea, s-a constatat o puternică tendință socialistă în exprimarea dezideratelor politice ale electoratului, datorat respingerii partidelor de guvernare, nu unui conflict de clasă. Astfel, partidul care a organizat alegerile a primit în Bucovina procente electorale sub media țării. Principalul partid de opoziție depășea, însă, media țării. Multe voturi au mers la partidele care contestau sistemul politic, mai ales după dezamăgirea provocată de Partidul Democrat al Unirii, semnificativ fiind procentul electoral obținut de Liga Apărării Național-Creștine. În patru din cinci județe din Bucovina, votul pentru extrema dreaptă, constant în anii '30, a venit ca o reacție la înclinațiile social-democrate ale unei părți a electoratului. Semnificativă a fost și orientarea electoratului evreiesc din regiune, situație întâlnită la Rădăuți, spre exemplu. Caracteristic pentru Bucovina este și votul dat pentru alte partide decât cele de la guvernare, între care Partidul Țărănesc Radical, Partidul Evreiesc, Partidul Social Democrat și L.A.N.C. Aceste rezultate electorale nu se datorează unei pregătiri ideologice a alegătorilor, ci dorinței acestora de a căuta alternative politice. Concluzionând, putem spune că nu regele Carol al II-lea este singurul vinovat de prăbușirea democrației în România, ci că metehnele persistente ale sistemului electoral au fost, de asemenea, factori care au făcut ca democrația interbelică să se sinucidă.

NUANȚE ALE SOCIOLOGIEI CREȘTINE A LUI TRAIAN BRĂILEANU. CRITICA ÎNTREPRINSĂ ÎMPOTRIVA RAȚIONALISMULUI ILUMINIST

ALEXANDRU-OVIDIU VINTILĂ

Keys of the Christian Sociology of Traian Brăileanu. The Criticism against the Illuminist Rationalism

(Abstract)

This work proposes, by taking into account the theory of Antoine Compagnon referring to the anti-modernists, to analyse Traian Brăileanu's criticism against the illuminist rationalism. In this study we will discuss about Christian keys of his sociology, very important in our opinion, if we are taking into account his position concerning the illuminist philosophy. We will also demonstrate that Traian Brăileanu had a communitarian theory and he couldn't agree with the Rationalism that implies the social contract. But we must notice that Traian Brăileanu is not an enemy of the modernity, the theory of the community being by itself a modern one. Finally, all the structure of Traian Brăileanu's criticism, an anti-modernist in Compagnon's vision, is situated against illuminist rationalism, which is, in his vision, a cause of the fundamental evil that corrupted the world scene: the individualism, the embarrassing exacerbation of self, solipsism, the breaking from the community that equilibrates the individual etc.

Key-words: Traian Brăileanu, Antoine Compagnon, Christian sociology, criticism, illuminist rationalism, philosophy, modernity, individualism.

Antoine Compagnon identifică principalul sprijin ontologic al spiritului antimodern în creștinism. Din această perspectivă, dublată de situarea fățișă a lui Traian Brăileanu în contra raționalismului iluminist, afirmat în secolul al XVIII-lea, filosoful și sociologul bucovinean poate fi considerat un antimodern.

Orientat structural către un ethos creștin, acest aspect fiind mai lesne recognoscibil în opera sa de maturitate, Traian Brăileanu va sublinia că învățătura lui Iisus Hristos reprezintă o contribuție de netăgăduit, uriașă, la istoria umanității. De la principiile doctrinei creștine este necesar să pornească toate legile, a căror

Analele Bucovinei, **XXIII**, 1 (46), p. 93–98, Rădăuți–București, 2016

menire este să asigure „dăinuirea și înaintarea spre perfecțiune a unei comunități omenești”¹. „Teoriile sociale, vechi și noi, ne arată cum s-ar putea organiza o societate umană echilibrată și funcționând ca un mecanism, ca o mașină. Dar ele uită că acest mecanism nu se poate închea, nu poate funcționa fără o forță care să-l pună și să-l țină în mișcare. Această forță este dragostea, înlănțuirea sufletelor într-o comunitate cât mai desăvârșită”², specifică profesorul cernăuțean, adept, fără doar și poate, al unei concepții de factură noologică. În acest sens, Traian Brăileanu a încercat să indice necesitatea adoptării unei poziții care să pună în echilibru rațiunea și sentimentul, apărând, utilizând o sintagmă a lui Compagnon, „o altă ordine a cunoașterii”³, ambivalentă, fără să respingă rațiunea, ci valorizând inclusiv latura intuitivă sau sensibilă. Și asta, deoarece, după cum a precizat și Theodor Codreanu în volumul *Eminescu incorect politic*, „de la Renaștere la Iluminism s-a progresat către un intelectualism literar, pentru ca în plan filosofic și social să se ajungă la materialism, la marxism și revoluție [...]. Taine va observa că secolul al XVIII-lea a coborât tradiția la rangul al doilea, înălțând rațiunea la rangul întâi, surpând regalitatea și Biserica. Mișcarea raționalistă pleacă de la material, omul și societatea sunt reduse la mașină, la o schemă ideală, la credința în legi fixe, biologice, sociale, economice etc. (François Quesney, Adam Smith, J. B. Say ș.a.). Turgot a încercat să aplice «legile matematicii» la societate și a eșuat. Revoluția Franceză s-a derulat sub cultul rațiunii. La început, Kant și Fichte au privit cu simpatie mișcările din Franța, dar ororile au venit curând. Ele s-au produs pe fondul căderii raționalismului în materialism în sânul societăților secrete”⁴.

Fără să respingă rațiunea, ci raționalismul, care i se părea a fi reducăionist, Traian Brăileanu va pune semnul egal între dragoste și adevăr, la fel ca antropologul francez René Girard, însă mult înaintea acestuia.

Atât Brăileanu, cât și Berdiaev se întâlnesc în punctul în care vorbesc la unison de faptul că raționalismul exacerbă, congruent cu izgonirea lui Dumnezeu din cadrul istoriei, promovată printre alții și de marxiști, l-a făcut pe om să-și piardă calitatea de persoană, fiind redus la statutul de individ dominat de instincte.

În antinomie cu Nietzsche, despre care susține că a săvârșit marea eroare a veacului al XIX-lea, a secolului individualismului lipsit de principiul dragostei și comuniunii sufletești, plin de propovăduitori ai revoltei și urii, sociologul și filosoful bucovinean va formula următoarele: „Om superior, zicem noi, întoarce-te către mulțime, dezvăluie-i sufletul tău plin de dragoste și milă pentru suferințele ei,

¹ Traian Brăileanu, *Principiul ordinii sociale*, în „Însemnări sociologice”, București, anul IV, nr. 1, 1 septembrie 1940, p. 14.

² *Ibidem*.

³ Antoine Compagnon, *Antimodernii. De la Joseph de Maistre la Roland Barthes*, București, Editura Art, 2008, p. 12.

⁴ Theodor Codreanu, *Eminescu incorect politic*, București, Editura Scara Print, 2014, p. 145.

îndeamn-o să te urmeze pe drumul spre mântuire și fericirea eternă; spune-i că Dumnezeu e viu, a tot bun și iertător; și, dacă mulțimea te va prizoni și ucide, să știi că sângele tău va vorbi peste veacuri și va face iarăși să răsară între oameni floarea dragostei și a păcii. Acesta e adevărul veșnic pe care ni l-a revelat Dumnezeu prin învățătura și jertfa supremă a Mântuitorului nostru Iisus Hristos”⁵. Pentru afirmația că „Dumnezeu e mort; acum noi vrem – ca să trăiască Supraomul”, Brăileanu îl va critica aspru pe Nietzsche, fiind convins că o aserțiune de acest gen îl aruncă pe autorul ei într-o fundătură ireprimabilă. Soluția oferită de cărturarul bucovinean pentru limpezirea și eliberarea de sub influența haosului constă într-o investire umană în logosul iubirii, îndemnându-ne să reflectăm intens asupra valorilor creștinismului. Așa a înțeles să ia poziție față de secularizarea generată de raționalismul iluminist, în opinia sa, excesiv, fundamentat pe principiul „materia-înaintea-miștii” (Jonathan Black). Dintr-o gândire de acest tip, sinonimă cu o reală „anarhie a ideilor”, care a determinat apariția unor teorii sociologice eronate, s-a ajuns, deduce gânditorul bucovinean, la „neliniștea timpurilor noastre”⁶. Sociologul Ilie Bădescu va ține să scoată în evidență faptul că Traian Brăileanu a definit „cu o incredibilă claritate temeiul sociologic al «crizei modernității»”⁷.

Mai mult, invarianții, în accepțiunea lui Antoine Compagnon, șase la număr, ai antimodernismului îi regăsim, în forme diverse, și în opera profesorului bucovinean. Aceștia sunt, din punct de vedere politic, spiritul contrarevoluționar și reacționar, în plan filosofic, anti-iluminismul, în ceea ce privește morala, pesimismul, în religie, păcatul originar, în estetică, sublimul, iar sub raport stilistic, vituperarea.

Înzestrat cu „geniul celor care au o privire de ansamblu” (Barbey d'Aurevilly⁸), Brăileanu, la fel ca Eminescu, nu va fi de acord cu egalitarismul Revoluției Franceze. Brăileanu concluzionează că structura formei generale a societății este întemeiată pe diferențierea în elită și mulțime. Opoziția dintre elite și mase rezidă din ideea conform căreia orice societate este ierarhizată și că existența unei societăți strict egalitare, cum propun stângiștii, este imposibilă în societatea reală, concretă. Dintr-o astfel de formulare rezultă că în orice grupare socială, fie că este mai mult sau mai puțin organizată, anumite persoane dețin o putere mai însemnată decât altele, indiferent de unde provine această forță sau de modalitățile de exercitare a ei. Așadar, o idee ca aceasta a ierarhiei imuabile este îmbrățișată și

⁵ Traian Brăileanu, *op. cit.*

⁶ Idem, *Teoria comunității omenești*, București, Editura Cugetarea – Georgescu Delafraș, 1941, p. 2.

⁷ Ilie Bădescu, *Teoria comunității omenești – un sistem de sociologie noologică (Studiu introductiv)*, în Traian Brăileanu, *Teoria comunității omenești*, București, Cluj-Napoca, Editura Albatros – Clusium, 2000, p. XXIV.

⁸ *Apud* Antoine Compagnon, *op. cit.*, p. 25.

de Traian Brăileanu. În acest sens, spre exemplu, Le Play preamărește societatea franceză tradițională observabilă în Vechiul Regim (Ancien Régime) din Franța. Și Mosca surprinde această distincție dintre guvernanți și guvernați, care se suprapune opoziției elite-mase. Astfel, Mosca vorbește despre noțiunea de clasă politică, care se aseamănă mai mult sau mai puțin cu cea de elită guvernamentală a lui Pareto. În tot cazul, teoreticienii precum Pareto, Mosca sau Michels vor fi numiți „machiavellieni” de către Brăileanu, la fel cum îi va cataloga, printre alții, și politologul american James Burnham. Cu toate acestea, „trăiristul” bucovinean va evidenția meritul celor trei, deci a direcției realiste, acela că au desprins „din varietatea fenomenelor și proceselor sociale, legea fundamentală a structurii formei politice, eliminând din știința socială toate categoriile egalitariste și umanitariste, considerându-le ceea ce sunt: forme de acțiune sau, după terminologia lui Pareto, derivații, adică justificări verbale ale unor acțiuni în procesul circulației elitelor”⁹.

Cert este că teoria elitelor, inclusiv cea elaborată de Traian Brăileanu, se află în contrast cu optimismul scientist al secolului al XIX-lea, distanțându-se de ideea de progres, moștenită din filosofia iluministă. Jacques Coenen-Hunther este de părere că, măcar dintr-un anumit punct de vedere, teoria elitelor este mai în concordanță cu concepțiile actuale, fiind apropiată de o viziune ciclică asupra istoriei, care pune în evidență unele constante ale vieții în societate: „Pentru clasicii teoriei elitelor, nu există o finalitate a istoriei din care să apară o lume egalitară și o omenire eliberată de adversitățile trecutului”¹⁰.

Revenind strict la Traian Brăileanu, este cunoscut faptul că, imediat după 23 august 1944, întreaga sa operă a fost trecută de bolșevici la *Index*, în timp ce lui i s-a pus eticheta de reacționar. Trebuie să spunem că, încă din vremea lui Eminescu, termenul era utilizat în chip peiorativ, pentru a discredita o anumită persoană, un adversar, în general, politic, aflat în tabăra adversă. Răspunzând la o acuză de acest tip, marele poet va afirma că prin reacție înțelege „o mișcare de îndreptare a vieții noastre publice, o mișcare al cărei punct de vedere să fie ideea de stat și ideea de naționalitate, sacrificate până astăzi sistematic principiilor abstracte de liberalism american și de umanitarism cosmopolit”¹¹. Și Brăileanu își dorea același lucru și de aici reacția sa. Din punct de vedere al concepției istorice, dintre cele trei categorii de antimoderni exemplificate de Compagnon, conservatori, reacționari și reformiști, credem că sociologul bucovinean ar putea să intre în toate, însă, cu precădere, în ceea de-a doua, și asta, mizând pe nuanțe, nu pe judecăți dihotomice, maniheiste.

⁹ Traian Brăileanu, *Curs de istoria științei politice (1929–1930)*, Iași, Editura Tipografică Moldova, 2012, p. 275.

¹⁰ Jacques Coenen-Hunther, *Sociologia elitelor*, Iași, Editura Polirom, 2007, p. 202.

¹¹ Mihai Eminescu, *Opere (Publicistica)*, vol. X, București, Editura Academiei R.S.R., 1989, p. 189.

Autor al lucrării *Teoria comunității omenеști* (București, Cugetarea – Georgescu Delafras, 1941), Brăileanu se poziționează într-un teritoriu anti-iluminist. Ideea de comunitate separă net gândirea socială a secolului al XIX-lea de cea a precedentei Epoci a Rațiunii. Dacă ideea contractului social pentru iluminiști a fost esențială, ceva mai târziu spiritul comunitar, în care gândea și profesorul cernăuțean, i-a luat locul. Robert Alexander Nisbet consideră că cele două idei sunt la fel de importante pentru epocile în care au apărut. În perioada iluministă, iterează Tudor Pitulac părerea lui Nisbet, „[...] filosoffii au folosit raționalitatea contractului pentru a da legitimitate relaționării sociale. Contractul era modelul pentru tot ce era bun și merita a fi apărat în societate. În secolul al XIX-lea, vedem contractul pălind în fața simbolismului redescoperit al comunității. În multe sfere de gândire, legăturile specifice comunității – reale sau imaginate, tradiționale sau născocite – vin să formeze imaginea bunei societăți. Comunitatea devine mijlocul pentru a denota legitimitatea în asociații diverse precum statul, Biserica, sindicatele, mișcările revoluționare sau grupările profesionale. În tradiția sociologică, de la Auguste Comte la Max Weber, contrastul conceptual, format de structurile caracterizate de spiritul comunitar, respectiv cele în care acesta lipsește, este viu și articulat. Chiar dacă abia spre finalul secolului, Ferdinand Tönnies a dat terminologia ce rezistă, contrastul nu este mai puțin prezent la ceilalți de dinainte și după, mai puțin la Karl Marx”¹². Același cercetător american completează că ideea comunității este cu bătaia cea mai lungă dintre toate noțiunile de bază ale sociologiei: „Redescoperirea comunității este fără îndoială cea mai distinctivă evoluție a gândirii sociale a secolului al XIX-lea, o dezvoltare care se extinde mult dincolo de teoria sociologică spre arii ca filosofia, istoria și teologia, pentru a deveni într-adevăr una dintre temele majore ale scriiturii imaginative în acel secol. Este greu să te gândești la orice altă idee care separă atât de clar gândirea socială a secolului al XIX-lea de cea a epocii precedente, Epoca Rațiunii”¹³. Deși o teorie, cum este aceasta a comunității, nu o putem bate în cuiele unei definiții strâmte, conceptul înregistrând o perpetuă dinamică, existând anumite diferențe de la un teoretician la altul, ideea a câștigat foarte mult în audiență, prinzând și fiind dezbătută pe larg, inclusiv în secolul al XX-lea, de sociologi renumiți, precum Émile Durkheim, Talcott Parson ș.a. Una peste alta, se poate spune că ideea comunitară are reverberație chiar și în contemporaneitate.

Tudor Pitulac susține că, odată cu modernitatea, și-a făcut simțită prezența o nouă problematică esențială: păstrarea coerenței acțiunii colective, a coerenței sociale în condițiile evoluției istoriei: „Problema, căreia trebuie să îi facă față studiul comunităților, nu este dacă limitele structurale ale acesteia au reușit să țină

¹² Tudor Pitulac, *Sociologia comunității*, Iași, Editura Institutul European, 2009, p. 20.

¹³ Robert A. Nisbet, *The Sociological Tradition*, New Brunswick, New Jersey, Transaction Publisher, 1993, p. 47, *apud* Tudor Pitulac, *op. cit.*, p. 19–20.

pasul cu schimbările sociale, ci dacă membrii ei sunt în stare să infuzeze propria cultură cu vitalitate și să construiască o comunitate simbolică, care oferă semnificație, identitate și, mai ales, unitate”¹⁴.

De remarcat că Traian Brăileanu nu este un dușman al modernității, din contră, ideea comunitară pe care o dezvoltă este una cât se poate de modernă, o asemenea situație potrivit-se cu atenționarea lui Antoine Compagnon: „Antimodernii – așadar, nu tradiționaliștii, ci antimodernii autentici – n-ar fi alții decât modernii, adevărații moderni, cei care nu se mai lasă înșelați, care nu își mai fac mari iluzii cu privire la modernitate”¹⁵.

Prin urmare, nu putem omite că relația dintre moderni și antimoderni este indisolubilă. În mod paradoxal, ruptura ideatică îi menține alături chiar și peste timp. Alexandru Matei afirmă: „Or, dacă antimodernii sunt sarea modernității, cum i se pare lui Compagnon în timp ce-i savurează bucatele, trebuie admis că, fără sare, mâncarea nu mai e așa de gustoasă, chit că face mai bine la inimă”¹⁶. Pe de altă parte, Dan Dungaciu completează că Peter Wagner, în lucrarea sa, *A Sociology of Modernity. Liberty and Discipline*, „face o distincție care a făcut carieră: există, spune el, două moduri de a nara modernitatea, unul accentuând pe dimensiunea liberatoare a ei, altul, din contră, pe dimensiunea constrângătoare (de disciplinare) a modernității. În prima categorie intră, cu nuanțele de rigoare, toți legatarii Iluminismului: Marx și marxismul, liberalismul, social-democrația etc., etc., până în zilele noastre, la Jürgen Habermas. De cealaltă parte s-ar plasa, eclectic, aceia pe care astăzi îi numim «reacționari», adică criticii Iluminismului și ai Revoluției Franceze, de formula lui Bossuet, Burke, De Maistre, Sturdza, Bonald, Tocqueville etc.; se adaugă aici o bună parte, dacă nu toată, a sociologiei clasice, mulți străluciți gânditori interbelici, dar și, astăzi, postmodernismul sau poststructuralismul, care se ceartă neostoit cu rațiunea atotputernică, adusă în scenă de veacul al XVIII-lea. Traian Brăileanu se plasează, indubitabil, în al doilea tronson. Chiar dacă nu o numește așa, acolo se plasează critica modernității pe care o întreprinde.”¹⁷ Practic, întregul eșafodaj al criticii întreprinse de filosoful și sociologul bucovinean, un antimodern, se situează împotriva raționalismului iluminist, cauză, în viziunea sa, a răului fundamental care a pătruns pe scena lumii: individualismul, exacerbarea penibilă a eu-lui, solipsismul, ruptura de comunitatea care echilibrează insul etc.

¹⁴ Tudor Pitulac, *op. cit.*, p. 277.

¹⁵ Antoine Compagnon, *op. cit.*, p. 12.

¹⁶ Alexandru Matei, *Antimodernii sau „reacționarii șarmanți”*, în „România literară”, nr. 44, 2006, ediția electronică, pe http://www.romlit.ro/antimodernii_sau_reacționarii_armani (accesat la 10 octombrie 2015).

¹⁷ Dan Dungaciu, *Traian Brăileanu: Omul și opera – Trepte către o monografie*, în Traian Brăileanu, *Memorii. Statul și Comunitatea morală*, București, Editura Albatros, 2003, p. 33–34.

**EISENAU/PRISACA:
ZU- UND AUSWANDERUNGEN
UND EINE KLEINE CHRONIK IM
DICȚIONARUL GEOGRAFIC VON 1908**

*Gedenkstein von Amerika-Auswanderern
seit fast einem Jahrhundert auf dem Dorffriedhof*

IOANA SCRIDON

**Eisenau/Prisaca: imigrări și emigrări și o scurtă cronică
în Dicționarul geografic din 1908**

(Rezumat)

Situația deosebită din regiunea administrației montanistice din sudul Bucovinei, în perioada habsburgică, a influențat nu numai imigrările, ci și emigrările, care diferă, mai ales ca amploare, față de alte zone din Bucovina istorică. Emigrările din partea montană a ținutului administrativ al Câmpulungului spre America sunt puține, fenomenul este, însă, încă insuficient studiat pe bază de documente de arhivă. Situația este una deosebită pentru localitățile aflate sub regim montanistic, în majoritate sate și comune înființate de administrația habsburgică, având meseriași aduși din regiunea Zips/Spiska, atunci parte a Imperiului Habsburgic.

O localitate tipică din acest grup de așezări cu populație originală din Zips a fost Eisenau (în traducere, „liziera de fier”/„feroasă”), Prisaca de azi. O interesantă, deși scurtă, descriere se găsește în *Dicționarul geografic al Bucovinei*¹. Pentru Bucovina, documentația a fost realizată de Em. Grigorovitz, profesor de liceu, după modelul descrierii localităților, în capitolul de topografie a așezărilor, din volumul omagial *Die Bukowina*².

¹ Emil Grigorovitz, II. *Dicționarul geografic al Bucovinei*, București, Atelierele Grafice Socec & Co., Societate anonimă, 1908, p. 94; Lucrarea este înscrisă în seria lucrărilor de specialitate „Dicționarele geografice ale țărilor locuite de români în afară de Regat”, editate și îngrijite de Societatea Geografică Română.

² XXX, *Die Bukowina. Eine allgemeine Heimatkunde verfasst anlässlich des 50jährigen...*, Pardini Verlag, Czernowitz, 1899, siehe Kapitel IX, *Topographische Beschreibung der Siedlungen*, darin viele Hinweise auf Zipser Siedlungen beispielsweise in der Präsentation von Jakobeny, S. 217.

Localitatea Eisenau, așa cum este ea descrisă în *Dicționarul geografic*, are o situație specifică, ea nefiind trecută ca sat sau comună, ci ca „moșie”, cu administrație specială, adică montanistică, aflată în districtul Câmpulung, între Vama și Câmpulung. Suprafața dată este de 3,39 km², populația numărând „786 de locuitori germani de religie evanghelică și puțini romano-catolici”. Printr-un flux de imigrări, satul cunoaște o evoluție aparte în perioada Ducatului Bucovina, când se stabilește aici un număr mai mare de meseriași italieni (cioplitori în piatră, constructori de străzi, căi ferate și tuneluri) și de comercianți evrei. Emigrări sporadice încep la sfârșitul secolului al XIX-lea, mai ales în rândul bărbaiților tineri, spre zona Bistriței, astăzi județul Bistrița-Năsăud³. Un monument care amintește de plecările organizate în țări de peste Ocean s-a păstrat în Cimitirul comunal din Prisaca: o piatră comemorativă, ridicată de emigranți pentru părinții (familia Wagner) decedați în Eisenau/Prisaca⁴.

Cuvinte și expresii cheie: America, Bucovina, Eisenau/Prisaca, imigrări, emigrări, confesiune evanghelică, administrație montanistică, germani originari din Zips/Spiska.

In der Literatur zur Auswanderung aus der Bukowina nach Übersee werden die Zipser Gemeinden des südlichen Buchenländer Bergbau- und früheren Montangebietes nur selten erwähnt. In dem grundlegenden Werk von Hans Chmelar zu den Höhepunkten der Auswanderungen aus den Ländern der österreichischen Reichshälfte der Doppelmonarchie in der Zeitspanne 1905–1914 nach Amerika mit vielen Verweisen zum damaligen Kronland, kommen sie auch nicht vor, nur weitläufig der Verwaltungsraum Kimpolung⁵. Das gilt auch für neuere Studien zu dem Thema, wie in dem Sammelband *Nach Übersee*⁶ oder die bisher veröffentlichte Kurzfassung der Vorarbeit zu einer großen, noch nicht veröffentlichten Monographie von Eisenau, an der Renate Gschwendtner arbeitet⁷.

³ Emil Grigorovitz, II. *Dicționarul geografic al Bucovinei*, București, Atelierele Grafice Socec & Co, Societate anonimă, 1908, p. 94; Nicolai Grămadă, *Toponimia minoră a Bucovinei*, vol. I–II, Îngrijirea ediției, studiul introductiv, bibliografia, notele și indicele: Ion Popescu-Sireteanu, Introducere: D. Vatamaniuc, București, Editura Anima, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (1), 1996, 366 + 374 p. + 26 p. cu facsimile + *Harta Bucovinei* (politică și administrativă, post 1994).

⁴ Ioana Scridon, *Eisenau im Dicționarul geografic von 1908*, în „Der Südostdeutsche”, Augsburg, nr. 4, 2015, S. 4 (Kurzfassung dieses Beitrags).

⁵ Hans Chmelar, *Höhepunkte der österreichischen Auswanderung*, Wien, 1974, Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, S. 105 und 143 (zu Kimpolung).

⁶ Halrun Reinholz, *Auswanderung aus der Bukowina nach Übersee*, în *Nach Übersee*, Potsdam, 2015, S. 123–141. (Herausgegeben vom Deutschen Kulturforum östliches Europa Potsdam, 304 S.).

⁷ Zur allgemeinen Geschichte des Ortes siehe auch *Geschichte Eisenaus*, zusammengestellt von Renate Gschwendtner im Januar 2003, neu zusammengestellt von Renate Gschwendtner im Januar 2012). Veröffentlicht mit Genehmigung der Autorin im World-Wide-Web durch die Bukovina Society of the Americas, 7. Februar 2003 und 21. Januar 2015; Acad. Radu Grigorovici, *Bucovina între milenii. Studii și documente*, Cuvânt-înainte: D. Vatamaniuc, m. o. al Academiei Române, Ediție îngrijită de Rodica Marchidan și Rodica Iațencu, Indice de nume de Rodica Iațencu, București,

Die durchwegs als Bergbau- und Bergwerksorte gegründeten Siedlungen hatten einen besonderen Status als Montangebiet mit vielen Sonderregeln infolge der österreichischen Berggesetze, einschließlich im Bereich Besitzverhältnisse, was sich wohl auf die Auswanderungsbewegung ausgewirkt haben könnte.

Zu den Zipser Ortsgründungen um bzw. kurz nach 1800 zählt Eisenau, rumänisch Prisaca, eine Zeit amtlich auch Prisaca Dornei.

Viele Daten zu dieser damals deutschen Gemeinde finden sich im umfassenden Buch von Oskar Hadbawnik über die Bukowiner Zipser Gemeinschaften aber auch hier nur wenige Hinweise zur Amerika-Wanderung⁸. Die statistischen Daten der Polizeidirektionen zu dieser Migrationsthematik sind für diese Dörfer noch nicht ausgewertet (Vergleiche Lichtenberg und Umgebung)⁹. Auch das Jahr der Besiedlung, die sich sicherlich über längere Zeit erstreckte in Verbindung mit der Entwicklung der Montanindustrie, ist unterschiedlich angegeben, gibt Constantin Ungureanu das Jahr 1807 an, bezieht sich jedoch als Quelle auf einen Zeitungsartikel aus der früher erschienenen Wochenschrift „Neuland“ aus dem Jahre 1956 (Ausgabe 9/September, Nr. 24)¹⁰. Diese Angaben wurden auch von dem Historiker Daniel Hrenciuc in die Arbeit über die Buchenlanddeutschen so übernommen¹¹. Es sollen in dem angeführten Gründungsjahr laut Artikel aus „Neuland“ schon 38 Familien bzw. etwa 200 Deutsche aus der Zips gewesen sein. Der frühe Bukowiner Historiker Raimund Friedrich Kaindl gibt in seinem immer noch grundlegenden Werk über das „Ansiedlungswesen in der Bukowina...“ für 1840 genaue 86 Familien an¹².

Im umfangreichen ersten rumänischen Fach-Nachschlagewerk zu den Ortschaften der Bukowina (angelehnt an den topographischen Teil im Kaiser-Jubiläumsband *Die Bukowina*, Czernowitz, 1899, in dem Eisenau kurioser Weise fehlt!), herausgegeben von der sehr geachteten Rumänischen Geographischen Gesellschaft in Bukarest (1908, 248 großformatige Seiten) in Zusammenarbeit mit dem Czernowitzer Gymnasialprof. Em. Grigorovitza, wird auf diese

Editura Academiei Române, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii“ (19), 2006, 490 p.

⁸ Oskar Hadbawnik, *Die Zipser in der Bukowina*, Stuttgart, 1992, Eigenverlag der Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen e. V. (später noch eine 2. Auflage sowie unveränderte Nachdrucke); Otilie Nebel, *Bade- und Luftkurort Eisenau in der Bukowina*, in „Der Südostdeutsche“, Augsburg, 1996, Nr. 6, S. 4.

⁹ Luzian Geier, *Lichtenberg/Dealul Iederii*, in: „Der Südostdeutsche“, Augsburg, 2013, Nr. 6, S. 6–7.

¹⁰ Constantin Ungureanu, *Bucovina în perioada stăpânirii austriece 1774–1918*, Chișinău, Editura Civitas, 2003, p. 94, 99, 148, 154, 194–196, 208, 245, 260.

¹¹ Daniel Hrenciuc, *Între destin și istorie: germanii în Bucovina (1918–2012)*, Cluj-Napoca, Editura Argonaut, 2013, p. 18; Ștefan Purici, *Colonizări și emigrări în Bucovina între anii 1775–1848*, in „Analele Bucovinei“, Rădăuți–București, anul II, nr. 2, Editura Academiei Române, 1995, p. 357–373, hier S. 361–362 ohne Angaben zu den Siedlungen der Zipser.

¹² Raimund Friedrich Kaindl, *Ansiedlungswesen in der Bukowina seit der Besitzergreifung durch Österreich*, Verlag der Wagner'schen Universitäts-Buchhandlung, Innsbruck, 1902, S. 340.

Sondersituation hingewiesen. Diese wichtige Dokumentation wurde zusammen mit einer ähnlichen für Bessarabien als Reprint publiziert, eine erfreuliche Ergänzung zu den zwei Bänden *Toponimia minoră a Bucovinei*, die vom Bukowina-Institut Rădăuți herausgebracht wurden¹³. Der Ort wird mit dem deutschen Namen unter Eisenau geführt, der amtlichen damaligen österreichischen Bezeichnung, in Klammern ist die rumänische Ortsbezeichnung Prisaca angeführt. Während sonst bei den Ortschaften als Status Stadt, Stadtteil, Gemeinde, Markt, Dorf oder Weiler angeführt wird, heißt es hier „Gut“ (*moșie* rumänisch) mit einer besonderen Verwaltung, im Distrikt Kimpolung gelegen, zwischen der Gemeinde Wama und der damaligen Kleinstadt Kimpolung. Das Weichbild wird mit 3,39 Quadratkilometern angegeben, die Bevölkerungszahl mit „786 deutschen Einwohnern evangelischer Religion und wenigen Katholiken“ (Zahl nach einem Zensus von vor 1900). Eisenau liegt, so heißt es weiter, an der Hauptstraße, der sogenannten alten Heeresstraße Gurahumora-Kimpolung und an der Bahnlinie Hatna-Kimpolung. Die Bewohner haben eine Schule und eine Sparkasse der „deutschen Siedler“. In der Zeit des Kronlandes gehörte Eisenau die längste Zeit zum Gerichtsbezirk Kimpolung und zur gleichnamigen administrativen Bezirkshauptmannschaft.

Als „Gutsgebiet“ wird Eisenau auch in den Adressbüchern der österreichischen Industrie- und Handelskammern geführt, darin findet man eine polnische Ortsbezeichnung: Ajzenaw¹⁴. Im Jahrbuch für 1908 beispielsweise ist die Bevölkerungszahl mit 999 angegeben, als „Umgangssprache“ wird die deutsche angegeben. Das hatte damit zu tun, dass sich zwischenzeitlich nicht nur italienische Handwerker – meist Steinhauer für Straßen-, Wege- und Tunnelbau –, Kleinunternehmer, wie Luigi Giacomelli, und Meister (Kattani, Bortuzzo, Bertani), teils zweisprachige Südtiroler, niedergelassen hatten, sondern auch etliche jüdische Geschäftsleute und Pächter (Meschulim Landau, Salomon Rudich, Samuel Katz, Jossel Sand, Hersch Feldhammer, Efroim Fleischer, Jossel Meier oder Jetti Schaffer mit ihrer Greislerei). Zuständiger Handelskammerbezirk war Czernowitz. Es gab für dieses Gebiet des Buchenlandes relativ früh ein Post- und Telegraphenamt, den Bahnhof und die Schule.

In Foto 1 ist die Ansicht von Eisenau-Prisaca Dornei als Luft- und Schwefelheilbad-Kurort mit dem alten Zentrum ist (rechts die Kirche), so aufschlussreich ist der Text auf der Rückseite. Die Karte aus den 20er Jahren des vergangenen Jahrhunderts wurde nach Czernowitz geschrieben an Fräulein Bertha Dellmann in der Gartengasse, wo diese einen „Mode-Salon“ führte. Fräulein Dellmann hatte anscheinend diesen Kurort vorgeschlagen und vermittelt. Außer Dank an die Adressatin ist für uns heute folgender Satz wichtig: „Liebes Fräulein Berta! Glückliche und zufriedene fühlen wir uns in dem Gottbegnadeten Erdenflecken“. Die Ansichtskarte hatte der Verlag Ernest Materna

¹³ Zamfir Arbore, Em. Grigorovitz, *Dicționarul geografic al Basarabiei și Bucovinei*, Ediție anastatică, Partea a II-a, *Bucovina*, Iași, Editura Tipografică Moldova, 2011.

¹⁴ *Adressbuch von Bukowina* (2. Auflage), Wien, 1908, S. 1414–1415.

Eisenau/Prisaca: Zu- und Auswanderungen und eine kleine Chronik
im *Dicționarul geografic* von 1908

herausgebracht, dessen Inhaber aus Louisenthal/Fundu Moldovii stammte. Als Vorlage diente ein Foto von I. Pașcanu. Schon in einem frühesten gedruckten *Illustrierter Führer durch die Bukowina* (Czernowitz 1907/8) wird Eisenau angeführt, aber nur als Ausgangspunkt für Wanderungen zum Tomnatic-Gipfel (zweieinhalb Stunden Aufstieg), Anreise mit der Bahn von Kimpolung (Seite 103).

Foto 1. Ansichtskarte von Eisenau¹⁵

Zu dieser wichtigen identitätserhaltenden Institution ist beispielsweise im ersten Band von Dr. Rudolf Wagner nachzulesen, dass die Dörfer der Zipser fast immer zum IV. Schulbezirk in der Bukowina gehörten mit Sitz in Kimpolung. Eisenau hatte nachgewiesener Weise bald nach 1800 eine eigene Schule, im Jahre 1904 war es eine „Zweiklassige Volksschule“ unter der Leitung von Oberlehrer Eduard Köhler. Er stammte aus Neu-Itzkany, war evangelisch und unterrichtete alle Fächer in Deutsch¹⁶.

Die evangelischen Deutschen gehörten seit der Besiedlung und über lange Jahre zum ersten Pastorat AB der Bukowina in Milleschutz-Badeutz. Bis weit ins 20. Jahrhundert hielten beide Zipser deutsche Glaubensgemeinschaften ihre Gottesdienste und kirchlichen Feste im gleichen Bethaus ab. Aus den wenigen

¹⁵ Karte aus dem Privatarhiv der Autorin dieses Beitrags.

¹⁶ Rudolf Wagner, *Das multinationale Schulwesen in der Bukowina zu österreichischer Zeit*, Verlag „Der Südostdeutsche“, München, 1985, S. 47 (Schulbezirke) und 69 (Eisenau).

frühen erhaltenen bzw. zugänglichen kirchlichen Unterlagen wissen wir, dass in den acht Jahren und neun Monaten in den 35 Bukowiner Orten mit evangelischen Bewohnern 886 Kinder geboren und getauft worden waren, davon 28 in Eisenau¹⁷. Diese für die damalige Zeit klein scheinende Zahl Taufen für fast neun Jahre geht auf die noch relativ kleine deutsche Gemeinde Eisenau zurück, obwohl die „Kolonie“ damals zu den zehn zahlenmäßig stärksten evangelischen Gemeinden in der Bukowina zählte¹⁸.

Der Niedergang des Bergbauwesens in diesem südlichen Buchenländer Bergland, der später große Kinderreichtum in dieser Gegend und die allgemeine Wirtschaftslage führten um 1900 auch hier zu Abwanderungen, vor allem über die Berge Richtung Siebenbürgen (vor allem in den Bistritz-Nassoder Raum) mit seinen evangelischen Sachsen, Raum, aus dem seinerzeit Siedler in die evangelischen Zipser-Siedlungen gekommen waren, aber auch nach Nordamerika¹⁹.

Foto 2. Gedenk-Grabstein. Eisenauer Friedhof

¹⁷ 4. Taufbuch des „Millescheuzer Pastorats“ für die Zeit 1826 – November 1834, geführt von Pastor Andreas Schwartz, der aus Siebenbürgen stammte und die Pfarrei bis zu seinem Tode 1840 führte. Mikrofilm Bukowina-Institut Augsburg.

¹⁸ Edgar Müller, *Die evangelischen Gemeinden in der Bukowina. Aufbau und Ende*, II. Teil, München, 1972, S. 29, 45–47.

¹⁹ Ekkehart Lebouton, *Kleine evangelische Kirchengeschichte der Bukowina*, in Rudolf Wagner, *Vom Halbmond zum Doppeladler: Ausgewählte Beiträge zur Geschichte der Bukowina und der Czernowitzer Universität „Francisco-Josephina“*, Augsburg, 1996, S. 133–168.

Wenn die Urkunden diesbezüglich noch auszuwerten sind, steht jedoch für alle sichtbar seit etwa einem Jahrhundert ein Grab-Gedenkstein auf dem Ortsfriedhof, der an Auswanderer nach Amerika erinnert. Die emigrierten Kinder stifteten für die Eltern diesen großen und massiven Sandstein mit großer Inschrift: „Andenken von ihre Kinder aus Amerika Fridrich und Franziska Wagner“ (Foto 2). Derartige steinerne Denkmale zu diesem Ereignis sind in der Bukowina eine Seltenheit, der zweiteilige rote Stein (unten breiteren Sockel mit Inschrift) verdient Aufmerksamkeit. Überhaupt ist der ganze Friedhof einen Besuch, vor allem aber eine wissenschaftliche Dokumentation wert.

BUCOVINA ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL (II)

MARIAN OLARU

Die Bukowina im Ersten Weltkrieg (II)

(Zusammenfassung)*

Der Verfasser dieses Beitrags zeigt, welche Folgen die militärischen, politischen, sozialen und ökonomischen Ereignisse aus der Bukowina zwischen den Jahren 1914–1918 in der Nachkriegszeit hatten. Auf Grund veröffentlichter und unveröffentlichter Quellen werden wichtige Informationen über die militärischen Feldzüge zwischen 1914 und 1917 belegt und die Art und Weise hervorgehoben, wie diese Feldzüge die Entwicklung der Verhältnisse zwischen der kaiserlichen Verwaltung und den Provinzbürgern, sowie die Verhältnisse zwischen den Provinzbürgern und den Besatzungstruppen des Zarenreichs beeinflussten. Im vorliegenden Artikel werden die militärische Situation der Bukowina in den Jahren 1917 und 1918, die Entwicklung des Kräfteverhältnisses zwischen den politischen Nationalbewegungen, sowie die Ereignisse präsentiert, die zur Vereinigung der Bukowina mit Rumänien im Jahre 1918 geführt haben.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Erster Weltkrieg, das Herzogtum Bukowina, politisches und nationales Projekt, Eliten, politische Parteien, Vereinigung, Rumänien, Nationalbewegungen usw.

Până în iunie 1916, rușii au încercat, în mai multe rânduri, să reia teritoriile pierdute în Bucovina și Galiția. Deși a fost o relativă stabilitate a frontului, evenimentele de pe frontul bucovinean arată că, încă în Ajunul Crăciunului din anul 1915, rușii au bombardat intensiv, încât locuitorii au petrecut cu grijă sărbătorile. La 18 și 25 ianuarie 1916, după sărbătorile pe stil vechi ale ortodocșilor, ofensiva rușilor a fost respinsă, în ambele cazuri, la Boian și Zaleszcziki. Până la 20 martie 1916, a fost liniște în Bucovina, când, profitând de venirea primăverii, țarul însuși a preluat comanda pe Frontul de Răsărit și a concentrat impresionante

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

efective militare, pentru a declanșa o puternică ofensivă pe un front de 1 500 de km, de la Boian la Riga. Informațiile istorice, pe care le avem la dispoziție, arată că pentru această ofensivă au fost folosite 40 de corpuri de armată, tunuri japoneze pentru vasele militare și, deși au spart frontul inițial, la Ocna – Zaleszcziki, rușii au fost respinși din nou¹.

La 11 iunie 1916, în ziua de Rusalii, părintele C. Ursache consemna faptul că lipovenii din Fântâna Albă și Climăuți erau, din nou, transportați la Rădăuți: „Era primul semn al unei invazii”². În după-amiaza aceleiași zile, prin Frătăuții Noi au trecut cirezi imense de vite. Atunci, cirezile de vite ale țăranilor din districtele nordice, precum Cernăuți, au trecut spre Rădăuți, cele din Storojineț au fost trimise spre Straja și Seletin, iar cele din districtul Sucevei au fost trimise spre Gura Humorului. În aceeași zi de Rusalii, din 1916, a fost pus un tren special pentru cei ce vroiau să se refugieze. Mitropolitul, Consistoriul, amplexii se retrag spre munți, cu gândul de a ajunge cât mai aproape de Ardeal. Atunci a fost demontată linia ferată până la Hliboca (Adâncata). În ziua de marți, 13 martie 1916, un tren militar cu refugiați a ajuns la Vicov, iar unele trăsurile ale refugiaților au ajuns la Rădăuți. Erau toate semnele unei mari înfrângeri a austrieilor. Sub presiunea evenimentelor, „Comisia de asentare” (recutare) din Rădăuți s-a deplasat la Câmpulung și, de acolo, la Dorna. Mulți bărbați s-au dus pe jos, pentru a îndeplini ordinele, alții nu s-au prezentat la chemarea acesteia, rămânând în localitățile de baștină³.

În perioada premergătoare invaziei rusești de la 18 iunie 1916⁴, austrieii au aruncat în aer podul de cale ferată de la Prut (14 iunie). Pe 15 iunie, jandarmii au mobilizat oameni din toate satele, pentru a săpa noi tranșee. De pe 17 și până la 19 iunie 1916, rușii au continuat ofensiva, străpungând frontul la Ocna – Dobronăuți – Toutri. Pe 19 iunie, orașul Storojineț a fost puternic bombardat de ruși, care au reușit să-i înfrângă pe austriei la Camenca și să intre, seara, în Storojineț⁵. Până la 26 iunie 1916, rușii au pus stăpânire pe localitățile Gura Humorului și Câmpulung. Pe 29 iunie, rușii au numit o administrație proprie în Rădăuți și primar pe dr. Iliuț. La mijlocul lui iulie 1916, rușii au lărgit ecartamentul căii ferate și, din august, au început a circula trenurile militare spre unitățile din munți⁶.

Armata austriacă s-a retras pe aliniamentul cel mai favorabil, Mestecăniș – Cărlibaba, și a rămas aici un an și două luni. Era cea de-a treia invazie a rușilor în Bucovina. Pe timpul ocupației rusești, au fost aduse mărfuri din Rusia, lipovenii fiind aceia care au avut de profitat de pe urma acestei situații. Până și ziarele au fost

¹ Constantin Ursache, *Condica cronicală a Parohiei Frătăuții Noi*, în Viorel Dutceac, *Cronica de la Frătăuții Noi*, Suceava, Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 2011, p. 75.

² *Ibidem*.

³ *Ibidem*, p. 76.

⁴ Teodor Balan, *Bucovina în Războiul Mondial*, extras din „Codrii Cosminului”. Buletinul Institutului de Istorie și Limbă de la Universitatea din Cernăuți, Cernăuți, anul VI, 1929, p. 33.

⁵ Constantin Ursache, *op. cit.*, p. 78.

⁶ *Ibidem*, p. 84.

aduse din Rusia, nu însă și din România⁷. De altfel, în toată această perioadă, soldații ruși și autoritățile de ocupație ruse s-au comportat abuziv, fapt care a dus la numeroase acțiuni consemnate în epocă, inclusiv deportarea în Siberia a indezirabililor.

În august 1916, România a intrat în război de partea Antantei. Pentru realizarea obiectivului său prioritar, și anume, înlăturarea României Întregite, Ion I. C. Brătianu a dus o politică abilă, ce a stârnit reacții dintre cele mai diverse în rândul contemporanilor și de condamnare din partea adversarilor politici. În lucrarea lui D. D. Pătrașcu, *Vinovații, 1916–1918*, apărută în Editura ziarului „Lumina”, în condițiile Păcii de la Buftea-București, când totul părea pierdut pentru Regatul Român, privind retrospectiv, acesta scria: „Odată hotărârea luată – să treacă de partea Quadruplei –, dl. Brătianu a început să joace un joc dublu. Acest joc se potrivea cu natura lui: de aceea, i-a fost ușor să-l execute. Cu partizanii Puterilor Centrale el era prieten; cu prietenii Înțelegerii, ca adversar al celor dintâi. Regelui Carol îi spunea că România trebuie să facă față angajamentelor sale, iar, după câțva timp, că a rămas în Consiliul de Miniștri singurul partizan al acestei politici. Pe dl. Stere îl trimitea în Ardeal, făcându-l să creadă că vom lua Basarabia, iar altor cunoscuți le declara că vom trece peste Carpați. Pe șefii partidelor din opoziție îi trata conform dorințelor lor: față cu unii era antantist, fixându-le și ziua când vom intra în război, față cu alții era neutral, paralizându-le, astfel, acțiunea lor. În sfârșit, din regele actual a făcut ce a voit: căci, fiind neresponsabil, din punct de vedere constituțional, l-a convins să ia angajamente, pe care el știa sigur că nu le va ține. În sfârșit, simulând și ascunzându-și sentimentele adevărate, ajunsese să se înșele chiar pe dânsul, nemaștiind care era gândul lui adevărat”⁸.

Sunt înșiruite, în rândurile de mai sus, caracteristicile stării dificile, în care se găseau România și prim-ministrul român, în vara și etapa următoare anului 1916. Evenimentele militare din 1916, de pe fronturile pe care activa Armata Regală Română, evidențiau slaba pregătire și dotare a acesteia, lipsa de realism a planurilor operaționale, precum și lipsa de loialitate a aliaților din Antanta, din perspectiva angajamentelor militare asumate, în special a Imperiului Țarist.

La revenirea rușilor în Cernăuți, în vara lui 1916, generalul Lecîțchi era cel care controla întreg mecanismul militar și administrativ din Bucovina. El a fost urmat de Lighin, care își asuma titlul de „guvernator general al Bucovinei”, fiind ajutat de contele Lambsdorf Galagan. Ambii erau subordonați ierarhic lui Treptov, care era „guvernator general al teritoriilor austriece ocupate”. Până în august 1917, schimbările determinate de Revoluția Rusă au afectat semnificativ administrația, moralul bucovinenilor și resursele materiale și financiare ale acestei provincii. Pe parcursul ocupației, capitala Bucovinei și celelalte așezări au avut administrație

⁷ Constantin Ursache, în *op. cit.*, p. 86, nota în acest sens: „Și gazete au început a veni din Rusia. Din România, însă, n-a permis guvernul trecerea gazetelor, așa că noi trebuim să analizăm știrile de la front, ca să știm ce se petrece în război”.

⁸ D. D. Pătrașcu, *Vinovații, 1916–1918*, București, Editura ziarului „Lumina”, 1918, p. 62.

rusească, de la prefecți și până la administratorii piețelor, de la Administrația Silvică și până la Inspekția Sanitară, așa cum arăta și T. Balan, în lucrarea *Bucovina în Războiul Mondial*⁹. Vestea detronării țarului a fost primită cu bucurie de soldații ruși; spiritul revoluționar s-a manifestat, mai întâi, printr-o disciplină mai laxă, prin insubordonarea față de superiori, refuzul de a mai lupta etc.

În aprilie 1917, ofițerii și soldații au depus jurământul față de Republică. Acest lucru s-a petrecut și în Cernăuți cu soldații Armatei a VIII-a, la 23 aprilie, care au jurat pentru Republică. Guvernatorul Lighin a devenit „președintele sovietă”. În acest context, este de menționat că generalul Pisemski, comandantul orașului Cernăuți, a fost destituit pentru că nu a arborat steagul roșu pe primărie¹⁰.

Ziua de 1 mai 1917 a fost serbată cu deosebit fast de către militarii ruși, iar ucrainenii glorificau întemeierea statului ucrainean¹¹. Teodor Balan arăta că unii funcționari ruși, instalați de guvernul revoluționar, se numeau comisari. Apelativul uzual era „tovarăș”, iar în locul comisarului poliției țariste a fost instituit „comisar vremennago pravitelsti cernevețcoi gorodscoi voenoi miliții”¹². În același timp, au fost înființate diverse comitete și soviete ale diviziilor militare sau ale garnizoanei din Cernăuți. Sub influența evenimentelor din Rusia, militarii și unii locuitori slavofoni din provincie au înființat sucursale ale P.S.D.M.R. și ale Partidului Bolșevic. În sprijinul ideilor revoluționare, au fost înființate gazete revoluționare, precum: „Posleadniia izvestia”, „Vestnic armii”, „Izvestia armeiscago comiteta VIII-i armii”, „Izvestia cernovițcago soveta voennih deputatov”. Alexei Gerowski, susținător al țarismului, a înființat și el un ziar: „Ruskii vestnik”. Acesta a apărut la 19 martie 1917 și era destinat soldaților, ofițerilor și funcționarilor ruși, „aflători în mijlocul unei populații vrăjmașe”¹³.

În ciuda încercărilor de resuscitare a interesului militarilor ruși pentru război, alături de Antanta, guvernul republican rus a pierdut controlul evenimentelor din țară și de pe front. Armata rusă, aflată sub influența ideilor revoluționare, se dezorganiza. Pe frontul din Bucovina, dezordinea și anarhia, existente în armata rusă, au afectat și Corpul 29 de Armată, respectiv Divizia 7 Infanterie, al cărei comandant – generalul Zubaroff – a fost omorât cu pături de pușcă și lovituri de

⁹ T. Balan, *op. cit.*, p. 33–37.

¹⁰ *Ibidem*, p. 36.

¹¹ *Ibidem*.

¹² *Ibidem*, p. 37.

¹³ *Ibidem*, p. 38. Încă de la primul număr, nota T. Balan, această publicație a făcut cunoscută istoria Bucovinei în viziune rusească, care, adăugăm noi, ulterior, a fost preluată cu mici modificări de istoriografia sovietică și de succesoarele sale: „Bucovina făcuse parte din secolul al XIII-lea din statul Halici, care se întinsese atunci până la Dunăre și Marea Neagră. În urmă, statul Halici este cuprins de poloni, iar partea lui sudică se constituie, la 1342, în statul moldovenesc. Statul polon, instituție de caracter catolic, înăduși afirmarea ideii pravoslavnice, în schimb credința pravoslavnică și naționalitatea rusă găsiră adăpost sigur și plăcut în Moldova. Deși avea majoritatea românească, Moldova cultiva limba rusă și ideea de stat rusă. Astfel, Moldova, timp îndelungat, a fost o stavropighie rusească. Mitropolitul Dosoftei, de origine rusă, este, la fel, autor român și rus”.

picioare de către soldații săi, în localitatea Șerbăuți, județul Suceava. Motivul care a generat acest act foarte grav a fost acela că ostașii au refuzat să intre în tranșee și reprezentanții lor au cerut generalului Zubaroff „hrană și îmbrăcăminte groasă”¹⁴.

Preotul Constantin Ursache nota că „revoluția a ajuns, în oarecare formă, până la noi. Într-o bună zi, soldații din Rădăuți au spart ușile de la fabrica de spirtoase a lui Rudich, din Rădăuți, au băut spirt și spirt de ars, s-au îmbătat. Din[tr-] o țigară s-a aprins spirtul, a explodat, vreo 30 au murit acolo în flăcări, vreo 80 au fost vulnerați, ceilalți au ieșit prin oraș și, unde întâlneau ofițerii, îi trânteau de pereți. O ceată a apucat spre Frătăuții Vechi, căutând un jandarm, să-l omoare. A scăpat în ieslele vitelor unui șvab, care l-a ascuns. Altă ceată a apucat prin Andrasfalva, Costișa, a trecut pe la noi, cântând, și prin Frătăuții Vechi și înapoi la Rădăuți. Nacialnicul a fugit la Sucevița, la mănăstire, și s-a ascuns acolo (...) Toți comandanții și[i]-au pus cravată și cordică roșă la mână, căci, care nu avea, era pierdut și omorât”¹⁵. Evenimentele revoluționare din Rusia au fost primite cu mare îngrijorare de către autohtoni: „Noi am intrat acum în mare grijă, căci armata nu mai avea teamă de nime[ni], în Rusia [era] revoluție, comandanții erau aleși și depuși de soldații de rând, care își ziceau tovarăși, disciplină nu mai era; sălbăticiți și încruntați de atâta război erau, așa că ne temeam că nu vom scăpa cu zile și încă, de va fi ciocnire pe aici, ca la invazie, ei s-ar mânia și vor aprinde satele și noi rămânem pierduți”¹⁶. În retragerea lor, rușii au „rechiziționat” din Bucovina, în iulie 1917, bunuri și vite foarte multe. Bande de hoți au cutureierat satele din Bucovina, atacând familiile rămase fără posibilitatea apărării.

După ofensiva lui Kerenski, din luna iulie 1917, armata austro-germană pornește un puternic contraatac, în urma căruia rușii suferă pierderi grele, ca la Ternopol, la 24 iulie 1917. În aceste condiții, armatele țariste se retrag din Galiția și Bucovina. Rămân aici doar militarii ucraineni, care se retrag și ei, la sfârșitul toamnei anului 1918. În apropierea graniței cu România, au fost păstrate garnizoane la Suceava, Arbore, Solca și Gura Humorului. În partea de sud a Bucovinei, se găseau și unele subunități ale armatei române, aflate aici din timpul operațiunilor militare comune, desfășurate împreună cu rușii. Aripa dreaptă a frontului românesc, dinspre Bucovina, era în primejdie atunci când, în sudul Moldovei, la Mărășești și Nămolosa, se desfășura ofensiva militară românească. În aceste condiții, armata austro-germană a reluat ofensiva, atât pentru reocuparea Bucovinei, cât și pentru cucerirea Moldovei. Însă, victoriile românilor la Mărășești, Focșani, Oituz, Cireșoaia au oprit ofensiva militară, condusă de generalul von Mackensen¹⁷.

¹⁴ Constantin I. Stan, *Regele Ferdinand I „Întregitorul” (1914–1927)*, București, Editura Paideia, 2003, p. 103.

¹⁵ *Ibidem*, p. 88.

¹⁶ *Ibidem*, p. 89.

¹⁷ Nicolae C. Popescu, *Gura Humorului – trepte de istorie (1490–1918)*, Galați, Editura Porto Franco, 1990, p. 120.

La 1 august 1917, au început să treacă prin zona Rădăuți, spre Cernăuți, trupele regulate ruse. Tot atunci, în retragere, acestea au aruncat în aer, prin dinamitare, clădirile ridicate de stat¹⁸. În august, alături de trupele austro-ungare, au pătruns în Bucovina și trupe germane din Karpathenkorp, conduse de generalul Conta¹⁹. După 6 august 1917, în urma unor ample operațiuni, trupele Puterilor Centrale au ocupat poziții strategice importante, pe un front ce pornea de la Vama, trecea prin fața orașului Gura Humorului, prin mijlocul orașului Solca, continua pe linia Arbore – Milișăuți – Satu Mare – Ruda – Tărășeni – Boian și, de acolo, ajungea până la Riga. Satele din preajma frontului au fost evacuate și situația aceasta a durat până în primăvara anului 1918. Atunci au fost afectați locuitorii de la Ruda, Mușenița, Bănțești, care au fost evacuați la Vicov²⁰. Lupte intermitente au mai fost pe întreaga lungime a frontului din Bucovina, precum cea din 8 septembrie 1917, când rușii au pornit ofensiva și au spart frontul între Volovăț, Vadul Vlădichii și Rădăuți, luptă oprită cu greu de austrieci; bătălia de la Ruda, din 25 septembrie 1917; bombardamentul de la Burla, din 2 octombrie 1917, cel din 4 octombrie 1917, de la Rădăuți etc.

Pe 5 decembrie 1917, au început tratativele pentru încheierea păcii între ruși și austrieci și, pe 10 decembrie 1917, a fost încheiat armistițiul și pe frontul românesc. Au urmat Pacea de la Brest-Litovsk și cea de la București, din anul 1918. Armata austriacă a ocupat cea mai mare parte a Ucrainei, nordul Basarabiei și era prezentă pe întreg teritoriul Bucovinei. La încheierea Păcii de la București, România a fost nevoită să evacueze trupele aflate pe teritoriul Bucovinei și, în locul lor, au venit trupele Regimentelor Nr. 29, 33 și 101 ale armatei austriece. În octombrie 1918, nota T. Balan, pe teritoriul Bucovinei se aflau soldații din Regimentul Nr. 203, în partea de sud; de la Siret și până la hotarul Galiției erau legionarii ucraineni, comandați de ducele Wilhelm de Habsburg, iar în Cernăuți erau Regimentele 22 și 41²¹. Așa cum aminteam și mai sus, în partea de sud a Bucovinei, până în 18 martie 1918, s-au aflat și soldați români din subunitățile Batalionului 1 al Regimentului 9 Vânători²².

Situația militară, dar și dorința de a vedea cu ochii lor situația reală din teren, i-au făcut pe împăratul Germaniei și pe cel al Austriei să inspecteze frontul și

¹⁸ Constantin Ursache, *op. cit.*, p. 93. Preotul Constantin Ursache descrie, în condica parohială, felul în care a salvat clădirile publice din sat (Casa administrației, cea a Administrației Silvice, Casa parohială, școala etc.). După lungi negocieri cu reprezentantul armatei ruse, el reușește să scape de urgia focului majoritatea clădirilor menționate, mai puțin pe cea a administrației locale, pentru „că acolo e mare boierie”, cum spunea artificierul basarabean din armata rusă.

¹⁹ T. Balan, *op. cit.*, p. 42.

²⁰ Constantin Ursache, *op. cit.*, p. 101.

²¹ T. Balan, *op. cit.*, p. 44–45.

²² Nicolae C. Popescu, *op. cit.*, p. 120. Paul Leu, în *Gr.-Or. K. K. Obergymnasium din Suceava în întâmpinarea unirii Bucovinei cu România*, în „Suceava». Anuarul Complexului Muzeal Bucovina”, anul XXIX–XXX, vol. II, 2002–2003, p. 186, arată că unități ale armatei române au intrat în Suceava, la 2 februarie 1918, și au fost nevoite să se retragă la 8 martie 1918.

trupele din Bucovina. Kaiserul Wilhelm al Germaniei s-a aflat pe toloaca (pe prundul) de la Frătăuții Vechi, în ziua de 27 septembrie 1917. A fost întâmpinat de Statul Major și de Miliție, aflată în haine de gală. Populația civilă n-a fost lăsată să participe la eveniment. Pe 13 decembrie 1917, pe un ger cumplit, împăratul Carol al Austro-Ungariei s-a aflat la Gălănești²³. În timpul cât armatele germane s-au aflat în Bucovina, până în luna mai 1918, acestea au strâns sau au cumpărat hrană îndestulătoare. Așa că, atunci când au părăsit Bucovina (începând din 12 decembrie 1917), au luat totul cu ei. Când austriecii au revenit în Bucovina, au găsit câmpurile pustiite și hrana locuitorilor pe sfârșite²⁴.

Principiile cuprinse în *Declarația* președintelui american W. Wilson, de la 9 ianuarie 1918, care se adresa popoarelor și nu statelor, principii conform cărora nu se opera nicio modificare teritorială sau politică fără consimțământul popoarelor interesate, au avut darul să amplifice mișcările de emancipare națională în interiorul imperiilor europene, între care și cel Austro-Ungar²⁵. Acesta din urmă, având o situație economică și socială mai grea decât aliatul său, Imperiul German, a acceptat ideea unei păci fără contribuții și compensații, la 3 noiembrie 1918.

Situația Bucovinei i-a preocupat atât pe austrieci, pe ucraineni, pe ruși, cât și pe români. Încă din 1907, ucrainenii reclamau pentru ei Galiția și Bucovina. Tot atunci, Ion I. C. Brătianu a început reorientarea politicii externe românești, prin apropierea de puterile care au constituit Antanta. Principalul impediment în calea acestei politici era Imperiul Țarist, care își manifesta intenția de a împiedica constituirea unui puternic regat român. Aceasta i-ar fi năruit planul de a domina asupra popoarelor balcanice și de a stăpâni asupra Constantinopolului²⁶. De la declanșarea Războiului Mondial și până la intrarea României în conflict, alături de Antantă, diplomația română, condusă de Ion I. C. Brătianu, a urmărit cu tenacitate realizarea obiectivului său prioritar: reunirea tuturor românilor sub sceptrul dinastiei române. Dar, chiar și în condițiile angajamentelor luate, la intrarea României în război, în august 1916, Rusia pregătea încorporarea Bucovinei și

²³ Constantin Ursache, *op. cit.*, p. 105 și 106.

²⁴ *Ibidem*, p. 106.

²⁵ De menționat că atitudinea președintelui Wilson față de soarta popoarelor europene, în acest caz, a celor din Austro-Ungaria, a evoluat continuu. Într-un discurs, ținut la 26 mai 1916, el vorbește despre necesitatea colaborării popoarelor, pentru ca dreptul să devină „zăgaz contra atacurilor izolate de tot felul”, pentru ca o coaliție să nu mai fie contrapusă unei alte coaliții, și că ținta comună a acestora trebuie să fie „drepturile inviolabile ale popoarelor și ale umanității”. Apud, Teodor Balan, *op. cit.*, p. 78. Apoi, s-a pronunțat pentru menținerea integrității Austro-Ungariei, pentru ca, în final, să accepte dreptul la autodeterminare. La 27 septembrie 1918, președintele Wilson aprecia că Pacea de la București era „nedreaptă și dezonorantă”, pe 19 octombrie recunoștea că naționalitățile din Austro-Ungaria puteau să decidă asupra propriilor destine și, la 5 noiembrie 1918, adresa o notă guvernului român, aflat la Iași, prin care era de acord cu unitatea națiunii române. Cf. Catherine Durandin, *Istoria românilor*, Iași, Editura Institutul European, 1998, p. 169.

²⁶ Ion Varta, *Bătălia pentru Bucovina în ajunul Unirii cu România (1913–1917). Documente inedite din arhivele din Federația Rusă și Republica Moldova*, Chișinău, Editura Cartdidact, 2008, p. 191–199.

includerea României în sfera de interese a Imperiului Țarist²⁷. În vara anului 1917, în condițiile în care Austria traversa o acută criză alimentară și industria sa avea nevoie de materii prime, după o serie de tatonări pe lângă Germania – nedispusă să cedeze și să încheie pace fără a stăpâni Alsacia și Lorena –, Rusia îi propune Austriei să preia Galiția, drept compensație. La rândul ei, Austria ar fi preluat Lovcenul de la Muntenegru, Serbiei i-ar fi impus o uniune vamală și ar fi luat România, adică Muntenia și Moldova până la Siret. Restul Moldovei avea să-i fie dat Rusiei. Proiectul lui Czernin și al împăratului Carol al Austriei nu a avut darul să-i atragă nici pe cancelarul german Michelis și nici pe Kronprinzul Germaniei.

Încă de la 30 mai 1917, cehii cereau transformarea imperiului în confederație de popoare libere, polonii voiau independența, slovenii, croații și sârbii doreau un stat al lor, iar ucrainenii revendicau Galiția. În 1917, aceștia din urmă reiterează proiectul de stat care ar fi cuprins Haliciul, Podolia, Volinia și Cholm. În 12 iunie 1917, deputatul Romanczuk cerea cuprinderea Bucovinei septentrionale și a Galiției orientale într-un stat ucrainean. Nicolai Wassilko voia și el, cam în aceeași perioadă, constituirea unui stat sub oblăduire austriacă, care ar fi trebuit să cuprindă Bucovina integrală²⁸. Cum proiectul politic național al polonilor era în curs de înfăptuire, posibila protecție a austrieilor asupra Ucrainei era în pericol.

La Brest-Litovsk, cererile delegației rusești nu au fost luate în seamă de Czernin. Tratatul ministrului de externe al Austro-Ungariei au continuat, însă, cu delegația ucraineană²⁹, care și-a restrâns cererile la o provincie autonomă a Galiției Orientale și a Bucovinei. În compensație, ucrainenii aveau să înceapă imediat exportul de cereale spre Austria. Situația aceasta a fost consacrată, în principiu, și de Consiliul de Miniștri al Austriei, din 22 ianuarie 1918, prezidat de împăratul Carol³⁰. În anexele secrete ale păcii, se preciza că austrieicii se obligau să treacă prin Parlament, până la 15 iulie 1918, proiectul de constituire a unei „provincii ucrainene”³¹. Cum acest proiect politic afecta grav dorințele polonezilor, guvernul Seidler a căzut. În locul lui a fost adus un guvern mai concesiv față de polonezi, condus de cancelarul Hussarek. În aceste condiții, cei cinci parlamentari români de la Viena, aflați, cum scria T. Balan, în două organizații politice, aveau să se pronunțe, mai întâi, prin vocea lui Isopescu-Grecul, care sublinia că „stăm pe punctul de vedere al Bucovinei nedezmembrete”³². Pe 4 octombrie 1918, același Isopescu-Grecul afirma: „Și noi, cei patru milioane de români din Monarhia Austro-Ungară, cerem autonomia noastră în cadrul Austriei”. Deputatul Gheorghe

²⁷ *Ibidem*, p. 7: „Rusia creștină, ca apărătoare a popoarelor creștine din Peninsula Balcanică, dispune de dreptul absolut de a primi întreaga Bucovină”.

²⁸ Vlad Gafița, *Iancu Flondor (1865–1924) și mișcarea națională a românilor din Bucovina*, Iași, Editura Junimea, 2008, p. 261–273.

²⁹ Pe delegații ucrainenii participanți la tratative, reprezentanții Rusiei îi considerau „delegați fără țară”, care posedau doar camerele de hotel. Apud T. Balan, *op. cit.*, p. 44.

³⁰ T. Balan, *op. cit.*, p. 81.

³¹ *Ibidem*, p. 82.

³² *Ibidem*, p. 83.

Sârbu îl completa: „Toți românii Monarhiei Austro-Ungare cer să fie uniți într-o provincie națională autonomă”³³. În acest context, deputatul român Aurel Onciul, austrofil convins, și-a susținut cu tenacitate ideea că, pentru români și România, „singura salvare este Austria”³⁴, cerând chiar întregirea națională în cadrul Monarhiei Habsburgice. Pentru aceasta, el s-a servit de orice mijloace pe care le avea la îndemână.

Încercând să salveze Monarhia de la disoluție, împăratul Carol de Habsburg a lansat *Manifestul „Către popoarele mele credincioase”*, în ziua de 3/16 octombrie 1918³⁵. Acesta a avut un efect devastator, toate națiunile din imperiu l-au repudiat, fiecare dintre ele urmărind propriul proiect politic național-identitar. Reamintim că *Manifestul* lui Carol al IV-lea, așa cum avea să fie explicat și de pozițiile ulterioare ale primului-ministru Hussarek și ale altor oficiali austrieci, se referea la statele austriac, maghiar, ceh, iugoslav, polonez și ucrainean și nu avea în vedere, în nici un caz, și situația celor șase milioane de români din imperiu. Transilvania avea să rămână Ungariei, împreună cu o parte din Banat, cealaltă parte a Banatului trebuia să revină Iugoslaviei și Bucovina avea să fie dată Ucrainei vestice³⁶. Ca reacție, la 17 octombrie 1918, românii din Viena constituie Consiliul Național Român, al cărui președinte a fost Constantin Isopescul-Grecu. Acesta s-a prezentat în audiență la împărat, la 18 octombrie 1918, și a arătat că deputații români „refuză menținerea Transilvaniei în cadrul Ungariei și a Bucovinei în cadrul Ucrainei”³⁷. Această schimbare de atitudine a parlamentarilor români din Bucovina era „târzie și amară” –, crede Pavel Țugui, și ea avea darul să îi alăture

³³ *Ibidem*, p. 84.

³⁴ *Ibidem*, p. 84–85.

³⁵ „Glasul Bucovinei”, Cernăuți, anul I, nr. 1, 22 octombrie 1918, p. 5. Pentru că în istoriografie există discuții dacă *Manifestul* împăratului Carol al IV-lea se referea la Austria, ca federație ce trebuia să cuprindă state autonome, reproducem următorul pasaj: „Austria va deveni, în sensul dorinței popoarelor ei, un stat federativ, în care fiecare popor să formeze o comunitate de stat proprie, în cuprinsul teritoriului său. Acesta nu prejudiciază întru nimica împreunarea ținuturilor polone ale Austriei cu statul independent polon. Orașul Triest, cu împrejurimile lui, primește, în conformitate cu dorința populației sale, o poziție deosebită. Această nouă alcătuire, prin care integritatea țărilor Coroanei sfinte a Ungariei nu se atinge deloc, va trebui să asigure fiecărui stat național independența sa. [...]”

Cât timp reorganizarea aceasta nu va fi împlinită pe calea legilor, rămân nealterate instituțiunile actuale, spre apărarea intereselor obștești. Guvernul actual e însărcinat să facă imediat toate lucrările pregătitoare spre clădirea noii Austriei.

Către popoarele mele, pe al căror drept suveran de liberă dispoziție se va întemeia noul stat, se îndreaptă chemarea mea, să conlucreze sfaturile naționale – compuse din deputații din Parlament ai fiecărei națiuni – care să reprezinte interesele naționale unul față de altul, precum și față de guvernul meu.

Deie Dumnezeu ca patria noastră, întărită prin concordia între națiunile care o compun, să iasă din vijeliile acestui război ca o ligă de popoare libere!”

³⁶ Pavel Țugui, *Primul Război Mondial și reîntregirea României; năzuințe, fapte, idei*, București, Editura Academiei Române, 2014, p. 60.

³⁷ *Ibidem*, p. 61.

„demersurilor politice românești de amploare din marile metropole europene și S.U.A.”³⁸.

La 22 octombrie 1918, cei cinci deputați români din Parlamentul de la Viena, reprezentând Bucovina, și-au prezentat poziția, impulsionați fiind de atitudinea împăratului și a cercurilor oficiale din capitala imperiului față de români. Deputatul Isopescu-Grecul, susținând dreptul la „autodeterminare și independență” al românilor din Austria și Ungaria, încheia discursul intonând prima strofă din cântecul „Deșteaptă-te, române!”³⁹

Deputatul socialist George Grigorovici, afirmând dorința de unire a românilor, considera că, oricare soluție ar fi fost adoptată, viabile ar fi fost: fie unirea Regatului Român și a provinciilor locuite de români cu Austria într-un stat federalist, fie unirea românilor din Monarhia Dualistă cu Regatul Român. În mod deosebit, ne reține atenția sublinierea făcută de George Grigorovici, și anume, aceea că Bucovina trebuia restituită patriei de la care fusese smulșă sau „cumpărată”, contrar oricărui drept al ginților, și că „din țară românească ce a fost, Bucovina, pe cale artificială, a devenit țară poliglotă”⁴⁰. Din aceeași declarație a deputatului Grigorovici în Parlamentul de la Viena, publicată de „Glasul Bucovinei”, în nr. 4 din 1 noiembrie 1918, reproducem următoarele: „În cele 14 puncte, enunțate de Wilson, se găsesc alături două idei: autonomia popoarelor subjugate și restituirea țărilor răpite (...). În cadrele acestea și în baza acestei concepții trebuie procedat, se înțelege, și cu Bucovina, ca și cu Alsacia și Lorena (...). În felul acesta și în baza acestei idei ar trebui să se întoarcă la țara-mumă și Bucovina întregă, care a fost despărțită de România într-un mod detestabil din punct de vedere al dreptului internațional”⁴¹. În aceeași zi, în numele germanilor din Bucovina, a vorbit deputatul Keschmann, care a arătat că aceștia doresc „să împartă soarta românilor”. Nicolai Wassilko, în numele ucrainenilor, a cerut organizarea unui plebiscit.

Activitatea românilor bucovineni, îndeobște bine cunoscută, atât în Monarhia Dualistă, cât și în Regatul Român, Basarabia sau Bucovina, s-a circumscris unor rapide schimbări de situație, determinate de prăbușirea marilor imperii și afirmarea națiunilor. În trecut, menționăm constituirea Secției Militare a Consiliului Național Român de la Viena, înființarea Senatului Central al Ofițerilor și Soldaților Români și apariția ziarului „Timpul nou”, publicație a soldaților români și organ al Senatului Central al Ofițerilor și Soldaților Români de la Viena,

³⁸ *Ibidem*.

³⁹ Vlad Gafița, în *op. cit.*, p. 265, scrie: „Trebuie să recunoaștem că decizia de federalizare a imperiului a fost receptată cu oarecare satisfacție de către o parte a deputaților bucovineni de la Viena. La 22 octombrie, Constantin Isopescu-Grecul propunea în ședința Camerei constituirea unui stat românesc, care să cuprindă Bucovina și Transilvania. Ideea nu a fost agreată deloc de deputatul socialist George Grigorovici, care, urmând la cuvânt, a manifestat o atitudine patriotică, cerând alipirea Bucovinei la România”.

⁴⁰ Apud T. Balan, *op. cit.*, p. 91.

⁴¹ „Glasul Bucovinei”, anul I, nr. 4, 1 noiembrie 1918. p. 50–51.

înființarea Legiunilor române de la Praga, din Italia și din Rusia, activitatea exilului românesc din Franța, Italia și S.U.A. etc.

Căderea frontierelor Dublei Monarhii și situația extrem de complicată a națiunilor care formaseră imperiul, la sfârșitul lui octombrie și începutul lui noiembrie 1918, a îngreunat legătura membrilor Consiliului Național Român de la Viena cu orașul Cernăuți. Totuși, Isopescu-Grecul a reușit să comunice telegrafic cu liderii mișcării naționale a românilor de la Cernăuți, încât s-a putut face o raliere a deputaților bucovineni din Viena cu acțiunile românilor bucovineni de la Cernăuți⁴² – era de părere Teodor Balan. Aceștia au fost cuprinși în Consiliul Național (este vorba de Constantin Isopescu-Grecul și Teofil Simionovici, care, fiind împiedicați de evenimentele din teritoriile poloneze, hotărâsc să se întoarcă la Viena, amândoi aderând la moțiunile adoptate, la 4 noiembrie 1918, printr-un curier trimis la Alexandru Hurmuzaki⁴³). În Bucovina, datorită evenimentelor, unii primari din partea de sud a Bucovinei au cerut sprijinul autorităților militare române. Astfel, la 23 octombrie 1918, ca urmare a hotărârii Consiliului Comunal Gura Humorului și a primarului Titus Winzinger, o delegație s-a prezentat la Comandamentul Militar din Fălticeni, cerând sprijin în acțiunea de unire a Bucovinei cu România. Delegația a fost condusă de țăranul Gheorghe a lui Pricop Netea⁴⁴. Apeluri pentru a trimite sprijin militar au mai fost primite din Ițcani și Suceava. Ca urmare, prim-ministrul Alexandru Marghiloman a dispus, pe 5 noiembrie 1918, intervenția unor detașamente de jandarmi și de cavalerie⁴⁵.

La 12 octombrie 1918, în condițiile căderii Imperiului Austro-Ungar, un număr mare de intelectuali români s-a reunit în casa lui Isidor Bodea (medic, directorul Spitalului de Copii din Cernăuți), în frunte cu Sextil Pușcariu. Discutându-se situația politică din imperiu, aceștia ajung la concluzia că trebuie să se organizeze, „pentru a întâmpina evenimentele politice care se întrezăreau”⁴⁶. Tot atunci, s-a hotărât înființarea unui ziar românesc, denumit „Glasul Bucovinei”, de către Vasile Bodnărescu, care avea să fie condus de Sextil Pușcariu. În numărul 2, la 25 octombrie 1918, a fost publicată convocarea deputaților bucovineni din Parlamentul vienez și din Dieta Bucovinei, a primarilor și reprezentaților tuturor stărilor sociale din sate și orașe⁴⁷.

⁴² În „Glasul Bucovinei”, anul I, nr. 3, 29 octombrie 1918, p. 48, la rubrica *Ultima oră*, aflăm că „în momentul de față, când încheiem foaia, sosește din Viena, la adresa d-lui baron Alexandru Hurmuzachi, următoarea telegramă din Viena, cu data de 27 oct.: «Fiind nevoiți să rămânem în Viena, vă rugăm să dați cetire următorului salut al nostru către adunare: În ajunul unui viitor mai fericit al neamului nostru, salutăm cu căldură manifestarea de astăzi, dorind din toată inima împlinirea năzuințelor noastre. Simionovici, Isopescu»”.

⁴³ Radu Economu, *Unirea Bucovinei*, București, Editura Fundației Culturale, 1994, p. 9.

⁴⁴ Nicolae C. Popescu, *op. cit.*, p. 123.

⁴⁵ Radu Economu, *op. cit.*, p. 15.

⁴⁶ Teodor Balan, *op. cit.*, p. 96.

⁴⁷ „Glasul Bucovinei”, anul I, nr. 2, 25 octombrie 1918, p. 17. Textul convocării era următorul: „Reprezentanții partidelor politice române din Bucovina s-au întrunit zilele trecute la

În articolul *Dumnezeu s-o ierte!*, redacția „Glasului Bucovinei” face un inventar al stărilor de lucruri, care îi aduseseră pe românii bucovineni la ideea despărțirii de Austria. Dintre acestea, enumerăm: „mijloacele diplomatice atât de imorale, spre a spori hotarele unui vechi și glorios imperiu”; în anul 1775, ajunși sub stăpânirea austriacă, moldovenilor „li s-au dat asigurări liniștitoare că vor putea trăi în deplină libertate, că nu li se va crea o situație inferioară față de ceilalți cetățeni ai Monarhiei, că în țara aceasta nu se va admite nicio schimbare în detrimentul vieții culturale și naționale” – drept pentru care, moldovenii s-au străduit să devină buni patrioți austrieci, iar țara a fost schimbată în defavoarea lor, în timp ce ei au „încetat, din capul locului, de a [mai] fi stăpânii țării”, pentru că „administrația a încăput pe mâini străine”; „cu onoruri au fost înzestrați, dintre noi, doar cei slabi de înger, renegarea și lipsa de dragoste de neam în rândurile noastre, care deformează caracterele, trecând, de obicei, în ochii ocârmuitorilor, d[r]e[pt] o mare virtute”; li s-a luat dreptul de a „întocmi Biserica noastră după placul nostru, Congresul ei a fost dizolvat încă înainte de a-și începe activitatea, episcopii ei au fost siliți, tot mai mult, a se supune dictatului guvernului; cu averea noastră bisericească guvernul gospodărește cum vrea. Noi am ajuns străini în Biserica strămoșilor noștri, care, astăzi, românească nu mai este”; „părerea noastră nu ne-am putut-o rosti niciodată cu toată hotărârea, căci, de cele mai multe ori, n-am putut alege deputat pe cine n-a fost ocrotit de baioneta jandarmului străin”; „românului nu-i este îngăduit să-și facă în școală toată instrucția în limba maternă, acesta [fiind] un privilegiu al concetățeanului german, polon, ceh sau italian, inadmisibil, până acum, pentru românul bucovinean”⁴⁸ etc.

În același număr al periodicului „Glasul Bucovinei”, a fost publicat și *Apelul răzeșimii*, prin care se „protestează cu toată energia contra oricărei înstrăinări a pământului strămoșesc”. Acest document aducea în discuție procesul de deznaționalizare a satelor românești dintre Prut și Nistru și era menit să se opună proiectului unui stat ucrainean, care ar fi trebuit să cuprindă partea septentrională a Bucovinei. Apelul cerea ca românii bucovineni să își hotărască soarta împreună cu frații din Transilvania, Maramureș, Crișana și Banat, considerând că, odată ce hotarul cu Galiția ar fi fost închis, sporirea ucrainenilor în Bucovina ar fi încetat⁴⁹.

La 27 octombrie 1918, la orele 15.20, sub conducerea lui Dionisie Bejan, s-a deschis Adunarea Națională, la care au participat 300–400 de persoane, în Palatul Național al Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina. Președinte

Cernăuți și au hotărât să convoace pe ziua de duminică, 27 l. c., orele 3 p. m., în Palatul Național, o adunare la care vor participa deputații români din Parlament, foștii deputați din Dietă și primarii români din întreaga țară. La adunarea aceasta vor lua parte și ceilalți intelectuali români, după ce vor fi ridicat biletele de legitimație [de] la Dimitrie Bucevschi, la Societatea Tipografică (Palatul Național). Adunarea se ține în baza paragrafului 2 al Legii de întruniri, deci invitarea-legitimație trebuie prezentată la intrare”.

⁴⁸ *Ibidem*, p. 18–19.

⁴⁹ „Glasul Bucovinei”, anul I, nr. 2, 25 octombrie 1918, p. 22.

al Adunării Naționale a fost ales Iancu Flondor. Dori Popovici a propus Adunării Naționale și aceasta a votat în unanimitate următoarele moțiuni: „I. Reprezentanții poporului român din Bucovina, întruniți astăzi, în ziua de 27 octombrie 1918, în capitala Bucovinei, se declară, în puterea suveranității naționale, Constituantă a acestei țări. II. Constituanta hotărăște unirea Bucovinei integrale cu celelalte țări românești într-un stat național independent și va purcede spre acest scop în deplină solidaritate cu românii din Transilvania și Ungaria. III. Spre a conduce poporul român din Bucovina și a-i apăra drepturile și spre a stabili o legătură strânsă cu toți românii, Constituanta instituie un Consiliu Național de 50 de membri. IV. Constituanta respinge cu hotărâre orice încercare, care ar ținti la știrbirea Bucovinei, dorește, însă, să se înțeleagă cu popoarele conlocuitoare”⁵⁰.

Consiliul Național l-a avut la conducere pe Dionisie Bejan, în calitate de președinte, și a instituit Comitetul Executiv (Guvernul Bucovinei), în frunte cu Iancu Flondor⁵¹. Guvernul era compus din 14 secretari de stat. Au fost aleși, în lipsă, Alexandru Hurmuzaki și Aurel Onciu (ambii se aflau la Cernăuți) – primul considerând că, prin participarea sa, l-ar fi trădat pe împărat (era mareșal al Țării) și al doilea crezând că viitorul Bucovinei era cel preconizat de imperiali și anume, o înțelegere cu ucrainenii. Tot în lipsă au fost aleși și Constantin Isopescul-Grecu și Teofil Simionovici, aflați la Viena în condițiile precizate mai sus.

În timpul cât se desfășura Adunarea Națională, s-au strâns cam 1 000 de bucovineni, care s-au deplasat pe străzile orașului Cernăuți cântând cântece naționale, oprindu-se în fața Palatului guvernatorului și a Primăriei orașului, unde s-a desfășurat steagul tricolor. Când în fereastra Palatului Național a fost arborat tricolorul, Dionisie Bejan a afirmat: „Acum slobozește, Doamne, pe robul Tău, căci îmi văzură ochii mântuirea neamului”⁵².

Prima ședință a Consiliului Național s-a ținut în după-amiaza aceleiași zile. Au fost dezbătute chestiuni precum: raporturile cu autoritățile austriece, constituirea Secțiilor de Aprovizionare și Administrativă, alcătuirea delegației ce urma să se deplaseze la guvernator⁵³ etc. În aceeași zi, reprezentanții germanilor

⁵⁰ *Idem*, nr. 3, 29 octombrie 1918, p. 35–36.

⁵¹ *Ibidem*. Cu această ocazie Iancu Flondor a ținut următorul discurs:

„Domnilor,

O iobăgie de aproape un secol și jumătate, pe cât de dureroasă pe atât de rușinoasă, e pe sfârșite. Poporul român din Bucovina e pe cale a șterge și a lepăda lanțul care i-a ferecat sufletul.

Liberi, în puterea suveranității noastre, d-voastră veți hotărî, astăzi, ce veți afla de bine pentru un viitor fericit și falnic al neamului românesc din Bucovina.

Dară, să nu uităm, domnilor, că acest moment înălțător s-a născut din suferințe grele și adâncă jale și e sfințit cu sângele abundent al eroilor noștri.

Vă provoc să vă sculați în picioare, ca semn de juruință că nu-i vom uita niciodată și că ne vom arăta totdeauna demni de sacrificiul lor.

Închei cu rugămintea fierbinte: Deie Dumnezeu ca momentul acesta mare și acelea care vor urma să afle în rândurile noastre numai suflete mari!”

⁵² „Glasul Bucovinei”, anul I, nr. 3, 29 octombrie 1918, p. 37.

⁵³ Radu Economu, *op. cit.*, p. 10.

din Bucovina, adunați sub conducerea domnului dr. Kohlruss, au adoptat, în unanimitate, o moțiune prin care se pronunțau fie pentru păstrarea „cadrelor vechi ale țării acesteia”, fie să urmeze „împreunarea cu Ardealul și Banatul”, alături de români⁵⁴. Hotărârile Constituantei au fost aduse la cunoștința guvernatorului Etdorf a doua zi, pe 28 octombrie 1918, de o delegație compusă din Iancu Flondor, Gheorghe Sârbu și Dori Popovici.

Delegația românilor bucovineni i-a cerut lui Etdorf să predea puterea, să ordone retragerea românilor din armata imperială și aducerea lor acasă. Etdorf a căutat să poarte discuțiile cu delegația românilor în spiritul *Manifestului* imperial și a fost interesat de posibila intervenție a unei armate străine (română!) în Bucovina, refuzând oferta lui Sârbu de a se ocupa de aprovizionarea populației. Iancu Flondor a cerut ca, până la venirea trupelor române, jandarmii austrieci să ocrotească Consiliul Național Român. Așteptând alte evenimente, pentru a acționa, guvernatorul Etdorf a informat guvernul central și a propus evacuarea funcționarilor la Stanislav. Cum se aștepta rezultatul întrevederii delegației Consiliului Național Român cu Etdorf, următoarea ședință a fost planificată pe 28 octombrie 1918, însă, din cauza evenimentelor din Bucovina, ea a fost ținută abia pe 12 noiembrie 1918⁵⁵. Evenimentele din Cernăuți au constrâns membrii Consiliului Național Român să treacă în clandestinitate.

Consiliul Național Român a trimis la Iași, la 2 noiembrie 1918, la Ministerul Afacerilor Externe, condus atunci de C. C. Arion, o copie a textului moțiunilor adoptate la Cernăuți. În misiunea sa la Iași, Vasile Bodnărescu era însoțit de deputatul Nicu Gherghel. Bodnărescu a fost acreditat ca agent diplomatic pe lângă guvernul român. Toate acestea se petreceau în condițiile în care Puterile Centrale nu erau învinse și la conducerea României era un guvern pro-german, care se afla sub efectele Tratatului de la București. Activitatea Consiliului Național al Românilor a fost mult îngreunată de Ucraina Națională Rada, formată la Lemberg, de acțiunea legionarilor ucraineni – conduși de arhiducele Wilhelm, care își luase numele de Wasyl Weschywan, zis cneaz Stefanovici –, și de autoritățile austriece din provincie, care s-au menținut la putere mai mult decât în alte provincii ale fostului imperiu. La 2 noiembrie 1918, legionarii ucraineni au ocupat cazărmile și, în noaptea de 2 spre 3, au devastat magazinele statului și pe cele particulare din Cernăuți, au produs pagube unor clădiri și instituții, timp în care s-au înregistrat un mort și 30 de răniți grav și mai mulți civili au fost răniți ușor. Guvernatorul Etdorf pierduse controlul asupra orașului Cernăuți, din cauza anarhiei provocate de trupele de haidamaci.

Tot atunci, Etdorf s-a întâlnit cu deputații Alexandru Hurmuzaki, Aurel Onciul și George Grigorovici, alături de reprezentanții Radei Ucrainene din Cernăuți. Fostul mareșal al Bucovinei, Alexandru Hurmuzaki, și George

⁵⁴ *Ibidem*, p. 48.

⁵⁵ Radu Economu, *op. cit.*, p. 10.

Grigorovici au propus ca Etdorf să își exercite puterea până la încheierea păcii, împreună cu un consiliu format din reprezentanții etniilor din Bucovina. Aurel Onciul era de părere să preia puterea împreună cu ucrainenii. În aceste condiții, Iancu Flondor l-a trimis la Iași pe Vasile Bodnărescu, cu misiunea de a obține sprijinul militar al guvernului român. Ca măsură de siguranță, în ziua de 5 noiembrie 1918 (st. n.), Iancu Flondor a trimis și o telegramă adresată lui Averescu, cu același conținut. Datorită absenței acestuia din Iași, telegrama a ajuns la primul-ministru Marghiloman, prin intermediul lui Sever Zotta, cumnatul său, care era director al Arhivelor Statului din Iași⁵⁶. Însă, la data la care telegrama a fost primită de Marghiloman, ordinul de intrare a trupelor române în Bucovina fusese dat. Guvernul condus de generalul Constantin Coandă, instaurat la 24 octombrie (6 noiembrie 1918 st. n.), a continuat politica guvernului Marghiloman, fiind de acord cu intrarea trupelor române în Bucovina⁵⁷. Despre acțiunile lui Marghiloman a fost informat și regele Ferdinand.

La 3 noiembrie 1918, Adunarea Națională a Ucrainenilor a contestat hotărârile Consiliului Național al Românilor, iar Aurel Onciul, fără acordul Consiliului Național Român, a convocat o adunare națională la care nu s-a prezentat nimeni, fapt care arăta că românii se desolidarizaseră de acțiunile sale. Aceasta se întâmpla în ziua în care, la Padova, Austro-Ungaria semna armistițiul cu Puterile Aliate și Asociate și, la Budapesta, se forma un nou guvern, care declara independența Ungariei față de Austria și ieșirea din alianța militară cu Germania. În aceeași zi, în capitala Bucovinei s-au ținut trei adunări ale Consiliului Național Ucrainean din Lemberg, la care au luat parte 7–8 000 de participanți⁵⁸.

Pe 4 noiembrie 1918, Iancu Flondor a fost chemat de către Etdorf. Inițial, Flondor a refuzat, argumentând că nu primise răspuns la cererile românilor din 28 octombrie 1918. Totuși, cei doi s-au întâlnit în casa lui Alexandru Hurmuzaki⁵⁹, în prezența lui Aurel Țurcanu și I. V. Stârcea. Etdorf a insistat ca românii să se înțeleagă cu ucrainenii, conform următorului plan: partea Bucovinei până la Prut ar fi trebuit să fie stăpânită de ucrainenii, românii urmând să stăpânească partea de sud a provinciei, până la Siret, iar teritoriul cuprins între Siret și Prut ar fi trebuit să fie supus unui condominiu. Iancu Flondor a refuzat propunerile lui Etdorf și a anunțat că a cerut protecția guvernului român⁶⁰. În aceste condiții, guvernatorul Bucovinei a anunțat că va rămâne la Cernăuți, până la intrarea trupelor Antantei.

⁵⁶ *Ibidem*, p. 15.

⁵⁷ Pavel Țugui, *op. cit.*, p. 68. Relativ la același aspect, Teodor Balan, *op. cit.*, p. 98, comenta caustic: „Marghiloman, ministrul președinte român, nu s-a putut hotărî să trimită armata română în Bucovina”. Afirmația îl nedreptățește pe prim-ministrul român, pentru că evoluțiile politice ulterioare nu favorizează această poziție.

⁵⁸ Radu Economu, *op. cit.*, p. 12–13.

⁵⁹ Teodor Balan, *op. cit.*, p. 97.

⁶⁰ Radu Economu, *op. cit.*, p. 14, Pavel Țugui, *op. cit.*, p. 66.

Plecat de la Cernăuți, în ziua de 2 noiembrie 1918, Vasile Bodnărescu a fost primit în ziua următoare de autoritățile vremii, de unii oameni politici și, pe 4 noiembrie 1918, de primul-ministru, Alexandru Marghiloman. În aceeași zi, delegația de bucovineni, între care se afla și Vasile Bodnărescu, s-a întâlnit și cu Regina Maria. Aceasta consemna în jurnalul ei că a avut o conversație de 20 de minute cu aceștia și își exprima bucuria că, în sfârșit, bucovinenii se apropiau de România, adăugând că, „după atâtea suferințe, bucuria ne e sobră”⁶¹. Impresionată de frumusețea discursului bucovinenilor, semnat de Sextil Pușcariu și Vasile Bodnărescu, Regina Maria atașa la jurnalul său cele rostite cu această ocazie: „Doamnă, de dincolo de stâlpii vopsiți cu galben și cu negru, din țara suferințelor, de mult căutau cu dor priviri înlăcrămate spre Țara fericită, pe a[!] cărei tron stătea Regina Maria, alinătoare durerilor. Azi, când acești stâlpi nu sunt împlântați în inima Moldovei, Bucovina ne trimite să Vă spunem cât de adânci sunt sentimentele ei de recunoștință și cât de mare e fericirea ei, de a se ști ocrotită de cea mai bună maică, ce a stat vreodată pe Tronul unei țări. Să ne trăiești, Măria Ta!”⁶²

Apoi, Vasile Bodnărescu a plecat la Cernăuți, spre a-l informa pe Flondor, și a revenit la Iași, pentru a participa, pe 6 noiembrie 1918, în calitate de atașat diplomatic al Consiliului Național Român din Bucovina, la ședința Consiliului de Miniștri, de data aceasta condus de generalul C. Coandă. În această calitate, el a informat guvernul român despre situația din Bucovina. Ulterior, Vasile Bodnărescu a fost primit de ministrul de Interne, Artur Văitoianu, și de Șeful Marelui Stat Major, generalul Cristescu. Dacă, la început, guvernul român a fost mai circumspect, fiind de acord să dea sprijin doar pentru echiparea Jandarmeriei și pentru Garda Națională din Bucovina – așa cum afirmase Al. Marghiloman –, pe 6 noiembrie 1918, a fost dat ordinul de mobilizare a Diviziei a VIII-a, condusă de Iacob Zadik, care a înaintat, mai târziu, până la Cernăuți, la 11 noiembrie 1918⁶³. În lucrarea *Note politice*, primul-ministru Marghiloman nota faptul că nu putea intra în Bucovina la chemarea Consiliului Național Român, pentru că aceasta ar fi însemnat violarea normelor de drept internațional, având în vedere că România, condusă de un guvern conservator, se afla sub efectele Tratatului de la București și că Bucovina se afla sub administrarea guvernului de la Viena: „Armata română n-ar putea interveni, decât dacă ar fi chemată să ajute la reprimarea unei revoluții”⁶⁴. Legat de același subiect, se cuvine să menționăm și faptul că Marghiloman îl informase pe ambasadorul Austriei în România, contele Demblin, că România urma să trimită trupe la chemarea populației din Bucovina. Acesta își arăta surprinderea, pe 6 noiembrie 1918, că nu fusese informat despre cererea Consiliului Național Român din Bucovina. Ori, din datele pe care le avem, știm că

⁶¹ Maria, Regina României, *Jurnal de război*, vol. III (1918), Traducere de Anca Bărbulescu, Ediție îngrijită și prefață de Lucian Boia, București, Editura Humanitas, 2014–2015, p. 401.

⁶² *Ibidem*, p. 403.

⁶³ Teodor Balan, *op. cit.*, p. 98.

⁶⁴ Apud Pavel Țugui, *op. cit.*, p. 68.

guvernul vienez fusese informat despre poziția lui Iancu Flondor (și a Consiliului Național Român din Bucovina), exprimată la întâlnirea sa cu Etdorf, din 28 octombrie 1918, și la cea de-a doua întâlnire, pe care a avut-o în casa lui Alexandru Hurmuzaki. Atunci Iancu Flondor l-a informat pe guvernatorul Bucovinei că ceruse protecția armatelor române. În urma acestor întâlniri, Etdorf a informat guvernul de la Viena și acesta n-a reacționat în niciun fel, ultima dată fiind în imposibilitatea să o facă, din cauza evenimentelor din Austria.

Totodată, se cuvine să invocăm și faptul că, pe 4 noiembrie 1918, sosise la Iași Victor Antonescu, care aducea un mesaj oficial din partea guvernului francez, prin care se cerea reintrarea României în război, conform înțelegerilor din 1916. În același context, Robert Lansing se adresa Consiliului Național al Unității Românești de la Paris–Washington, precizând că guvernul S.U.A. „n-a pierdut din vedere fericirea viitoare și integritatea României ca țară liberă și independentă” și că „justele drepturi politice și teritoriale ale poporului român să fie obținute și asigurate contra oricărei agresiuni străine”⁶⁵.

Această declarație fiind publicată pe 6 noiembrie 1918, regele Ferdinand I l-a chemat pe Marghiloman și i-a cerut să își depună mandatul, pentru că Puterile Antantei îi reproșau intrarea în Bucovina fără să se fi consultat cu ele⁶⁶. De fapt, Puterile Aliate și Asociate doreau un alt guvern al României, dispus să revină alături de ele în relațiile internaționale. În seara zilei de 6 noiembrie 1918, guvernul Coandă, care era format în afara partidelor politice, a depus jurământul față de rege. Acesta a declarat neavenit Tratatul de la Buftea-București cu Triplica, a făcut cea de a doua mobilizare a armatei și a reînnoit angajamentele din 1916 ale României.

La 28 octombrie/10 noiembrie 1918, în timp ce trupele aliante traversau Dunărea și România reîntra în război împotriva Germaniei, trupele românești au intrat simultan în teritoriile românești ocupate: două divizii înaintau în Transilvania (pe direcțiile Târgu Mureș – Reghin și dinspre sud-est spre Brașov⁶⁷), iar Divizia a VIII-a de Infanterie, condusă de Iacob Zadik, se afla la câțiva kilometri de Cernăuți. Reținem că Al. Marghiloman, în promisiunea sa către bucovinenii care-i cereau

⁶⁵ *Ibidem*, p. 71.

⁶⁶ Aprofundând acest aspect, Radu Economu, *op. cit.*, p. 18–19, arată că în dimineața zilei de 6 noiembrie 1918, înainte de a demisiona, Al. Marghiloman trimisese Legației Angliei, conduse de G. Berclay, informarea că dăduse ordin trupelor să intre în Bucovina, având ca temei cererile Consiliului Național Român din Bucovina, constituit în conformitate cu principiile lui W. Wilson. Regele Ferdinand fusese informat și că aceeași notă fusese trimisă lui Demblin, la Legația Austriei. În ședința Camerelor reunite, în care Al. Marghiloman își anunța demisia, C. C. Arion declara: „Guvernul moare, fiindcă a luat Bucovina. E cel mai frumos sfârșit ce se putea spera”.

⁶⁷ Anastasie Iordache, *România în Primul Război Mondial*, în *Istoria românilor*, vol. VII, tomul II, *De la Independență la Marea Unire*, coord. Gheorghe Platon, București, Editura Enciclopedică, 2003, p. 452.

sprijinul, se referise la trupe de jandarmi și poliție. Iacob Zadik conducea o divizie compusă din 3 000 de ostași⁶⁸.

Pe 6 noiembrie 1918 (st. n.), Consiliul Național Ucrainean anunța, prin manifeste tipărite în limbile ucraineană, română și germană, că a preluat puterea⁶⁹. O companie de soldați ucraineni din Colomea se alătură legiunii din Cernăuți. A fost ocupat Palatul guvernatorului, iar Ilie Spenul, Nicolai Semaca și Omelian Popowicz s-au prezentat la guvernator, ca să le fie predată puterea. Guvernatorul Etdorf a rezistat și a condiționat acest act de o înțelegere între ucraineni și români.

La ora 16.00, delegații ucraineni se prezintă la guvernator împreună cu Aurel Onciul. Acesta din urmă se intitula „comisar național român”, cu acordul Consiliului Național Ucrainean, convins fiind că hotărârea asupra Bucovinei avea să fie luată în cadrul Conferinței de Pace. În conformitate cu înțelegerea dintre ucraineni și Aurel Onciul, Bucovina urma să fie împărțită în două, cu două guverne cu autoritate asupra comunelor unde exista o majoritate etnică, îndrituită să confere controlul asupra acelei localități, adică partea de nord sub controlul ucrainenilor și sudul sub controlul românilor (după principiul majorității etnice). Orașul Cernăuți ar fi rămas sub un condominium româno-ucrainean.

După semnarea protocolului de către Aurel Onciul⁷⁰, Omelian Popowicz și Etdorf, unii dintre funcționarii administrației provinciale au depus jurământul față de noile autorități. Unii dintre funcționarii români au refuzat acest lucru; între aceștia erau Erast și Constantin Tarangul și ing. Cornel Tarnoviețchi. În Cernăuți a fost împărțit, în aceeași zi, un *Manifest către cetățenii liberi ai tuturor națiunilor și stărilor Țării*, prin care se anunța preluarea puterii. Radu Economu apreciază că Etdorf a „predat” puterea, deși nu avea nicio îndreptățire în acest sens, și *Manifestul* a fost răspândit și în Cernăuți, deși, conform protocolului, acesta era, formal, un condominium. În *Manifest* nu se vorbea despre înțelegerea privind împărțirea teritoriului Bucovinei și de formarea a două guverne.

Primarul social-democrat Iosif Bezpenco s-a adresat și el populației. În același timp, au fost luate măsuri împotriva Consiliului Național Român, a fost devastat Palatul Național al Românilor, în sate și orașe au fost produse, de asemenea, devastări, și erau urmăriți, spre a fi pedepsiți, toți aceia care erau de

⁶⁸ Radu Economu, *op. cit.*, p. 19, susține că sub comanda lui Iacob Zadik se aflau Regimentele 16, 19 Infanterie și 8 Vânători, date reluate și de Pavel Țugui, *op. cit.*, p. 73, în timp ce Teodor Balan, *op. cit.*, p. 98, scria că regimentele conduse de Zadik erau 16, 29 și 37 Infanterie și 3 și 8 Roșiori.

⁶⁹ Ion Bilețchi-Albescu, Traian Roșu, *Câmpulungul în zorile Unirii*, culegere întocmită de Ion Filipeciuc, Câmpulung Moldovenesc, Biblioteca „Miorița”, 2014, p. 18. Consiliul Național Ucrainean a răspândit în orașul Cernăuți un *Manifest către cetățenii liberi ai tuturor națiunilor și stărilor Țării*, dar în care nu se pomenea nimic despre un „guvern” român sau un condominium româno-ucrainean în Bucovina.

⁷⁰ „Glasul Bucovinei”, anul I, nr. 6, 8 noiembrie 1918, p. 96, consemna, la rubrica *Ultima oră*, declarația deputatului George Grigorovici, în care se preciza că „dl. Onciul s-a pus la dispoziția actualului guvern din Cernăuți, prezentându-se ca delegat al «Consiliului Național Parlamentar», fără de a fi întrebat pe ceilalți deputați din Parlament de părerea lor și fără de asentimentul lor”.

partea cauzei românilor. În acest context, Primăria orașului Rădăuți a trimis un apel disperat primului-ministru, la Iași, prin care solicita trimiterea unei unități militare în oraș: „Veniți-ne în ajutor, căci, altfel, ne pierdem!”⁷¹ În acest context, consemnăm că armata română – până atunci cantonată la Burdujeni – intra în Suceava pe 8 noiembrie 1918, zi în care „Glasul Bucovinei” avea, pe prima pagină, articolul ce anunța venirea armatei române în Cernăuți⁷².

După ce realizase „înțelegerea” cu ucrainenii, Aurel Onciul, în calitatea sa de „comisar al Moldovei de Sus”, s-a deplasat în ziua de 8 noiembrie 1918 la Suceava, la primăria orașului, pentru a se întâlni cu generalul Zadik și a protesta față de înaintarea trupelor române în Bucovina. Din cauza cursului nefavorabil al evenimentelor, Aurel Onciul s-a pus la dispoziția comandantului Diviziei a VIII-a și a fost expedit cu trenul la Iași, unde a fost întâmpinat cu pietre de către studenți și de către refugiații bucovineni în capitala Moldovei⁷³.

În ziua de 9 noiembrie 1918 (st. n.), ajunge în Cernăuți o companie austro-ungară, condusă de sublocotenentul Ilie Lazăr, care făcea parte din Regimentul 8 Honvezi–Lugoj. Această companie venise cu trenul de la Troscianetz-Podolski (la nord de Tiraspol) până la Noua Sulița. De aici și până la Cernăuți a venit în marș forțat, pe jos. În Cernăuți, această companie a organizat gărzi și patrulle, și Ilie Lazăr a fost între cei care au arborat tricolorul pe clădirea Primăriei. Legionarii ucraineni au părăsit în dezordine Cernăuții. În același timp, Regimentul 29 Dorohoi se îndrepta spre Cernăuți. În noaptea de 9 spre 10 noiembrie 1918, regimentul acesta poposea la Tărășeni; acolo avea să vină și generalul Iacob Zadik.

Pe 10 noiembrie 1918, Iacob Zadik, care se opriese cu trupele sale la Corovia, la intrarea în Cernăuți, trimite în recunoaștere o patrulă formată din doi ofițeri, un sublocotenent și șase soldați cu motocicletele⁷⁴. În aceeași zi, intrau în Rădăuți 11 soldați români, veniți cu trenul dinspre Dornești, moment consemnat nefavorabil de Franz Wiszniowski, în lucrarea *Radautz, die deutscheste Stadt des*

⁷¹ Radu Economu, *op. cit.*, p. 17.

⁷² „Glasul Bucovinei”, anul I, nr. 6, 8 noiembrie 1918, p. 81: „În mormântul său de la Putna s-a deșteptat voievodul, după un somn de cinci sute de ani, chinuit de visuri urâte de mai bine de un veac. L-au trezit tropote de cai, pe care el le-a recunoscut: «Vin arcașii mei, în colțul de țară care mi-a fost mai drag».

Armatele române au intrat în Bucovina, unde acum fâlfâie triumfător stindardul României. Umbra lui Ștefan binecuvântează poporul său. De pe plaiurile Ardealului ne cheamă duhul lui Mihai Viteazu[!]. Răsune buciumele pe întreg cuprinsul românesc, căci se apropie sărbătoarea mare a Unirii tuturor românilor!

Copleșiți de dorul visului nostru de veacuri, îngenunchem în înaintea mormintelor eroilor noștri, reînnoind jurământul de a înfăptui România Mare.

Bine ați venit vitejilor! În casele noastre, la sate și la orașe, unde au fost lacrimi pentru pribegii noștri căzuți alături de voi pe câmpul de luptă, se înseninează sufletele”.

⁷³ Marian Olaru, *Activitatea politică a lui Aurel Onciul*, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul II, nr. 2 (3), [iulie–decembrie] 1995, p. 287.

⁷⁴ Ion Bilețchi-Albescu, Traian Roșu, *op. cit.*, p. 20.

Buchenlandes, iar la Iași regele Ferdinand dădea o *Proclamație* către ostași, prin care-i chema să înfăptuiască unirea românilor.

La 11 noiembrie 1918, la orele 12.00, trupele române intră în Cernăuți pe trei coloane, iar la ora 14.00, generalul Iacob Zadik, împreună cu alți ofițeri români, intră în sediul Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, unde sunt întâmpinați de Iancu Flondor. Au fost rostite discursuri patriotice, atât de către Iancu Flondor, cât și de Iacob Zadik. O atmosferă de sărbătoare a cuprins orașul Cernăuți. Era în ziua în care, la Compiègne, Germania semna armistițiul cu Puterile Asociate și Aliate.

Din cronica evenimentelor, care s-au succedat până la Congresul General al Bucovinei, mai reținem și faptul că, la 17 noiembrie 1918, a fost dizolvată „Republica ucraineană de Coțmani” și a fost arestat „guvernul” acestei „republici”. Era vorba de un comitet ucrainean, în frunte cu preotul Catereniuc, întrunit în sala primăriei din localitate. Ofițerii români, trimiși să „curețe” terenul, i-au suit pe membrii acestui comitet în două căruțe și i-au condus la comandamentul regimentului, de unde au ajuns la Cernăuți, la generalul Iacob Zadik⁷⁵.

Convocarea Congresului General al Bucovinei, la 28 noiembrie 1918, avea să consacre, în rezoluția adoptată la aceeași dată, „unirea pe vecie” cu Regatul României. Acest fapt a însemnat, în contextul epocii, realizarea ultimei etape a formării statului național-unitar român, moment ce survine disoluției imperiilor multinaționale vecine, pe ruinele cărora, în Europa Centrală și de Răsărit, s-au ridicat sau s-au întregit statele naționale. Acumularea speranțelor din vremea războiului, ca și evoluția raportului de forțe naționale, politice și culturale din Ducatul Bucovinei, aveau să fie decontate, în perioada interbelică, prin restructurări, re poziționări și apariția unor noi forțe politice, care își asumau să activeze consonant cu forțele ce existau la nivel național. În context național, amintind autorităților române esența voinței lor, exprimată la 27 octombrie și 28 noiembrie 1918, și specificul Bucovinei, bucovinenii căutau să obțină împlinirea idealului național. Rezoluția Congresului General al Bucovinei, adoptată la 28 noiembrie 1918, consacra „unirea pe vecie” a Bucovinei cu România⁷⁶.

⁷⁵ Dana Vatamaniuc, *Minorități etnice în Bucovina interbelică. Discurs identitar, propagandă, iredentism*, Teză de doctorat – rezumat, p. 7, accesat online la 31 mai 2015.

⁷⁶ Telegrama trimisă Regelui Ferdinand, de către Iancu Flondor, la 28 noiembrie 1918, avea următorul mesaj:

„Majestății Sale Regelui Ferdinand I, Iași.

Congresul General al Bucovinei, care întrupează suprema putere a Țării, în numele Suveranității Naționale, a votat astăzi în unanimitate Unirea necondiționată și pentru vecie a Bucovinei, în hotarele ei istorice, cu Regatul României.

Mulțumind Proniei Cerești, că, după o lungă și dureroasă așteptare, ne-a învrednicit de a vedea ispășită nelegiuirea ce s-a săvârșit acum 144 de ani față de țara noastră și mândri că avem fericirea de a aclama pe Majestatea Voastră, Domn liberator și purtător de grijă al neamului nostru, rugăm să ne primiți sub sceptrul ocrotitor al Majestății Voastre și, reînnoind firul rupt cu silnicie înainte de un veac și jumătate, să reînnoiți strălucirea Coroanei lui Ștefan. Majestate, să trăiți mulți și

Împlinirea proiectului politic și național de unire a Bucovinei cu România nu a fost bine apreciat sau primit de o parte dintre ucraineni. Să notăm că speranțele multora dintre ucrainenii din Bucovina se corelau, în timp și spațiu, cu acțiunile bolșevicilor din Rusia și cu cele ale lui Cristian Rakovski, de cooperare ruso-maghiară pentru destructurarea României⁷⁷. Agitatorii bolșevici și naționaliștii ucraineni, împreună cu toți nemulțumiții de căderea Imperiului Austro-Ungar, au opus rezistență față de măsurile care erau luate de autoritățile române venite în Bucovina, criticându-le pentru că erau aplicate prea în pripă și că nu țineau seama de realitățile etno-demografice sau de tradițiile birocratice din provincie⁷⁸.

Evreii bucovineni, aflați în diaspora sau în taberele de refugiați din interiorul Imperiului Austro-Ungar, imediat după publicarea *Manifestului* împăratului Carol, au trecut la organizarea propriului consiliu național, format din sioniști, liberali și socialiști. Acest organism s-a pronunțat pentru recunoașterea deplină a drepturilor evreilor și a autodeterminării lor naționale. În *Manifestul* pe care l-au publicat cu această ocazie, cereau o „Adunare” aleasă dintre toți evreii de sex masculin și care erau majori. Aceasta urma să pregătească o constituție și „era responsabilă pentru relațiile cu celelalte națiuni majoritare, printre care poporul evreu trăiește”⁷⁹. De asemenea, solicitau „autoritate unică în problemele economice și naționale care aparțin minorității evreiești”. Adunarea trebuia să se preocupe de asigurarea egalității juridice și politice, „reprezentarea proporțională în afacerile naționale și comunale”, asigurarea drepturilor neamului evreiesc în statele din Europa de Est și a dreptului de imigrație către toate țările și, în special, în Palestina, extinderea așezărilor evreiești din Palestina etc. Documentul amintit era semnat de reprezentanții Partidului Evreiesc Provincial, Organizația Provincială Social-Democrată, Organizația Provincială a Sioniștilor și Organizația Provincială a Partidului Socialist Muncitoresc „Poale Zion”⁸⁰.

Întruniți la Cernăuți, la 22 octombrie 1918, reprezentanții organizațiilor politice care au semnat *Manifestul* nu au reușit organizarea unui Comitet Național Evreiesc. Atunci când regimentele austriece din Cernăuți au fost puse în stare de alertă, datorită agitațiilor ucrainenilor și în fața pericolului unor confruntări violente, evreii din Cernăuți au hotărât constituirea unor formații de autoapărare. Ofițerii evrei din Cernăuți, întruniți în casa lui Ferdinand Sternlieb, pe Str. Mikulicz, Nr. 5, au jurat solemn, cu mâna pe mezuză, că vor apăra viața evreilor din Cernăuți. Pentru punerea în practică a acestui plan, au acționat

fericiți ani! Președintele Congresului General al Bucovinei, Iancu Flondor”. Apud, Maria, Regina României, *op. cit.*, p. 414.

⁷⁷ Larry L. Watts, *Ferește-mă, Doamne, de prieteni. Războiul clandestin al Blocului Sovietic cu România*, București, Editura Rao, 2011, p. 76–80.

⁷⁸ O serie dintre argumentele vehiculate de adversarii unirii Bucovinei cu România se regăsesc în presa rusă sau bolșevică, din Cernăuții anilor 1917 sau 1918, și în documentele ulterioare ale Internaționalei Comuniste privitoare la România.

⁷⁹ Arie Leon Schmelzer, *op. cit.*, p. 67.

⁸⁰ *Ibidem*.

dr. Ferdinand Sternlieb, locotenentul Alexandru Rosenfeld (fiul rabinului-șef, dr. Josef Rosenfeld), locotenentul Benno Sternberg, prim-locotenentul Leon Schmelzer, locotenentul Moses Hochstadt, plutonierul Birnbaum și șeful casieriei Regimentului de Infanterie 41, Moritz Geiger. Acesta din urmă a obținut un ordin de rechiziție și, cu sprijinul altor ofițeri și subofițeri evrei din Cernăuți, au fost luate două vagoane cu arme și muniții, care au fost transferate către formațiunile evreiești de autoapărare din Cernăuți. La 31 octombrie 1918, atunci când a izbucnit revolta regimentelor din oraș, evreii au reușit să dezarmeze trupele predispuse la jaf și dezordine. De asemenea, la 15 noiembrie, când mii de ucraineni au intrat în orașul Cernăuți și au pus stăpânire pe principalele instituții, formațiunile de autoapărare evreiești au asigurat paza bunurilor și a cartierelor locuite de evrei, ulterior, ucrainenii retrăgându-se din oraș.

În urma acestor evenimente, comitetele naționale din Cernăuți au hotărât înființarea Gărzii Civile, care a rechiziționat sediul pompierilor din Cernăuți și a fost dotată cu mașini și motociclete. Cel care a condus Garda Civilă a fost locotenentul Leon Schmelzer. În aceste condiții, Garda Civilă a confiscat din oraș, în câteva săptămâni, 4 480 de puști, 18 mitraliere, 1 460 de pistoale și cantități mari de muniție și explozivi.

Pe 10 noiembrie 1918, s-a constituit Comitetul Național Evreiesc, compus din reprezentanții diferitelor curente politice ale evreilor bucovineni. Comitetul director al acestui organism era format din deputații evreilor în Dieta Bucovinei și în Parlamentul din Viena și din 51 de reprezentanți ai partidelor politice evreiești din Bucovina. În Comitetul Executiv au fost cuprinși, între alții: Moritz Oberlaender, Jacob Pistiner, Bertholt Friedman, Markus Kaswan, Meyer Ebner, Solomon Kassener, Markus Kraemer, Friedrich Billig, Bernhardt Fleminger, șef-rabinul Josef Rosenfeld și Benno Straucher (membru supleant). Comitetul Național Evreiesc s-a confruntat cu chestiuni dificile, legate de evenimentele din Bucovina, între acestea, folosirea forței împotriva evreilor și brutalizarea unora dintre aceștia, incendierea averilor evreilor în unele sate din Bucovina (Dorna Candreni, Poiana Stampei și Todirești⁸¹). Comitetul Național Evreiesc a fost preocupat de chestiunile privitoare la dreptul acestei comunități la autodeterminare, pentru apărarea drepturilor acesteia în conformitate cu principiile wilsoniene și reglementarea raporturilor cu grupurile etnice care revendicau teritoriul Bucovinei pentru propriul proiect politic național: românii și ucrainenii. La invitația lui Iancu Flondor de a participa la Congresul General al Bucovinei, din 28 noiembrie 1918, evreii au adoptat „o poziție neutră”, refuzând să participe, cu precizarea conform căreia „Congresul Național Evreiesc recunoaște unirea teritoriilor românești într-un singur stat și, în cadrul acestuia, a [respectării] principiilor autodeterminării, la care poporul român are dreptul. În lumina faptului că evreii din România nu se bucură de drepturi egale și că situația actuală nu pare să promită drepturile civile și politice

⁸¹ *Ibidem.*

egale evreilor din România, în condițiile legii, Congresul Național Evreiesc cere, pentru viitor, drepturi egale necondiționate”⁸². Documentul prezentat mai sus a fost adoptat la 27 noiembrie și semnat de Meyer Ebner, Jacob Pistiner și Bertholt Friedman. Istoriografia evreiască este de părere că atitudinea evreilor bucovineni, în contextul evenimentelor din octombrie–noiembrie 1918, era îndreptățită și, de aceea, a fost necesar apelul la mișcările evreiești din diferite țări. Așa s-a întâmplat la 15 decembrie 1918, când Congresul American Evreiesc a solicitat prin reprezentanții săi, care au participat la tratativele de la Paris, libertatea religioasă și politică pentru toate persoanele, indiferent de etnie, garanții internaționale pentru siguranța și drepturile evreilor din România ca minoritate națională.

La tratativele de pace de la Paris, o parte dintre adversarii sau scepticii unirii, între care unii erau reprezentanți ai unor grupuri etnice din Bucovina (evrei, ucraineni ș.a.), a căutat să slăbească poziția de negociere a României și să prezinte nefavorabil situația din provincie, pentru a obține condiții mai bune pentru proiectele lor politice și naționale, ulterior valorificate de extremismele naționale ce s-au manifestat în perioada interbelică. În acest context, nu putem să nu consemnăm și o anumită opacitate a autorităților românești față de unele cereri ale noilor cetățeni ai Regatului și tendința politicianilor români de a neglija specificul provinciei și de periferizare a acesteia, în raport cu centrul politico-administrativ – București. Așa se explică faptul că, prin anii '30 ai secolului trecut, în rândul românilor bucovineni erau evocate bunele rânduieli din vremea austrieilor.

Desfășurarea războiului pe teritoriul Bucovinei a provocat imense pagube materiale și a dus la numeroase pierderi de vieți omenești. Din păcate, nici până acum nu se știe care a fost tributul de vieți omenești, pe care Bucovina l-a plătit între anii 1914 și 1918. În același timp, desfășurarea războiului pe teritoriul Bucovinei a pus în evidență slăbiciunile administrației civile și militare austriece din provincie, fapt evidențiat de comportamentul brutal sau jignitor al unor funcționari, care îi tratau pe unii dintre cetățenii provinciei după apartenența etnică sau religioasă. Acest fapt, precum și aplicarea parțială sau pătinoasă a legislației, cu toate consecințele ce decurg de aici – numeroase procese de „trădare”, condamnările nedrepte, deportarea unor cetățeni ai Bucovinei în lagăre din interiorul imperiului, numeroasele rechiziționări de bunuri și produse etc. – au contribuit la erodarea încrederii „bunului supus austriac” și evidențierea curențelor birocrăției austriece (în timp de război, contemporanii găseau numeroase asemănări cu cea instituită de Imperiul Rus în teritoriile cucerite!). În același timp, comportamentul unor funcționari austrieci a pus la grea încercare cunoscuta toleranță și înțelegerea interetnică existente în provincie. Aceasta a contribuit la radicalizarea pozițiilor grupurilor etnice din Bucovina, care au acordat o atenție sporită proiectelor lor naționale, contribuind în acest fel la slăbirea imperiului, formarea statelor naționale sau întregirea celor existente, între care și România.

⁸² *Ibidem.*

Ulterior, mișcările extremiste au folosit, drept argumente, stările de lucruri din timpul Primului Război Mondial și de la începutul perioadei interbelice.

În condițiile dificultăților ivite în integrarea provinciilor unite cu Regatul României⁸³, între care și Bucovina, au apărut reacții nostalgice și resentimente, mai ales între cei care deplâneau căderea Imperiului Austro-Ungar. Astfel, tarele stăpânirii austriece au fost atenuate sau uitate de cei care trăiseră în Imperiul dualist. Chiar și apariția granițelor statelor naționale, în centrul și răsăritul Europei, era un bun prilej pentru a aminti de libertatea de mișcare între Cernăuți și Viena, ce existase până la 1918, împiedicată, după acest an, de numeroasele vămi.

⁸³ Proces pe care îl regăsim la toate statele formate sau întregite după 1918.

BUCOVINA ÎN UNIVERSUL TOPONIMIEI CENTRAL-EUROPENE¹

VASILE I. SCHIPOR

Die Bukowina im Raum der zentral-europäischen Toponymik

(Zusammenfassung)*

Die Studie *Die Bukowina im Raum der zentral-europäischen Toponymik* behandelt die erwähnte Problematik aus diakronischer Perspektive zum ersten Mal in unserer Fachliteratur und hat als Schwerpunkt den Raum der ehemaligen Bukowina und der rumänischen Welt. Der Verfasser präsentiert das Toponym mit allen seinen abgeleiteten und zusammengesetzten Formen, die in einem erweiterten geographischen Raum, über die Grenzen des gegenwärtigen Rumäniens hinaus bis in der karpathischen Ukraine, der Slowakei, in Tschechien, Polen und Deutschland zu treffen sind. Indem er die Toponymen als „Zeugen der Geschichte“ versteht, ist der Verfasser davon überzeugt, dass dieser Bereich eine gründlichere Erforschung verdient. Das reiche toponymische Material, das hauptsächlich in den älteren kartographischen Dokumenten enthalten ist, und die Erweiterung der Untersuchung auf Ruthenien, Ost- und Westgalizien und Kleinrussland könnten neue und interessante Begriffe und Informationen in der Zukunft bringen, die dazu beitragen könnten, die historischen Ereignisse besser zu verstehen und zu deuten.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Toponymik, Historiographie, Kanzleidokumente, kartographische Dokumente, Zeugen der Geschichte, abgeleitete und zusammengesetzte Formen, Varianten, urkundliche Erwähnung und Häufigkeit, Bedeutungen.

Termenul Bucovina este menționat, pentru prima dată, într-un document de cancelarie emis în 30 martie 1392, în care are valoare de apelativ. Dăm textul uricului păstrat de la Petru I Mușat, domn al Moldovei în perioada 1375–1391, considerat cel mai vechi document emis în Moldova, integral și nu fragmentar, așa cum a fost folosit de către diferiți cercetători până acum: „Marele singur stăpânitor, din mila lui Dumnezeu Domn, Io Roman voievod stăpânitor al Țării Moldovei, de

¹ Comunicare susținută în cadrul Simpozionului științific internațional „Bucovina. File de istorie”, ediția a XIII-a, secțiunea Istorie modernă și contemporană, organizat de Muzeul Bucovinei, Facultatea de Istorie și Geografie a Universității „Ștefan cel Mare” și Direcția pentru Cultură și Patrimoniu Național Suceava, Suceava, 23–25 noiembrie 2012.

* Traducerea: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

la munte până la mare. Am dat cu fiii mei, Alexandru și Bogdan, slugii noastre, Ionaș Viteazul, pentru credincioasă slujbă, trei sate pe Siret, uricul lui cu tot venitul în veac, și copiilor lui și nepoților lui și strănepoților lui cu tot dreptul. Numele satelor Ciordăceuți și Vladimirăuți și Bucurăuți. Iar hotarul lor: din jos de Măreșăuți, valul care este de-a latul câmpului până la Siret, apoi cealaltă parte a Siretului, la capătul de jos al poienii, o movilă și de acolo drept peste luncă la fântână o movilă și, de acolo, drept la *bucovina*, o movilă și, de acolo, pe marginea *bucovinei* în sus, până la hotarul Șerbescului la tei, o movilă, de acolo către topliță, aici o movilă, și, de acolo, către Siret, movila de mijloc și, de acolo, peste Siret, în sus, până la *bucovina cea mare*, pe unde iese drumul de la Dobrinăuți, la capătul câmpului și, de acolo, pe marginea *bucovinei*, pe deal, la vale, până la val. Acesta îi este tot hotarul locului. Iar la aceasta credința mea și credința fiilor mei, credința jupânului Iuga, credința jupânului Stetco cu frații lui, credința Bratului Netedul, credința lui Stanislav, credința panului Drăguș Viteazul, credința lui Stavrici, credința panului Vlad, a panului Ghidea, a panului Grozea, credința panului Costea, credința lui Oris, credința tuturor boierilor moldoveni. Iar pentru tăria acestuia și pentru pomenire, am poruncit să se atârne pecetea noastră cea mare, ca să nu fie clintit, acesta, niciodată în veac. S-a scris cartea în anul șase mii nouă sute deplin, luna martie în 30 zile, în cetatea noastră, a lui Roman voievod². Redactat în limba slavonă, documentul se păstrează la Arhivele Statului din București.

Apelativul *bucovina*, cu formele sale *bucovină*, *bucovinei*, *bucovina cea mare*, are în acest document, care nu privește spațiul Bucovinei istorice, sensul de „pădure de fag”, „făget”. În textul slavon, nu și în traducerea românească din *Documenta Romaniae Historica*, apelativul apare o dată scris cu inițială majusculă, Bucovina („la Bucovină”), ca un toponim.

Toponimul *Bucovina* pare a fi întrebuițat în epocă mai întâi de către slavi și, în special, de către polonezi. În tratatul de împărțire a Moldovei, încheiat între Ungaria și Polonia, în 1412, sunt menționați „codrii cei mari și mici, numiți *Bucovina*”, situați între Nistru și Prut: „*Silvae maiores et minores, Bucovina dictae*”³. Din timpul domniei lui Ștefan cel Mare există mai multe acte de cancelarie în care sunt menționate câteva bucovine („păduri de fag”, „făgete”) în ținuturile Roman, Cârlișău, Iași, Fălciu. Format de la tema slavă veche *buk-*, „fag”, apelativul *bucovina* este un vechi derivat slav, înregistrat de 25 de ori în documentele vechi românești, fapt ce „presupune că era cunoscut și de grămăticii

² Mihai Costăchescu, *Documentele moldovenești înainte de Ștefan cel Mare*, vol. I, Iași, 1931, p. 7–8; *Documenta Romaniae Historica. A. Moldova*, vol. I, București, Editura Academiei Române, 1975, p. 3.

³ Apud Mihai Iacobescu, *Din istoria Bucovinei*, Vol. I (1774–1862) – *De la administrația militară la autonomia provincială*, București, Editura Academiei Române, 1993, p. 114; Gheorghe C. Moldoveanu, *Bucovina: onomastică și istorie*, conferință susținută, sub patronajul Academiei Române, în ciclul „Limba română și relațiile ei cu istoria și cultura românilor”, București, Editura Academiei Române, 2002, p. 9.

din cancelaria Moldovei”, care-l foloseau în documentele scrise în limba slavonă⁴. Originea sa ucraineană, pe care o invocă unii cercetători astăzi, este discutabilă⁵, tot așa cum negarea coloraturii poloneze (și nu numai) ar trebui amendată⁶.

Într-o scrisoarea autografă, din 6 octombrie 1685, redactată în limba polonă, adresată lui Stanisław Szczuka, paharnicul coroanei polone, Miron Costin scrie între altele: „Stând aici, unde clemența măriei-sale regelui, domnul meu milostiv, m-a adăpostit cu copiii mei, la Daszow, am primit veste de la Sniatin că milostivirile-lor domnii hatmani au sosit cu oastea la satul denumit Boian, la o milă de *Bucovina* și la trei mile de Pereryta, dincolo de care a ajuns în câmp hanul cu ordiile, iar serascherul, după ce a pornit de la Țuțora, se afla cu trei popasuri în urma hanului. [...] Toate aceste locuri măria-sa regele le cunoaște foarte bine, precum și pădurile de fagi, acelea de dincolo de Zuceca, deoarece pe acolo a condus oastea împotriva lui Husein-pașa”⁷. Valoarea de toponim a termenului este limpede, dar argumentul invocat de către istoricul contemporan nu este, întru totul, convingător: „Această pădure era în ținutul care s-a numit în tot Evul Mediu Cernăuți și niciodată *Bucovina*”⁸.

În *Descriptio antiqui et hodierni status Moldaviae* (1714), Dimitrie Cantemir menționează toponimul *Bucovina* în capitolul VI, *De campis sylvisque Moldaviae*, din *Pars prima – Geographica*, având sensul de „pădure”, acesta amintind vag de evenimentul istoric petrecut în ziua de 26 octombrie 1497 și fiind folosit de către polonezi, în timp ce românii moldoveni – precizează Dimitrie Cantemir – folosesc toponimul *Dumbrăvile Roșii*: „Prae ceteris omnibus duo querceta Moldavis fuere celebrata, Cotnariense, et Kiegeczense. Cotnariensi, prope urbem eiusdem nominis, non natura, sed humana industria dedit originem. Campus erat amplissimus et ubique patens Stephani M. temporibus. In hoc cum Poloni magno cum exercitu castra metassent, adortus eos Stephanus M. profligavit, castris exutos in fugam vertit, plures caecidit, captivos eosque maxima ex parte nobiles plus quam XX milia coëgit. Pro his cum magnum lytrum Poloniae rex polliceretur, noluit assentire Stephanus, quod non pecuniam quaereret, sed tale sibi erigere cuperet trophaeum, quod ipsius posterioribus etiam seculis praedicaret victorias. Hunc in finem Polonis omnibus aratro iunctis totum illum campum, longum duobus, latum uno milliari, in quo commissum erat proelium, ligone subegit, praeparatisque hunc in finem glandibus consevit, quae iam in sylvas satis amplas et elegantes excreverunt. Moldavi eas hodie *Dumbrevile Roszii*, i. e. querceta rubra

⁴ Gheorghe C. Moldoveanu, *op. cit.*, p. 9.

⁵ *Ibidem*, p. 8.

⁶ Mihai Iacobescu, *op. cit.*, p. 113.

⁷ Confer Miron Costin, *Opere*, II, Ediție critică îngrijită de P. P. Panaitescu, București, Editura pentru Literatură, Seria „Scriitori români”, 1965, p. 138–139. Istoricul Mihai Iacobescu scrie însă despre „secretarul regelui Poloniei”, preluând greșelile și omisiunile Elenei Linz, care publică documentul, aflat la Archiw akt dawnych din Varșovia, împreună cu o altă scrisoare, în revista „Studii”, București, anul XI, nr. 5, 1958, p. 79–88. Vezi *op. cit.*, p. 114.

⁸ Mihai Iacobescu, *op. cit.*, p. 114.

vocant, quod Polonico sanguine fuerint rigati. Poloni vero easdem *Bucovina* dixerunt, nec sine lacrymis unquam illius loci faciunt mentionem”⁹. Dimitrie Cantemir înregistrează știrea referitoare la „Bucovina” din tradiția locală de la Cotnari, unde ar fi existat o Dumbravă Roșie.

Recensămintele populației Moldovei din anii 1772–1773 și 1774 nu consemnează toponimul Bucovina. Întâlnim aici numai toponimul *Bâcovăț*, cu

⁹ „Două păduri de stejari au fost vestite mai mult ca toate celelalte: a Cotnariilor și a Tigheciului. Cea de la Cotnari, aproape de târgul cu același nume, a fost creată nu de natură, ci de mâna omului. Pe vremea lui Ștefan cel Mare acolo era un câmp foarte mare care se întindea în toate părțile. Cum polonii cu o mare armată își făcuseră aici tabără, Ștefan cel Mare, atacându-i, i-a zdrobit, i-a pus pe fugă, luându-le tabăra, pe mulți i-a tăiat și a luat mai mult de douăzeci de mii de captivi, în cea mai mare parte nobili. În schimbul lor regele Poloniei a promis o mare sumă, dar Ștefan n-a vrut să primească, pentru că nu bani căuta el, ci voia să-și ridice un trofeu care să vestească și secolelor viitoare victoriile lui. În acest scop, punând pe toți polonii la jug, a arat întreg acel câmp, lung de două mile și lat de o milă, în care dăduse bătălia, și l-a semănat cu ghindă pe care o avea pregătită într-acest scop, din care s-au înălțat aceste păduri atât de mari și de frumoase. Moldovenii le zic astăzi *Dumbrăvile Roșii*, fiindcă au fost udate cu sânge polon. Polonii însă le-au numit *Bucovina* și niciodată nu amintesc despre ele fără să lăcrămeze”. Vezi Dimitrie Cantemir, *Descriptio antiqui et hodierni status Moldaviae... Descrierea Moldovei*, Traducere după originalul latin de Gh. Guțu, Introducere de Maria Holban, Comentariu istoric de N. Stoicescu, Studiu cartografic de Vintilă Mihăilescu, Indice de Ioana Constantinescu, Cu o notă asupra ediției de D. M. Pippidi, București, Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1973, p. 110, 111. La *Indice de nume*, este menționat aici toponimul *Bucovina* cu sensul „nume dat de poloni pădurii de stejar de la Cotnari”. Complementar pentru această problemă, vezi și wikisource.org/wiki/Descriptio_Moldaviae. Aici se află textul în limba latină, textul original al lucrării elaborate de principele cărturar enciclopedist român la solicitarea Academiei din Berlin, al cărei membru de onoare era. O tradiție locală valorifică, de altfel, și Grigore Ureche în letopisețul său: „Albriht craiul leșesc văzând atâta pradă și stricăciune ce i-au făcut Ștefan vodă în țara lui, nu vru să lase, ci de iznoavă strânsă oaste și întră în țară și începu a pradă și a strica țara până la târg la Botășani. Ștefan vodă, dacă prinse de veste, își strânse de sârg oștile și, cu cine avea cu ai săi, i-au ieșit înainte acei oști leșești și i-au dat război la târg la Botășani. Și cu vrerea lui Dumnezeu pierdură leșii războiul și fu izbânda la Ștefan vodă și multă oaste leșască au perit și pe mulți i-au prins în robie și multe cazne le făcîia moldovenii leșilor. Că au pus Ștefan vodă de au arat cu leșii pe o culme de deal la Botășani și au simănat ghindă și s-au făcut dumbravă mare, de este până astăzi copaci mari. Ci de această poveste nimica nu scrie cronicariul leșesc, iară la letopisețul nostru acest moldovenesc scrie de acest război al lui Ștefan vodă ce au avut cu leșii la Botășani, precum s-au pomenit mai sus”. Vezi Grigore Ureche, *Letopisețul Țării Moldovei*, Text stabilit de P. P. Panaitescu, Prefață și note de Gh. Pop, București, Editura Tineretului, Colecția „Lyceum”, 1967, p. 86. Și Ion Neculce valorifică tradiția locală, vorbind de mai multe „dumbrăvi pentru pomenire” în legenda a VIII-a din *O samă de cuvinte*, fără a menționa însă toponimul *Bucovina*: „Ștefan-vodă cel Bun și cu fiul său Bogdan-vodă de multe ori au avut războaie cu leșii. Și multe robii au făcut în Țara Leșască, cât au pus pe leși în plug de-au și arat cu dâșii, de au sămănat ghindă, de au făcut dumbrăvi pentru pomenire, ca să nu să mai acolisască de Moldova: Dumbrava Roșie la Botășeni și Dumbrava Roșie la Cotnari și Dumbrava Roșie mai gios de Roman. Și leșii încă nu tăgăduiesc, că scrie și în cronica, în letopisățul lor. Numai mă mier de Miron logofătul cum au acoperit acest lucru de nu l-au scris. Și așe vorbăsc oamenii, că, când au fost arând cu dâșii, cu leșii, i-au fost împungând cu strămurările, ca pre boi, să tragă. Iar ei să ruga să nu-i împungă, ce să-i bată cu biciușcile, iar când îi bătă cu biciușcile, ei să ruga să-i împungă”. Vezi Ion Neculce, *Letopisețul Țării Moldovei și O samă de cuvinte*, Ediție îngrijită, cu glosar, indice și o introducere de Iorgu Iordan, București, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, 1955, Seria „Clasicii români”, p. 109.

forma de genitiv, *Bâcovățului*, denumind un ocol în ținutul Orhei-Lăpușna¹⁰. La *Indice de nume*, autorii trec și formele *Bucovăț*, *Bucovățului*, fapt ce ilustrează un caz clasic de contaminare semantică. Numele ocolului, așa cum este trecut în aceste recensăminte, provine de la numele râului Bâc (Bîc), cu o lungime de 155 km, situat în partea centrală a Republicii Moldova (Basarabiei), afluent pe dreapta al Nistrului, pe valea căruia astăzi se află orașele Chișinău, Călărași, Strășeni, Bucovăț și Vatra. Numele acestui râu provine de la slavul *bîk*, unde are sensul „bou”, „buhai” (în lb. rusă *бык*, în ucr. *бик*), nu de la etimonul slav *buk*, cu sensul de „fag”. Potrivit unei legende locale, numele râului provine de la boul unui om de aici, care s-ar fi înecat, în vremuri imemorabile, în lacrimile unei fete de uriaș¹¹.

În lucrarea sa, *Beschreibung des Bukowiner Districts* [Descrierea districtului Bucovinean], definitivată în 15 septembrie 1775, generalul Gabriel Splény von Mihálydy utilizează frecvent toponimul *Bucovina*, pentru a denumi partea de nord-vest a Principatului Moldovei proaspăt achiziționată de Casa de Habsburg și devenită un „district”: „Acest district, compus din părțile mai sus-amintite ale Principatului Moldova și acum cunoscut sub numele Bucovina, măsoară după o linie mergând de la miazănoapte la miazăzi, și anume de la vărsarea pârâului Podhorje în Nistru până la Baia 18 mile și de aici până la granița cu Transilvania (dacă această distanță n-ar trebui sosotită ca făcând parte din lățimea districtului) 13 mile, deci în total 31 de mile și, după linii perpendiculare pe Pocuția, pe Maramureș și pe Transilvania, are lățimile diferite de 5, 7, 9 și 12 mile”¹². Pe lângă acesta, tot aici mai apare un toponim, oarecum neclar, insuficient evoluat din stadiul de apelativ: *Codrul bucovinean* („Bukowiner Wald”), în „descrierea specială” a graniței „recent ocupatului district”: „Granița nouă începe în fața vărsării pârâului Podhorje în Nistru și se îndreaptă de aici fără marcări naturale deosebite peste mici dealuri și văi până la vârful pleșuv al muntelui de deasupra satului Rocșani, o porțiune care va trebui asigurată cu timpul cu un șant și, în vederea apropiatei fortărețe Hotin, cu mai multe fortificații. De la vârful muntelui de deasupra satului Rocșani, granița parcurge pe cât posibil linia culmilor așa-numitului *Codru bucovinean* până în regiunea satului Colincăuți și până la izvorul de acolo al pârâului Rachitna”¹³. Și un alt context de aici, ilustrează sensul toponimului: „Munții înalți ca și câmpia sunt acoperiți deci adeseori cu păduri; numai regiunea dintre Prut și Nistru trebuie exceptată, unde pe o arie de 16 mile

¹⁰ Vezi P. G. Dimitriev, P. V. Sovetov (editori), *Moldova în epoca feudalismului. Recensămintele populației Moldovei din anii 1772–1773 și 1774*, Ediție, cuvânt introductiv și comentarii de P.G. Dimitriev, Volumul VII, Partea a 2-a, Chișinău, Editura „Știința”, 1975, p. 428.

¹¹ Conf. ro.wikipedia.org/wiki/Râul_Bîc – accesare online, 2 iulie 2012.

¹² Confer *Bucovina în primele descrieri geografice, istorice, economice și demografice*, Ediție bilingvă îngrijită, cu introduceri, postfețe, note și comentarii de acad. Radu Grigorovici; Prefață de D. Vatamaniuc, București, Editura Academiei Române, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (2), 1998, p. 32, 33.

¹³ *Ibidem*, p. 36, 37. Trimiterile noastre se fac atât la textul german, cât și la cel românesc al ediției din 2008.

pătrate nu există lemn aproape deloc, în afară de și mai sus numitul Codru al Bucovinei”¹⁴. În nota 4 la acest memoriu al generalului Gabriel Splény von Mihálydy, academicianul Radu Grigorovici, editorul său din anul 1998, face trimitere la sensul toponimului în izvoarele poloneze: „Izvoarele istorice poloneze numesc «Codrul Bucovinei» când întregul lanț al înălțimilor Carpaților Orientali acoperite cu păduri de fag, care se întind din Transilvania până la Nistru, când numai cele dintre Prut și Nistru. Splény a urmat evident concepția din urmă, poate și fiindcă pe harta întocmită de maiorul Mieg numai lanțul de înălțimi dintre Prevorodoc pe Nistru și Jucica pe Prut poartă această denumire”¹⁵.

În *Tabelul localităților din Bucovina*, „district imperial regal”, întocmit din ordinul generalului Gabriel Splény von Mihálydy, în 1775, dar publicat pentru prima oară abia în 1893, nu există un toponim Bucovina în rândul celor 290 de localități, cu 62 de atenanțe consemnate aici¹⁶. În *Descrierea Bucovinei, Extrait de l'ouvrage de M. le général de Splény et d'un rapport de M. de Jenisch* [Extras din lucrarea dlui general baron de Splény și dintr-un raport al dlui M. de Jenisch], redactat în limba franceză și publicat la Leipzig, în 1790, toponimul Bucovina are, în primul rând, „sensul de teritoriu al Moldovei”, revenit în 1775 Casei de Austria: „Porțiunea din Moldova care a revenit statelor Casei de Austria sub denumirea generală de Bucovina, formează o lizieră care se învecinează cu frontierele Transilvaniei și a cărei arie este evaluată la 194 de mile pătrate germane de către generalul de Splény și la 180 de dl de Jenisch”¹⁷. În nota 5 la descrierea sa, M. de Jenisch explică sensul toponimului *Bucovina*: „Numele de Bucovina este de fapt destinat unei păduri situate în acest teritoriu și s-a extins în prezent la toată porțiunea austriacă a Moldovei. Cantemir povestește despre originea acestui nume una din acele anecdote prin care vanității oricărei națiuni îi place să se glorifice în dauna vecinilor săi. Principele Ștefan cel Mare, spune el, după ce a câștigat o mare victorie asupra polonezilor și a făcut peste 20 000 de prizonieri ai acestei națiuni, în cea mai mare parte nobili, a refuzat orice răscumpărare și și-a propus să eternizeze amintirea acestei victorii a sale și a rușinii lor; i-a înhămat deci pe toți la pluguri și i-a pus să are câmpul de bătaie larg de o leghe și lung de două; apoi a pus să se semene ghindă, care a dat naștere unei păduri întinse. În amintirea cestei origini,

¹⁴ *Ibidem*, p. 32, 33, 34, 35.

¹⁵ *Ibidem*, p. 207.

¹⁶ *Ibidem*, p. 236–272. Nici în lucrarea dr. Daniel Werenka, *Topographie der Bukowina zur Zeit ihrer Erwerbung durch Oesterreich (1774–1785)*. Nach Acten aus folgenden Archiven: K.u.K. Kriegministerium, dessen Kartenarchiv, K.u.K. Ministerium für Cultus und Unterricht, Czernowitz, 1895, 272 S. + 1 Karte, nu există un toponim Bucovina în rândul localităților consemnate, lucrare ce ilustrează situația populației pentru perioada 1774–1784, valorificând vechi documente moldovenești, documentele recensămintelor din 1774, recensămintele austriece din 28 octombrie 1776, Consignațiunile din 10 august 1777, efectuate sub coordonarea lui Splény ș. a. Aici, toponimul Bukowina (Bucovina) este menționat de nouă ori, însă de fiecare dată cu sensul de „district”, unitate administrativ-teritorială, ținut.

¹⁷ *Ibidem*, p. 282, 283.

moldovenii o numesc *Dumbrava Roșie* sau *Pădurea stejarilor roșii*, iar polonezii îi spun *Bucovina* și nu vorbesc de ea decât vărsând lacrimi”¹⁸.

Și în *Descrierea Bucovinei și a stării ei lăuntrice*, memoriul lui Vasile Balș, din 1780, toponimul Bucovina este frecvent folosit și are același sens ca la Splény: „district”, „district imperial regal”, fostă parte a Principatului Moldova. Nu este lipsit de importanță să mai adăugăm faptul că toponimul Bucovina apare folosit frecvent, cu același sens, și în altă descriere cunoscută: *Kurzgefaßte Bemerkungen über die Bukowina* [Scurte observații asupra Bucovinei], descriere întocmită de Ioan Budai-Deleanu, în 1813¹⁹.

Un călător străin, medicul francez Balthasar Hacquet (1740–1815), este autorul unor populare *Descrieri de călătorie prin Carpați*, întreprinse în perioada 1788–1809. Într-un prim volum, *Neueste physikalisch-politische Reisen in den Jahren 1788 und 1789 durch die Dacischen und Sarmatischen oder Nördlichen Karpathen* [Recentele călătorii fizico-politice ale lui Hacquet în anii 1788 și 1789 prin Carpații Dacici și Sarmatici sau Carpații Nordici], Partea întâi, publicate la Nürnberg, în 1790, el folosește toponimul Bucovina cu sensul de „regiune”, „provincie”, „parte (unitate) administrativ-teritorială”.

Pentru acest explorator, „prieten al neamului nostru”, potrivit aprecierii academicianului Radu Grigorovici, Bucovina este „Moldova imperială”: „[Cernăuți], această capitală a Bucovinei este așezată în imediata apropiere a râului Prut, pe malul înalt dinspre sud”²⁰; „[La Humor], de pe înălțimile acestui munte am avut la apusul soarelui o vedere splendidă asupra șesului Bucovinei”²¹. În alte câteva contexte, toponimul Bucovina are sensul „Țara de Sus a Moldovei”: „Dacă te îndrepti de la acest munte [Sulița-Lucina] către nord, spre Cernagora, unde izvorăște Ceremușul Negru, ajungi din nou la o graniță triplă și anume a Moldovei de Sus sau Bucovina, Maramureș sau Ungaria și Galiția sau Pocuția”²²; „[Ceremuș], râul foarte iute, a cărui trecere este adeseori primejdioasă, formează granița dintre Moldova de Sus sau Bucovina și Pocuția”²³.

¹⁸ *Ibidem*, p. 312, 313, 314, 315. Trimiterile noastre se fac atât la textul francez, cât și la cel românesc al ediției din 2008.

¹⁹ Textul descrierii lui Ioan Budai-Deleanu, în traducerea lui George Bogdan-Duică, din 1894, în ediția din 1998, îngrijită de academicianul Radu Grigorovici, cu text bilingv german-român, cu note și comentarii, p. 373–433.

²⁰ [Balthasar Hacquet], *Bucovina în prima descriere fizico-politică. Călătorie în Carpații Dacici (1788–1789)*, Ediție bilingvă îngrijită, cu introduceri, postfețe, note și comentarii de acad. Radu Grigorovici; Prefață de D. Vatamaniuc, Rădăuți, Editura „Septentrion”, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (7), 2002, p. 30–31.

²¹ *Ibidem*, p. 52–53.

²² *Ibidem*, p. 96–97.

²³ *Ibidem*, p. 100–101.

Potrivit taxonomiei stabilite de academicianul Iorgu Iordan, toponimul Bucovina din toate cazurile de mai sus, face parte din categoria numelor topografice²⁴.

În spațiul românesc, toponimul Bucovina²⁵ cunoaște o răspândire mai ales în partea de nord-vest a Moldovei istorice. În afara acestui spațiu geografic al oicumenei românești, Iorgu Iordan consemnează doar un singur toponim Bucovina, în ținutul Huși²⁶.

În lucrarea *Tezaurul toponimic al României. Moldova*, sunt menționate doar trei toponime derivate de la Bucovina: *Bucovățul*, fost sat în partea de nord a satului Păltinoasa, din județul Suceava; sat în comuna Pârteștii de Jos, menționat într-un document din 1896, sat înglobat în localitatea Capul Codrului (1898), unde mai apare în 1907 și 1908; sat înglobat în satul Păltinoasa (1919, 1931, 1939, 1954, 1959), menționat în 1900 cu numele de *Bukowetz*; *Bucovinenii*, fost sat pe teritoriul satului Ionășeni, județul Botoșani (din 1950, regiunea Suceava); sat în comuna Vârful Câmpului (1926, 1929, 1932, 1939, 1943, 1952, 1954, 1956, 1968);

²⁴ Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, București, Editura Academiei Republicii Populare Române, 1963, p. 17. Iată clasificarea toponimelor stabilită în această lucrare fundamentală: „În ce privește modul cum au luat naștere toponimicele românești, putem constata mai multe grupe: 1) nume care descriu poziția, aspectul sau vreo altă particularitate a locului; 2) nume care au ca punct de plecare diverse fapte din viața socială a poporului nostru; 3) nume care păstrează amintiri despre evenimente și întâmplări din trecut; 4) nume care trădează o anumită atitudine sau trăsătură psihică a celor ce le-au dat. Vom avea, prin urmare, patru capitole, după cele patru categorii de toponimice la care se referă: 1) topografice; 2) sociale; 3) istorice; 4) psihologice” (p. 17).

²⁵ Ca apelativ, termenul *bucovina* este rareori înregistrat în lucrările noastre lexicografice. *Dicționarul explicativ al limbii române*, Ediția a II-a, București, Editura Univers Enciclopedic, 1996, nu-l menționează. Aici sunt înregistrate doar formele *bucovinean*, *-ă*; *bucovineni*, *-e*; *bucovineancă*, *bucovince* (p. 116). Nu-l înregistrează nici Alexandru Ciorănescu în *Dicționarul etimologic al limbii române*, Ediție îngrijită și traducere din limba spaniolă de Tudora Șandru-Mehedinți și Magdalena Popescu-Marin, București, Editura Saeculum I. O., 2002. Citându-l pe August Scriban (1872–1950), autorul lucrării *Dicționarul limbii românești (Etimologii, înțelesuri, exemple, citațiuni, arhaisme, neologisme, provincialisme)*, Iași, Editura „Presa Bună”, 1939, *Dex online* precizează: *bucovină*, f. pl *-e*, vsl. *Bukovina*. Făget” (dexonline.ro/definitie/Bucovina-). În schimb, ca toponim, *Bucovina* este înregistrat și explicat, uneori în articole ample, mai ales de către dicționarele enciclopedice. Prezintă interes pentru tema în discuție felul cum explică unele dintre acestea toponimul: „Bucovina. Ținutul Moldovei de Nord. Nume întâlnit de la finele sec. 14, însemnând «pădure de fag»” (Lucian Predescu, *Enciclopedia României „Cugetarea”. Material românesc. Oameni și înfăptuiri*, Ediție anastatică, București, Editura „Saeculum I.O” – Editura „Vestala”, 1999, p. 133 (retipărirea ediției din 1940); „Bucovina, provincie istorică românească, parte integrantă a Moldovei”, numele ei „provine de la apelativul slavon care înseamnă «pădure de fagi»” (*Dicționar enciclopedic*, vol. I (A–C), București, Editura Enciclopedică, 1993, p. 273–274); „Bucovina, prov. istorică românească, parte integrantă a Moldovei, situată în NE Carpaților Orientali, locuită în antic. de geto-daci. Denumirea de *B.* provine de la apelativul slavon «pădure de fagi»...” (Vezi pentru aceasta *Dex online*, dexonline.ro/definitie/Bucovina-).

²⁶ Iorgu Iordan, *op. cit.*, p. 66.

Bucovinești, fost sat în partea de nord-vest a satului Argel, județul/regiunea Suceava (1956, 1965, 1968)²⁷.

În lucrarea sa *Toponimia minoră a Bucovinei*, Nicolai Grămadă (1892–1961) realizează „cel mai bogat inventar de până la 1945 al toponimelor bucovinene”²⁸. Aici el consemnează toponimul și formele sale derivate (Bucovăț, Bucovinca, Bucovenca, Bucoveica, Bucovata, Bucovinești, Bucovenista) de pe teritoriul Bucovinei istorice, denumind cătune, părți de sate și de hotar, munți, dealuri, păduri, poieni, țarini, islazuri, fânațe, pâraie, fântâni, drumuri: *Bucovina*, țarină și pădure, situată în hotarul satului Cuciuru Mare, la 1783; *Bucovina*, pădure, în hotarul satului Verbăuți (1783) și în hotarul satului Cosmin (1785); *Bucovina*, pârâu aflat la hotarul localității Mareniceni, cătun al Putilei (1787); *Bucovina*, cătun și părți de hotar în Gura Putilei; *Bucovina*, pădure în hotarul satului Dihtineț (1801); *Bucovina*, pădure în hotarul satului Slobozia Comareștilor (1822); *Bucovina*, poiană, pădure și deal în hotarul satului Ostra (secolele XIX–XX), *Bucovina*, parte de hotar la Molodia (1785); *Sub Bucovină*, parte de hotar și poiană în localitatea Voloca pe Ceremuș (1788); *Bucov*, munte la Banila Moldovenească (1756) și la Lucavăț (1785); *Bucova*, cătun la Dracineț (1939); *Bucovata*, loc la Lențești, pe malul drept al Prutului (1660 și 1759), țarină la Lențeștii de Jos (1939); *Bucovăț*, munte la Dihtineț (sec. XIX); *Drumul Bucovățului*, Păltinoasa (1939); *Pârâul Bucovăț*, Mănăstirea Humorului (1699)²⁹; *Obârșia Bucovățului*, deal, Mănăstirea Humorului și Gura Humorului (1783); *Bucovița*, laz în hotarul satului Putila (1785); *Bukovinka*, nume de loc în Clocucica de Jos și Horecea, lângă Cernăuți (1783); *Bucovinca*, pădure în Stebne și în Torăceni (secolul al XIX-lea), nume de pădure, cătun și fântână în Șipotele Sucevei, cătun și fântână la Dracineț (1939); *Bucovenca*, fântână și țarină în hotarul satului Dracineț (secolul al XIX-lea), țarină în hotarul satului Sălășeni (secolul al XIX-lea); *Bucoveica*, țarină pe raza satului Izvoarele Sucevei (1939); *Bucovinești*, pârâu în satul Șipote pe Siret (1785), nume de pârâu și deal în Seletin (1939), pârâu în hotarul satului Berhomet pe Siret (1785), poiană în Brodina (1922), poiană în hotarul satului Ciumârna (secolul al XIX-lea), un fânaț și un munte în hotarul satului Rușii Moldoviței (1939), o poiană în hotarul satului Vatra Moldoviței (1939); *Bucovenista*, pădure în apropierea satului Rușii Moldoviței (1785)³⁰.

Pentru felul cum au fost traduse unele toponime la întocmirea hărților de către militarii austrieci, dăm un exemplu grăitor: *Bukowina Kostinska* (Pădurea lui Costin, Pădurea de fagi a lui Costin), la Costești, pe Valea Ceremușului (1783)³¹.

²⁷ Dragoș Moldovan (coordinator), *op. cit.*, Partea I, 1991, p. 160.

²⁸ Gheorghe C. Moldoveanu, *op. cit.*, p. 8.

²⁹ Pârâul Bucovăț, afluent pe stânga al râului Moldova, la Păltinoasa, lângă Gura Humorului. Tot aici, astăzi, un toponim nou: Balastiera Bucovăț, exploatare de balast.

³⁰ Ion Popescu-Sireteanu, *Nicolai Grămadă și toponimia minoră a Bucovinei*, în volumul Nicolai Grămadă, *op. cit.*, p. 21–22.

³¹ Vezi la Nicolai Grămadă, *op. cit.*, p. 240.

Echivalentul german al toponimului Bucovina este consemnat în lucrarea lui Nicolai Grămadă cu formele: *Buchenhein*, numele mai nou al localității Poiana Micului, cum apare în inscripția peceții (Gemeinde Buchenheim), *Buchenhain*, varianta pentru numele aceleiași localități, *Buchenwald*, pădure, Gura Humorului (Wickenhauser, în traducerea unei hotarnici din 1491). Din această categorie semantică face parte și toponimul *Buchenthal*, „Valea Fagilor”, predicatul nobiliar de la titlul de cavaler, pe care îl primește la începutul secolului al XIX-lea familia Dobrowolski din Bucovina, înrudită cu familia Flondor, toponim care intră în structura unui nume propriu compus și trece, astfel, în altă ramură a onomasticii, antroponimia³².

Ion Popescu-Sireteanu, editorul lucrării menționate mai sus, precizează că aceste toponimice „coboară de la nord spre sud, răbindu-se treptat și apoi dispărând”³³. „Dacă urmărim toponimice derivate de la *fag* – adaugă lingvistul ieșean, originar din Bucovina –, constatăm că și acestea coboară de la nord la sud, dar răspândirea lor în sud este foarte mare comparativ cu partea de nord a Bucovinei, unde aproape că nu apar, fiind înlocuite”³⁴. Exemplele invocate aici de către Ion Popescu-Sireteanu sunt, între altele: *Dealul Fagilor*, țarină în Broscăuții Noi (1939), *Făgețel*, țarină în Cupca (secolul al XIX-lea), *Dealul Făgețel*, *Pârâul Făgețel* (1783), *Câmpul Făgețelu* (1786) și țarina *Faghițel* (1939) în hotarul satului Bădeuți; *Făgețel*, deal și țarină în Milișăuți (1939), *Făgețel*, nume topic în braniștea Mănăstirii Putna (1782), *Vadul Făgulețului*, în hotarul satului Berchișești (1473), *Pădurea Fagului*, la Solca (1955), *Făgețel Popii*, nume topic în hotarul satului Mănăstirea Humorului (1939), *Preluca Făgețului*, Slătioara (1784), *Prislopul cu Fagi*, Câmpulung Moldovenesc (1778), *Făgețelul Mic*, Poiana Stampei (secolul al XIX-lea), *Țarina Fagului*, țarină, Poiana Micului (1839)³⁵.

³² Constantin cavaler de Buchenthal (1842, Dobronăuți – 1903, Dobronăuți), își face studiile la Cernăuți, și Tarnopol, pe care le continuă apoi la Institutul Terezianum din Viena și la Graz, unde urmează dreptul. La Conservatorul din Viena face studii muzicale, fiind îndrumat de profesorul Iosif Dax. Constantin cavaler de Buchenthal compune mai multe opere muzicale pentru pian, între care: *Resunete din Bucovina*, *Horă*, *Marș românesc*, *Patru hore*, *Două hore*, *Hora lui Goian*, *Hora Seracin*, *Sunete din Carpați*, *Polca Emila*, *Vals Amaryllis*, *Suferința*, *Erinnerung an Berhomet*, vals (op 8), *Waldmeister*, vals (op 9), *Călușorul*, dans popular (op 10), *Hora Elisavetei* (op 12), *Hora junimei* (op 14), *Hora Junimei române vieneze* (op 23), *Valurile Dornei*, horă. Vezi Lucian Predescu, *op. cit.*, p. 133; Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I, Iași–Suceava, Editura Princeps–Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 2004, p. 161.

³³ *Ibidem*, p. 22.

³⁴ *Ibidem*, p. 23.

³⁵ *Ibidem*, p. 23–24, 562, *passim*. Observația cercetătorului referitoare la explicarea termenului „bucovină” trebuie reținută: „Merită să fie studiat și un alt aspect, care ar putea contribui la explicarea introducerii termenului *bucovină*, în locul celui de *făgețel*, cu derivatele sale predominând în sudul Bucovinei. Stăpânirea austriacă înființează în Bucovina, încă în 1793, ateliere de sticlărie („hutele”) care se deplasează în activitatea lor de la nord spre sud, pe măsură ce epuizează pădurile de fag, cu lemnul cărora topeșc amestecurile pentru producerea sticlei. Ultimul stabiliment de această natură, instalat în Voivodeasa, lângă Rădăuți, își sistează activitatea în 1888. Astfel se salvează și pădurile de fag din sudul Bucovinei” (p. 24).

„Dar aria de răspândire a acestor toponime – scrie lingvistul Gheorghe C. Moldoveanu – nu corespunde cu spațiul bucovinean în totalitatea lui, ci formează un teritoriu restrâns, o insulă alungită, care începe din fostul district Vijnița, situat în treimea nordică a Bucovinei, și se întinde până la Gura Humorului”³⁶. Complementar și cu trimitere mai ales la originea toponimului Bucovina, (re)aducem în discuție și observația lui Iorgu G. Toma (1871–1935): „Țara noastră nu s-a numit totdeauna așa, cum se numește ea azi. Pe vremea când se ținea de Principatul Moldovii, se numea Arboroasa. Încă pe vremea ace[e]a se obișnuise populațiunea ruteană din părțile învecinate ale Galiției a-i zice coastei muntoase, acoperită cu întinse păduri de fag, dintre Vijnița și Ceremuș, Bucovina, ce[e]a ce însamnă «pădure de fag» și această numire slavă a fost adoptată, după încorporare, pentru tot teritoriul Moldovii ocupat de Austria prin generalul Gabriel baron Splény la 1 octo[m]br[i]e 1774, un veșnic memento pentru noi, că slavul, care ni-a împrumutat, nepoftit, numele, ni va lua mai târziu, cu sila, drept dobândă, țara”³⁷. Și aprecierea istoricului Ion I. Nistor merită a fi reținută, ea făcând parte dintr-o descriere antologică a provinciei: „Țara de Sus a Moldovei, străjuită de codrii ei de fag – *bucovine* – silvae faginales – contra invaziilor din Polonia, în care răsună peste veacuri vuietul de la bătălia din pădurea Șipenițului și din Codrul Cosminului, este partea cea mai bine cultivată a statului moldovenesc care își găsisse leagănul pe aceste frumoase și binecuvântate meleaguri. [...] Bucovina constituie un adevărat sobor de mănăstiri, ce se grămădesc una lângă alta, venind fiecare din câte o domnie glorioasă sau cucernică, cântând la fiecare slujbă, la fiecare sărbătoare din clopotele turnate cu veacuri în urmă, ca o pomenire, pentru străbunul ce a înălțat zidurile, pentru părinții, rudele și tovarășii de arme și de județ, pentru neamul, marele neam nenorocit, întru mărirea căruia a scânteiat sabia sau s-a înălțat rugăciunea acestor strămoși”³⁸.

După lucrarea lui Nicolai Grămadă *Toponimia minoră a Bucovinei*, frecvența toponimului Bucovina și a derivatelor sale în spațiul provinciei noastre este, de asemenea, interesantă: Bucov (inclusiv formele flexionare de genitiv): 18; Bucovina (inclusiv formele flexionare de genitiv): 109; Bucova: 6; Bucovăț: 30; Bucovița: 1; Bucovata: 8; Bucoveciorul: 2; Bucoveica: 2; Bucovinca: 9; Bucovenca: 4; Bucovenește: 2; Bucoviasta: 1; Bucovinesta: 1; Bucovinești: 2; Bucovinești: 8. Pentru echivalentul german al toponimului statistica este următoarea: Buchenheim – 2, Buchenhain – 1, Buchenwalde – 1.

³⁶ Gheorghe C. Moldoveanu, *op. cit.*, p. 8.

³⁷ Iorgu G. Toma, *Școala Română, societate culturală în Suceavă*. Monografie ilustrată, scoasă din incidentul jubileului de 25 de ani al Societății, Suceava, Editura și tipografia Societății „Școala Română”, 1908, p. 7.

³⁸ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, Ediție și studiu bio-bibliografic de Stelian Neagoe, București, Editura Humanitas, Colecția „Historia magistra vitae”, 1991, p. 7–8.

Toponimul *Bucovina* nu este atestat în spațiul românesc dincolo de hotarele provinciei istorice cu acest nume. Câteva derivate se găsesc însă răspândite aici pe un areal mai larg.

Bucov este denumirea unei localități și a unei comune din județul Prahova, cu 10 500 de locuitori. În Evul Mediu a fost târg și scaun (reședință) a(l) județului Secueni (până la 1848). În apropierea acestei târg, la 20 octombrie 1600, oștile lui Zamoiski și Simion Movilă îl înving pe Mihai Viteazul³⁹. Tot în Prahova, termenul intră în denumirea unui loc: Parcul Bucov (Grădina Botanică Bucov). *Bucov-Adunați* este o comună rurală, inclusă, în prima parte a secolului al XX-lea, în plasa Slăvești, din partea de nord a județului Teleorman. Are în componență și un sat, *Bucov*. Satul Bucov de aici, numit și *Bucovu*, *Bucovu-Adunați*, apare în documente abia după 1750. În 1855 satul Bucov apare pe o hartă militară austriacă. În 1870 are un număr de 510 familii, cu 1 543 de suflete. După 1944, satul este inclus în comuna Râca din județul Argeș. Are 271 de locuitori în 1966, iar în 1970 numără 740 de locuitori. În preajma satului Bucov se află pârâul Bucov, afluent al Teleormanului, și Valea Bucovului. Interesant este faptul că un loc din împrejurimile sale poartă numele *La Fagi*⁴⁰.

În Muntenia și Basarabia, toponimul este cunoscut și ca nume de familie (pseudonim)⁴¹.

³⁹ Lucian Predescu, *op. cit.*, p. 33.

⁴⁰ *Minerva. Enciclopedie română*, Cluj, Editura Comitetului de redacție al enciclopediei „Minerva”, 1929, p. 231; Ion Ionescu, *O localitate în Câmpia Găvanu-Burdea: Râca*, studiu monografic istorico-socio-lingvistic, Râca, f. ed., 2003, p. 40–43.

⁴¹ Radu Bucov, unul dintre pseudonimele lui Mihail Dragomirescu (1868, Plătărești-Călărași – 1942, București), profesor universitar, estetician și critic literar român. Studii la Gimnaziul „Gheorghe Lazăr” și la Liceul „Sf. Sava” din București. Licențiat al Facultății de Litere și Filosofie a Universității din București (1892). Student al lui Titu Maiorescu, participă la întemeierea Ligii culturale (1890). Redactor la „Convorbiri literare” (1895–1906). Carieră universitară la Universitatea din București, în perioada (1895–1938), unde înființează Institutul de Literatură (1922). Membru al Academiei Române (1928). Debut în „Convorbiri literare cu un poem în proză” (1893). Fondator al unor reviste proprii: „Convorbiri” (1907), „Convorbiri critice” (1908–1910), „Falanga” (1910, 1926–1929). Continuându-l pe Titu Maiorescu pe linia autonomismului estetic, Mihail Dragomirescu este creatorul, la noi, al primului sistem estetic încheat și original. Într-o perioadă de criză a determinismului și istorismului epocii, el pledează pentru opera literară ca un tot organic și pentru „metoda științifică de cercetare” a acesteia. Cu estetica integrală, Mihail Dragomirescu aduce o contribuție decisivă la specificarea obiectului estetic, ridicând, împreună cu Paul Zarifopol, junimismul maiorescian la cea mai înaltă cotă a autonomismului estetic. Autor al volumelor: *Critica „științifică” și Eminescu* (1895), *Teoria elementară a poeziei* (1902 (ediția a II-a, revăzută și completată în 1927); *Critica dramatică* (1904); *Dramaturgia română* (1905); *Teoria poeziei cu aplicare la literatura română* (1906, cu o ediție refăcută în 1927); *De la misticism la raționalism* (1924); *Știința literaturii* (1926); *Vademecum la cursul de estetică literară și literatura română*, ediția a II-a (1927); *Critica*, I–II (1927–1928); *La Science de la Litterature*, I–IV (Paris, 1928–1938); *Dialoguri filosofice. Integralismul* (1929); *Sămănătorism, poporanism, criticism* (1934) (Confer Constantin Ciopraga, *Mihail Dragomirescu*, în Eugen Simion (coord. gen.), *Dicționarul general al literaturii române*, vol. II (C–D), București, Editura „Univers Enciclopedic”, 2004, p. 735–738). Emilian Bucov (1909, Chilia Nouă – 1984, Chișinău), poet, prozator, dramaturg și traducător român.

În spațiul românesc, toponimul *Bucova* este mai rar întâlnit. În județul Caraș-Severin, denumește o localitate aflată în componența comunei Băuțar. Satul este așezat într-o zonă pitorească, între păduri și poieni, în apropierea Porților de Fier ale Transilvaniei, la 7 km de stația de cale ferată Bouțari. Menționat documentar pentru prima dată în 1459, are 1 100 de locuitori, la recensământul din 1992, aceștia fiind români de confesiune greco-catolică. Tot aici sunt răspândite alte câteva toponime de interes pentru noi: *Bucovița*, afluent pe stânga al Bistrei, Valea Bucovei, Pădurea Bucova și posesorul Bucova. În județul Ilfov, *Bucoveni* este o comună rurală, reședință a plasei Buftea-Bucoveni, cu 3 704 locuitori în preajma anului 1929⁴². *Bucoveni-Buftea*, satul din componența acestei comune, s-a numit în trecut Flămânzeni. Astăzi este cartier al orașului Buftea.

Mai frecvent este toponimul *Bucovăț*. Bucovăț este numele unui oraș din raionul Strășeni, situat în centrul Republicii Moldova, pe malul râului Bâc, la 26 km nord de Chișinău. Atestat documentar, pentru prima dată, într-un document din 25 aprilie 1420. Aici și alte două toponime: râul Bucovăț, Valea Bucovățului⁴³. Bucovăț este sat și comună în județul Dolj, pe Valea Jiului. Comuna rurală Bucovăț, numită și Bucovățu, se află în 1929 în plasa Balta-Verde a județului Dolj și are 3 557 locuitori. În același județ: Mănăstirea Bucovăț (sec. XVI), Mănăstirea Bucovățul Nou (sec. XIX), Rezervația Paleontologică Bucovăț (Băilești), Pădurea Bucovăț și Strada Bucovăț din municipiul Craiova. Bucovăț este numele unui sat din comuna Dumbrava, județul Timiș, situat la 11 km sud de Făget. Prima atestare documentară este din 1440. În 1514, aici existau două localități: Bucovățul de Jos și Bucovățul de Sus. Înainte de 1948 a făcut parte din plasa Făget, județul Severin. A fost tot timpul locuit de români ortodocși. Satul are 582 de locuitori la recensământul din 2002⁴⁴. Tot aici, Bucovăț, sat și comună, situate la 10 km est

Face studii filologice la București (1936). Din 1940, se stabilește la Moscova, unde contribuie, prin producția sa editorială, la răspândirea sloganurilor bolșevice antiromânești. „Insurgent gălăgios”, scriitorul anunță „apusul Parnasului” și respinge „poezia burgheză”, cultivând programatic o poezie cu tematică proletară, proslăvind puterea sovietică în maniera epocii: „Ni-i Moscova soare, iar Kievul frate”. Admirator al lui Vladimir Maiakovski, pe care îl traduce în limba română și îl popularizează asiduu. Autor de versuri militante (*Scara fără trepte*, 1976), pe subiecte civice sau romantice (*Discursul soarelui*, 1937; *Țara mea*, 1947), dedicate meleagurilor natale (*Te văd, Moldovă!*), poeme (*Timpuri și oameni*, 1961; *Pomul vieții*, 1974; *Tinerețe în flăcări*, 1982), romane (*Magistrala*, 1969), literatură pentru copii. Traduceri din M. Gorki, Vl. Maiakovski, S. Esenin, I. Ilf și E. Petrov. Conf. Dan Mănuță, *Emilian Bucov*, în Eugen Simion (coord. gen.), *op. cit.*, vol. I (A–B), 2004, p. 675–676; www.crispedia.ro/Emilian_Bucov – accesare online, 23 iulie 2012.

⁴² *Minerva. Enciclopedie română*, p. 231. Vezi și I.-Aurel Candrea, Gh. Adamescu, *Dicționarul enciclopedic ilustrat „Cartea Românească”*, București, Editura „Cartea Românească” S.A., [1926–1931], p. 1545.

⁴³ Vezi și ro.wikipedia.org/wiki/Bucovăț - accesare online, 23 iulie 2012

⁴⁴ [enciclopediaromaniei.ro/.../Bucovăț_\(Dumbrava...ImCache](http://enciclopediaromaniei.ro/.../Bucovăț_(Dumbrava...ImCache) – accesare online, 15 octombrie 2012.

de municipiul Timișoara. În 1723 satul, atestat documentar din secolul al XVII-lea, se numea Bucova⁴⁵.

Bucovicior este o localitate în componența comunei Vela din județul Dolj, pe Valea Desnățuiului. Înainte de 1948 a fost comună rurală în plasa Vella, județul Dolj⁴⁶.

În partea de sud a Muramureșului istoric, câteva hărți străine, mai vechi, consemnează: *Bukowanka*, o pădure la est de râul Vișeu, la nord de vârful Vivodinu[1] (1065 m) și la sud de Tomnatecul (1158 m), în partea de sud a pâraului Frumușica, la nord-est de Ruszkova. Tot aici, *Bukowinka* este o pădure, aflată la izvoarele pâraului Lutoasa, la o altitudine de peste 1 000 m, la nord de Pietrosul (1 854 m) și la vest de vârful Kristina (1 656 m)⁴⁷.

În spațiul slav de apus, toponimul Bucovina cunoaște o răspândire largă, acoperind câteva țări.

În Republica Polonă (Polonia), toponimul *Bukowina* este întâlnit în șapte voievodate, unde denumește mai multe localități.

În voievodatul Lublin, din estul Poloniei, *Bukowina* este un sat din comuna (gmina) Biszcza, districtul (powiat) Bilgoraj, situat la aproximativ 5 km sud-est de Biszcza, la 20 km sud de Bilgoraj și la 97 km sud de capitala regională Lublin. Satul are o populație de 1 063 de locuitori. În voievodatul Lublin, *Bukowina* este și un sat din comuna Tomaszow Lubelski, districtul Tomaszow Lubelski.

În voievodatul Subcarpatic, din sud-estul Poloniei, *Bukowina* este un sat din comuna Laszki, districtul Jarosław. Se află la aproximativ 6 km nord-est de Laszki, la 20 km est de Jarosław și la 68 km est de capitala regională Rzeszów. Satul *Bukowina* de aici are o populație de 210 locuitori. În voievodatul Subcarpatic, un sat *Bukowina* se află în comuna Ulanów, din districtul Nisko. Acesta se află la aproximativ 9 km sud-est de Ulanów, la 18 km sud-est de Nisko și la 50 km nord-est de capitala regională Rzeszów.

În voievodatul Łódź, din centrul Poloniei, *Bukowina* este o localitate în comuna Gorzkowice, din districtul Piotrkow. Aceasta se află la aproximativ 2 km nord de Gorzkowice, la 20 km sud de Piotrkow Trybunalski și la 62 km sud de capitala regională Łódź. Tot în voievodatul Łódź, *Bukowina* este un sat din comuna Błaszki, în districtul Sieradz, aflată la aproximativ 3 km sud-vest de Błaszki, la 24 km vest de Sieradz și 75 de km vest de capitala regională Łódź.

În voievodatul Polonia Mică, din sudul Poloniei, *Bukowina* este un sat din comuna Biecz, în districtul Gorlice. Acesta se află la aproximativ 10 km vest de Biecz, la 11 km nord de Gorlice și la 93 km est de capitala regională Cracovia. *Bukowina-Osiedle* este un sat din componența comunei Raba Wyżna, districtul Nowotarski (Nowy Targ), cu o populație de 210 locuitori, situat la aproximativ

⁴⁵ Lucian Predescu, *op. cit.*, p. 33.

⁴⁶ I.-Aurel Candrea, Gh. Adamescu, *op. cit.*, p. 1545.

⁴⁷ Confer *Spezialkarte der österreichisch-ungarischen Monarchie*: 12, XXX, Máramaros-Sziget, 1877; 13, XXXI, Bogdán, 1876; 14, XXXI, Ruszpolyána, 1880.

7 km sud-vest de Raba Wyżna, la 14 km nord-vest de de Nowy Targ și la 61 km sud de capitala regională Cracovia. În 1566 se numea *Bukowianka*, din 1567 este cunoscut sub numele actual, *Bukowina*. Bukowina-Osiedle se numără printre cele mai vechi sate din regiunea Orawa. *Bukowina Podszkle* este sat în comuna Czarny Dunajec, districtul Nowy Targ, situat la aproximativ 10 km nord-vest Czarny Dunajec, la 18 km vest de Nowy Targ și la 62 km sud de capitala regională Cracovia. Satul are 810 locuitori în 2006. Până în 1918 a făcut parte din Imperiul Austro-Ungar. În perioada 1939–1945 s-a aflat în componența Slovaciei sub numele *Podškle*. În perioada 1975–1998 a fost în voievodatul Nowy Sącz. *Bukowina Tatrzańska* este un sat aflat în componența comunei cu același nume din districtul Tatra, la 14 km nord-est de Zakopane și la 80 km sud de capitala regională Cracovia. Atestat documentar pentru prima dată în 1630. Situat în Munții Tatra, la o altitudine de 860 m, în apropierea graniței cu Slovacia și a punctului de trecere a frontierei Łysa Polana, satul are în prezent o populație de 2 700 de locuitori (în 1881 avea 1 107 locuitori). Din 1975 până în 1998 satul a aparținut Voievodatului Nowy Sącz. Localitatea se bucură de renume în lumea turismului, beneficiind de o infrastructură modernă. Pe timp de iarnă, Bukowina Tatrzańska devine un centru sportiv pentru schiori, la dispoziția cărora stau mai multe hoteluri și peste douăzeci de linii de teleferic.

Bukowina din Tatra poloneză este numele uneia dintre cele 65 de municipalități ale țării. *Municipalitatea Bukowina* este compusă din opt localități, având 12 400 de locuitori și o suprafață de 131,84 km²: Białka Tatrzańska, Brzegi, Grøn, Leśnica, Bukowina Tatranska, Czarna Góra, Rzepiska, Jurgów. În Bucovina Tatranska sunt multe pensiuni construite din lemn („Villa Koliba“), în stilul Witkiewicz, care amintesc de epoca în care se afirmă „Zakopane-Stil”, după 1904, ca formă a Jugendstil⁴⁸. În apropierea municipalității Bucovina se află renumita stațiune montană Zakopane, Aici se află cea mai mare clădire din lemn construită în Polonia, numită Casa Poporului, care, în spiritul unei vechi tradiții a zonei, are un important rol cultural. Tot aici se organizează două evenimente majore, la nivel național. În luna februarie, se desfășoară Carnavalul de Munte („Karnawal Góralski”), iar în august are loc o mare sărbătoare folclorică, Sabałowe Bajania. Tot aici se află o Școala a Meșteșugurilor Dispărute, unde se poate învăța cum se fac vechi instrumente muzicale, picturi pe sticlă etc. În 1996, Bucovina Tatranska este inclusă în Carnavalul mondial „Cities Foundation”, fiind singura localitate din Polonia căreia i se recunoaște acest drept. Aproape o treime din comuna Bucovina Tatranska este ocupată de Parcul Național Bucovina Tatra. În Białka Tatrzańska se organizează campionatele poloneze de canotaj. Baza turistică foarte bine dezvoltată a municipalității și pitorescul regiunii, Rezervația naturală „Białka Breakthrough”

⁴⁸ Pentru un tablou al mișcării artistice europene de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, vezi și: de.wikipedia.org/wiki/Stanisław_Witkiewicz; de.wikipedia.org/wiki/Jugendstil; ro.wikipedia.org/wiki/Art_Nouveau; en.wikipedia.org/wiki/Art_Nouveau. Accesare online, 16 octombrie 2012.

oferă pentru turismul polonez și cel european oportunități diverse (puncte de belvedere renumite, ciclism, drumeții montane, sporturi de iarnă). Aici se desfășoară renumitul „Ajun alb”, cuprinzând practicarea schiului în noaptea de Anul Nou.

În voievodatul Silezia Inferioară, din sud-vestul Poloniei, *Bukowina* este un sat din comuna Długołęka, districtul Wrocław. Înainte de 1945 a fost în componența Germaniei. Satul se află la aproximativ 6 km nord-vest de Długołęka și la 12 km nord-est de capitala regională Wrocław. Are o populație de 220 de locuitori. În același voievodat, Silezia Inferioară, *Bukowina Kłodzka* este o localitate în componența comunei Kudowa-Zdrój, din districtul Kłodzki. În apropiere de granița cu Cehia, localitatea se află la o altitudine de 750 m, la poalele Masivului Skalniak (915 m) din Munții Stołowe ai Sudeților Centrali. Aici se află Spitalul de Hematologie pentru Copii „Orlik”. Tot aici, în 1922, s-a înființat Institutul Protestant „Martin Urban” pentru misionariat în Europa Centrală. În 1937, în locul denumirii Bukowine, localitatea a primit denumirea germană de *Tannhübel* („Dealul cu Brazi”). De la 7 mai 1946, localitatea se numește Bukowina Kłodzka. *Bukowina Sycowska* este un sat în comuna Międzybórz, din districtul Oleśnica. Situat la 7 km vest de Międzybórz, la 25 km nord-est de Oleśnica și la 48 km nord-est de capitala regională Wrocław. Are 676 de locuitori. Până în 1945 s-a aflat în componența Germaniei, având numele Bukowine și Buchenhain⁴⁹.

⁴⁹ Istoria satului Bukowine de aici este veche și bogată, meritând a fi rezumată. Numele lui provine de la pădurile de fag din împrejurimi și este menționat, pentru prima dată, într-un document din 28 aprilie 1283. De-a lungul secolelor satul are mai mulți proprietari. Ducele Heinrich al IV-lea îl oferă lui Glauche, la schimb pentru Überschaar. În 1407, în Bukowine, se află un castel de vânătoare. În 1755 satul ajunge în proprietatea familiei von Weger. În 1796, căpitanul de cavalerie von Weger, descoperind un izvor de apă minerală, dispune captarea acestuia, construirea unei fântâni deasupra lui și ridicarea tuturor construcțiilor necesare pentru băi și tratament. Apa de izvor de aici conține carbonat de fier, vitriol și alaun, având efect terapeutic pentru debilitate nervoasă, febră, crampe, gută, reumatism, cloroză, ipohondrie și isterie, precum și în cazul paraliziiilor dureroase. Complexul balnear din Bukowine funcționează până la izbucnirea Primului Război Mondial. Proprietatea rămâne în posesia familiei Wagner până în 1888. În 1903, proprietarul său este Friedrich conte de Strachwitz, iar în 1945 familia von Loesch, originară din Bukowine. Ilustre de epocă, unele dintre acestea, frumoase litografii color multiview, provenind de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, ne înfățișează imaginea unui complex balnear înfloritor, frecventat de o lume elegantă, plină de viață. Bukowine devine reședință a unui district oficial, păstrându-și acest statut mai bine de o sută de ani. În 1910, se construiește linia de cale ferată Großgraben–Ostrowo, iar Bukowine este și stație de cale ferată. În 1911, în complexul balnear Bukowine se construiește o clădire nouă. În 1913 Bukowine cuprinde un sat și o moșie domnească (domeniu senioral), are baie publică și punct forestier la fiecare 1 km. Situat la 13,5 km de districtul Groß Wartenberg, Bukowine deține un oficiu poștal, un birou de stare civilă, tribunal în Festenberg, la 9,5 km distanță, școală evanghelică (înălțată în 1764) și o școală catolică, frecventată de copii și tineri din Königswille, Wegersdorf și Annental (înființată în 1856), biserica romano-catolică în Neumittelwalde. Bukowine are în 1913 o populație stabilă de 274 locuitori. Confer www.gross-wartenberg.de/wikigw/index.php/Bukowine, accesare online, 17 octombrie 2012.

În voievodatul Lebus (Lubusz), din vestul Poloniei, *Bukowina* este un sat din comuna Trzebiel, districtul Żary, aproape de granița cu Germania. Acesta se află la aproximativ 4 km vest de Trzebiel, la 26 km vest de Żary și la 62 km sud-vest de Zielona Góra. Înainte de 1945, a fost în componența Germaniei. Satul Bukowina de aici are o populație de 50 de locuitori. *Bukowina Bobrzańska* este un sat din comuna Żagań, powiatul Żagań, situat la aproximativ 8 km est de Żagań și la 39 km sud de Zielona Góra. Până în 1945, s-a aflat în componența Germaniei.

În voievodatul Pomerania, situat în nordul Poloniei, se află un sat *Bukowina*, în componența comunei Cewice, din districtul Leborg. Acesta se află la aproximativ 8 km est de Cewice, la 16 km sud-est de Leborg, și la 52 km vest de Gdansk, capitala regională. Satul Bukowina din Pomerania poloneză de astăzi are o populație de 541 de locuitori.

În Polonia toponimul *Bukowina* mai denumește un râu din voievodatul Pomerania. Râul Bukowina (Buckowin) de aici izvorăște la vest de Sierakowice, curge în direcția est-vest, pornind de la Pojezierze Kaszubski (Elveția Cașubiană) până la Lupow (Łupawa). Având lungimea de 28,6 km, râul Bukowina trece prin lacurile Jezioro Trzono (Trzonosee), Jezioro Kamienicki (Buckowiner See) și Jezioro Święte (Swantesee), înainte de a ajunge la Kozin (Kosemühl), locul unde se varsă în Łupawa. În cursul său, râul Bukowina străbate așezările Załakowo (Sallakowo, Salkau), Skrzyszewo (Schrödersfelde), Siemirowice (Schimmerwitz) și Oskowo (Wutzkow), aflate în perimetrul comunelor Sierakowice (Sierakowitz), Cewice (Zewitz) și Czarna Dąbrówka (Schwarz Damerkow) din trei districte: Kartuzy (Karthaus), Lębork (Lauenburg Pommern) și Bytów (*Bütow*) – înainte de 1945 părți ale provinciei Prusia de Vest din regiunea Pomerania. În cadrul Uniunii Europene, râul Bukowina are statutul de Zonă specială protejată „Natura 2000” a Văii Lupow/„Dolina Łupawa” (Lupowtal). Cursul cuprins între Jezioro Kamienicki și punctul său de vărsare, continuat apoi pe râul Lupow, reprezintă o zonă atractivă pentru amatorii de canoe.

Tot în Polonia toponimul *Bukowina* denumește și câțiva munți în Beskid Żywiecki, Gór Leluchowskich și Góry Kamiennie⁵⁰.

În Republica Federală Germania (Germania), sunt menționate alte câteva toponime echivalente semantic cu Bukowina. *Buchenhain* este un sat în comuna Boitzenburger Land, districtul Uckermark, din landul Brandenburg, având 103 locuitori în 2006. Buchenhain este un sat și în comuna Baierbrunn, din districtul München, regiunea Oberbayern din landul Bavaria. *Buchenwald* este un sat în Turingia, la nord-vest de Weimar, în centrul Germaniei. Aici, în Pădurea

⁵⁰ Pentru mai multe date și informații, vezi, între altele, și: en.wikipedia.org/wiki/Bukowina Im Cache -; <http://www.stat.gov.pl/broker/access/prefile/listPrefiles.jspa>. Vezi și *Bad Bukowine bei Polnisch-Wartenberg in Niederschlesien*, Verlag A. Ludwig, 1867; *J. Potocki, Góry Stołowe. Przewodnik turystyczny, Jelenia Góra, Wyd. „Plan”, 2005*; *Praca zbiorowa, Mapa turystyczna: Góry Stołowe, Skala 1:30 000, Jelenia Góra, Wyd. „Plan”, 2007*. Confer ro.wikipedia.org/wiki/Polonia – accesare online, 17 octombrie 2012.

Buchenwald din Ettersberg, a funcționat, în perioada iulie 1937–aprilie 1954, marele lagăr de concentrare Buchenwald, de care se leagă un experiment reprobabil din istoria umanității. *Buchenthal* este un sat în comuna Altdorf din districtul Landeshut, landul Bayern. În același land, din sud-estul Germaniei, se află și satul Buchenthal, din comuna Soyen, districtul Rosenheim.

În Republica Slovacă (Slovacia), toponimul *Bukovina* denumește mai multe localități.

În regiunea Žilina, situată în nordul Slovaciei, *Bukovina* (Liptovský Mikuláš) este un sat și municipalitate (obec) în districtul Liptovský Mikuláš. Atestat documentar, pentru prima dată, în 1297, satul, așezat la o altitudine de 590 m, are o suprafață de 1 906 km² și o populație de 130 de locuitori. *Bukovina* (Terchová) este o localitate turistică, situată în municipalitatea Terchová, din districtul Žilina, la nord de orașul Žilina.

În regiunea Trenčín, din vestul Slovaciei, *Bukovina* (Timoradza) este un sat în municipalitatea Timoradza, atestată documentar în 1355 și având o suprafață de 1 049 ha, cu 507 locuitori, aflată în componența districtului Bánovce nad Bebravou.

În regiunea Banská Bystrica, din centrul Slovaciei, *Bukovina* (Hliník nad Hronom) este un sat în municipalitatea Hliník nad Hronom, din districtul Žiar nad Hronom, la 127 km est de Bratislava, atestată documentar în 1075, având o suprafață de 11 322 km² și 2 974 de locuitori, la 31 decembrie 2011. *Bukovina* (Bzenica) este un sat în municipalitatea Bzenica, din districtul Žiar nad Hronom, menționat documentar în 1326. *Bukovina* (Kosihovce) este un sat în municipalitatea Kosihovce din districtul Veľký Krtíš din sudul Slovaciei, aflat la circa 156 km de Bratislava și circa 61 km de Banská Bystrica. *Bukovina*, este un sat în districtul Poltár, situat la 80 km de Banská Bystrica⁵¹. *Bukovina* (Nová Baňa) este un sat în municipalitatea Nová Baňa, în regiunea Banská Bystrica din Slovacia Centrală, situat la 5,3 km de Nová Baňa⁵².

Și în Republica Cehă (Cehia), toponimul *Bukovina* denumește mai multe localități.

În regiunea Pardubice (Pardubický kraj), din partea de nord-est, *Bukovina nad Labem* este un sat în districtul (okres) Pardubice, situat la 9 km nord de Pardubice și la 10 km sud de Hradce Králové. În 2006, are 207 locuitori. Tot în această regiune, *Bukovina u Přelouče* este un sat în districtul Pardubice, la vest de Pardubice. Are circa 70 de locuitori. *Bukovina* (Borová) este un sat în comuna Borová, districtul Svitavý, situat în partea de sud a regiunii Pardubice.

În Jihomoravský kraj, din partea de sud-est, *Bukovina u Brna* (Großbukowin, Bucovina Mare) este un sat și o comună/municipalitate (obec) în districtul Blansko, situată la 17 km nord-est de Brno. Atestată documentar, pentru prima oară,

⁵¹ de.wikipedia.org/wiki/**Bukovina** – accesare online, 22 octombrie 2012.

⁵² ro.wikipedia.org/wiki/**Slovacia** – accesare online, 22 octombrie 2012.

în 1283. În 1668, consemnată sub numele Wubec Welka Bukovina, iar în 1850 – Velka Bukovina/Groß Bukovina. În districtul Blansko se află din 1948. Are 348 de locuitori la 1 ianuarie 2012.

În Liberecký kraj, *Bukovina u Čisté* este un sat și o comună în districtul Semily, situată la 40 km vest de Liberec, la 59 km de Pardubice și la 97 km de Praga, capitala țării. Atestată documentar în 1386. În 1543 este consemnată sub numele Bukovinka, în 1850 – Bukovina Čistická, iar din 1886 – Bukovina u Čisté. La 1 ianuarie 2012 are 203 locuitori. Are circa 70 de locuitori. *Bukovina* (Bukovina u Turnova) este un sat din comuna Turnov, districtul Semily, având 120 de case și 107 locuitori în 2001. *Bukovina* (Mirová pod Kozákovem) este un sat în comuna Mirová pod Kozákovem, districtul Semily din Liberecký kraj, în nordul Cehiei, având 94 de case și 173 de locuitori în 2001.

În Středočeský kraj, *Horní Bukovina* (Oberbukowin, Bucovina de Sus) este localitate și comună în districtul Mladá Boleslav, în partea de nord a regiunii, situată la 5 km de orașul Mníhovo Hradiště, cu 240 de locuitori la 1 ianuarie 2012. Localitatea, cu o biserică din secolul al XIV-lea, are o istorie bogată.

În Ústecký kraj, *Velká Bukovina* (Großbocken, Țapul Mare) este un sat și o municipalitate/comună (obec), situată la 14 km de Děčín, în districtul Děčín, în partea de nord a Cehiei. Atestată documentar încă din 1385, cu o bogată istorie, are 467 de locuitori la 1 ianuarie 2012.

În Plzeňský kraj, *Bukovina* (Kralovice) este un sat din comuna Kralovice, districtul Plzeň-sever, în vestul Cehiei, având 24 de case și 60 de locuitori. Atestat documentar în 1186, în preajma unei mănăstiri benedictine, localitatea are o bogată istorie.

În regiunea Hradec Králové, *Malá Bukovina* (Klein Bukovina, Bukovina u Chvalkovic) este un sat din comuna Chvalkovice, districtul Náchod, din nordul Cehiei, având 22 de locuitori în 2001. *Bukovina* (Vitězná) este un sat în comuna Vitězná, districtul Trutnov din această regiune, cu 13 case și 37 de locuitori în 2001. *Bukovina* (Černilov) este un sat în comuna Černilov, districtul Hradec Králové din Královéhradecký kraj, situat la 2,5 km vest de Černilov, în Ostböhmen. Are 69 de case și 167 de locuitori în 2001. Satul este numit și *Bukovina u Hradce Králové*. *Bucovina u Pecký* este un sat în comuna Pecka din districtul Jičín, cu o suprafață de 3,56 km², situat la 4,5 km de Pecký, cu 42 de case și 35 de locuitori în 2001⁵³.

În Republica Cehă (Cehia), toponimul are câteva forme de bază și următoarea frecvență: Bukovina – 7, Bukov – 1, Buková – 1, Bukovany – 3, Bukovec – 6, Bukovice – 7, Bukovka – 1⁵⁴.

⁵³ *Ibidem*.

⁵⁴ Confer www.indexmundi.com/z/?...bukovina...czech_re. Aici se dau și câteva informații de bază: coordonatele (latitudinea, longitudinea), precum și altitudinea la care se află locul respectiv. Totodată aici este disponibilă și harta digitală, cu imagini din satelit, pentru fiecare loc denumit de toponimul respectiv.

Dintre acestea, unsprezece denumesc municipalități, având însemne heraldice proprii (steag și stemă), acestea reprezentând de cele mai multe ori fagul și frunza de fag: *Bukovina nad Labem*, municipalitate în districtul Pardubice, din regiunea Pardubice, are steag propriu adoptat la 7 octombrie 2003. *Bukovina u Čisté*, municipalitate în districtul Semily, din regiunea Liberec, are steag propriu adoptat la 18 iunie 2003 și stemă de la 5 aprilie 2004. *Bukov*, municipalitate în districtul Zdar nad Sazavou, din regiunea Vysocina, are steag propriu din 14 martie 2002 și stemă adoptată la 3 octombrie 2002. *Buková*, municipalitate în districtul Olomouc, din regiunea Olomouc, are steag propriu adoptat la 25 noiembrie 2003 și stemă începând cu data de 6 aprilie 2004. *Bukovany*, municipalitate în districtul Sokolov, din regiunea Karlovy Vary, are steag propriu din 21 iunie 1999 și stemă de la 10 octombrie 2004. *Bukovany*, municipalitate în districtul Hodonim, din regiunea Moravia de Sud, are steag propriu adoptat în 27 februarie 2004 și stemă adoptată în 10 iulie 2005. *Bukovany*, municipalitate în districtul Olomouc, regiunea Olomouc, are steag propriu adoptat la data de 19 februarie 1998 și stemă de la 15 februarie 2004. *Bukovec*, municipalitate în districtul Frýdek-Místek, din regiunea Moravo-Silezia, are steag propriu din 4 iunie 1998 și stemă adoptată la 16 ianuarie 2004. *Bukovice*, municipalitate în districtul Náchod, din regiunea Hradec Kralove, are steag propriu adoptat în 9 decembrie 2002 și stemă proprie de la 16 noiembrie 2003. *Bukovice*, municipalitate în districtul Brno-venkov, din regiunea Moravia de Sud, are steag propriu din 25 martie 2005 și stemă din 15 mai 2008. *Bukovka*, municipalitate în districtul Pardubice, regiunea Pardubice, are steag propriu din 18 martie 2003 iar stemă proprie din 14 aprilie 2004⁵⁵.

În Slovacia și Cehia, pe lângă așezări umane, sate și comune (municipalități), toponimul Bucovina mai denumește câteva vârfuri de deal și piscuri de munți: Bukovina (657 m), vârf în Slavkova pod Hostýnem, districtul Kroměříž din Moravia; Bukovina (385 m), vârf nu de departe de Moravský Bránic, în districtul Brno-venkov; Bukovina, vârf în Cehia în Lužické hory, la Chřibské; Bukovina (583,4 m), vârf în Bílých Karpatech din Slovacia; Bukovina (382,2 m), vârf în Slovacia, în Bodvianská pahorkatina; Bukovina (456,1 m), vârf în Slovacia, în Cerová vrchovina; Bukovina (638,1 m), vârf în Slovacia, la Javorníky; Bukovina (561,2 m), vârf în Slovacia, în Kremnické vrchy; Bukovina (524,9 m), vârf în Slovacia, în Krupinská planina; Bukovina (1 049,6 m), pisc în Slovacia, în Oravské Beskydy; Bukovina (1 293,7 m), pisc în Slovacia, în Poľana; Bukovina (1 176 m), pisc în Slovacia, în Spišská Magura, la Jezersko; Bukovina (1 010 m), pisc în Slovacia (Spišská Magura, Reľov); Bukovina (543 m), pisc în Slovacia (Turčianská kotlina, Necpaly); Bukovina (538,2 m), pisc în Slovacia (Turčianská kotlina, Sučany).

⁵⁵ Confer www.fahnenversand.de/fotw/flags/cz-dc-vb.html. Tot aici și desenele heraldice aferente.

În acest spațiu, toponimul Bukovina mai denumește: un arboret în districtul Semily din regiunea Liberec, în Cehia; un monument al naturii în Malých Karpaty (Prírodná), din Slovacia; un loc cu vestigii istorice, Hrad Bukovina, datând din anul 1325, situat în comuna Hostim, districtul Znojmo, Jihomoravský kraj, din sudul Cehiei. *Bukovina* este numele unui festival folcloric care se desfășoară în Slovacia, la Sečovská Polianka, localitate în districtul Vranov nad Topľou, situată în sudul regiunii Prešov, având 22 109 km² și o populație de 2 675 de locuitori (31 decembrie 2011).

În Slovacia, *Bukovina* este un afluent, la Turca, al pârâului Bôrovského, un afluent, tot la Turca, al pârâului Dedinského și un afluent al pârâului Kráľovského, la Torysy⁵⁶.

În Ucraina de Vest, în regiunile Ivano-Frankivsk și Transcarpatia, există mai multe toponime Bukovina și derivate de la acesta. Mai multe hărți militare, din perioada 1875–1916, le consemnează, spre deosebire de hărțile ucrainene care au schimbat numele topice, după 1945, alterând vechile realități din teren. Regiunea Ivano-Frankivsk, aflată în componența Imperiului Austro-Ungar până în 1918, a aparținut Poloniei în perioada 1918–1945 și s-a numit Stanisław. Aici se află: *Bukowina*, pădure, situată la altitudinea de 483 m, la sud de localitatea Paryszcze, la est de pârâul Worona, în apropiere de Huta, unde a funcționat o fabrică de sticlă (Glashütte) și la nord de Majdan Górny. *Bukowiński Młyn* este un loc, cu moară, pe valea râului Bystrzyca Nadwórna, pe dreapta acestuia, lângă linia de cale ferată Stanisław–Tysmieniczany. *Bukowiec* este un pârâu, afluent pe stânga al râului Bystrzyca Nadwórna, dar și o pădure la sud de vârful Sitnej (1 236 m) și la nord-vest de Klausura Sitnej. *Bukovica* este un platou la vest de râul Prut și la est de pârâul Zielonica, situat la altitudinea de de 1 065–1 227 m. *Bukowna* este o pădure pe stânga Prutului Superior, la cotul acestuia de la Mikuliczyn și Ogrody. Între izvoarele Prutului și râul Ilcia, se află doi munți: *Mala Bukowiela* (965 m) și *Bukowiela* (1 159 m). Tot aici: *Bukowien*, o localitate și o pădure. La sud de Stryj și la vest de Stanisław, nu departe de Huta Stara, în districtul Dolina, se află *Bukowinka*, o pădure, aflată pe un platou larg, la altitudinea de 893–936 m, la vest de Suchodoł, între râurile Cieczwa și Lemko. La vest de Kolomea, lângă Sopówa, pe dreapta pârâului Luczka, în apropierea liniei ferate Kolomea–Delatyn, se află *Bukowiec*, un platou și un vârful (358 m). În districtul Turka, în regiunea Nistrului Superior, se află *Bukowinka*, localitate la sud-est de Turka și de râul Stryj, vârfurile muntoase *Bukowska* (1 001 m), la est de Turka, *Bukowez* (1 112 m) și *Bukowinec* (1 262 m) la răsărit de râul Opor.

În regiunea Transcarpatia, aflată în componența Imperiului Austro-Ungar până în 1918, iar în perioada 1918–1945 în componența Cehoslovaciei, *Bukowetz* este o localitate pe valea pârâului Lotorytsia, afluent pe dreapta al râului Vicha și o

⁵⁶ sk.wikipedia.org/wiki/**Bukovina**; cs.wikipedia.org/wiki/**Bukovina** – accesare online, 23 octombrie 2012.

altă localitate, mai jos, la sud de Volosianka, pe valea pârâului Rika, afluent pe dreapta al Tisei.

La vest de Ceremuș (Pocuția), între Prut, Kosów, râul Pistryńka și pârâul Cuculin, la nord-est de Pistryń și la est de Mykietyńce, se află *Bukowina*, un platou împădurit, de formă alungită, pe direcția nord-sud, la o altitudine de 468–340 m. În apropiere, la nord-vest de pârâul Cuculin și la răsărit de localitatea Tracz, în 1916, se află *Folwark Bukowieński* [Ferma Bucovineană/Domeniul Bucovinean], alături de o altă proprietate, probabil, tot bucovineană, *Folwark Romașkan* (care nu apar însă și pe harta din 1877). La sud de localitatea Trójka, aici se mai află o dumbravă, *Bukowiec*, la altitudinea de 300 m, iar la vest de Jaworów, la izvoarele râului Riczka, se află un vârf, *Riczki Bukowiec* (1 061 m)⁵⁷.

În Polonia, Germania, Slovacia, Cehia, Ucraina, variantele toponimului sunt asemănătoare, în general, cu cele din Bucovina istorică. Și modul de formare al unor compuse este asemănător: *Bukowina*, *Bukowine*, *Bukovina*, *Buckowin*, *Bukovka*, *Bukowna*, *Buchenain*, *Buchenwald*, *Buchenthal*, *Buková*, *Bukovany*, *Bukovec*, *Bukowetz*, *Bucovica*, *Bukovice*, *Bukowiec*, *Bukowiela*, *Bukowien*, *Bukovinka*, *Bukowianka*, *Bučina*, *Buková Hora*, *Hrad Bukovina*, *Bukovina nad Labem*, *Bukovina u Čisté*, *Bukovina u Přelouče*, *Bucovina u Pecký*, *Bukovina u Brna*, *Bukovina u Chvalkovic*, *Bukovina u Turnova*, *Horní Bukovina*, *Velká Bukovina*, *Dolní Bukovina*, *Malá Bukovina*, *Bukowina Tatranská*, *Bukowina Bobrzańska*, *Bukowina Sycowska*, *Bukowina Kłodzka*, *Bukowina Podszkle*, *Bukowina Osiedle*, *Buckowiner See*, *Groß Bukovina*, *Klein Bukovina*, *Oberbukowin*, *Bukowiński Młyn*, *Mała Bukowiela*. Unele dintre acestea (*Bukowine*, *Buckowin*, *Buchenain*, *Groß Bukovina*, *Klein Bukovina*, *Oberbukowin*) provin din spațiul germanic, trecut în componența Poloniei, în 1945, având aceeași semnificație și același mod de formare ca toponimul de origine slavă.

Și pentru acest spațiu geografic, rămâne valabilă observația îndreptățită a lui Filip Țopa: „În toponimie, Bucovina nu are o însemnătate etnică, ci e un atribut care indică, pur și simplu, felul locului”⁵⁸.

Pentru împlinirea/desăvârșirea bucuriei care ne-a însoțit în excursul întreprins, pe acest fir, în universul toponimiei central-europene, amintim câteva dintre observațiile geografului bucovinean George C. Nimigean (1909–1987), formulate într-un studiu publicat la Cernăuți, în 1943: „Vorbind despre Bucovina, vedem că ea este continuarea aceluiași pământ românesc, cu aceleași forme sculptate de agenții naturii, cu aceeași populație, care, deși a fost copleșită în unele părți de străini, păstrează amintirea de țărani liberi, răzeșii, până la Nistru și

⁵⁷ Vezi igrek.amzp.pl. Pentru regiunile Ivano-Frankivsk și Transcarpatia, din Ucraina de Vest, vezi și *Spezialkarte der österreichisch-ungarischen Monarchie*, menționate la nota 29.

⁵⁸ Filip Țopa, *Derivația numelui „Bucovina”*, în *Povestea Bucovinei*, vol. I, manuscris, tipărit parțial în „Glasul Bucovinei”, revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți-București, anul XIX, nr. 2 (74), aprilie–iunie 2012, p. 121.

Ceremuș, iar coincidența câtorva fapte petrecute în aceste părți scoate în adevărata lumină acea continuitate istorică ce leagă pe om de pământ. În această privință se constată că, începând cu acei locuitori din epoca neolitică, de la care au rămas destule urme pe întreg spațiul locuit astăzi de poporul român, și dacii, continuatorii aceleiași rase neolitice, după cum dovedesc cercetările antropologice, precum și îngrămădirea carpilor, o ramură a dacilor, în această regiune în luptele lor cu romanii, stăpânirea romană, apoi descălecatul politic al lui Dragoș și Bogdan, existența unei vechi familii voevodale românești în regiunea Șipenițului, ridicarea atâtor biserici și mănăstiri, până astăzi, neamul românesc are o puternică legătură cu pământul pe care-l locuiește și a fost puternic și numeros atât în trecut cât și în prezent. Bucovina este deci pământ românesc și vatră a poporului daco-roman cu aceeași continuitate istorică și politică”⁵⁹.

Diversitatea problemelor abordate: forme și aspect geografic, urme preistorice ale viețuirii în spațiul carpato-nistreano-pontic, continuitatea istorică și politică pe întreg spațiul etnic românesc, „interpretarea antropogeografică” a Bucovinei (suprafață, ocupații, economie, demografie, așezări umane, locuința tradițională, obiceiuri și credințe, arta românească), analiza faptelor în interdependența lor se constituie într-un model de cercetare încă actual.

Tabloul toponimelor Bucovina (Bukowina, Bukovina), al variantelor și compuselor acestora, realizat de noi, mai sus, este în realitate – suntem convingși de acest lucru – mai larg și mai bogat.

⁵⁹ G. Nimigeanu, *Considerațiuni antropogeografice asupra Bucovinei*, în „Revista Bucovinei”, Cernăuți, anul II, nr. 10, octombrie 1943, p. 473–488. Retipărit în „Țara Fagilor». Almanah cultural-literar al românilor nord-bucovineni (VI), din care cităm aici, Cernăuți–Târgu-Mureș, Societatea Culturală „Arboroasa”, 1997, p. 8. Complementar, pentru o problematică învecinată, facem trimitere și la studiul nostru *Bucovina istorică. Aspecte istoriografice în lumina unor izvoare folclorice*, publicat în volumul *Bucovina istorică. Studii și documente*, Cuvânt-înainte de D. Vatamaniuc, m. o. al Academiei Române, București, Editura Academiei Române, 2007, p. 157–163: „Întreaga toponimie (hidronime și oiconime) din folclorul cercetat poartă amprenta conștiinței unității spațiului românesc: Dunăre, Nistru, Olt, Prut, Suceava; Baia Mare, Brașov, Buzău, Cernăuți, Dorohoi, Fălticeni, Galați, Iași, Timișoara. Este încă o dovadă că orizontul spiritual comun a fost consolidat permanent prin legături economice complementare cu Țara. Transcriem mai jos câteva exemple ilustrative: «Frunză verde peliniță, / Vin la neica-n grădiniță, / Vin la neica la izvoare / Să culegem lăcrimioare: / Tu să-mi pui în pălărie, / Eu la cheutoare ție. / Peste Prut în vadul rău / Face-s-ar un pod mereu / Să treacă și bun și rău, / Să trec eu cu puiul meu»; «Foaie verde trei masline, / Amară-i inima-n mine / Ca-ntr-un copil de trei zile. / Copilu plânge și-nceată, / Inima mea niciodată! / Copilu înceată de-a plânge, / Inima-n mine s-aprinde / Și n-are cine să mi-o stângă, / Nici Prutul cu apa sa / Nici Nistru nici Dunărea / Nu mi-o poate stâmpăra, / De friptă ce-i săleaca»; «Saleacu doruțul meu, / Cum trece el prin Bacău! / Dorul meu, unde se duce, / Are punte peste munte, / Dară mi-o spus niște unguneni / C-a fost ieri la Folticeni, / Și mi-o spus niște arnăuți / Că-o dormit la Cernăuți, / Și mi-o spus niște cucoane / C-o trecut dorul prin poame, / Și mi-o spus niște neveste / C-o trecut dor și mai ieste. / Și mi-o mai spus niște fete / Că l-o văzut prin pomete, / Și mi-o spus niște copile / C-o trecut dor, și mai vine»”. Cântecelile invocate sunt reproduse din culegerea coordonată de Matthias Friedwagner și Alexandru Voevidca, *Rumänische Volkslieder aus der Bukowina. Liebenslieder*, și publicată în 1940, în Germania, la Würzburg (p. 251, 404, 46–47).

Înțelegând toponimele ca „martori ai istoriei”⁶⁰, noi credem că aprofundarea cercetării pe teritoriul la care ne-am referit, prin studierea bogatului material toponimic pe care îl conservă mai ales documentele cartografice mai vechi, precum și extinderea investigației asupra spațiului neacoperit încă în totalitate (Ruthenia, Galiția de Răsărit și Galiția Occidentală, Malorusia), ar putea aduce în viitor date și informații noi, interesante, pentru o mai bună înțelegere și interpretare a faptelor istorice.

⁶⁰ Confer Ilie Dan, *Toponimie și continuitate în Moldova de nord*, p. 164. Lucrarea „pune în fața cercetătorului, fie el istoric, arheolog, folclorist, etnograf, dialectolog sau toponomast, probleme dificile, adesea controversate, aspecte neîntâlnite în alte regiuni ale țării și, implicit, dificultăți deosebite solicitând erudiție, echilibru și spirit analitic profund”. „Poate nicăieri ca în această zonă – precizează profesorul universitar ieșean Ilie Dan, originar din Bucovina – toponimia nu reflectă mai fidel «mozaicul» etno-lingvistic, expresie a unei împrejurări social-istorice și a unei «forma mentis» specifice” (*Ibidem*, p. 11, 12).

**BUCOVINA SECOLULUI AL XX-LEA – O ARCADIE ÎN
AMINTIRILE MEMBRILOR COMUNITĂȚII
POLONEZILOR DIN ROMÂNIA
(PE BAZA INTERVIURILOR ȘI A MATERIALELOR
SCRISE DIN LOCALITĂȚILE BULAI ȘI VICȘANI)**

KARINA STEMPEL-GANCARCZYK

**Bukovina in the 20th century as Arcadia in the memories of the
members of the Polish community in Romania (based on the
interviews and written testimonies regarding Bulai and Vicșani)**

(Abstract)

The article deals with depictions of life in Romanian Bukovina in the 20th century in the memories of Poles – the inhabitants of villages Bulai and Vicșani. The myth of Arcadia from their childhood and youth is collated with Romania's difficult historical experiences. 20th century Bukovina is not a mythical land to which they long to return. It is, however, not deprived of certain nostalgic charm either. Complicated lives of Bukovina's Polish inhabitants make them think about their childhood Arcadia in terms of the difficult second half of the 20th century, when they had to redefine their attitude towards Polishness, their Romanian neighbours as well as their own identity.

Key-words: Bukovina, Romania, Polish minority, Bulai, Vicșani, interviews, written testimonies.

Secolul al XX-lea reprezintă a doua sută de ani a prezenței în această regiune a grupurilor compacte de polonezi, inclusiv a comunităților apărute în secolul al XIX-lea, formate din coloniști provenind din Małopolska, comunități cum ar fi cele din Bulai și Vicșani. În aceste localități încă mai trăiesc polonezi care țin minte al Doilea Război Mondial, a căror copilărie coincide cu perioada războiului sau chiar cu perioada interbelică. Era de așteptat ca în amintirile acestor polonezi să se reflecte realitatea despre care amintea Ernst Bloch: „Trecutul nu apare așa pur și

Analele Bucovinei, **XXIII**, 1 (46), p. 155–163, Rădăuți–București, 2016

simpliciu, ci este într-un anume fel poleit cu aur. Această poleire cu aur a amintirilor, mai ales din propria viață, acoperă inclusiv evenimente care au fost cel puțin îndoielnice, dacă nu chiar îngrozitoare. Reflectă acest lucru exclamația: «Ce vremuri au fost!»¹. O asemenea percepție a trecutului este datorată unor factori diferiți: vârsta înaintată, pierderea forțelor vitale, amintirea propriei tinereți etc.

Reflecția privind amintirile locuitorilor a două localități, Bulai (Moara) și Ruda (Vicșani), descendenți ai polonezilor care s-au stabilit aici în secolul al XIX-lea, trebuie să înceapă cu constatarea că anii tinereții lor au coincis cu o perioadă extrem de dificilă din istoria României. Nu numai cel de-al Doilea Război Mondial, dar și regimul comunist dur din România postbelică a influențat semnificativ comunitatea poloneză din această țară. Acestea au determinat ca perioada adolescenței și o mare parte din viața matură a acestor persoane să fie sub semnul unor experiențe dificile, care au atenuat amintirea Arcadiei din anii copilăriei. În discuțiile cu polonezii din Bulai și Vicșani, care își amintesc bine deceniile trecute, apare imaginea raiului copilăriei pierdute, însă acest rai este specific și neclar; se poate afirma că schimbările intervenite în percepția propriei comunități au dus la continua autodefinire a locuitorilor satului și a relației lor față de trecut.

Arcadia, toposul inspirat din Pausanias² și folosit timp de secole în literatură, a evoluat datorită literaturii din Roma antică, mai ales datorită lui Virgiliu, de la care a obținut acea încărcătură simbolică, definind imaginea utopică a ținutului în care domnește liniștea, fericirea și muzica³. Imaginea aceasta, în cazul polonezilor bucovineni, poate fi legată de mitul Bucovinei, în sine, numită „Europa în miniatură” și „Elveția Răsăritului”⁴. În Bucovina – care la cumpăna secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea a devenit un adevărat amalgam cultural⁵ și a fost considerată de mulți drept un teritoriu unde toate clasificările și denumirile cunoscute nu-și aveau rostul –, acea comunitate multiethnică „a creat” un tip de om nemaîntâlnit altundeva și care poate fi definit prin sintagma *Homo Bucovinensis*⁶. Kazimierz Feleszko a ilustrat această situație, citând-o pe poeta Anna Danilewicz, armeană de limba polonă, provenind din Bucovina: „Terenul acesta a fost locuit de multe naționalități și de multe religii, trăind într-o toleranță,

¹ Ernst Bloch, *Czy istnieje przyszłość w przeszłości? în Tradycja i nowoczesność*, Warszawa, 1984, p. 20.

² Józef Olejniczak, *Arkadia i małe ojczyzny: Vincenz – Stempowski – Wittlin – Miłosz*, Kraków, 1992, p. 90.

³ *Ibidem*, p. 92.

⁴ Eugeniusz Kłosek, *Świadomość etniczna i kultura społeczności polskiej we wsiach Bukowiny rumuńskiej*, Wrocław, 2005, p. 27.

⁵ Compară Helena Krasowska, Lech A. Suchomłynow, *Interferencja językowa jako jeden z aspektów przejawu pogranicza kultur (na przykładzie Bukowiny) în Актуальні проблеми іноземної філології: Лінгвістика та літературознавство*, вип. I, Аспект-Поліграф, Ніжин, 2007, p. 56.

⁶ Kazimierz Feleszko, *Śladem Homo bucovinensis în Bukowina po stronie dialogu*, Sejny, 1999, p. 4.

de a cărei existență nici măcar nu erau conștienți. Considerau că dacă vecinul vorbește într-o altă limbă și este de o altă credință, atunci înseamnă că așa trebuie să fie și e cât se poate de natural să fie așa. Nimeni nu se considera mai presus, mai presus era Dumnezeu”⁷.

Bulai (cătun al satului Moara Nica) și Vicșani au fost populate de către polonezi proveniți mai ales din regiunea Małopolska. Bulai, situat la o distanță de 4 km de orașul reședință de județ, Suceava, a fost înființat în secolul al XIX-lea – după opinia unor cercetători în jurul anului 1835, după părerea altora, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea –, de către coloniști provenind din împrejurimile orașului Rzeszów sau din raioanele Ropczyce și Kolbuszowa⁸. În timpul repatrierii, în perioada postbelică, din Bulai au plecat 201 de persoane și au rămas aprox. 320⁹. La recensământul din 2011, au declarat drept limbă maternă limba polonă, în Moara, 142 de persoane¹⁰, deși cercetările demografice ale lui Adam Rossmannith din anii 2011–2013 arată că, de fapt, numărul persoanelor în familiile poloneze este mai mic – 99 de persoane (din care doar 72 sunt polonezi)¹¹.

Vicșani, localitate situată la cca. 8 km distanță de Siret, a fost populată în decursul a câtorva valuri de emigrație de către noii-veniți din regiunile Sanok, Rzeszów și Kolbuszowa¹². Primii coloniști au ajuns aici în jurul anului 1848, provenind din împrejurimile Sanok-ului, o altă grupă numeroasă a venit în anii ’70 ai secolului al XIX-lea, fapt datorat construirii căii ferate Liov–Iași. În anii ’80, s-a mai stabilit în sat un grup de polonezi, în principal meșteșugari și țărani, din împrejurimile Rzeszów-ului. Valul reemigrației a dus la părăsirea satului de peste jumătate din locuitori¹³. În timpul ultimului recensământ, au declarat drept limbă maternă limba polonă 72 de persoane¹⁴. După părerea lui A. Rossmannith, în prezent, în familii poloneze trăiesc 83 de persoane, dintre care doar 48 sunt polonezi¹⁵.

⁷ Kazimierz Feleszko, *op. cit.*, p. 6.

⁸ Compară Otto Mieczysław Żukowski, *Bukowina pod względem topograficznym, statystycznym i historycznym ze szczególnym uwzględnieniem żywiołu polskiego*, Czerniowce–Lwów, 1914, p. 116; Marius Petraru, *Polacy na Bukowinie w latach 1775–1918*, Kraków, 2004, p. 64; Emil Biedrzycki, *Historia Polaków na Bukowinie*, Kraków, 1973, p. 51; Elena Deboveanu, Stanisław Gogolewski, *Przegląd gwar polskich na terenie Rumunii*, „Język Polski” 1966, nr 66, p. 112–131, Elżbieta Wieruszewska, *Bulaj*, „Polonus” 12/2001, p. 6–7.

⁹ Elżbieta Wieruszewska, *op. cit.*, p. 7.

¹⁰ <http://www.recensamantro-mania.ro/rezultate-2/> tab. 8.

¹¹ Adam Rossmannith, *Struktura narodowościowa, językowa i religijna w skupiskach mniejszości polskiej na Bukowinie (Rumunia i Ukraina) na tle przemian etnicznych przełomu XX i XXI wieku* în *Człowiek. Społeczeństwo. Przestrzeń* T.III, Myczkowce – Kraków, 2013, p. 85–101, tab. 1.

¹² Michał Keller, *Kształtowanie się społeczności rudeckiej*, „Polonus”6/2004, p. 2–3.

¹³ Michał Keller, *Obyczaje Polonii rudeckiej*, „Polonus”6/2004, p. 12.

¹⁴ <http://www.recensamantro-mania.ro/rezultate-2/> tab. 8.

¹⁵ Adam Rossmannith, *op. cit.*

Începând cu sfârșitul secolului al XVIII-lea, populația poloneză venea în Bucovina, care era atunci parte a Austriei, mai ales din motive economice. Au venit mai ales moșieri, persoane care slujeau la curțile celor bogați, liber-profesioniști, negustori și meșteșugari, țărani, precum și micile ajutoare de casă din sud-estul Galiției, din Małopolska și din regiunea Czadca, din Slovacia (în timp ce originile acestora se întind până în sudul regiunii Śląsk și până la granița zonei Śląsk și Małopolska din Polonia). Pentru mulți, Bucovina a constituit prima patrie conștientizată, fapt descris de Eugeniusz Kłosek: „E greu de presupus că reprezentanții maselor țărănești [...] care locuiau în Bucovina, la cumpăna secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea, aveau o solidă conștiință națională. Aceasta s-a format departe de patria ideologică, prin confruntarea cu alte naționalități, în procesul apariției conștiinței unei anumite comunități etnice, bazate pe diferite niveluri ale sentimentului «apartenenței»”¹⁶.

Principalul centru al vieții culturale a polonezilor în secolul al XIX-lea era Cernăuți, unde a fost înființată, în 1869, Asociația Polonă de Ajutor Frățesc, apoi Societatea Polonă de Lectură, iar în 1905 Dom Polski (Casa Polonă). În 1903 au fost înființate, la Suceava, Asociația Polonă de Ajutor Frățesc și Societatea Polonă de Lectură, iar în 1907 a fost ridicată Casa Polonă. Dintre alte asociații polone sunt demne de amintit Asociația Căminelor Polone „Ognisko” (Focul de tabără) din Cernăuți, Cercul Polon din Bucovina, Asociația „Sokół” (Șoimul), Asociația Școala Populară¹⁷. Bineînțeles că instituția cea mai importantă, nu numai din această perioadă, dar timp de două secole de prezență a polonezilor în Bucovina, a fost Biserica Catolică. În noiembrie 1918, când întreaga Bucovină a fost inclusă în Regatul României, polonezii din Bucovina au devenit cetățeni români. Tot atunci o mare parte dintre ei a plecat în Polonia, care și-a redobândit independența, iar dintre cei rămași cei mai mulți erau muncitori și țărani. După 1919, pe teritoriul Bucovinei au rămas cca. 40 de mii de polonezi (în toată România erau 80 de mii)¹⁸.

Polonia a fost una din țările cu care România a încheiat o alianță politică după Primul Război Mondial, însă, în același timp, a început și acțiunea de deznaționalizare a minorităților etnice din Bucovina¹⁹. Începând cu anul 1922, în școlile publice a fost introdusă limba română, iar școlile particulare au fost naționalizate și românilizate. Tot atunci a emigrat în Polonia majoritatea învățătorilor și profesorilor polonezi. Învățământul polonez care, după încheierea Primului Război Mondial, deținea aproximativ 60 de școli, până în 1924 a încetat practic să existe²⁰. Abia noua lege, din 1925, privind învățământul privat oferea șansa de a deschide instituții de învățământ poloneze²¹. Izbucnirea celui de-al

¹⁶ Eugeniusz Kłosek, *op. cit.*, p. 51.

¹⁷ Emil Biedrzycki, *op. cit.*, p. 160–172.

¹⁸ Małgorzata Willaume, *Polacy w Rumunii*, Lublin, 1981, p. 60.

¹⁹ Emil Biedrzycki, *op. cit.*, p. 196.

²⁰ Małgorzata Willaume, *op. cit.*, p. 61.

²¹ Compară Eugeniusz Kłosek, *op. cit.*, p. 70–71.

Doilea Război Mondial a însemnat pentru polonezii din Bucovina schimbări politico-teritoriale. La 27 iunie 1940, armata română părăsea partea de nord a Bucovinei, care fusese inclusă în Uniunea Sovietică, însă, cu un an mai târziu, la 22 iunie 1941, românii au redobândit această parte a Bucovinei. Anii războiului au constituit perioada în care a avut loc cel mai mare flux al populației poloneze în România (după 17 septembrie 1939), când, în conformitate cu estimările făcute în România, au sosit între 50 și 100 de mii de refugiați din Polonia, dintre care 30–60 de mii de militari²².

Repatrierile postbelice (până în 1950) au cuprins un grup de cca. 20 de mii de polonezi bucovineni. În România au rămas aproximativ 6 000 de polonezi. Serviciile diplomatice poloneze au încercat să revitalizeze structurile antebelice ale polonezilor: printre altele, au reactivat organizația „Casa Polonă” sub numele de „Casa Polonă din România” (care avea 5 000 de membri în 1946). În 1946, polonezii au avut posibilitatea de a înființa secții poloneze pe lângă instituțiile de stat, cu condiția ca acestea să aibă cel puțin 30 de elevi. În 1947, funcționau 5 secții cu program integral în limba polonă, dintre care una în Bulai. Tot acolo, exista o filială a organizației „Casa Polonă din România”, care includea 250 de membri²³. După al Doilea Război Mondial, ca efect al politicii statului român față de toate minoritățile naționale, activitatea Casei Polone a început treptat să dispară. Asociația de Ajutor Frățesc și Societatea Polonă de Lectură din Suceava și-au încheiat activitatea, iar clădirea Casei Polone a fost naționalizată. Datorită eforturilor membrilor Uniunii Polonezilor din România (înființată în 1991, la București și având sediul, începând cu anul 1992, la Suceava), în anul 1996, a fost redobândită clădirea Casei Polone. Acolo se află sediul Asociației Polonezilor din Suceava și al Uniunii Polonezilor din România²⁴.

Amintirile cele mai timpurii ale locuitorilor din Bulai și Vicșani sunt legate de perioada copilăriei, care adeseori este legată de anii de dinaintea izbucnirii celui de-al Doilea Război Mondial. Imaginea ideală a comunității în care au crescut este legată de mitizarea polonezilor ca grup etnic. De exemplu, în Bulai se poate auzi: „Și așa a devenit satul al polonilor²⁵. [Polonii] lucrau mai bine decât românii,

²² Małgorzata Willaume, *op. cit.*, p. 78.

²³ Eugeniusz Kłosek, *op. cit.*, p. 99–100.

²⁴ Florin Pintescu, Elżbieta Wieruszewska-Calistru, *Z historii Towarzystwa Polskiej Bratniej Pomocy i Czytelni Polskiej oraz Domu Polskiego w Suczawie în 110 lat Towarzystwa Polskiej Bratniej Pomocy i Czytelni Polskiej w Suczawie*, Suceava, 2013, p. 9.

²⁵ Din observațiile noastre reiese că polonezii din Bucovina, atunci când vorbesc despre ei înșiși, ca entitate, nu folosesc termenul corect din punct de vedere gramatical „polonez”, ci pe acela de „polon”. Nimeni nu spune: „sunt polonez”, ci „sunt polon” sau spun: „mama poloncă, tata polon” și nu „mama poloneză, tata polonez”. E posibil ca acest lucru să fie legat de forma în limba polonă, unde denumirea naționalității este de „Polak”, „Polka”, iar variantele de „polon” și „poloncă” sună mai apropiat de originalul în polonă, decât „polonez” și „poloneză”.

construiau case mai frumoase, aveau cai frumoși, erau oameni gospodari²⁶ (F, B1, 80 – 2013). În opinia sătenilor, locul unde s-au stabilit strămoșii lor era mai bun decât Polonia necunoscută, unde „era mare secetă. Era mare foamete”. Sentimentul de identitate culturală și lingvistică a contribuit la integritatea comunității, mai ales că polonezii au plătit un preț ridicat pentru originea lor etnică: „Și puteai să înveți tu cât de bine, oricum nu te primeau la școală, dacă erai polon” (F, B1, 80 – 2013). Una dintre sătencele din Bulai așa își amintește de perioada de dinainte de război: „Mai întâi, la școală era totul în polonă. Era Skowrońska, o profesoară care s-a măritat aici. Ea pregătea copiii pentru diferite serbări, atracții. Mergeam îmbrăcați în costume tradiționale cracoviene până la Casa Polonă din Suceava. Când eram în clasa a VI-a, a venit o profesoară din Suceava și de-atunci totul a fost în română. Asta era cam prin 1934–35. Profesoara aia a leșinat de nervi când a auzit că toți copiii vorbesc în polonă. De-atunci și până la război totul a fost în română²⁷. Amintiri asemănătoare, care arată situația lingvistică și culturală din acea vreme, au și locuitorii din Vicșani : „[Limba] polonă [o] știam doar de-acasă. Mama polonă, tata polon, dar acasă vorbeau în română, că doar copilul trebuia să învețe pentru școală” (F, V, 80 – 2014).

Viața într-o comunitate compactă influența relațiile cu vecinii: „Noi [generația noastră] încă nu ne-am amestecat cu românii. Polonii erau separat. Distracțiile, totul era separat. Se vorbea în polonă. Când mergeam la români, tot în polonă vorbeam. [Acum] mulți și-au luat neveste românce” (F, B1, 78 – 2013). În povestirile legate de trecut, se vede clar diferența dintre „cândva” și „acum”. „Cândva” polonezii erau un grup compact și puternic, capabili să influențeze mediul în care trăiau. În acest context, „acum” nu are întotdeauna o conotație pozitivă: „Noi locuim în România și trebuie să știți [că], pe vremuri, erau români vecini de-ai polonilor, [care] au învățat polona și vorbeau așa ca polonii. Iar acum ai noștri nu vor să vorbească în polonă” (F, B1, 85 – 2013). Pentru locuitorii cei mai vârstnici ai satului, perioada copilăriei reprezintă, în primul rând, vremea în care domina limba polonă: „Tații noștri erau poloni. Și așa, în grup, vorbeam în polonă”, însă „acum” „sunt unii care păstrează limba polonă”, dar e atât de schimbată, de parcă ai îndoi laptele cu apă” (F, B1, 80 – 2013). Modificările istorice au determinat schimbarea statusului inițial al comunității și al limbii, schimbări de care polonezii sunt perfect conștienți și pe care le enumeră nu o dată: „Noi am fost crescuți în România și erau atâtia români aici, iar noi numai în polonă vorbeam acasă. Toți copiii. Tot satul. [...] Satul era numai al polonilor. [...] Noi trăiam bine unii cu alții. Polonii se căsătoreau numai între ei. Dar apoi, când s-a făcut colectivul, copiii au mers la școală, [cei maturi] lucrau împreună cu românii și se căsătoreau cu români” (F, B1, 78 – 2013). „Acum” situația arată cu totul altfel, de aceea se pot auzi constatări de genul: „Era greu, dar era frumos. Acum nu

²⁶ În text s-au utilizat următoarele prescurtări: F – femeie, B – bărbat, B1 – Bulai, V – Vicșani. A mai fost notată vârsta persoanei intervievate și anul interviului.

²⁷ Eugeniusz Kłosek, *op. cit.*, p. 72.

mai e atâta voie bună” (F, B1, 80 – 2013). Această distincție dintre binele care era „cândva” și nu neapărat mai binele de „acum”, se poate auzi chiar și la reprezentanții generației mai tinere a polonezilor: „Țineți minte cum pășteam vacile aici și cum cântam? La muzicuță cântam. De ce [acum] nu e timp [pentru asta]?” (B, V, 67 – 2014).

Copilăria locuitorilor din Bulai și Vicșani a fost marcată și de identitatea religioasă. În Bulai, centrul comunității din sat îl constituia pe atunci capela (biserica a fost ridicată în 1984), unde se celebrau liturgiile: „Acolo venea un preot din Polonia, Franciszek Krajewski. Când eram copil [...], mergeam la slujbe. Ce nemaipomenit era atunci!” (F, B1, 85 – 2013). „Când eram copil, mergeam acolo să cântăm în luna mai, dar [atunci] acolo, în vale, locuiau polonii. Iar acum? [...] Învață în română. [...] Demult nu era aici biserică, dar se-adunau. Nu era televizor, radio, nu aveau la ce să se uite. [...] Venea luna mai, se-adunau [...] și cântau în polonă” (F, B1, 80 – 2013).

Sărbătorile toți polonezii le petreceau împreună: „De Revelion, mergeam să ne distrăm la Suceava [...], la Casa Polonă. Se făceau petreceri și la noi, [însă] se făceau pe-acasă. [...] Aduceau muzică, dansau, aduceau ceva de mâncare. Acum, numai bani trebuie să ai” (F, B1, 80 – 2013).

Una dintre reflecțiile cele mai interesante, referitoare la istoria polonezilor din Bulai, se regăsește în amintirile răposatei Jadwiga Skowrońska. De asemenea, găsim în aceste amintiri o descriere mitică a vremurilor dificile, dar pline de speranță, de la începuturile satului: „Ocupația de bază a locuitorilor din Bulai era munca la câmp. Însă munca grea nu i-a copleșit atât de mult, încât să nu observe cum lumea se schimbă și, mai ales, apreciau valoarea învățaturii. Se străduiau ca și copiii lor să fie educați. [...] Greutățile comune, nu o dată locuiau sub același acoperiș, solidaritatea în depășirea dificultăților, pentru binele comun, acestea erau caracteristicile sociale care s-au dezvoltat aici, zeci de ani, în satul locuit de polonezi. Cultivarea lor a creat o unitate puternică în interiorul comunității. Datorită acesteia, le-a fost mai ușor să reziste în vremurile grele care au venit odată cu războiul și apoi cu instalarea regimului comunist. Trebuie să recunoaștem că în perioada comunismului am pierdut mult din această unitate²⁸. [...] Munca de zi cu zi era foarte grea. Dar oamenilor le plăcea să sărbătorească din când în când. Atunci totul se schimba, de parcă era altă nație. Dacă era nuntă, trebuia de mers la Suceava. Mergeau atunci patru sau cinci căruțe, în prima era orchestra. Toate erau frumos decorate, la fiecare era înhămată câte o pereche de cai, și ei împodobiți cu flori. Oamenii erau îmbrăcați în haine de sărbătoare. Nimeni nu purta haine românești. De fapt, nu purtau nici costume tradiționale poloneze. Abia atunci când a venit ca profesoară doamna Szymbalska, ea ne-a prezentat costumele tradiționale cracoviene și ne-a învățat să le coasem. În asemenea costume se prezentau copiii la sărbători. Întrucât în Bulai nu era biserică, se mergea în oraș. Doamna profesoară a

²⁸ Anna Mamulska, *Polacy w Rumunii mówią o sobie*, Lublin–Leszno, 2000, p. 86.

decis ca toți copiii, înainte de a merge la biserică, să treacă pe la școală. Acolo ne schimbam în costume naționale cracoviene și, câte doi, mergeam la Suceava. Era o mare paradă. Oamenii se uitau după noi, polonezii cu mândrie și bucurie, românii cu vădită curiozitate, căci la ei nu existau asemenea obiceiuri”²⁹.

Copilăria petrecută într-o comunitate compactă din punct de vedere etnic apare și în amintirile răposatului președinte al Uniunii Polonezilor din România și deputat, Jan Piotr Babiaș, din Vicșani, care, printre altele, atrăgea atenția [cu privire] la importanța continuității tradiției, care „cândva” asigura integritatea locală a polonezilor: „Păstrarea vie a cunoașterii limbii era favorizată de faptul că majoritatea din sat o reprezentau polonezii. [...] Transmițătoare ale polonității, alături de limbă, erau tradiția și obiceiurile. Pe vremuri, ele se transmiteau în mod natural”³⁰.

Sfârșitul „vremurilor bune de demult” a venit odată cu războiul și, mai târziu, cu repatrierea, când în ambele sate au rămas doar o parte din locuitorii polonezi, iar apoi a intervenit și colectivizarea. Așa scria Kazimierz Feleszko despre această ultimă perioadă: „Acum jumătate de secol, a invadat Bucovina un sistem care nu numai că a distrus unitatea ei, dar i-a împrăștiat prin lume pe locuitorii ei multilingvi. Realizând acestea, a trecut la distrugerea economiei, culturii, naturii și, într-un final, la distrugerea din interior a omului, prin îmbrăcarea lui forțată într-o uniformă ideologică, cea de «homo sovieticus»”³¹.

Colectivizarea a însemnat sfârșitul vieții compacte a polonezilor din sate și este amintită de locuitori ca o experiență traumatizantă: „Aici era colhozul, unde lucram din greu. 24 de km mergeam zilnic până acolo și înapoi. [...] Suntem bolnavi, suntem distruși. Căci așa ne-au distrus comuniștii, căci toți furau, toți mâncau bine [...], câștigau bine, aveau de toate, iar nouă ne dădeau câte jumătate de litru de ulei pe lună și jumătate de kilogram de zahăr pe lună, iar o dată la 3–4 luni un kilogram de orez. Ne-au luat pământurile [...]. Și românii [și ei] sunt distruși. [...] Mă doare capul [numai când mă gândesc la asta] și nici nu vreau să-mi mai aduc aminte” (F, B1, 78 – 2013).

Evenimentele istorice din România secolului al XX-lea au schimbat fața Bucovinei și viața polonezilor de aici. În sate precum Bulai și Vicșani, de unde, după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, au plecat numeroși polonezi, folosesc limba polonă doar reprezentanții generației vârstnice și medii. În biserici, liturghia este făcută în limba română. Deși există lecții de limba polonă pentru copii, procesul de asimilare a dus la faptul că limba polonă, care se învață la școală, a devenit o altă limbă „străină”, ceea ce constituie efectul lipsei de continuitate a tradiției și a condițiilor politice, printre care politica de românizare a regimului comunist.

²⁹ *Ibidem*, p. 93–94.

³⁰ *Ibidem*, p. 12.

³¹ Kazimierz Feleszko, *op. cit.*, p. 6.

În decursul unei generații – a oamenilor născuți în anii '20 și '30 din secolul al XX-lea –, s-a schimbat total întreaga structură socială în care ei au crescut. Acest lucru se reflectă foarte bine în amintirile locuitorilor din Bulai și Vicșani: „patria” lor mică, satele poloneze de pe teritoriul românesc, arată cu totul altfel decât pe vremea copilăriei și adolescenței lor. Acea Arcadie, existentă în amintirile lor, nu mai este tărâmul mitic, unde ei ar dori să se întoarcă, ci mai mult o amintire nostalgică a vremurilor care s-au dus definitiv și de care îți poate fi dor numai pe de o parte, căci, pe de altă parte, au fost pline de sărăcie și represii datorită apartenenței etnice. Viața în lumea de azi este cu siguranță mai ușoară. Puține familii mai sunt „etnice” poloneze, majoritatea o constituie familiile mixte și, în răspunsurile date la întrebările referitoare la viața contemporană, nu se simte superioritatea și împărțirea axiologică între „polonezi” și „cei care nu sunt polonezi”. Trebuie amintit și faptul că diaspora poloneză din România a evoluat radical, prin intensificarea relațiilor cu Polonia, precum și cu repatriații, și a devenit conștientă de individualitatea sa culturală și lingvistică față de Polonia. Așadar, imaginea Arcadiei nu este una clar definită. Locuitorii satelor poloneze din Bucovina își redefinesc continuu relația lor față de polonitate și românitate.

Trebuie luat în considerare și un [alt] factor, care a determinat ca toposul „cândva existentei” Arcadiei să se refere nu numai la specificul condițiilor istorice, care au dus la crearea propriei culturi de către polonezii din Bucovina, ci trebuie raportat la întreaga regiune. În Bucovina există o anumită conștiință locală, locuitorii numind Bucovina „ținutul cel mai bun din întreaga Românie”³². Constatările lui R. Koselleck pot fi raportate la polonezii din Vicșani și Bulai, ba chiar și la toate grupurile etnice existente în Bucovina. Potrivit acestuia, avem de-a face cu conceptul de patrie înțeles ca „Heimat”, precum și cu cel de umanitate, pe care toți avem misiunea de a o crea, iar această distincție este mai importantă decât diferențierile etnice existente cândva³³.

Soarta complicată a locuitorilor Bucovinei și meandrele istoriei au determinat ca aceștia să își aducă aminte de Arcadia copilăriei prin prisma unei perioade dificile, cea de-a doua jumătate a secolului al XX-lea, când au fost nevoiți să-și redefească relația față de polonitate, față de vecinii români și, în sfârșit, față de propria identitate. Această redefinire, care a produs schimbări majore ale conștiinței de sine, a determinat ca în acest caz să nu avem de-a face cu o simplă „poleire cu aur a amintirilor”, de care spunea E. Bloch. Nu ne putem aștepta să o întâlnim la un nivel general, ci, mai degrabă, individual. Arcadia, ținutul mitic al fericirii, ordinii și muzicii, este întotdeauna o parte din viața unei persoane concrete. Puterea ei mitică a fost diminuată de istorie, care în secolul al XX-lea, după cum apreciază cei intervievați de noi, nu a cruțat pe nimeni și a aruncat o umbră asupra tuturor, chiar și asupra amintirilor celor mai frumoase și luminoase.

³² Eugeniusz Kłosek, *op. cit.*, p. 139.

³³ Reinhart Koselleck, *Dzieje pojęć. Studia z semantyki i pragmatyki języka społeczno-politycznego*, Warszawa, 2009, p. 263.

FOLCLOR MEDICAL. DESCÂNTECE DE DEOCHI (I)

VASILE S. CÂRDEI

Volkshelkunde. Heilssprüche gegen den „bösen Blick“

(Zusammenfassung)*

Als Mitverfasser der Monographie des Heimatdorfes Bilca hat der Arzt Vasile Cârdei (1921–2012) zwei Jahrzehnte lang (1960–1980) Dokumente über die Volkshelkunde aus dem Gebiet des Suczawa-Tales gesucht und eine Sammlung von über 900 Karten mit Volkstexten angelegt. Diese Texte sind „Ausdruck einer grossen Phantasie“ und ein Beispiel von „lyrischen Passagen beeindruckender Schönheit“. Die Sammlung wurde in Manuskriptform in Dezember 2005 dem Zentrum für Bukowinastudien (2007 zum „Bucovina“-Institut geworden) als Schenkung übergeben.

Die Mappe (mit der Inventarnummer 11 244) enthält 58 Texte. Der Sammler erwähnt nicht immer den Namen und das Alter der Befragten oder den Ort, wo er den Text gefunden hat. Für die meisten Heil- oder Beschwörungssprüche wird nur der Ort angegeben (Ober-Horodnik, Ober-Wikow, Putna, Mardzina, Woitinell, Burla, Unter-Wikow, Sucevitza, Bilka, Graniczestie, Zvoriştea, Millischoutz – Dorf Badeutz, Galanestie, Alt-Fratautz, Watra-Moldawitza, Pozoritta, Kaczika, Arbora). Bei keinem der gesammelten Heilssprüche und Beschwörungsformeln wird das Sammeljahr hingewiesen. Die Periode, in der Vasile Cârdei die Texte aufgezeichnet hat, wird aber in der Monographie *Bilca, o aşezare pe Valea Sucevei. Privire istorică* [Bilka, eine Ortschaft im Suczawa-Tal. Geschichtlicher Überblick] erwähnt.

Unserer Meinung nach ist die Veröffentlichung der Beschwörungssprüche gegen den „bösen Blick“ aus der Sammlung des Arztes Vasile Cârdei sehr wichtig. In der letzten, vor kurzem erschienenen und der moldauischen Volkshelkunde gewidmeten Arbeit (Silvia Ciubotaru, *Folclorul medical din Moldova: tipologie și corpus de texte* [Die medizinische Folklore aus der Moldau: Typologie und Textkorpus], Jassy, Verlag der „Alexandru Ioan Cuza“-Universität, 2005, 578 S.) werden insgesamt 128 Texte aus dem Bezirk Suczawa präsentiert, darunter nur zwei Heilssprüche gegen den bösen Blick zu finden sind (die Arbeit enthält Dokumente aus dem Bereich der Ethnoatrie, die zum Fonds des Folklorearchivs des «A. Philippide»-Instituts für Rumänische Philologie der Rumänischen Akademie gehören). Die grosse Anzahl der Zaubersprüche gegen den „bösen Blick“ aus der Sammlung des Arztes Vasile Cârdei beweist, dass die traditionelle Spiritualität in der Bukowina auch in der

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

zweiten Hälfte des 20. Jahrhunderts noch lebendig war und dass verschiedene Aspekte des Alltags des modernen Menschen (bzw. die seelische und körperliche Gesundheit) weiter unter dem Zeichen der traditionellen Praktiken standen.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Bukowina, Vasile S. Cârdei, Folklore, Heil- und Zaubersprüche gegen den „bösen Blick“, Dichtung, magische Praktiken.

Etnologia românească s-a îmbogățit, în ultimele două decenii, cu studii valoroase¹ dedicate fenomenului magiei populare, unele dintre ele fiind apreciate ca sinteze riguroase și exhaustive, care oferă deschideri de interpretare și pentru cercetători din domenii conexe etnologiei, cum ar fi istoria literaturii române vechi sau antropologia istorică.

Specie considerată de Ovidiu Bârlea ca „cea mai anarhică din întregul repertoriu folcloric”², din cauza varietății structurale și compoziționale, descântecul continuă să fie cercetat de specialiști (folcloriști, etnologi, lingviști) din perspective diferite sau chiar opuse. De-a lungul timpului, unul dintre punctele considerate de cercetători (Ștefania Cristescu, Ovidiu Bârlea, Ovidiu Papadima) nevralgice a fost și problematica dificilă a geografiei folclorice a descântecului, a diferențierii tematice și stilistice a acestei specii folclorice, în funcție de arii etnofolclorice.

Descântecul a fost interpretat în cheie etnologică sau literar-estetică, analizat în paradigma text–context/rit verbal–rit manual, abordat recent din perspectiva științelor limbii, dar specialiștii sunt încă în căutarea „grilei perfecte de înregistrare a diversității descântecelor românești”³ și a definitivării tipologiei naționale a speciei.

În acest context, punem în circuitul public culegerea de folclor medical a doctorului Vasile S. Cârdei.

Coautor al monografiei⁴ satului natal, Bilca, doctorul Vasile S. Cârdei (1921–2012) a adunat timp de două decenii (1960–1980) și documente etnoiatrice

¹ Din bibliografia contemporană dedicată descântecului românesc amintim: Ioana Repciuc, *Poetica descântecului românesc*, Prefață de Sanda Golopenția, [Craiova], Editura Aius, 2014, 376 p.; Emanuela Timotin, *Descântecul manuscris românesc (secolele al XVII-lea – al XVIII-lea)*, Ediție critică, studii lingvistice și filologice de ..., București, Editura Academiei Române, 2010, 388 p.; Sanda Golopenția, *Limba descântecelor românești*, București, Editura Academiei Române, 2007, 232 p.; Silvia Ciubotaru, *Folclorul medical din Moldova: tipologie și corpus de texte*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2005, 578 p.; Valeriu Bălțeanu, *Terminologia magică populară românească*, București, Editura Paideia, 2000, 232 p.; Camelia Burghel, *În numele magiei terapeutice*, Zalău, Editura Limes, 2000; Radu Răutu, *Antologia descântecelor populare românești*, Ediție îngrijită și prefață de ..., București, Editura Grai și Suflet – Cultura Națională, 1998, 254 p.; Nicoleta Coatu, *Structuri magice tradiționale*, București, Editura Bic All, 1998, 286 p.

² Ovidiu Bârlea, *Folclorul românesc*, vol. II, București, Editura Minerva, 1983, p. 16.

³ Ioana Repciuc, *op. cit.*, p. 27.

⁴ George Muntean, Vasile Cârdei, *Bilca, o așezare pe Valea Sucevei. Privire istorică*, Suceava, Centrul Județean al Creației Populare, 1971, 240 p.

de pe Valea Sucevei, alcătuiind o colecție⁵ de folclor medical ce numără peste 900 de fișe cu texte populare, „expresii ale unei mari fantezii, asociind produse ale mediului ambiant cu felurite fantasme” care „au sfârșit prin a se constitui în fragmente lirice, câteodată de impresionantă frumusețe”⁶. Rămasă în manuscris, colecția a fost donată, în decembrie 2005, Centrului pentru Studierea Problemelor Bucovinei (din 2007, Institutul „Bucovina”) al Academiei Române⁷.

Mapa care conține descânțecele de deochi poartă nr. de inv. 11 244 și numără 58 de texte, dintre care unul (nr. 51) nu se încadrează speciei descânțec. Culegătorul nu menționează constant numele informatorilor, vârsta, locul culegerii; pentru cele mai multe descânțece este indicată doar localitatea de unde a fost cules (Horodnic de Sus, Vicov de Sus, Putna, Marginea, Voitinul, Burla, Vicov de Jos, Sucevița, Bilca, Grănicești, Zvoriștea, Milișăuți – sat Bădeuți, Gălănești, Frătăuții Vechi, Vatra Moldoviței, Pojorâta, Cacica, Arbore; fără nicio explicație din partea culegătorului, două texte provin din afara ariei investigate – unul din Câmpia Turzii, altul din Vorona, Botoșani). Câteva descânțece nu au nici un fel de mențiune referitoare la informator sau la locul culegerii. Niciunul dintre cele 58 de texte nu are indicat anul culegerii. Totuși, perioada în care medicul Vasile Cârdei a adunat aceste documente folclorice este menționată⁸ de el în monografia citată, *Bilca, o așezare pe Valea Sucevei. Privire istorică*.

Credem că publicarea descânțecelor de deochi din Colecția „Vasile Cârdei” este importantă, având în vedere că în cea mai amplă și relativ recentă lucrare dedicată folclorului medical din Moldova, care „valorifică documentele etnoiatrice aflate în colecțiile Arhivei de Folclor a Moldovei și Bucovinei (AFMB) din cadrul Institutului de Filologie Română «A. Philippide» al Academiei Române, Filiala Iași”⁹, din cele 128 de texte adunate din județul Suceava și prezente în volum, doar două sunt descânțece de deochi (p. 348–349), adunate în aceeași perioadă în care a cules și medicul Cârdei descânțecele cu rol terapeutic.

Numărul mare al descânțecelor de deochi din colecția medicului Cârdei atestă că și în a doua jumătate a secolului al XX-lea, în Bucovina spiritualitatea tradițională încă era vie, aspecte ale vieții omului modern, cum sunt sănătatea sufletească și cea trupească, stăteau sub incidența practicilor magice tradiționale. Mai mult, se pare că prestigiul magiei și al riturilor magice nu a apus de tot în peisajul spiritual al satului românesc nici chiar la începutul mileniului al III-lea,

⁵ Colecția-manuscris de folclor medical a doctorului Vasile S. Cârdei a fost semnalată de Elena Pascaniuc în articolul „De plămădit inimile” – o culegere inedită de folclor medical din Bucovina, publicat în „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul XIV, nr. 2 (29), [iulie–decembrie] 2007, p. 619–629.

⁶ George Muntean, Vasile Cârdei, *op. cit.*, p. 63.

⁷ Vezi Vasile I. Schipor, *Vasile S. Cârdei (1921–2012)*, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul XX, nr. 1 (40), [ianuarie–iunie] 2013, p. 333–341.

⁸ *Ibidem*.

⁹ Silvia Ciubotaru, *op. cit.*, p. 5.

boli psihogene ca deochiul sau „plânsorile” fiind încă „tratate” prin remedii terapeutice empirice și practici magice de exorcizare. În urma unei recente cercetări de teren, efectuată în anul 2009, cercetătoarea Iulia Brânză afirma că „cercetările de teren arată că descântecul își păstrează funcția de altădată, fiind utilizat în riturile magice de însănătoșire. Am atestat prezența fenomenului descântatului în fiecare localitate vizitată de noi (Straja, Falcău, Arbore, Solca, Putna, Horodnic de Jos, Frătăuții Noi, Dărmănești). Informatorii intervievați (agricultori, femei casnice, funcționare, învățătoare, profesoare, pensionari) nu ne-au putut indica o descântătoare «specializată». [...] Când se bănuiește că pruncul este afectat de deochi, de speriat sau are „plânsuri”, multe femei recurg, dintr-un reflex ancestral, la ritualul descântatului, cel mai răspândit fiind „stinsul cărbunilor”, cunoscut de toți informatorii noștri, deși majoritatea nu mai știu textul. În legătură cu aceasta, confirmăm ceea ce au constatat și alți cercetători: descântecul, ca specie a poeziei magice, se află într-un continuu proces de degradare”¹⁰.

Romulus Vulcănescu făcea observația că, în practica medicinei populare, „descântătoarea bătrână” împărțea bolile „în cinci categorii (boli de la Dumnezeu, de la Santa Maria, de la Sântele zile grele, de la Ale sfinte și de la oameni care-ți sunt dușmani)”, dar forța magică a descântecelor nu era folosită decât pentru „bolile provenite de la ultimele patru categorii”¹¹. Aici se regăsesc și oamenii predestinați a face rău. Aceștia pot fi recunoscuți după anumite „marcaje sacre”, cum sunt cei născuți cu căiță (tichie), oamenii cu ochii verzi sau albaștri, copiii „întorși de la țată”¹², oamenii cu strabism, cu ochi răi¹³. În mentalul popular, ei sunt cei care pot împiedica, la un moment dat, desfășurarea armonioasă a destinului individului, prin ei „sacral impur” se infiltrează în lumea profană. Pentru a-l contracara, a-l „întoarce”, descântătoarele desfășoară anumite scenarii magice, urmează anumite rituri, cel mai frecvent fiind cel al purificării cu apa neînceptută în care s-au stins cărbuni.

¹⁰ Iulia Brânză, *Credințe și practici magice în Bucovina (I)*, în: „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul XVI, nr. 1 (32), [ianuarie–iunie] 2009, p. 148.

¹¹ Romulus Vulcănescu, *Mitologie română*, [București], Editura Academiei Române, 1987, p. 165.

¹² „Se crede că deoache numai oamenii cu ochi albaștri, cari sunt născuți strigoi, adică la naștere ies cu un fel de tichie pe cap, pe care îndată o apucă cu mânele și o trag ca să o mănânce; mâncând acea tichie, rămân strigoi în toată viața și deoache orice ar vedea și ori de ce s-ar mira”, credință din Alimănești, Olt; „Ferește-te de omul cu ochii verzi că te deoache”, credință din Copăcioasa, Gorj; „Oamenii cei mai răi de deochi sunt acei cu ochi albaștri”, credință populară din Rudina, Mehedinți; „Se crede că copilul, odată întărcat și întors iar la piept, crescând mare va deochea orice va vedea frumos”, credință din Bucovina. Publicate în: Artur Gorovei, *Credinți și superstiții ale poporului român*, Ediție îngrijită și introducere de Iordan Datcu, București, Editura „Grai și Suflet – Cultura Națională”, 1995, p. 73.

¹³ „Știți cine are ochi răi? Care-s întorși de la supt. [...]. Sau persoanele încrucișate, îs persoanele care se uită cu un ochi la făină și cu unul la slănină, adică n-au privirea fixă [...]”. Vezi în: Iulia Brânză, *op. cit.*, p. 154.

Elena Pascaniuc

1. *Descânțec de deochi*

Speli, Doamne, munții, pietrele, izvoarele,
Dumbrăvile de tină și de rugină.
Speli, Doamne, de deochiat,
De spăriet pe N....
Să rămâie curat, luminat,
Ca de la Dumnezeu lăsat. (Inf. Dari Ecaterina, Horodnic)

2. *Descânțec de deochi*

Se merge la feritură și pe drum nu se vorbește cu nimeni și nici nu se uită
îndărăt, iar apa neîncepută se pune într-o cană, pe vârful cuțitului se iau nouă
cărboni și se dau îndărăt în cana cu apă și se spune:

De-a fost om, de-a fost femeie,
De-a fost băiat, de-a fost fată,
Să-i treacă ochii printr-un vârful de par,
Nu prin copilul meu.

Se bea din cană, cu restul se spală peste tot, iar restul ce-a rămas de la spălat și de
la băut se toarnă într-un vârful de par. (Vicov de Sus)

3. *Descânțec de deochi*

Mă duc la fântână
Și nu vorbesc cu nimeni.
Aduc apă neîncepută
Și nu vorbesc cu nimeni.
Stîng nouă cărbuni:
9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 și fac 9.
Spăl pe cel deochiat,
Rămâne puțină apă
Și-o arunc pe câne afară. (Inf. Aga Catrina, Putna)

4. *Descânțec de deochi (om și animale)*

Dacă-i deochiat de om,
Să-i crape picioarele
Și să-i curgă sângele.
Dacă-i deochiat de femeie,
Să-i crape țâțele
Și să-i curgă laptele.
Dacă-i deochiat de fată,
Să i se umfle țâțele

Și să-i cadă costițele.
Dacă-i deochiat de barbat,
Să-l văd mort și umflat. (Vicov de Sus)
5. Descântec de deochi
De Sf[ânta] Maria Mare
S-a făcut o masă mare.
Toate bubele-au fost chemate,
Numai buba cea mare
N-a fost chemată.
Ea de ciudă s-a înfocat
Și s-o îngroșat
Și s-o umflat,
Pe urmă o crăpat.
I-a rămas numai rădăcina,
Care s-o hostopit,
În patru s-o împărțit,
S-o desumflat,
Apoi s-o uscat.
Ptiu ... (scuipă)
Descântecul o fost de leac. (Se repetă de trei ori.) (Putna)

6. Descântec de deochi
Pasăre albă
Codalbă,
Sus săriși,
Jos plesniși.
Plesnească ochii romnitorilor,
Plesnească ochii deochitorilor!
Cine a râmnit
A și plesnit,
A și crăpat!
Și N..... a rămas curat, luminat
Ca un argint strecurat,
Cum Dumnezeu l-a lăsat. (Putna)

7. Descântec de diochi
Tehnică: se sting cărbuni în apă neînceptută și se recită:
De mirare,
de strigare,
de deochi.
De-o fi femeie, să-i crape țâțele,

De-o fi fată, cununiță să nu mai vadă.
De mirare,
de strigare,
de diochi.
De-o fi bărbat,
Ochii i-or crăpat
Și lui X să-i fie de leac. (Marginea)

8. *Descânțec de deochi*

Vine ciuta de la munte
Lingându-și puiu pe frunte.
Îl linge pe pistricei
Și pe frumușei.
Și eu pe N îl ling
De deochi,
Dintre ochi.
Cât a sta vântul în gard,
Atâta a sta deochiu în cap.
Și să fugă prin sat
Ca un câne turbat,
Cu coada îndoită,
Cu gura căscată.
Și unde o cădea,
Acolo o muri.
Pe N..... să-l lase curat, luminat
Cum Dumnezeu l-a lăsat. (Putna)

9. *Descânțec de deochiat*

Se sting în apă câte unul [în] total nouă cărbuni și se numără de la nouă la unu și se recită:

Sub rachita ramurată,
Șade baba suparată,
Cu un ochi de foc
Și unul de apă.
Pe acel de foc
Așa să stîngă
Rohmarea, cascarea, strigarea
Și deochiul de la cel deochiat. (Voitinel)

10. *Descânțec de deochiat*

Deochiat de vânt,

Crape calul de sub dâmb.
Deochiat de fată curată, necurată,
Să-i crape țâțele.
Cine a văzut-o, a chiorât,
Cine a grăit, a amuțit.
Eu zic de ochitori, tocitori, hrănitori,
strigători,
Leacul, bumbăna (?).

Technică: într-o oală cu apă neîncepută se sting nouă cărbuni și cu o creangă de busuioc se stropește pe cel bolnav. Se recită de trei ori. (Voitinel)

11. *Descântec de deochi*

Se ia un pahar cu apă, se aprind două chibrituri și se lasă să ardă complet, după care se aruncă în paharul cu apă, făcându-se semnul crucii de *cinci ori câte cinci*. Dacă cel ce a deochiat este bărbat, chibritul stă vertical în pahar și orizontal, dacă este femeie. (Câmpia Turzii)

12. *Descântec de deochi*

De-i deochiată [de-]o fată mare,
Să-i crape/[cadă] cosițele.
Să se stingă
Cum se stingă focul.
Să se stingă strigoarea,
Durerile, săgetăturile
Băietului care-l descânți.
Sub răchită răsădită,
Stau două fete despletite,
Una cu un ochi de foc
Și una cu un ochi de apă.
Și cel de apă stinge pe cel de foc.
Cum se stingă focu de se potolește,
Așa să se stingă durerile din creierii capului,
A fălcilor, a obrazului, din inimă, de sub inimă,
Din rărunchi, de sub rărunchi,
Din tot trupul lui N....

13. *Descântec de diochi*

– De mirare, de strigare, de diochi:
De-a fi femeie, să-i crape țâțele.
De-a fi fată,
Cununiță să nu mai vadă.

De mirare, de strigare, de diochi.
De-a fi barbat,
Ochii să-i crape.
Și lui N... să-i fie de leac.

14. *Descânțec de deochi*

Pasăre albă, cudalbă,
Pică aici,
Pică în vârful de petricea!
Pasărea dacă pica,
Piatra se despica!
Despică ochii strigoifului,
Despică ochii motoroiului,
Despică ochii râmnițorului,
Despică ochii deochitorului,
Despică ochii leului,
Pe ai strigoaicei,
Pe ai moroaicei,
Pe ai râmnițorului,
Pe ai deochitorului,
Pe ai leoaicei,
Pe ai râmnițoarei.
Și a rămas curat și luminat,
Ca din cer izicat,
Cum Dumnezeu l-a lăsat.

15. *Descânțec de deochi*

– Magdalină, un' te duci
Cu hârleț, cu lopată și cu mătură?
Mă duc la fântâna lui Iordan,
Cu hârleț s-o săpăluiesc,
Cu lopata s-o rânesc,
Cu mătura s-o mătur!
– Haideți înapoi la ochiul lui N...
Cu hârlețul săpăluți ochiul de albață și roșăță,
Cu lopata să-i râniți ochiul de albață și roșăță,
Cu mătura să-i măturați ochiul de albață și roșăță,
Să nu rămâie albață și roșăță
Nici cât un fir de mac
În 44 despicat.
Și ochiul să rămâie curat,

Ca de la Dumnezeu lăsat.

Tehnică: se descântă de trei ori câte trei.

Materiale: trei bețișoare de mătură și apă neînceptută, adusă înainte de răsăritul soarelui. Se descântă numai miercurea și vinerea. (Vorona – Botoșani)

16. *Descântec de deochiat*

Deochiat de vânt –

Crape calul de sub dânsul.

Deochiat de față curată, necurată,

Să-i crape țâțele.

Cine a văzut-o, a chiorât,

Cine a grăit, a muțit.

Eu zic de ochitori, tocitori, hrănitori, strigători.

Notă: într-o oală cu apă rece, neînceptută, se sting nouă cărbuni și cu o cracă de busuioc se stropește pe cel deochiat, de trei ori.

17. *Descântec de deochi*

Aduci apă de la fântână într-o cană și-n ea pui un fus, un cuțit, o crenguță de mătură, te apropii de foc și pui cărbuni, numărând în sens invers de la zece la unu, faci semnul crucii și cu apa aceasta apoi se spală copilul, îi dai să bea și ce rămâne se toarnă pe câine. (Burla)

18. *Descântec de deochi*

Borză-mborzată,

Borză-nfocată,

Borză cu dinții rânjiți,

Cu ochii boldiți!

–Unde te duci?

„Mă duc la N... s-o spării,
Sângele să-i beau!”

„Nu te duce la N...,”

Du-te la marea cea mare,

Că-n ea este o mreană

Cu coada geamănă.

Pe aceea istovește-o.

Pe N... las-o curată

Ca un fir de mac

Peste mare aruncat. (Vicov de Jos)

19. *Descântec de deochi*

Zboară, pasăre, până la cer

Cu trei pahare de-o oca în coadă.
Unul cu vin,
Altul cu miere,
Unul cu fiere.
Cine-o băut vin,
S-o îmbatat!
Cine-o mâncat miere,
S-o saturat!
Cine-o băut fiere,
O crapat!
Așa să crape ochiul celui ce-o deochiat! (Vicov de Jos)

20. *Descânțec de deochi*

Se merge la fântână cu o strachină și se ia apă neîncepută, intri în casă fără să vorbești cu cineva, te duci la gura sobei și iei de trei ori câte trei cărbuni și zici:

„Cum nu se deoace gura sobei,
Așa să nu se deoace acela care este diocet!”

Apoi deochiatul se spală cu apa aceea pe la toate încheieturile și bea de trei ori din aceeași apă. Dacă cărbunii sfârâiesc tare în apă, înseamnă că omul este diocet. (Vicov de Sus)

21. *Descânțec de deochiat*

La răchita răsărită,
Iese o fată-mbrobodită,
[C-]un ochi de strop,
Cu unul de foc.
Acel de strop stinge pe acel de foc,
Stinge aruncătura,
Stinge făcătura,
Stinge ochii cei răi
De pe N... (Vicov de Jos)

22. *Descânțec de deochi*

Pășărică, pășărea,
Pici ici, pici colea,
Pică-n piatră nestimată,
Ca să-i crape ochii-n patru
Celui ce-a dat deochiatu'.
De-i deochiat de fată mare,
Să-i pice cosițele.
De-i deochiat de femeie,

Să-i moară copilul de foame.
De-i deochiat de flăcău,
Să rămâie chel,
Să râdă lumea de el.
Și cel deochiat
Să rămână curat
Așa cum a fost lăsat.

Tehnică: Se ia un vas cu jeratic aproape stins, un pahar cu apă neînceptă și în mâna dreaptă un fir de busuioc, apoi se începe descântecul. La urmă, bolnavul bea de trei ori din pahar, după ce s-a sculat, de trei ori. (Sucevița)

23. *Descântec de deochi*

Nouă neveste
Cu nouă măhuri,
Cu nouă cuțite,
Cu nouă măhuri părăsite;
Dați-mi toporul cel tăios,
Să tai mărul cel frumos.
Dar eu nu tai mărul,
Ci tai lui N... răul
Din spatele lui,
Din pieptul lui,
Din inimă,
De sub inimă,
Din toate încheieturile,
Din toate degetele,
Din toate ciolănelele.
Răul să se ducă,
Să piară ca o nălucă,
Să se prăpădească,
De N... să nu se mai gândească.
N... să rămâie curat,
Curat și luminat,
Ca argintul strecurat.
De la Dumnezeu lăsat,
De mine descântat.
Descântecul de la mine,
Leacul de la Dumnezeu. (Marginea)

24. Deochiat de vânt,
Crepe calul de sub dâmb.

Fată curată, necurată,
Crepe țâțele.
Deochiat de om,
Ocitori, pocitori, hrănituri, strigători,
Moroi, strigoi,
Leacul bumbărea (?) asta e!
Rămâie curat,
Curat și luminat,
Ca de la D-zeu Sfântu lasat.
Tehnică: Se descântă cu un fir de busuioc. (Inf. Hura Veronica, Voitineli)

25. *Descântec de deochi*

Tehnică: se descântă apa cu cuțitul sau cu busuioc și, când ajungi la partea unde spui culoarea ochilor ce-i stingi, pentru fiecare culoare se stinge câte un cărbune în apă. Cel care e descântat se spală cu această apă, care apoi e aruncată în drum sau la hotar, pe unde nu calcă nimeni:

Păsăruică albă cu coadă albă,
Din cer ai zburat,
pe piatră albă ai calcat,
deochi de pe N... îi crapat.
De-i deochet de bărbătoi,
Crepe-i boașele și cure-i icrele!
De-i deochet de femeie cu prunc mic,
Crepe-i țâțele, verse-i laptele!
De-i deochet de ape,
Sece-i izvoarele, să rămâie pietrele!
Sece ochiurile, deochiurile,
Răhnile[□], strigările,
Utile, mirările.
Cum trec vânturile peste codru,
Așa să treacă vânturile găsiturile,
Răhnile, greșelile.
Cutare [N...] să rămâie curat, luminat,
Cum de Dumnezeu îi dat
Și de Maica Domnului lasat!
Amin cât le-am zis eu din plin.
După aceasta se sting cărbunii, spunând:
Sting ochi negri,

[□] a răhni = „a blestema” (conform fișelor *Dicționarului de mitologie populară*, întocmit de culegător); răhnile = blestemele.

Sting ochi verzi,
Sting ochi albaștri,
Sting ochi căprui,
Sting răhnile, strigările,
Utile, mirările.
La răchita răsădită,
Este-o fată despletită,
cu un ochi de foc
și cu unul de apă.
Cel de foc în cel de apă,
cel de apă în cel de foc,
s-o odolit,
s-o potolit.
Și-a rămas N.... curat, luminat,
Cum de Dumnezeu îi dat
Și de Maica Domnului lăsat. (Bilca)

26. *Descântec de deochi*

Unu te-a deochiat,
Doi te-au desdeochiat.
Doi te-au deochiat,
Trei te-au desdeochiat.
Trei te-au deochiat,
Patru te-au desdeochiat.
Patru te-au deochiat,
Cinci te-au desdeochiat.
Cinci te-au deochiat,
Șase te-au desdeochiat.
Șase te-au deochiat,
Șapte te-au desdeochiat.
Șapte te-au deochiat,
Opt te-au desdeochiat.
Opt te-au deochiat,
Nouă te-au desdeochiat.
Nouă te-au deochiat,
Nouăzeci și nouă te-au desdeochiat.

Se descântă cu apă neîncepută, nu se uită și nici nu [se] vorbește cu nimeni.
În apă se pun trei cărbuni și, dacă ei cad la fund, omul este deochiat. Scuiță de trei
ori și se dă bolnavului să bea de trei ori din cană, timp în care spune:

Du-te unde nu rage vaca,
Unde nu zbiară oaia,

Unde nu cântă cocoșul.

Restul de apă se toarnă pe mătură, în care se înfînge un ac, sau se toarnă pe un câine. Dacă câinele se scutură de apă repede, atunci bolnavul se va însănătoși repede. (Grănicești)

În com. Banilești (?), se mai adaugă:
Să se ducă pe codri și pe pustie sparietul,
Să rămâi cu disparietul,
Să rămâi curat, luminat,
Ca de Maica Domnului lăsat.
(Cu apa se spală copilul dimineața și seara.)

27. *Descânțec de deochi*

Deal alb,
Cloapiti albi,
În cloapiti tot alb,
La poartî doi câni albi:
Voi să nu lingeți lapti,
Lingeți de la mine deochiu,
cascarea,
pocitura,
întunicătura,
urātu,
faptu,
strigarea,
cascarea,
scârba,
hierea din unghii,
sub unghii,
măduva ciolanului,
din inimî
și di sub inimî,
în creștetu capului,
pe fața obrazului,
din ochi,
din urechi,
din grumaz,
din nări,
din dinți,
din măsele,
din mâni

și din cicioare.
Să rămân luminată și curată,
Ca de la Sfânta Maica Domnului dată.
La mine discânticu,
Dumnezeu îmi darnicești sănătăți și noroc. (*Zvoriștea*)

28. *Descântec de deochi*

Se face cu apă neînceptută, în care se pun trei cărbuni și, dacă aceștia se lasă pe fundul căunii, atunci bolnavul este deochiat, iar femeia îl descântă:

Unu te-a deochiat,
Doi te-au dezdeochiat.
Doi te-au deochiat,
Trei te-au dezdeochiat.
Trei te-au deochiat,
Patru te-au dezdeochiat ...
până se ajunge la numărul nouă, cu care se încheie:
Nouă te-au deochiat,
Nouăzeci și nouă te-au dezdeochiat.

În timpul acesta, femeia nu se uită nicăieri, suflă de trei ori asupra apei și zice [în continuare]: „Du-te unde nu rage vaca, / Unde nu cântă cocoșul, / Unde nu zbiară oaia”. Apoi bolnavul este îndemnat să bea apă din cană de trei ori, apoi femeia toarnă apa pe o mătură în care se găsea înfipt un ac și ce rămâne se aruncă pe un câine. Dacă câinele se scutura repede, denota că bolnavul se va vindeca repede. (Inf. Andrișan Toader, Grănicești)

29. a. *Descântec de deochi*

Cu o cană se ia apă de la fântână, fără să vorbești cu nimeni, intră în casă, se ia un cuțit și cu cana se așază la gura sobei, numărând nouă cărbuni care se pun cu cuțitul în cană, rostindu-se:

Ieși diochi dintre ochi,
Să rămâie N... curat
Ca argintul strecurat,
Ca-n ceasu[-n] care s-a născut
Fără nicio boală în trup.

Se suflă de trei ori deasupra căunii, se scuipă jos, cel bolnav se spală cu apa și i se dă să bea din trei părți ale căunii. Apoi se spune: trei, doi, nici unu. Restul de apă se toarnă afară, pe câine sau pe gard, rostindu-se: cum trece apa, așa să treacă răul, cum se scutură câinele, așa să se scuture răul. (Inf. Zepciuc Veronica, 58 de ani, Grănicești)

29. b. Se ia[u] pe o lopată nouă cărbuni, se numără de la nouă la unu, se face cruce cu cuțitul și se spune: „Cini te-o diocet pi tini / Sî ma pupi pi mini/ Eu pi tini, tu pi mini”. Se repetă de nouă ori. (Vicov de Sus)

30. *Descânțec de deochi*

Pasăre albă, cudalbă,
Sboară ici, sboară colea,
Sboară-n piatră nestemată,
De Dumnezeu Sfântu' lasată.
Supt o răchită sădită,
Stă o fată despletită,
Cu un ochi de foc și unu de apă.
Cu cel de foc deochea,
Cu cel de apă stingea.
Dacă-i deocheată de față mare,
Să-i crape pulpele la picioare.
Dacă-i deocheată de parte bărbătească,
Să-i crape mânilor, să-i curgă sânghii.
De-i deocheată de parte femeiască,
Să-i crape țâțele, să-i curgă laptele.
Să rămâie N... curată
Cum Dumnezeu Sfântu a dat-o,
Maica Domnului a lasat-o.
Descânțecu-i de la mine
Și leacul de la Maica Domnului.

Se recită de trei ori, scuiându-se în semn de cruce în cele patru părți, după fiecare recitare. Dacă persoana este deochiată, atunci recitatorul cască a somn, în caz contrar, se recită numai o dată. (Inf. Ududec Maria, Milișăuți – Bădeuți)

31. *Descânțec de deochi*

Pasăre albă,
Codalbă,
Pică aci,
Pică colea,
Pică-n vârful de petricea.
Pasărea dacă pică,
Piatra se despică,
Despică ochii strigoiului,
Despică ochii moroiului,
Despică ochii râmnitorului,
Despică ochii deochitorului,

Despică ochii leului,
Pe ai strigoaicei,
Pe ai moroaicei,
Pe ai râmnitorului,
Pe ai deochitorului,
Pe ai leoaicei,
Pe a râmnitoarei.
Și a rămas
Curat, luminat,
Ca din cer picat,
Cum Dumnezeu l-a lăsat. (Putna)

32. *Descântec de deochi*

Tu, strigoiule,
Tu, moroiule,
Tu, leule,
Tu, deochitorule,
Tu, moroaico,
Tu, leoaico,
Tu, deoaico!
Unde fata cosița nu împletește,
Voinic nu chioțește,
Securea nu pocnește,
Popa nu citește.
În copitele ciutelor,
În fundul mărilor,
Acolo să vă duceți,
Acolo să prânziți,
Acolo să vă odihniți,
Să lăsați pe N...
Curat, luminat,
Ca argintul strecurat,
Ca din cer picat. (Putna)

33. *Descântec de deochi*

De-o fi deochiat de sfinte
Cu inimile bune,
Sfintelor, bunelor,
Line ca apa,
Moi ca mătasa,
Dulci ca mierea,

Pe N... să-l lăsați,
Curat, luminat,
Cum Dumnezeu l-a lăsat.
De l-o fi deochiat nevestele,
Să le crape țâțele,
Să le curgă laptele,
Să le plângă copilele!
De l-o fi deochiat copilele,
Să li sace rodul!
De-o fi deochiat de fântână,
Să-i sace apa cea lină!
De-o fi deochiat de potecă,
Lumea pe ea să nu treacă!
De-o fi deochiat de pădure,
Să nu-i dea mugure!
De-o fi deochiat de păsări,
Să le cadă penele!
De-o fi deochiat de lună,
Să-i piară a sa lumină!
De-o fi deochiat de soare,
Să nu poată arde tare!
Să lăsați pe N...
Curat, luminat
Cum Dumnezeu l-a lăsat
Pe Domnul Christos,
Că nu e bolnăvicios. (Putna)

34. *Deocheatul vitelor și oamenilor / Descânțec de deochi*

Sî ia apă neînșepută într-o ulșică și carbuni sî ie câte unu și îl dă îndărăt în ulșică și sî numărî până la unu: iesti deochiat di barbat, sî îi crepe boașele și sî îi curgă pișetul; dacă iesti deochiat di femeie, sî îi crepe țâțele, să-i cure laptele. Sî ramâie curat și luminat ca di la Dumnazău dat. Sî discântî di noă ori, sî spală, iar cu restul sî sî deie pi un par ori pi un câni. (Inf. Calancea Saveta, 72 ani, Putna)

35. *Descânțec de deochi*

De-i deochiat de bărbat,
Crepe-i boașele, cure-i icrele!
De-i deochiat de femeie,
Crepe-i țâțele, cure-i laptele!
De-i deochiat de fată,
Crepe-i pulpele, pice-i cosîța!.

Se spune după ce te duci la fântână fără să te uiți în lături, doar înainte, și, după ce ai scos din fântână o cofă cu apă fără să te uiți cât ai în ea, iei dintr-însa o căniță cu apă fără a vedea câtă apă iei; o duci în casă și pui în căniță de trei ori câte trei cărbuni și, de fiecare dată când se sting cărbunii, se acoperă cu mâna și se descântă. După ce se pun cărbunii în căniță, se pune și puțină agheasmă. După aceasta se face o cruce cu marginea mâinii deasupra căniței și se spală fața celui deochiat, iar apoi i se dă să bea în cruce din căniță. Cărbunii din căniță se aruncă unul câte unul într-un lighean și, la fiecare cărbune aruncat, se spune descântecul. (Horodnic)

36. *Descântec de deochi, boală de ficat, slăbire*

Se ia o strachină cu apă făcută din ceară curată, zeamă de șofran și ulei de in din care se stropește cu busuioc uscat fața bolnavului, de trei ori făcându-se semnul crucii peste busuiocul stropit tot în formă de cruce, timp în care se rostește:

De te-a deochiat, de te-a râhnit,
De te-a strigat de te-a căscat
Femeie curată, necurată
Să-i crape țâțele
Să-i moară pruncul,
Să se minune lumea ...
De te-a deochiat, de te-a strigat,
De te-a căscat fată curată, necurată,
Să i se umfle țâțele,
Să-i plesnească pânțele,
Să i se usuce cosițele,
Să se minune lumea...
De te-a râhnit, de te-a deochiat,
De te-a strigat bărbat curat, necurat
Moroi, strigoi
Să i se umfle boășele,
Iar vita să rămâie curată
Ca de la Maica Domnului.
Descântecul de la mine,
Leacul de la Dumnezeu
și de la Sfânta zi de azi.

După această recitare, se stropește în trei părți ale camerei, ale casei și ale curții, în grădină și în acareturi, după care se aruncă seara, târziu, în fântână (?!), la stinsul luminilor. (Horodnicul de Sus)

37. *Descântec de deochi*

Păsărică păsărea,

Pică ici, pică colea,
Calcă-n piatră nestemată,
Ca să crape ochii-n patru
Celui care lui [N...] i-a dat deocheatul.
De-o fi deochiat de-o fată mare,
Să-i chice cosițele.
De-o fi deochiat de-un flăcău,
Să rămâie pleșuv și să rătăce lumea de el.
De-o fi deochiat de-o femeie,
Să-i moară copilul de foame.
De-o fi deochiat de soare,
Să-i cadă razele.
De-o fi deochiat de vânt,
Să-i sece nările.
Și N... să rămâie curat și luminat
Ca de la Dumnezeu lăsat.
Descântecul de la mine și
Leacul de la Dumnezeu, amin!
Tehnică: se recită de câteva ori (!?). (Horodnic)

38. *Descântec de deochi*

Mă dusei pe-o cale,
Pe-o cărare,
Mă-ntâlnii cu ăl soc mare:
– „Bună ziua, soc mare!”
– „Mulțumescu-ți dumitale!”
– „N-ai văzut de când ai șezut
Pe deochitoarea cu deochitorul,
Pe frigura cu friguroiul,
Muma Pădurii cu păduroiul,
Striga cu strigoiiul,
Bântuiala cu bântuitoroiul
Și metricea cu metricioiul?”
– „N-am văzut, n-am auzit!”
Iar plecai pe-o cale,
Pe-o cărare,
Mă dusei până la ăl păr mare.
– „Bună ziua, păr mare!”
– „Mulțumescu-ți dumitale!”
– N-ai văzut,
De când ai șezut,

Pe deochitoarea cu deochitorul,
Pe frigura cu friguroiul,
Muma Pădurii cu păduroiul,
Striga cu strigoiiul,
Bântuiala cu bântuitoroiul
Și metricea cu metricioiul?”
– „N-am văzut, n-am auzit!”
Iar plecai pe-o cale,
Pe-o cărare,
Mă dusei până la ăl măr mare:
– „Bună ziua, măr mare!”
– „Mulțumescu-ți dumitale!”
N-ai văzut,
De când ai șezut,
Pe deochitoarea cu deochitorul,
Pe frigura cu friguroiul,
Muma Pădurii cu păduroiul,
Striga cu strigoiiul,
Bântuiala cu bântuitoroiul
Și metricea cu metricioiul?”
– „Le-am văzut,
Uite-le acolo, la ăl păr mare,
Au tăiat un stângen de lemne
Și-au făcut un foc mare
Și-au luat inima lui N...
Și-au pus-o în frigare
Și frig
Și mânâncă!”
– „Alegă, Maică Sfântă Marie,
De ia inima lui N...
Din mâinile lor
Și ia-o din frigare
Și plămădește-o
Cum se plămăde trei ciupituri
De vârful de varză,
Cum se plămăde trei ciupituri
Din vârful mugurilor,
Ca mierea în stupină
Și cum se plămădește aluatul de pâne,
Așa să se plămăde[ască] inima lui N...
De cum se potole

Oile în staul,
Caprele în staul,
Porcii în cocină,
Găinile-n culcuș,
Caii-n grajd,
Borii-n bordeie,
Omul acasă,
Păsările pe cuib,
Așa să se potole[ască] după inima lui N...
Striga cu strigoii,
Moroaica cu moroiul,
Deochitoarea cu deochitoroiul,
Metricia cu metricioroiul,
Muma Pădurii cu păduroiul,
Frigura cu friguroiul,
Așa să se potole[ască] după inima lui N...
Amin, amin!
Descântec de la mine,
Leacul de la Maica Domnului!

Notă: Se repetă de trei ori; acel bolnav pune lingura la brâu. Se face un amestec de trei ciupituri de vârfuri de varză, trei ciupituri de vârfuri de muguri de salcie, miere și aluat. Acestea se amestecă atunci când se recită descântecul. Din acest amestec se ia de trei ori dimineața, de trei ori la prânz și de trei ori seara, cu o surcică, în așa fel ca totul să se termine. (Gălănești)

39. *Descântec de deochiat*
Su-o răchită răsădită,
Șade-o fată displetită,
Cu un ochi de foc,
Cu unul de apă.
O căzut cel de foc în cel de apă,
S-o otolit, s-o potolit.
Așa să se otlea de pe N...
Diochiturile, pocniturele, rănilile, strigările,
.....?, aruncăturile.
Duh necurat să meargă
Pe capul celui vinovat.
Pasăre albă cudalbă
Calcă-n piatră,
Piatra crapă,
Crape ochii celui ce a deochiat pe N...

El (ea) să rămână curat și luminat
Ca Dumnezeu când l-a făcut,
Ca maica când l-a făcut!
Amin ca soarele-n senin.(!)
De la mine descântecul,
De la Dumnezeu sfântul, leacul.
Tehnică: Se descântă de trei ori cu o crenguță de cetină rătăcită sau busuioc.
(Inf. Sfichi Minodora, Voitinel)

40. *Descântec de deochi*

Se iau nouă cărbuni aprinși din vatră și se sting câte trei odată într-o cană cu apă, când se recită:

Trei pentru deochiul ... (numele)

Trei pentru strigare ... (numele)

Trei pentru mirare ... (numele)

Cu cuțitul se face o cruce peste cana cu cărbuni, se spală bolnavul, i se dă să bea de trei ori din apă, apoi se recită în continuare:

De te-a deochiat o femeie să-i crape țâțele,

să-i curgă laptele,

să-i moară pruncul, nene creștine!

De te-a deochiat un bărbat, să-i crape boașele, nene creștine!

De te-a deochiat o fată mare, să-i cadă părul de pe cap,

să-i rămână capul ca un genunchi, nene creștine!

Amin! (Inf. Iusescu (?) Călina, Frătăuții Vechi)

41. *Descântec de deochi*

De-i deochiată de fată mare,

Să-i crape/ [cadă] cosițele.

Să se stingă

Cum se stinge focul.

Să se stingă strigoarea,

Durerile, săgetăturile baietului care deascânti.

■

Sub răchită răsădită,

Stau două fete despletite,

Una cu-n ochi de foc

Și una cu-n ochi de apă

Și cel de apă stinge pe cel de foc.

Cum se stinge focu și se potolește,

Așa să se stingă durerile din

creierii capului, al fălcilor, a obrazului,

din inimă, de sub inimă, din rărunchi,
de sub rărunchi, din tot trupul lui.

42. *Descânțec de deochi*

Tehnică: Într-o cană de lut cu apă se sting trei cărbuni aprinși și apa se dă celui deochiat să o bea. Se freacă fruntea și se spune:

Pe vale, pe carare,
Pe drumul cel mare,
Pe nimeni nu vedeam,
Pe nimeni nu-ntâlneam.
Pe Maria, pe Catrina
care se tânguia,
Se tânguia de boală de deochi.
Nu te tângui, nu te jelui,
Că boala ta de deochi
se ia de la cap,
de sub cap,
de la ochi,
de sub ochi,
de la nas,
de sub nas,
de la gură,
de sub gură,
de la grumaz,
de sub grumaz,
de la genunchi la talpă.
Peste 99 de țări s-o duceți,
peste 99 de țări și 99 de mări,
Cu grebla să-l greblați,
Cu mătura să-l măturați,
Peste 99 de țări să-l aruncați!
Maria să rămână curată
Ca floarea de crin, fără pată.

43. *Descânțec de diochi*

S-o sculat N.
Într-o joi di dimineață
Din culcușul lui.
S-o dus pe-o carari,
Pe-o carare căărăoasă
Și s-o întâlnit cu pocitura

Și cu diochitura:
Pocitura l-o pocit,
Diochitura l-o diochiat.
Și nimeni n-o vede,
Nimeni n-o crede,
Decât Maica Domnului
De la poarta cerului.
– Ieși, diochi, dintre ochi,
Să ieși ca vântul
Și să zbori ca gândul.
Să rămâie N... curat
Ca lacrima de la Dumnezeu lăsat. (Preotești)

44. *Descântec de deochi*
S-a-mbrăcat Maica Preacurată
În strai mândru de mătăasă:
Ieși, boală, de la N. din oasă,
Ieși și nu-l mai săgeta,
Ieși, nu-l însulița,
Fața nu i-o veșteji,
Trupul nu-i măcelări.
Ieși din ciolanul capului,
Din vederea ochilor,
Din auzitul urechilor,
Din piele, de sub piele,
Din 99 de încheieturile,
Ieși din cap, de sub cap,
Ieși din pământ, de sub pământ
Și la om să nu mai vii.
Du-te în pietre seci,
Acolo să locuiești,
Acolo să viețuiești,
Că acolo ți-e masa,
Acolo ți-e casa,
Acolo te-așteaptă cu mese-ntinse
Și cu lumini aprinse.
Și omul să rămână curat, luminat
Și ca maica ce l-a dat.
Descântecul de la mine,
Leacul de la Domnul Iisus Hristos. (Vatra Moldoviței)

45. *Descânțec pentru deochi*

De ochi căpriei,
De ochi cafenii,
De ochi verzi,
De ochi albaștri.
N... la Dumnezeu este dat,
La icoane purtat,
La icoane botezat.
Tu, duh rău, la biserică nu ești dat,
La icoane nu ești purtat.
Duhule rău! Să te duci de pe capul lui N...
Din inimă, din rărunchi
până-n vârful degetelor,
Să te duci în păduri pustii,
Unde cucul nu cântă,
Unde omul nu locuiește,
Unde boala se părăsește.
Să treci prin pădurile cele pustii,
Cele fioroasă,
Cele întunecoasă. (Pojorâta)

46. *Descânțec de deochi*

Se ia un pahar cu apă curată din fântână, apoi un băț și se pun 9 cărbuni aprinși în pahar. Dacă cărbunii plutesc deasupra, copilul nu este spariet și dacă cad la fund, atunci este spariet și în acest caz se dă copilului să bea 1–2 guri din apa din pahar, iar restul de apă se aruncă afară pe un câne sau pe un stâlp de la gard, zicând: „Cum nu se deoache cânele și stâlpul, așa să nu se mai deoache copilul”, iar paharul se pune în vârful stâlpului, cu gura în jos. (inf. Hopulele Victoria, 68 ani, Căcica)

47. *Descânțec de deochi*

O plecat N.... pi cali, pi carari;
Când acolo, pi la mijloc di carari,
I-o ieșit diochiu-n cale.
Diochiu când l-o vazut,
Din pălmi o batut,
Di pomânt l-o trântit,
Fața i-o îngalbinit,
Ochii i-o painjînit,
Sângili din față i-o supt.
N.... o înceaput a sa vaicara

Și Maica Precista din cer l-o auzît,
Pi scări di argint s-o coborât
Și o întreabat: N... di ci țichi
Și di ci ti vaicarești,
Di nu pot sta pi scaunili meali
Di răcnitili tali?
Dar N.... o reaspuns:
Am pleacat pi cali, pi carari
Și m-am întâlnit cu diochiu-n cali.
El când m-o vazut,
Din pălmi o batut,
Di pomânt m-o trântit,
Sângili din față mi-o supt,
Fața mi-o îngalbinit,
Ochii mi-o paianjînit.
Maica Precistă i-o spus:
Eu di mâna dreaptî te-oi lua
Și la discântator ti-oi duci.
El cu gura ti-a discânta,
Eu cu leacu ți l-oi da,
Sî ramâi luminat și curat
Ca argintu stricurat,
Cum Maica Precista ti-o lasat,
Amin! (Arbore)

48. *Descântec de deochi*
Fugi, deochi, dintre ochi,
Că te-ajunge, te sosește
Și amar te pedepsește,
Sabia de foc cerească,
Pronia dumnezeiască.
Să te duci, să piei
Cum pier negurile
Când bat vânturile,
Cum piere roua la soare,
Cum piere spuma de mare.
De-o fi deochi de față mare,
Să-i crape țâțele,
Să-i curgă sângele,
Ibovnicul să-și urască.
De-o fi deochi de femeie măritatî,

Să-i crape țâțele,
Să-i curgă laptele,
Să-i moară de foame,
S-o urască barbatul.
De-o fi deochiat de bărbat neînsurat,
Să-i crape brațele,
Să-i curgă sângele,
Să-și urască ibovnica.
De-o fi deochiat de femei mărunțele
Și de băieți mărunței,
Să le crape călcâiele,
Să le curgă sângele,
Să nu mai deoache.

Tehnică: Se sting cărbuni în apă neîncepută. Dacă stau la suprafața apei, atunci omul este deochiat și i se dă să bea din apa aceea. (Arbore)

49. *Descânțec de deochi*

Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt, nouă
Cine te-a deochiat,
Să-i crape ochii-n două.
De[-i] diochiul de pădure,
Crape-i mugurii, cadă-i frunza.
De[[-i]] diochiul de fată mare,
Crape-i țâțele, curgă-i cosîțele.
De[-i] diochiul de barbat,
Să moară spânzurat.
Aleg pocitura, săgitătura și ochii cei răi
Din creierii capului,
Din auzul urechilor,
Din gene,
Din sprâncene,
Din 99 de închiiturile.
Eu m-am apucat
Ș-am descântat,
Maica Domnului leac a dat.
Descânțecul de la mine,
Leacul de la Maica Domnului!
Să-i fie de leac lui N.... de azi. (Burla)

50. *Descânțec de deochi*

Nu sting cărbunele ăsta, sting ochi negru,

Nu sting cărbunele ăsta, sting ochi albastru,
Nu sting cărbunele ăsta, sting ochi narangiu,
Nu sting cărbunele ăsta, sting ochi verziu,
Nu sting cărbunele ăsta, sting ochi alb,
Să-i fie Violetei de leac. (lui N.)
La răchita răsădită,
Şade-o fată despletită,
C-un ochi de foc şi cu unu de strop.
Cel de strop potoală pe cel de foc,
Aşa să se ogoaie şi să se potoale
Deochiul Violetei (lui N.)

Tehnică: Femeia descântă cu ascuţişul unui cuţit de trei ori în cruciş, într-un pahar cu apă neîncepută, în care se aruncă nişte cărbuni. După ce a descântat, suflă de trei ori în cruciş deasupra apei. După ce se sting cărbunii, apa este dată bolnavului s-o bea, iar restul se aruncă pe un câine. (Vicov de Jos)

51. *Descântec de deochiat* (sub acest titlu se găseşte, de fapt, o variantă a baladei lui Vâlcu!).

52. *Descântec de diochi*

Când îl apucă boala pe acel deochiet (greţuri, slăbiciune mare), se ia repede o ulcică şi se duce la pârâu după apă. Când se ia apă, se ţine ulcica cu gura la vale. În acest timp, nu se vorbeşte cu nimeni. Ulcica cu apă se pune pe pragul uşii, unde o laşi 5–10 minute, apoi se pune dinaintea sobei deschise. Cu un cuţit se face cruce în ulcică. Se iau trei cărbuni şi se pun în ulcică, numărând invers de la nouă la unu. Apoi se recită:

Pe-o chiatră-ncolţurată,
Şade-o fată înzurzunată.
Ea-i cu un ochi de sânge
Şi cu unul de foc.
Aşa să mi se stîngă deochiturile, pociturile
Cum se linişteşte vântul pe pământ.
Furiosul vânt să rămâie curat şi luminat,
Ca de la Dumnezeu lăsat.
De la mine descântecu,
De la Dumnezeu, leacu.

Se zice de trei ori aşa, de la nouă până la unu, iar la urmă „niciunul: Ptiu!, ptiu! ptiu!” (Suceviţa)

53. *Descântec de deochi*

Numele vine de la copilul care-i întors de la țată. Tehnica: mergi drept înainte, nu te uiți nicăieri, nu grăiești cu nimeni, vii și stîngi nouă cărbuni la sobă și numeri de la nouă în jos. Speli copilul de trei ori, îi dai să înghițască apă de aceea cu cărbuni, iei ulcica cu apă și o dai pe căne. În timpul acesta se descântă:

Di[-i] diocet di fată,
Să-i pice părul,
Di[-i] diocet di fimeie,
Sî-i crepe țatele, să-i cure laptele.
Di[-i] diocet di barbat, să-i crepe boășele,
Să-i cure sângele.
Di[-i] diocet di câmp, să se usuce iarba.
Di[-i] diocet di codru, să pice frunza.
Pi marginea codrului
Treci o pasăre farmacată
Di la Dumnazău lasată.
Pi clonț îi curge mniere,
Pi peni otravă până la pcele.
Acel bolnav să beie mnierea, să se-ntrezea,
Acel diocet să beie otravă, să plesne.
Descântecul di la mine
Și leacu di la Dumnazău. (Inf. Dabâca Reveca, 68 ani, Vicov de Sus)

54. *Descântec de deochi*

Se aduce apă de la fântână într-o cană, pe drum nu te uiți înapoi, nu grăiești cu nimeni, ții cana la gura sobei și pui nouă cărbuni aprinși, după care se descântă numărând de la nouă înapoi, zicând: „Că de-mi era greu ca pământul/Să treacă iute ca gândul”. După ce se lasă cărbunii la fundul apei, cel deochiat moaie mâna în apă și se spală de trei ori pe față de sus în jos și bea trei înghițituri de apă. Apa rămasă se aruncă pe un căne de afară și când vii în casă nu grăiești cu nimeni până ce treci pragul casei și în felul acesta trece deochiul.

Boala provine de la copiii mici înțărcați o dată (întorși de la piept) și apoi li se dă iarăși să sugă. Acești copii deochie. (Inf. Chelba Ana, 50 de ani, Vicov de Sus)

55. *Descântec pentru diochi*

Ieș, diochi, dintri ochi,
Din dinți, din maseali,
Din limbă, din inimă,
Din ficat, din splină,
Din toate încheieturile,
Din toate mădularele,

Din vârful capului,
Din vârful nasului.
Să rămâi [N] curat, strecurat
Ca argintul cel curat. (Sucevița)

56. *Descântec de deochi*

Vrăjitorul moaie busuioc într-o strachină cu apă, stropește fața bolnavului, făcând semnul crucii și recită:

De te-a deochiat,
De te-a râhnit,
De te-a strigat,
De te-a căscat
Femeie curată,
Necurată,
Să-i crape țâțele,
Să-i moară pruncul,
Să se minune lumea.
De te-a deochiat,
De te-a râhnit,
De te-a strigat,
De te-a căscat
Fată curată,
Necurată,
Să-i crape țâțele,
Să i se usuce cosițele,
Să se minune lumea.
De te-a deochiat,
De te-a râhnit,
De te-a strigat,
Barbat curat,
Necurat,
Moroi,
Strigoi,
Să-i crape boașele,
Iar vita să rămâie curată
Ca de la Maica Domnului.
Descântecul e de la mine,
Leacul de la Dumnezeu
Și de la sfânta zi de azi.

Apoi se stropește din nouă părți peste tot în casă, în grădină, în acareturi, după care se aruncă seara târziu în fântână, la stinsul luminilor. (Vivov de Sus)

57. *Descânțec de deochi*

Într-o cană cu apă rece din fântână se sting cărbuni timp în care femeia zice:

Poa, nu stâng carbuni, stâng ochii cei negri,
Poa, nu stâng carbuni, stâng ochii cei roșii,
Poa, nu stâng carbuni, stâng ochii cei mohorâți,
Poa, nu stâng carbuni, stâng ochii cei ceacări,
Poa, nu stâng carbuni, stâng ochii cei căprui,
Poa, nu stâng carbuni, stâng ochii cei albaștri,
Poa, nu stâng carbuni, stâng ochii cei galbeni,
Poa, nu stâng carbuni, stâng ochii cei albi.

Apoi bolnavul bea din apa vrăjită și se spală pe față. (Inf. Pinteia Eughenia, Vicovu de Sus)

58. *Descânțec de deochi*

Se iau nouă tăciuni și se numără de trei ori de la nouă la unu (invers), se pune într-o cană cu apă, se amestecă cu cuțitul și se spune:

„De-i deochiat de fată, să-i cadă cosițele,
De-i deochiat de femeie, să-i plesnească pieptul,
De-i deochiat de barbat, să-i crape nasul”.

Cu apa apoi se spală bolnavul pe tot corpul și se spune:

„Să fii sănătos cum ai fost!” (Sucevița)

**PLAN DE COMUNICARE PENTRU CONSERVAREA
BIODIVERSITĂȚII ÎN SITUL NATURA 2000
„ROSCI321 MOLDOVA SUPERIOARĂ”,
JUDEȚUL SUCEAVA**

RUXANDRA IONCE

**Kommunikationsplan für die Erhaltung der Biodiversität
in dem Naturgebiet „ROSCI0321 Obere Moldova”,
Landkreis Suceava**

(Zusammenfassung)

Alle Strategien und Entwicklungspläne, unabhängig von dem Bereich, für welchen sie ausgearbeitet werden, gehen von dem Grundsatz der nachhaltigen Entwicklung aus. In diesem Kontext, neben den sozialen und ökonomischen Aspekte, erhält die Biodiversität – die zu der Lebenserhaltung auf Terra trägt – einen Sonderplatz im Bereich der Komponente *Umwelt*.

Zu dem Landkreis Suceava gehören 7 besondere avifaunistische Schutzgebiete und 23 Gebiete von gemeinschaftlicher Bedeutung, die auch in das europäische ökologische Netzwerk *Natura 2000* eingeschlossen worden sind und für welche die Erstellung von Managementpläne, die eine Verbesserung der ökologischen Kohärenz und die Erhaltung eines vorteilhaften Status für den Schutz der Arten und Lebensräume gewährleisten sollen, das Erhaltungsziel ist. Ein wichtiger Bestandteil im Prozess der Ausarbeitung und, folglich, der erfolgreichen Umsetzung eines Managementplanes ist der permanente Dialog mit der Gemeinschaft und mit den Interessenten in dem *Natura 2000*-Gebiet, wobei die Erstellung eines Kommunikationsplanes notwendig ist.

Der EUEMOS-Verein, als Partner von GEC Bucovina bei der Umsetzung des Projektes, durch welches einen Managementplan für den *Natura 2000* – „Gebiet ROSCI0321 Obere Moldova” erstellt wurde, hat einen Kommunikationsplan bezüglich der Bedeutung der Erhaltung der Biodiversität ausgearbeitet. Der Plan hat zu dem erfolgreichen Schluss des Projektes wesentlich beigetragen.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Obere Moldova, Erhaltung, Biodiversität, Kommunikation, Interessenten.

Analele Bucovinei, **XXII**, 2 (45), p. 197–204, Rădăuți-București, 2015

Proiectul „CONBIOMOLDAVIA – Conservarea biodiversității printr-un management adecvat al ariei naturale protejate «MOLDOVA SUPERIOARĂ» contract 141042/17.06.2013, SMIS-CSNR 43343” a fost implementat de către Grupul Ecologic de Colaborare GEC BUCOVINA în parteneriat cu Asociația de Inițiativă Democratică și Ecologică EUDEMOS prin sistemul de finanțare PROGRAMUL OPERAȚIONAL SECTORIAL „MEDIU” 2007–2013, Axa Prioritară 4 – Implementarea sistemelor adecvate de management pentru protecția naturii, Domeniul major de intervenție – Dezvoltarea infrastructurii și a planurilor de management pentru protejarea biodiversității rețelei *Natura 2000*.

Planul de management pentru Aria naturală protejată „Moldova Superioară” asigură îmbunătățirea coerenței ecologice și menținerea unui statut favorabil de conservare a speciilor și habitatelor care fac obiectul conservării sitului. Aria naturală „Moldova Superioară” a fost declarată prin Ordinul ministrului Mediului și Dezvoltării durabile nr. 1 964/2007, modificat de Ordinul ministrului Mediului și Pădurilor nr. 2 387/29.09.2011. Aceasta este definită ca zonă cu pondere de fond forestier și cinegetic, acest ultim aspect fiind concretizat prin existența a patru fonduri cinegetice: două cu statut privat (Măgura și Muncel) și două cu statut de stat, administrate de către Direcția Silvică Suceava (Botuș și Valea Putnei), pentru carnivore mari (urs, lup, râs).

Declararea de dată recentă a Ariei naturale protejate „Moldova Superioară” face ca majoritatea populației rezidente în sit să nu cunoască existența acesteia și nici a obligațiilor în raport cu aceasta. Lipsa unor instrumente eficiente de comunicare cu publicul și, în special, cu proprietarii de teren din zonă face ca gradul de conștientizare a importanței conservării biodiversității în aria naturală protejată să fie aproape inexistent. Pentru derularea proiectului a fost necesară inițierea unui dialog cu toți factorii interesați, care să conducă la un consens cu privire la managementul pe termen lung al ariei naturale protejate, ceea ce înseamnă ca toți cei din zonă (agricultori, săteni, primari și consilieri locali, oameni de afaceri etc.) să contribuie la obținerea unor bune rezultate conservative, identificându-se o soluție managerială practică, durabilă și pe deplin integrată cu alte bune practici locale de utilizare a terenurilor.

Pentru derularea unor acțiuni eficiente de comunicare și conștientizare în domeniul conservării biodiversității, este necesară înțelegerea modului de elaborare a unei strategii, a unui plan de acțiuni pentru atingerea scopului propus, pornind de la obiectivele de comunicare propuse în funcție de aspectele socio-economice identificate din arealul ariei naturale, categoriile ce intră în grupurile de interes și publicul țintă în raport cu specificul sitului *Natura 2000*, limbajul ales pentru comunicare, metodele de comunicare/conștientizare (în funcție de fiecare categorie de respondenți în parte). Este necesară înțelegerea modului de abordare diferențiat pentru fiecare grup de interes în parte, alegerea mesajelor corecte și de impact pentru fiecare grup în parte.

Elaborarea și implementarea unui plan de comunicare sustenabil cu grupurile țintă din aria naturală au ca scop final conștientizarea de către aceștia a importanței ecosistemelor din situl *Natura 2000* „Moldova Superioară” și a consecințelor pierderii acesteia, precum și de conștientizare în rândul populației a rolului pe care îl joacă aceasta în conservarea diversității biologice.

Planul de comunicare stabilește scopurile comunicaționale, alege canalele de comunicare și mesajele potrivite și stabilește metodele de evaluare.

Planul de comunicare elaborat de către Asociația EUDEMOS, care a condus la elaborarea de o manieră participativă, a tuturor factorilor interesați, a unui Plan de management al Ariei naturale „Moldova Superioară” îl prezentăm ca pe un model facil și adaptabil oricărui demers de acest fel.

1. Analiza situației curente

Printre obiectivele specifice ale unei gestionări corecte a diversității biologice, alături de cercetarea științifică, protejarea speciilor sălbatice, menținerea funcțiilor ecologice, sunt și educația, utilizarea durabilă a resurselor ecosistemelor naturale, ocrotirea particularităților culturale și tradiționale. În lucrarea *Sugestii pentru realizarea unei Strategii Naționale de Comunicare, Educație și Conștientizare Publică privind Biodiversitatea din România*, elaborată în cadrul proiectului finanțat de Fondul Global de Mediu prin Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare – *Support pentru Conformarea Strategiei Naționale și a Planului de Acțiune pentru Biodiversitate (NBSAP-RO) cu Convenția privind Diversitatea Biologică (CBD) și Realizarea Mecanismului de Informare (CHM)*, s-a identificat ca o direcție strategică „îmbunătățirea comunicării între toți deținătorii de interese, pentru facilitarea cooperării în domeniul conservării biodiversității”.

Acest lucru se poate realiza printr-o campanie de informare privind importanța biodiversității și a consecințelor pierderii acesteia precum și de conștientizare în rândul populației a rolului pe care îl joacă aceasta în conservarea diversității biologice.

Pentru atingerea obiectivelor de conservare din Aria naturală protejată „Moldova Superioară” și pentru a veni în sprijinul gestionării corecte a biodiversității, în sensul unei dezvoltări durabile, se realizează o campanie de informare-conștientizare a populației și a factorilor interesați în acest sens. Scopul acestei campanii de comunicare a conservării biodiversității este de a-i familiariza pe deținătorii de interese cu ceea ce le este comun tuturor, și anume nevoia de biodiversitate sănătoasă și funcțională, care să răspundă necesităților fiecărui deținător de interese în parte, atât în domeniul protecției mediului cât și în cel economic și social.

O informare corectă a populației asupra beneficiilor și oportunităților generate de administrarea eficientă a ariei naturale dorim să conducă la un grad

ridicat de conștientizare de către aceasta a importanței menținerii proceselor ecologice esențiale și a sistemelor de care depinde viața.

Analiza SWOT (*Strengths Weaknesses Opportunities Threats*) prezintă aspectele actuale din Aria naturală protejată „Moldova Superioară”.

Puncte tari	Puncte slabe
<ul style="list-style-type: none"> - capacitate, abilități și spirit de angajare a echipei de management, bazată pe experiența acumulată prin implementarea unor proiecte similare; - existența unor relații pozitive cu factorii interesați: autoritățile de mediu, Direcția Silvică Suceava, Inspectoratul Școlar Județean Suceava, administrațiile publice locale din municipiul Câmpulung Moldovenesc și comunele Breaza, Fundu Moldovei, Pojorâta, Sadova; - succese recente de management în implementarea unor proiecte cu finanțare externă și internă; - eligibilitate în accesarea de fonduri interne și externe în domeniul protecției mediului. 	<ul style="list-style-type: none"> - Aria naturală protejată „Moldova Superioară” fiind declarată recent (la sfârșitul anului 2011), populația rezidentă în sit nu cunoaște existența acesteia; - nu există un sistem de comunicare interactiv cu comunitățile locale din arealul ariei naturale pe tema valorii serviciilor ecosistemelor din sit, importanța conservării diversității biologice pentru creșterea calității vieții și, mai ales, pentru dezvoltarea durabilă a comunității; - lipsa unui custode al ariei naturale protejate și slaba dotare tehnică a agenției teritoriale de mediu au condus la inexistența unui dialog cu comunitățile locale din aria naturală cu privire la îndatoririle dar și oportunitățile pe care le au ca deținători de proprietăți în aceasta; - opoziția agenților economici care vor să desfășoare activități în zonă; - lipsa unui plan de management avizat pentru Aria naturală protejată „Moldova Superioară”.
Oportunități	Riscuri
<ul style="list-style-type: none"> - elaborarea și avizarea <i>Planului de management pentru Aria naturală protejată „Moldova Superioară”</i> conduce la posibilitatea primirii, de către proprietarii de teren, de plăți prin pachetul Agro Mediu (pentru pajiștile seminaturale), plăți compensatorii pentru terenul agricol, compensații pentru suprafețele de teren din fond 	<ul style="list-style-type: none"> - reticență din partea proprietarilor de teren din zona ariei naturale protejate, care privesc existența acesteia ca o restrângere a drepturilor lor de proprietate; - opoziția celor care practică braconajul și tăierile ilegale de masă lemnoasă (modalități de câștig pentru unii cetățeni), datorită restrângerii masive a

forestier; - creșterea stabilității economice și sociale a locuitorilor din zona Ariei naturale protejate „Moldova Superioară” prin posibilitatea certificării produselor locale, ecoturism; - existența, în municipiul Câmpulung Moldovenesc și comuna Pojorâta a unor eco-școli interesate în promovarea valorii ecosistemelor naturale; - interesul crescut al școlilor din celelalte comunități din situl <i>Natura 2000</i> de a participa la acțiuni de promovare a conservării biodiversității; - interesul administrațiilor publice locale din areal de a cunoaște obligațiile și oportunitățile pe care le au în raport cu existența ariei naturale protejate în comunitatea pe care o administrează; - posibile relații și parteneriate noi cu alte ONG-uri, voluntari de mediu.	activităților generatoare de venit din zonă.
---	--

2. Analiza factorilor interesați

Agencia pentru Protecția Mediului Suceava, conform prevederilor *Hotărârii Guvernului nr. 1 000/2012 privind reorganizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Protecția Mediului și a instituțiilor publice aflate în subordinea acesteia* are, printre atribuțiile specifice, și aceea de a sprijini activitățile de conștientizare a publicului în domeniul conservării biodiversității. Este direct interesată de respectarea legislației specifice, având și atribuții în evaluarea carnivorelor mari, menținerea unui stadiu favorabil de conservare a acestora.

Inspectoratul Școlar Județean Suceava își axează activitatea și pe promovarea valorilor ecologice în rândul copiilor, pornind de la ideea că educația ecologică este o condiție fundamentală a realizării unui echilibru între om și natură, între ecologie și economie. Cultivarea la copii a sensibilității față de ceea ce-i înconjoară, formarea unei atitudini ecologice active și responsabile, care să permită manifestarea unei conduite adecvate în relația cu natura înconjurătoare reprezintă un deziderat important pentru societate. Tinerii sunt, astfel, promotorii schimbării atitudinii față de mediu în comunitățile locale, atrăgând părinții, bunicii, membrii

comunităților în derularea unor acțiuni care conduc în timp la creșterea calității vieții, din punct de vedere al condițiilor de mediu.

Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava, prin Facultatea de Silvicultură, și-a conturat misiunea proprie și obiectivele pe care trebuie să le îndeplinească în concordanță cu misiunea și obiectivele generale ale Universității, cu necesitățile actuale și perspectivele de gospodărire a fondului forestier, bazându-se pe tradiția europeană a învățământului silvic superior bucovinean. În cadrul acestei Facultăți există și programul de studii *Ecologie și protecția mediului*. Prin urmare, cadrele didactice și studenții din cadrul Facultății de Silvicultură sunt promotori ai implementării celor mai eficiente metode de conservare și gestionare pe termen lung a ecosistemelor, fiind direct interesați și pregătiți în promovarea valorii ecosistemelor.

Direcția Silvică Suceava este responsabilă pentru administrarea și supervizarea tuturor activităților forestiere ce se realizează în fond forestier în județul Suceava. Este interesată de implementarea unui management eficient al ariei naturale protejate, prin consultarea și implicarea factorilor interesați, care conduce astfel la scăderea defrișărilor ilegale și a braconajului

Institutul de Cercetări și Amenajamente Silvice Câmpulung Moldovenesc este interesat de starea ecologică a ecosistemelor forestiere, de evaluarea aspectelor ecologice și genetice ale carnivorelor mari.

Administrațiile publice locale din municipiul Câmpulung Moldovenesc, comunele Breaza, Fundu Moldovei, Pojorâta și Sadova. Existența Ariei naturale protejate „Moldova Superioară” pe teritoriul localităților pe care le administrează presupune conștientizarea unor obligații precum aceea de a introduce aria naturală în planurile de urbanism general și de a ține cont, la eliberarea certificatelor de urbanism, de locația construcțiilor în raport cu situl *Natura 2000*.

Asociații ale fermierilor care sunt direct interesați de existența ariei naturale protejate din perspectiva posibilității certificării produselor.

Gestionari de fond cinegetic. Elaborarea planului de management asigură măsuri de conservare a speciilor de carnivore mari, de interes cinegetic, fiind astfel direct interesați de activitățile din proiect, de colaborarea în activitățile de conștientizare a populației cu privire la necesitatea respectării unor măsuri de conservare a speciilor de interes comunitar și/sau național și a habitatelor aferente, reducând astfel braconajul.

3. Analiza canalelor/instrumentelor de comunicare

Pentru atingerea scopului propus în *Planul de comunicare*, au fost utilizate toate cele trei canale de comunicare: tipărituri (afișe, pliante, broșuri, articole de presă), canalele informatice (website proiect și website-uri promotori proiect) și canalele „face to face” (conferințe, seminarii, mese rotunde, dezbateri publice).

S-au utilizat, în acest sens, cele două instrumente importante: informarea (comunicare într-un sens) și comunicarea (comunicarea în dublu sens, în vederea implicării în mod activ a publicului țintă în gestionarea ariei naturale protejate). S-au corelat instrumentele utilizate cu fiecare grup țintă în parte, în funcție de aria de interes a fiecăruia.

4. Obiectivele planului de comunicare

Scopul acestei campanii de comunicare a conservării biodiversității este de a-i familiariza pe deținătorii de interese cu ceea ce le este comun tuturor și anume nevoia de biodiversitate sănătoasă și funcțională, care să răspundă necesităților fiecărui deținător de interese în parte, atât în domeniul protecției mediului cât și în cel economic și social. Pornind de la ideea că natura nu aparține doar celor implicați în conservarea ei, ci nouă, tuturor, obiectivul principal al strategiei noastre de comunicare este transmiterea către publicul larg a importanței conservării biodiversității în situl *Natura 2000* „Moldova Superioară” și facilitarea implicării grupului țintă în acest proces.

Pentru această campanie de conștientizare, obiectivele de comunicare au fost:

- minim 40% din grupul țintă să fie informat despre valorile și serviciile biodiversității în Aria naturală protejată „Moldova Superioară” prin intermediul acestei campanii;
- includerea ariei naturale protejate în planurile de urbanism general ale localităților.

5. Mesajele

Mesajele utilizate pe materialele tipărite, în canalele informatice, au fost:

- Biodiversitatea oferă servicii neprețuite pentru tine și familia ta. Bucură-te responsabil de aceste servicii!
- Natura dă calitate și sănătate produselor tale.
- Protejarea naturii înseamnă asigurarea vieții pentru urmașii noștri. Să acționăm împreună!
- Pierderea biodiversității duce la sărăcirea populației. Să lucrăm împreună pentru o schimbare!
- Părinți, păstrați natura pentru viitorul nostru, al copiilor!
- Noi comunicăm importanța stopării pierderii biodiversității. Tu cum răspunzi?

6. Activități tip (comunicare directă, dezvoltare de materiale etc.)

Campania de comunicare s-a dezvoltat pe modelul cercurilor concentrice, pornind de la grupul țintă direct interesat de obligațiile pe care le implică calitatea de proprietar de teren în situl *Natura 2000* și care este primul afectat de pierderea biodiversității din Aria naturală protejată „Moldova Superioară” prin seminariile organizate în fiecare din comunitățile pe care se extinde Aria naturală protejată „Moldova Superioară” extinzându-se apoi, prin organizarea meselor rotunde, la publicul larg interesat de implementarea unui plan de management pentru aceasta.

Aplicanții proiectului au promovat valoarea biodiversității din Aria naturală „Moldova Superioară” și la alte evenimente organizate cu prilejul unor zile din calendarul ecologic, la comunități științifice interesate de protejarea speciilor și habitatelor de importanță comunitară și/sau națională *in situ*, prin prezentarea rezultatelor proiectului la manifestări științifice naționale și internaționale.

S-a pus accent pe impactul pierderii biodiversității, oferind îndrumări pentru acțiuni concrete și conducând la crearea unui forum deschis de dezbateri între toți factorii interesați.

Tipurile de activități prinse în *Planul de comunicare* utilizate în cadrul proiectului au fost:

1. Comunicare directă

a) Comunicare internă: ședințe de lucru, telefoane, schimb de informații între specialiștii care implementează *Planul*;

b) Comunicare externă: seminar, sondaje de opinie, dezbateri publice, întâlniri ale grupului de lucru, anunțuri publice.

2. Informare: comunicate de presă, articole publicate, conferințe, anunțuri publice, posibilitatea de comunicare pe e-mail, prin pagina web a beneficiarului implementării proiectului și a partenerului.

3. Dezvoltare de materiale: elaborare și editare de tipărituri, web site.

4. Mecanisme de răspuns:

a) Analiza campaniei de conștientizare privind importanța conservării biodiversității în Aria naturală protejată „Moldova Superioară” prin activitățile de comunicare/informare, prin studiul de evaluare a schimbărilor atitudinal-comportamentale față de conservarea biodiversității realizat la finalul proiectului.

b) Analiza impactului activității de conștientizare asupra beneficiilor pe care le aduce conservarea și utilizarea durabilă a patrimoniului natural din Aria naturală protejată „Moldova Superioară” în urma organizării seminariilor.

c) Monitorizare internă continuă.

d) O echipă managerială instruită pentru asigurarea unui management conservativ și un dialog eficient cu factorii interesați pentru aria naturală protejată.

7. Activitățile de comunicare derulate

– două sondaje de opinie, finalizate cu un studiu de evaluare a schimbărilor atitudinal-comportamentale față de conservarea biodiversității în rândul populației din unitățile administrative pe al căror teritoriu este aria naturală;

– cinci mese rotunde, pentru consultarea publicului interesat de efectele implementării unui plan de management pentru Aria naturală protejată „Moldova Superioară”;

– cinci mese rotunde, câte una în fiecare localitate prinsă în proiect, la finalul avizării planului de management, pentru diseminarea către publicul interesat cu privire la prevederile planului de management și modul de relaționare a acestuia cu autoritățile de mediu în vederea asigurării unui management durabil al Ariei naturale protejate „Moldova Superioară”;

– cinci seminarii de informare (comunicare, conștientizare) a publicului interesat, a publicului țintă, asupra importanței conservării biodiversității din Aria naturală protejată „Moldova Superioară”, câte un seminar în fiecare unitate administrativă pe al cărui teritoriu se află situl *Natura 2000*: comunele Breaza, Fundu Moldovei, Pojorâta, Sadova și municipiul Câmpulung Moldovenesc;

– un concurs de proiecte de mediu pentru elevii din comunitățile incluse în proiect. Tematica acestui concurs este de comunicare a importanței conservării biodiversității în Aria naturală protejată „Moldova Superioară”, prin punerea în valoare a serviciilor ecosistemelor din arie: de sprijin, de aprovizionare, de reglare, culturale;

– două conferințe de presă;

– o dezbatere publică.

Astfel, eficiența *Planului de comunicare* privind importanța prezervării biodiversității biologice din Aria naturală protejată „Moldova Superioară” a fost dovedită prin finalizarea elaborării unui *Plan de management al rezervației* prin consultarea și consensul tuturor factorilor interesați, avizat de către autoritatea competentă pentru protecția mediului.

PISCICULTURA ȘI PESCUITUL ÎN BUCOVINA

OVIDIU BĂTĂ

Fischzucht und Fischfang in der Bukowina

(Zusammenfassung)*

Seit jeher war die Bukowina sehr reich an Wild und Fischen. In den Tälern der Flüsse Pruth, Sereth und Suczawa befanden sich Sümpfe, natürliche Wasserflächen und künstliche Teiche (insbesondere im Gebiet zwischen Pruth und Dnjester), die die Entwicklung der Fischzucht ermöglichten. Im Jahre 1786 gab es 106 solche Teiche mit einer Oberfläche von ungefähr 1 710 ha.

Im Laufe eines Jahrhunderts nach der Angliederung der Bukowina an die Habsburger Monarchie wurden die Fische ohne besondere Sorgfalt gezüchtet. Weil es aber kein Fischereigesetz gab, hat man in jeder Jahreszeit missbräuchlich gefischt. Die Mehrheit der Bevölkerung war griechisch-orientalisch (orthodox) und sie musste 194 Tage pro Jahr fasten. Darum war der Fischbedarf sehr gross.

In der Zwischenzeit wurden mehrere Teiche einfach aufgelassen oder durch Überschwemmungen zerstört (1871 betrug die Gesamtoberfläche der Teich nur noch 200 ha). Die Fischerzeugung in der Bukowina sank und entsprach dem auf cca. 70 000 q veranschlagten Fischbedarf nicht mehr, so dass Fischimporte (15 000 q im Jahre 1902) nötig waren. Diese Tatsache war Beweis dafür, dass die Fischproduktion nur durch die Einführung der Fischzucht als Wirtschaftszweig und durch entsprechende Wiederbevölkerung der Gewässer erhöht werden konnte.

Erst in der zweiten Hälfte des 19. Jahrhunderts hat man mit der rationellen Fischzucht und Bewirtschaftung der Gewässer angefangen, als die Fischzuchtanlagen in Kotzman moderner eingerichtet wurden. Von 38 Teichen (140,37 ha im Jahre 1939) erzeugte man jährlich 53 000 Kilo Fisch.

Die Verwaltung des Bukowiner griechisch-orientalischen Religionsfonds hat auch im Falle der Gebirgswässer strenge Massnahmen getroffen. Sie liess neue Teiche anlegen und die Gewässer in jedem Frühling mit Fischbrut neu bevölkern. Ab 1896 wurden weitere moderne Fischzuchtanlagen im Valeputna, Brodina und Demakuscha gebaut und in Betrieb genommen. 1943 gab es viele, von qualifizierten Beamten geleitete Forellenteiche und Forellenbruthütten in Argel, Marginea, Valeputna, Dornawatra und Brodina. Mit über 300 000 Forellenbruten, die hier gezüchtet wurden, konnte man die Gebirgswässer jährlich bevölkern. Die Forellenzucht gehört auch heute zur großen Tradition der Fischproduktion in der Bukowina.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Im Anhang veröffentlichen wir das Gesetz vom 7. November 1880 (Landesgesetz- und Verordnungsblatt 1881, XII) betreffend die Schonung der Fischerei, die Verordnung des Landespräsidiums vom 21. August 1881 (Z. 8223) betreffend den Schutz der Fischarten während ihrer Laichzeit und die Verordnung des Landespräsidiums vom 25. Januar 1907 (Z. 2149) betreffend die Hebung der Fischzucht (Süßwasserfische).

Schlüsserwörter und -ausdrücke: Bukowina, Religionsfonds, Fischzucht, Fischerei, Fischteiche, Forellenteich, Forellenbruteier, Forellenbruthütte, Kotzman, Valeputna, Brodina, Demakuscha, Handel, Importhandel, Konsum.

Creșterea peștilor a apărut ca o necesitate firească pentru societatea umană aflată în expansiune numerică și transformare socială profundă. Se presupune că originea pisciculturii în Europa datează din Epoca Romană și a fost în legătură cu propagarea creștinismului, în scopul respectării preceptelor religioase privind regimul alimentar.

Din timpuri străvechi, vânătoarea și pescuitul erau o îndeletnicire a locuitorilor spațiului carpato-danubiano-pontic, animalele sălbatice din păduri și peștele din apele curgătoare și iazuri constituind însemnate surse de existență pentru populație. Ei puteau să vâneze și să pescuiască oricât și oriunde, fără nicio piedică. Pădurile erau pline de vietăți prețuite pentru carnea lor și pentru blănuri, iar apele de munte erau pline de cantități mari de pește.

Primele mențiuni privind creșterea peștelui pe teritoriul actual al României se regăsesc în documente vechi (secolele XII–XV). În documente, se fac referiri la existența a numeroase bazine acvatice și la peștii care le populau.

Primele crescătorii de pește au fost iazul (cuvânt derivat din slavul *jazŭ*, *zăgaz*; lac artificial format prin abaterea sau stăvilirea unui curs de apă, în scopul păstrării peștilor și acționării morilor), râmnicul (cuvânt derivat din slavul *ribnik*, iaz amenajat pentru creșterea și înmulțirea peștelui) și heleșteul/eleșteul (din maghiarul *halastó*, lac cu pește).

În Țara Românească și Moldova existau o serie de iazuri mari – iazuri sau heleșteie domnești –, făcute de domnitorii țărilor pentru aprovizionarea cu pește a curților domnești.

Mult mai numeroase decât heleșteiele domnești au fost cele boierești și mănăstirești, care au impresionat, prin mulțimea lor, pe călătorii care au străbătut țările noastre. În Moldova, care deținea primul loc în privința numărului de iazuri, exista, pe aproape fiecare moșie boierească, mănăstirească sau în hotarul așezărilor, câte un iaz alimentat de pârâul locului. Locuitorilor de pe moșiile respective le era interzis pescuitul în heleșteiele și iazurile boierești și mănăstirești.

Un rol important în dezvoltarea pisciculturii l-au avut comunitățile monahale, în relație cu respectarea normelor religioase privind regimul alimentar.

Mănăstirile din Muntenia și Moldova aveau numeroase bălți, iazuri sau heleșteie, unele primite prin danii, odată cu satele respective, altele făcute chiar de călugări.

În hotarul sau ocolul orașelor, au existat numeroase acumulări de apă făcute de orașeni – heleșteie sau iazuri orașenești¹ –, care aduceau venituri comunităților. În acest sens, Mihail Sadoveanu scria: „Încă de la Ștefan-Vodă, care a statornicit legea pământului Moldovei, s-a hotărât ca fiecare sat să aibă iaz, pentru folosul obștesc și pentru hrană”².

Pe lângă heleșteiele sau iazurile domnești, boierești, mănăstirești și orașenești, au existat și multe iazuri mici, așa-numitele râmnice, făcute de răzeși și moșneni în gospodăria proprie. Cu suprafețe mai mici față de celelalte categorii, acestea asigurau peștele necesar hranei familiei. Aceste râmnice (heleșteie, iazuri) erau numite după proprietarul lor, de exemplu, în Bucovina: Iazul lui Grigore, Iazul lui Ion a lui Hârdău, Iazul lui Șuft (Bilca); Heleșteul lui Popencu (Boian); Iazul lui Buhuș (Cuciurul Mare); Balta lui Crăciun (Dracinet); Heleșteul lui Lența (Iurcăuți); Iazul lui Goian (Jadova); Iazul lui Scofală (Liteni); Iazul La Lazăr (Negostina); Iazul lui Nămescul, Iazul lui Șipitic, Iazul lui Constantin Zus (Siret), Heleșteul lui Bulai (Suceava) etc.³

Despre bogăția în pești a Moldovei, Dimitrie Cantemir spunea: „Toate aceste râuri și bălți, pe care le-am înșirat până acuma, sunt pline de pești foarte buni. Mai ales acele pârăușe care se scoboară din vârful munților au păstrăvi foarte gustoși, lostoze [lostrițe, n. n. – O. B.] și lipoaze [lipani, n. n. – O. B.], care, în zilele de post, se aduc de obicei vii cu cai iuți la masa domnului”⁴.

Piscicultura și pescuitul în ape stătătoare

În Bucovina, bogăția piscicolă nu a fost inferioară vânatului. Referindu-se la apele din Bucovina, generalul Splény consemna: „Toate aceste râuri și pârăia conțin tot felul de pești de bună calitate, îndeosebi păstrăvi, dar, în general, în cantități mediocre. Puținele iazuri de pește existente sunt prevăzute cu pești buni, în cantitate mai mult decât mediocră, și se golesc și se pescuiesc o dată la trei ani”⁵.

¹ C. C. Giurescu, *Istoria pescuitului și pisciculturii în România*, vol. I, *Din cele mai vechi timpuri până la instituirea legii pescuitului (1896)*, București, Editura Academiei Române, 1964, p. 167.

² M. Sadoveanu, *Sate de mazili și răzeși*, în „Transilvania”. Organ al Astei, Sibiu, anul 72, nr. 5–6, iulie-august 1941, p. 334.

³ Pentru mai multe informații, vezi Nicolai Grămadă, *Toponimia minoră a Bucovinei*, vol. I–II, Îngrijirea ediției, studiul introductiv, bibliografia, notele și indicele: Ion Popescu-Sireteanu, Introducere: D. Vatamaniuc, București, Editura Anima, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii (1)”, 1996.

⁴ D. Cantemir, *Descrierea Moldovei*, București, Editura „Cartea românească”, 1923, p. 24–25.

⁵ *Bucovina în primele descrieri geografice, istorice, economice și demografice*, ediție bilingvă îngrijită, cu introduceri, postfețe, note și comentarii de acad. Radu Grigorovici, prefață de

În Bucovina nu existau ape stătătoare mari, iar cele mici ocupau o suprafață neglijabilă din cea a țării. Lacurile, locurile mlăștinoase și pământul neproductiv ocupau 50 211 pogoane⁶.

Cea mai mare parte a apelor stătătoare se găseau în regiunea nordică, de șes, dintre Prut și Nistru, unde „lacurile și locurile smârcoase acoperă suprafețe întinse”⁷. Districtul Coțmani, aflat în această regiune, era bogat în bălți și heleșteie pline cu pești variați, mai cu seamă în împrejurimile comunelor Stăuceni și Chiseleu⁸ – cele mai mari erau lacurile de la Stăuceni de Sus și de Jos (115 ha), Iujineț-Șișcăuți (Lacul Górny-Stawczan, 92 ha) și Lacul Suhoverca, parțial mlăștinoase și acoperite cu trestie. Mai multe heleșteie se aflau pe pârâul Sovița.

A doua regiune cu ape stătătoare numeroase, numite bălți – Balta Buhei, Balta Podișor, Balta Liteni, Balta Bulai, Balta Nica, Balta Roșia, Balta Nemericieni, Balta Bunești, Balta Hreața, Balta Securiceni⁹ –, se găsea în partea sud-estică a Bucovinei. Toate acumulările de apă, în general mlăștinoase, aveau o suprafață redusă, o alimentare și o scurgere și serveau pentru piscicultură.

Din documentele și scrierile vechi – testamente, donații, acte de vânzare-cumpărare – cunoaștem că, în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, apele din Moldova, în general, dar, mai cu seamă iazurile și heleșteiele, aduceau un venit îmbelșugat. În acest sens, se menționează, în special, iazurile de la Lențești, de pe malul stâng al Prutului, și cele din regiunea dintre râurile Prut și Nistru.

În anul 1786, existau 106 astfel de heleșteie sau iazuri cu pește, în suprafață cumulată de circa 3 000 de pogoane¹⁰ (1 710 ha). În timp, cam până prin anul 1871, mai multe iazuri au fost abandonate sau au fost distruse de inundații, iar terenul fertil pe care se aflau acestea a fost folosit în scopuri agricole, astfel că suprafața s-a redus la 350 de pogoane (200 ha)¹¹.

D. Vatamaniuc, București, Editura Academiei Române, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (2), 1998, p. 43.

⁶ P. S. Aurelian, *Bucovina, descriere economică însoțită de o hartă*, București, Tipografia laboratorilor români, 1876, p. 30.

⁷ *Ibidem*, p. 7, 11.

⁸ Em. Grigorovitz, *Dicționarul geografic al Bucovinei*, București, Atelierele grafice SOCEC & Co., Societate Anonimă, 1908, p. 75.

⁹ *Die Bukowina. Eine allgemeine Heimatkunde...*, Czernowitz, Commissionsverlag der k. k. Universitäts-Buchhandlung H. Pardini (Engel & Suchanka), 1899, p. 64

¹⁰ *Pogon*, unitate de măsură pentru suprafețe de teren agricol, a cărei mărime a variat, după epoci și regiuni, în jurul unei jumătăți de hectar (5 012 m²).

¹¹ Zdenko Trink, *Teichwirtschaft und Fischzucht mit besonderer Berücksichtigung der Teichwirtschaft und Fischzuchtanstalt in Kotzman, sowie der fischzüchterischen Verhältnisse in der Bukowina* [Gospodăria de heleșteie și piscicultura, cu considerații speciale privind construcția heleșteielor și creșterea peștelui în Coțmani, precum și situația pescuitului în Bucovina], Czernowitz, Verlag der k. k. Güterdirektion, 1908, p. 3.

În heleșteie se creșteau crapi (*Cyprinus carpio carpio*), știuci (*Esox lucius*), lini (*Tinca tinca*), scobari (*Chondrostoma nasus*), somni (*Silurus glanis*), carași (*Carassius vulgaris*) și raci (*Astacus fluviatilis*).

În bălțile rămase în albia părăsită a râurilor se prindea șaranul (*Ciprinus carpio carpio*), o specie de crap mic, foarte puțin sau deloc cunoscută în alte regiuni ale Monarhiei.

În apele curgătoare mari se găsea, de obicei, cleanul (*Leuciscus cephalus*), mreana (*Barbus barbus*), molașul (mihalțul) (*Lota lota*), obletele (*Alburnus alburnus*), plevușca (*Leucaspinus delineatus*), cosacul (*Abramis sapa*), boișteanul (*Phoxinus phoxinus*). În râurile de șes se prindeau, în mod excepțional, siluri (somni) și sterleți (sturioni, aici cega, *Acipenser ruthenus*).

Timp de aproape un secol de la anexare, peștele a crescut și s-a înmulțit pe cale naturală, fără niciun fel de îngrijire specială. În schimb, a fost pescuit pe scară extinsă.

Karl Peyrer, consilier pe probleme de piscicultură din cadrul Ministerului Agriculturii, descria, în anul 1874, situația juridică haotică din Bucovina și Galiția în privința pescuitului: „În prezent, pătura de jos practică pescuitul de-a valma, indiferent de anotimp, fără să respecte reguli, așa încât pescuitul nu este protejat. Abuzul depășește orice limite, nu se mai știe ce mijloace dăunătoare să se folosească și se procedează irațional și ilegal la distrugerea faunei piscicole din râuri și pârâuri”¹². Referindu-se la Bucovina, Peyrer afirma că aceasta este una dintre provinciile cele mai bogate în râuri și izvoare ale Austriei și că, odinioară, a avut iazuri în suprafață de peste 10 000 de pogoane, suprafață micșorată, între timp, la 400 de pogoane.

În același an, 1874, Comisia Centrală de Statistică din Viena publica, în periodicul propriu, „Mitteilungen aus dem Gebiete der Statistik” (20. Jahrgang, IV. Heft), o lucrare despre *Cele mai noi cercetări despre situația pescuitului din regatele și țările reprezentate în Parlament (Die neuesten Erhebungen über die Zustände der Fischerei in den im Reichsrat vertretenen Königreichen und Ländern)*, lucrare realizată de Carl Kraft, intendent în cadrul Direcției c. c. de Statistică Administrativă, în care era ilustrată și situația de atunci a pescuitului în Bucovina, pe baza datelor furnizate de Comisia Centrală a Asociației Agricole din Bucovina. Se spunea, în lucrare, că uneltele de prindere a peștelui erau extrem de primitive, că plasele se foloseau rareori, că se practica jaful sistematic prin utilizarea a tot felul de ustensile casnice (coșuri, albi, pânză simplă, țepușe etc.) și undițe. Pe Nistru se foloseau îndeosebi vârșe împletite din nuiele, iar pentru pescuitul în iazuri se utilizau năvoade simple, făcute chiar de pescari. Se pescuia în fiecare anotimp și în fiecare zi din an, cel mai mult în perioada de depunere a

¹² Karl Peyrer, *Fischereibetrieb und Fischereirecht in Österreich*, Wien, Hof- und Staatsdruckerei, 1874, p. 131.

icrelor, cele mai mari pagube fiind provocate de copiii și femeii, care cercetau zilnic apele cu câte o bucată de pânză, prinzând chiar și cel mai mic puiet¹³.

Dintre cele 106 iazuri cu pește din Bucovina, majoritatea se aflau pe proprietățile Fondului Religionar – la Suhoverca (lângă Coțmani), Mamaiești, Rădăuți, Clivodin, Coțmani, Lascovca, Toporăuți, Mahala, Iabloneț, Cuciuru Mare, Petriceanca, Stârcea-Berlinț, Dubova, Bălcăuți, Dornești, Dănila, Marginea, Coman, Drăgoiești și în alte localități¹⁴.

Până pe la mijlocul anilor 1880, piscicultura a fost practică exclusiv de persoane private, care dețineau iazuri în diferite zone din Bucovina. În zona Cernauca, mai sus de Sadagura, pe pârâul Moscău, erau patru iazuri ce acopereau o suprafață de 50 de iugăre¹⁵ (28 ha). În Valea Prutului, la Zastavna, pe pârâul Sovița Mică, erau trei iazuri mari și mai multe iazuri naturale mai mici, însumând 200 de iugăre (115 ha). Mai sus de Coțmani, la Verenceanca, tot pe pârâul Sovița Mică, un iaz în suprafață de 20 de iugăre (12 ha), alte două iazuri de 40 până la 50 de iugăre au fost secate. Pe același pârâu Sovița, la Stauceni, districtul Coțmani, erau mai multe iazuri, cu o suprafață totală de 200 de iugăre (115 ha), dar care nu erau exploatate regulat.

Venitul cumulată al crescătorilor de pește din perioada de început, după un ciclu de trei ani de activitate – pescuitul în iazuri avea loc toamna, o dată la trei ani – și o producție de 3 500 de măji vieneză¹⁶ de pești de diferite specii, a câte 15 florini maja, era evaluat la 52 500 de florini, respectiv câte 17 500 de florini anual¹⁷.

Peștii proveniți din iazuri nu se sortau, ci se vindeau amestecați, cu 40 până la 70 de florini suta de kilograme (142,86–250 de coroane) comercianților de pește¹⁸.

Pe domeniul Fondului Religionar de la Coțmani existau, la începutul secolului al XIX-lea, iazuri de pește la Lașcuvca (Lașchiuca, Lastiuca, Lășchiuca) pe 30 de iugăre, distruse de apele mari din 1810–1820, la Coțmani un iaz de 60 de iugăre, distrus în anul 1840, și la Suhoverca, un iaz de 150 de iugăre, distrus de viitura din anul 1874¹⁹.

O nouă etapă în dezvoltarea pisciculturii și a exploatării raționale a apelor cu pești din Bucovina a început spre sfârșitul secolului al XIX-lea, când Administrația Bunurilor Fondului a trecut la reînființarea iazurilor, prin crearea unor iazuri-

¹³ Zdenko Trinks, *op. cit.*, p. 5.

¹⁴ *Ibidem*, p. 7.

¹⁵ *Iugăr, iugăre* (și *jugher, jugăr*), veche unitate de măsură pentru suprafețe folosită în Transilvania și Banat, egală cu aproximativ 0,5775 ha sau 1 600 de stânjani pătrați. Din lat. *jugerum*.

¹⁶ *Majă, măji și maje*, s. f. (reg. Trans., Buc.), veche unitate de măsură pentru greutate, variind, după regiuni și epoci, între 50 și 120 kg.

¹⁷ Rudolf Sperlbauer, *op. cit.*, p. 243.

¹⁸ Zdenko Trinks, *op. cit.*, p. 6.

¹⁹ Rudolf Sperlbauer, *op. cit.*, p. 244.

model. În acest scop, Asociația Agricolă din Bucovina a desemnat un specialist, în persoana lui Ludwig Lindes, care urma să se ocupe de dezvoltarea acestei ramuri economice, pe baza unor principii corecte, științifice.

Punerea în practică a proiectului de înființare a iazurilor-model a fost posibilă abia în anul 1895, când, prin Decretul din 7 februarie 1895, Ministerul Agriculturii a aprobat construirea crescătoriei de pește la Coțmani²⁰, conform cererii înaintate de consilierul dr. Stephan Stefanowicz, în ședința din 15 ianuarie 1890 a Consiliului Țării Bucovinei²¹. Ca urmare, pe domeniul Coțmani al Fondului Religionar a fost înființat un institut pentru creșterea artificială a peștilor.

Pescuit în Coțmani

Sursa: Zdenko Trinks, *op. cit.*, p. 110.

În anul 1897, s-a terminat de făcut la Coțmani un iaz cu suprafața de 40 de iugăre, iar în anul 1898, în Lașcuvca, un iaz de 45 de iugăre, ambele situate în locuri noi, mai ferite de viituri. Concomitent, se lucra și la refacerea iazului de la Suhoverca, în suprafață de 112 iugăre. Cheltuielile totale pentru construirea iazurilor, inclusiv a locuinței pescarului-șef (5 000 de florini), erau evaluate la 35 000 de florini²².

Iazurile au fost populate cu crapi tineri – 5 000 de crapi cu solzi mici (șarani), din apele Bucovinei, și 4 000 de crapi cu solzi mari, aduși din crescătoria

²⁰ Zdenko Trinks, *op. cit.*, p. 20.

²¹ *Ibidem*, p. 11.

²² R. Sperlbauer, *op. cit.*, p. 245.

de pești a contelui Potocki din Cracovia – și 45 000 de icre de crap²³. Calculele preliminare estimau un venit curat de aproape 7 000 de florini pe an.

Administrația Ocolului silvic-agricol-piscicol era la Coțmani. În anul 1927, aceasta era condusă de inginerul silvic Dagonfschi Anton, maistru pescar, care avea în subordine trei agenți de pescărie și un păzitor de iazuri²⁴.

Valoarea patrimoniului iazurilor de la Coțmani era, în anul financiar 1936–1937, de 5 050 000 de lei²⁵.

În anul 1939, Fondul Religionar avea la Coțmani, județul Cernăuți, 38 de heleșteie artificiale pentru creșterea peștelui, cu o suprafață totală de 140,37 ha, heleșteie amenajate după metodele cele mai noi ale științei piscicole, administrate în regie proprie și conduse de specialiști²⁶.

Producția de pește a heleșteielor de la Coțmani a crescut de la 18 000 de kg, în anul 1922, la 53 000 de kg de crap pleșuv, în anul 1939²⁷. Veniturile obținute din vânzarea peștelui erau, în anul bugetar 1934–1935, de 471 000 de lei. În anul bugetar 1938–1939 s-a obținut, din vânzare, suma de 902 000 de lei²⁸.

Piscicultura și pescuitul în ape curgătoare

Apele curgătoare din Bucovina aveau tot felul de pești de bună calitate – îndeosebi păstrăvii din apele de munte –, dar în cantități mediocre, în general. Desigur că în apele de munte, care ofereau condiții deosebite pentru viața salmonidelor, alături de păstrăvi se găseau lostrițe și lipani, iar mai jos, în aceleași ape, mreie, scobari și cleni, mihalți etc.

În paralel cu dispariția iazurilor, depopularea râurilor a venit de la sine. Faptul că în apele curgătoare pescuitul era permis în orice anotimp – „fiecăruia îi era iertat a prinde pește în apele curgătoare în orice anotimp, necruțând nici ouăle”²⁹ – a dus la scăderea „bogăției în pește” a râurilor.

Practicat din cele mai vechi timpuri, pescuitul în apele curgătoare se făcea sub diferite forme: pescuitul cu mâna, cu sacul, cu ostia sau furca, cu vârșă și leasa, cu mreaja, cu undița, prin răstocire (abaterea apei pe alt curs), prin ameteșirea peștilor cu buruieni otrăvitoare (metodă practică destul de des în trecut) ș. a.

Pentru îmbunătățirea „raporturilor de pescuire” și a dezvoltării fondului piscicol în apele de munte, la intervenția Guvernământului țării, Administrația

²³ *Ibidem*.

²⁴ „Anuarul Arhidiecezei Ortodoxe a Bucovinei pe anul 1927”, Cernăuți, Editura Consiliului eparhial ortodox al Bucovinei, 1927, p. 102.

²⁵ *Fapte și gânduri pentru Biserica Bucovinei*, Mitropolia Bucovinei, București, M. O. Imprimeria Națională, [1937], p. 253.

²⁶ *Averile bisericesti din Bucovina*, Cernăuți, Editura Mitropoliei Bucovinei, 1939, p. 105.

²⁷ *Vezi Diagrama producției de pește – eleșteele Cozmeni*, în *Averile bisericesti din Bucovina*.

²⁸ *Averile bisericesti din Bucovina*, p. 69.

²⁹ Rudolf Sperlbauer, *op. cit.*, p. 243.

Bunurilor Fondului, pe domeniile căruia curgeau majoritatea apelor, a trecut la construcția și amenajarea stațiilor speciale pentru cultura peștelui – păstrăvării și colibe de clocit icrele de păstrăv (*Forellenbruthütte*) – și la repopularea apelor cu icre și puiet în fiecare primăvară.

Creșterea păstrăvilor s-a practicat și mai înainte de înființarea păstrăvăriilor, mai ales pe moșiile Fondului Religionar și pe moșia particulară a Berhometului și Cosciuiiei. Spre sfârșitul secolului al XIX-lea, Fondul recolta anual, numai din apele de munte, câte 1 000 de măji de păstrăv pentru comercializare³⁰.

Păstrăvăriile erau concepute pentru producția de pește, dar și de icre și de puiet pentru popularea anuală a apelor de munte. Peștele era hrănit artificial, astfel că se ajungea să se obțină exemplare de păstrăvi de dimensiuni superioare celor obișnuite.

Primele păstrăvării din Bucovina au fost înființate în anul 1896 în Valea Putnei și în Zarul/Valea Brodinei (Ocolul silvic Straja), urmate de păstrăvăria de la Demăcușa (Ocolul silvic Argel), în anul 1897. O altă colibă urma a se construi în Ocolul silvic Iacobeni, într-o vale laterală a râului Bistrița Aurie³¹.

Cheltuielile necesare pentru înființarea unei păstrăvării, inclusiv aducerea apei și aranjamentul intern, se ridicau la 450 de florini. Păstrăvăriile erau dotate cu bazine (de pământ sau betonate), cu aparate de clocit și toate ustensilele necesare. După amenajare, au fost populate cu specii indigene și străine de păstrăv. Pentru fiecare colibă se distribuiau anual 20 000 de icre de păstrăv pentru clocit³².

În păstrăvăria de la Valea Putnei, situată pe pârâul Putna Mare – care, inițial, a avut doar rol de producere a puietului de păstrăv indigen (*Salmo trutta fario*), în cele 10 bazine din pământ, cu un luciu de apă de circa 800 m² –, apoi și în celelalte păstrăvării, s-a introdus, în anul 1906, în cultură păstrăvul fântânel (*Salvelinus fontinalis*), adus din SUA³³.

Un stabiliment de clocire a icrelor de păstrăv urma să fie înființat pe lângă „iazurile de cultivare” din Valea Brodinei. Aici trebuia construită locuința pescarului-șef, să fie amenajate captările de apă și construirea bazinelor și să se angajeze un „cultivator de salmonizi probat”. Clocitoarea urma să folosească icre de păstrăv și de mihalți nord-americani (*Lota lota*) și să producă pești tineri, pentru popularea apelor de munte ale Fondului Religionar, și pești de masă pentru comercializare în Cernăuți și în alte localități³⁴.

³⁰ *Ibidem*.

³¹ *Ibidem*, p. 245.

³² *Ibidem*, p. 246.

³³ V. D. Ziemiankowski, *Fauna peștilor din Bucovina*, în „Analele Institutului de Cercetări Piscicole”, București, nr. 3–6, 1947, p. 145; Ionel Dârdală, *Istoria Câmpulungului Moldovenesc din cele mai vechi timpuri până la Marea Unire*, Câmpulung Moldovenesc, Editura Fundației Culturale „Alexandru Bogza”, 2006, p. 91.

³⁴ Rudolf Sperlbauer, *op. cit.*, p. 246.

Celor trei păstrăvării amintite li s-au mai adăugat, ulterior, altele două – o păstrăvărie în Ocolul silvic Putna și una la Marginea –, astfel că, în anul 1905, existau cinci păstrăvării, în care se creșteau anual câte 10–20 de mii de puiți de păstrăv, cu care se populau primăvara apele de munte³⁵.

Păstrăvăriile, „cu organizația și instalațiile lor model, recunoscute ca instituții pilduitoare în Austria și Germania”³⁶, au suferit distrugerii în timpul Primului Război Mondial.

În anul 1927, inginerul silvic Anton Dagonfschi, specialist recunoscut în domeniul pisciculturii, a fost trimis să facă o excursie în ocoalele de munte ale Fondului, în care pe vremuri au existat păstrăvării, să studieze reînființarea lor și să facă propuneri în consecință. În urma deplasării, inginerul Dagonfschi a înaintat Consiliului eparhial, prin Administrația Fondului, propunerile sale, cu proiectele și evaluările anticipate ale cheltuielilor necesare. El propunea să fie reînființate șapte păstrăvării, cu o cheltuială totală de 210 000 de lei, adică, în medie, cu câte 30 000 de lei de păstrăvărie. Consiliul eparhial nu a aprobat niciun ban pentru reînființarea păstrăvăriilor, astfel că proiectul a rămas nerealizat³⁷.

În toamna anului 1928 au fost date în funcțiune două păstrăvării construite în Ocolul silvic Vatra Dornei – una în cantonul Tisa și alta pe pârâul Argestru³⁸. Prin exploatarea rațională a păstrăvăriilor existente, apele de munte au fost bine populate cu puiet de salmonide. Pescuitul se făcea pe baza unei taxe pe zi, la care se mai adăuga contravaloarea peștelui prins.

³⁵ Radu Ichim, *Istoria pădurilor și silviculturii din Bucovina*, București, Editura Ceres, 1988, p. 102.

³⁶ Georgi Sârbu, *Reflexiuni asupra administrației Fondului Bisericesc ort. rom. din Bucovina în trecut și în prezent*, Cernăuți, Editura autorului, 1931, p. LXXXVI.

³⁷ *Ibidem*, p. LXXXVII.

³⁸ Radu Ichim, *op. cit.*, p. 102.

Păstrăvăria de la Valea Putnei, la începutul secolului trecut.

O păstrăvărie modernă, dotată cu instalațiile și aparatele cele mai noi, a fost construită în anul 1938, în Argel, județul Câmpulung, cu suma de 300 000 de lei. Păstrăvăria avea o capacitate de 500 000 de bucăți icre clocite pe an³⁹. Tot atunci, clocitoriile existente la Marginea, Putna, Valea Putnei și Vatra Dornei au fost reconstruite temeinic și înzestrate cu aparatură modernă.

În 1939, Fondul Religionar deținea păstrăvării și clocitorii de icre de păstrăvi la Argel, Marginea, Putna, Valea Putnei, Vatra Dornei și Brodina⁴⁰, toate conduse de personal calificat.

Din cele șase păstrăvării existente în Bucovina, în anul 1943, cu capacități de incubare diferite – Demăcușa/Argel, 200 000 de icre; Valea Putnei/Pojorâta, 40 000; Vatra Dornei, 30 000; Putna, 20 000; Brodina/Falcău, 10 000; Marginea, 6 000 –, se deversau anual, în apele de munte, peste 300 000 de puiți de salmonide⁴¹.

În prezent, păstrăvăriile de la Valea Putnei și Valea Brodinei țin de Direcția Silvică Suceava. Păstrăvăria de la Valea Putnei, aflată în administrarea Ocolului silvic Pojorâta, s-a reconstruit între 1954 și 1955, în aval de vechiul amplasament, și modernizat între 1979 și 1981. În cele 28 de bazine betonate, cu un luciul de apă de 4 300 m², se crește păstrăv indigen, curcubeu și fântânel destinat consumului,

³⁹ *Averile bisericesti din Bucovina*, p. 69.

⁴⁰ *Ibidem*, p. 105.

⁴¹ Radu Ichim, *op. cit.*, p. 102.

păstrăvăria având o capacitate nominală de 10 t de pește anual pentru consum. Păstrăvăria Valea Brodinei, administrată de Ocolul silvic Brodina, reamenajată și modernizată, livrează, anual, circa cinci tone de pește pentru consum și 200 000 de puiți de păstrăv indigen pentru repopularea periodică a apelor de munte.

Comerțul și consumul de pește în Bucovina

Comerțul și consumul de pește era însemnat, ținând cont că locuitorii de confesiune greco-ortodoxă țineau 194 de zile de post în timpul anului și de existența unei numeroase populații evreiești.

Creșterea peștilor în iazurile împrăștiate prin țară sau grupate în diferite zone era practică mai ales de particulari. În anul 1804, existau, în Bucovina, cinci crescători⁴² și 16 negustori de pește⁴³.

Numărul crescătorilor de pește a atins un maxim în anul 1824, an după care a scăzut, astfel că, după anul 1865, statistica nu mai consemnează niciun crescător.

Tabelul nr. 1
Evoluția numărului crescătorilor de pește din Bucovina,
între anii 1804 și 1871

1804	1814	1824	1834	1844	1851	1861	1864	1865-1871
5	6	9	8	6	5	1	1	–

Și numărul negustorilor de pește a crescut mult – de la 16, în anul 1804, la 31, în anul 1824. Ca și în cazul crescătorilor de pește, după anul 1824 se înregistrează o scădere considerabilă, de la an la an, a numărului celor ce se ocupau cu comerțul cu pește. Comerțul cu pește al Bucovinei și Galiției era, în cea mai mare parte, în mâinile negustorilor evrei din Cernăuți și Ițcani.

Tabelul nr. 2
Evoluția numărului negustorilor de pește din Bucovina,
între anii 1804 și 1871⁴⁴

1804	1814	1824	1834	1844	1851	1861	1864	1865	1866	1867	1868	1869-1871
16	30	31	29	27	23	12	9	6	5	3	2	1

În comerțul cu amănuntul, pentru un pfund⁴⁵ de pește prețurile erau, în anul 1874, de: 70–80 de creițari (1,40–1,60 coroane) pentru crap; 60–70 de creițari

⁴² *Hauptbericht und Statistik über das Herzogthum Bukowina für die Periode vom Jahre 1862–1871*, Herausgegeben von der Bukowinaer Handels- und Gewerbekammer, Lemberg, Druck von K. Piller, Selbstverlag der Handelskammer, 1872, p. 228.

⁴³ Rudolf Sperlbauer, *op. cit.*, p. 244; Zdenko Trinks, *op. cit.*, p. 8.

⁴⁴ *Hauptbericht und Statistik...*, p. 226.

(1,20–1,40 coroane) pentru știucă; 20–40 de creițari (40–80 de helleri) pentru alte specii de pești, în timp ce păstrăvul se vindea cu 1–2 florini (2–4 coroane)⁴⁶.

În anul 1902, prețul peștelui pe piața din Bucovina era, în medie, pe kilogram, de: 0,80 coroane crap, știucă și lin; o coroană somn mic; 1,5 coroane somn mare; două coroane nisetru, cegă, șalău și morun⁴⁷.

Pentru că produsele pescuitului erau departe de a satisface cererile – peștele fiind un aliment ieftin și popular –, se importa pește din Moldova și din orașele din nordul Mării Negre, în valoare de 112 000 de florini (224 000 de coroane) anual⁴⁸.

Se importau, prin Ițcani, de la Galați, 400 de tone de pește pe an – în principal crap (70–80%) și știucă (10–15%), restul constând din lin, șalău, nisetru, cegă, oblete (*Weissfische*) –, pește provenit din lacul Brateș⁴⁹. Din această cantitate, 120 de tone, respectiv 30%, se consuma în Bucovina, restul se trimitea în Galiția⁵⁰.

Aproape aceeași cantitate de pește (120 de tone) se obținea din apele Bucovinei, în special din iazurile de la Stauceni, de la Zastavna (lângă Coțmani) și din apele curgătoare mari (Prut, Ceremuș, Moldova, Suceava, Siret și Bistrița).

Conform datelor furnizate de autorități, în anul 1902 a fost adusă din România, la Ițcani, o cantitate de 35 000 q de pește, din care 20 000 q au fost trimise în Galiția și Ungaria, restul (15 000 q) fiind consumat în Bucovina⁵¹.

Dacă la producția internă de pește (400 q) se adăuga și importul (15 000 q), atunci consumul total de pește era de numai 15 400 q, față de o capacitate de consum estimată la circa 70 000 q. Rezulta, astfel, că în Bucovina era un deficit anual de 54 600 q de pește. Aceasta a constituit o dovadă decisivă pentru necesitatea creșterii producției de pește, prin introducerea pisciculturii raționale ca ramură economică și prin repopularea corespunzătoare a apelor curgătoare.

În completarea studiului nostru, publicăm, în Anexă, trei documente referitoare la piscicultură și pescuit. Intervențiile noastre sunt marcate cu croșete.

Legea țării, din 7 noiembrie 1880 („Foaia legilor provinciale”, nr. 11, 1881), se referă la măsurile de promovare a pescuitului în „apele mediterane” (dulci) din Bucovina. Cele 21 de articole ale *Legii* cuprind o serie de dispoziții menite să pună stavilă pescuitului sălbatic, fără socoteală, practicat până atunci.

În completarea *Legii țării*, din 1880, Guvernământul Bucovinei emite *Ordonanța președintelui țării din Bucovina*, din 21 august 1881, prin care se

⁴⁵ *Pfund, pfunzi* (înv. și pop.), unitate de măsură a greutateii, egală cu 0,56 kg; livră. [Din germ. *Pfund*]

⁴⁶ Zdenko Trinks, *op. cit.*, p. 6.

⁴⁷ *Ibidem*, p. 9.

⁴⁸ *Ibidem*, p. 7.

⁴⁹ *Ibidem*, p. 8.

⁵⁰ Rudolf Sperlbauer, *op. cit.*, p. 244.

⁵¹ Zdenko Trinks, *op. cit.*, p. 8.

stabilesc timpurile de scutire pentru diverse specii de pește, se specifică apele curgătoare în care pescuitul era oprit în perioadele de depunere a icrelor, se interzic metodele de prindere dezastruoase, se stabilesc dimensiunile minime la care peștii pot fi recoltați și comercializați.

După introducerea păstrăvului fântânel în Bucovina, prin *Publicația președintelui c. r. al țării Ducatului Bucovina*, din 25 ianuarie 1907, s-au adus câteva corective *Ordonanței*, din 21 august 1881, corective care priveau perioadele de interdicție a pescuitului și dimensiunile la care se puteau pescui păstrăvul și loștrița.

La începutul secolului trecut, măsurile prevăzute în actele normative amintite erau socotite ca insuficiente și se aștepta o perfecționare corespunzătoare a legilor referitoare la pescuit, perfecționare care să conducă la „o ameliorare trainică a raporturilor de pescuit”⁵² și în Bucovina.

Nici în Vechiul Regat situația pescuitului nu era una foarte bună. Pe temeiul propunerilor marelui savant Grigore Antipa, oficialitățile au întocmit și înaintat în Parlament un proiect de lege asupra pescuitului. Legea, cu cele 48 de articole ale sale, a fost votată, promulgată și publicată în „Monitorul Oficial”, nr. 153, din 10 octombrie 1896, normele de aplicare fiind publicate în „Monitorul Oficial”, nr. 109, din 15 august 1897. Începea, astfel, o etapă caracterizată prin abordarea modernă a pescuitului și pisciculturii, protecția și conservarea rațională a fondului piscicol, înființarea unităților de cercetare etc.

ANEXA

Legea

din 7 noiembrie 1880,

cuprinzând câteva dispoziții pentru prosperarea pescuitului în apele mediterane.

„Foaia legilor provinciale”, nr. 11, 1881

Cu consimțământul Dietei Ducatului meu Bucovina, aflu de bine a ordona, precum urmează:

⁵² Rudolf Sperlbauer, *op. cit.*, p. 246.

§. 1

Autoritatea politică a țării are să statorească [stabilească, precizeze] și să publice perioade de cruțare pentru soiurile mai prețioase de pește, ce se află în apele țării, cu privire la timpul când leapădă icrele.

§. 2

Peștii, ce pică vii în mâna pescarului pe timpul lepădării icrelor lor, are să-i sloboadă iarăși în apă cu toată băgarea de seamă.

§. 3

Autoritatea politică poate, pentru anumite ape, având în vedere perioadele când leapădă icrele soiurile cele mai numeroase de pește sau cele mai prețioase ce-s să se înmulțească, să statorească timpuri când să se înceteze de tot prinderea peștelui în apa respectivă, întrucât – fiind mai multe soiuri de pește – este cu puțință a statori astfel de timpuri, fără ca să se scadă însemnat folosirea apei, oprind prinsul și acelor soiuri de pește ce nu leapădă icrele.

§. 4

În perioadele ce se vor statori și publica conform cu § 3, va fi oprită prinderea peștelui în apa respectivă. Ales rățele [rețele, plase], vârșe⁵³, lese⁵⁴, curse, dulăpșoare de prins și alte asemenea instrumente de prins nu se vor putea băga în apă, și cele băgate de mai înainte acum se vor delătura [înlătura, scoate] sau se vor face neapte de prins pește, înainte de ce începe timpul oprit.

§. 5

Autoritatea politică districtuală poate să încuviințeze celor îndreptățiți la pescuit și cu învoirea acestora și altor persoane abateri de la cele oprite în §§ 2 și 4 pentru scopurile pescuitului artificial sau pentru cercetări științifice.

Autoritatea politică districtuală poate da licențe persoanelor mai înainte amintite să prindă pește cu undița de mână ziua și fără privire la scop pe timpul oprit, conform cu § 3, întrucât autoritatea chemată să statorească timpurile de oprire va fi declarat că se pot da astfel de licențe.

⁵³ *Vârșă, vârșe și vârși*, s. f., unealtă de pescuit alcătuită dintr-un coș de formă alungită făcut din nuiete (de răchită) împletite sau din sârmă, cu gura largă și întoarsă înăuntru, în formă de pâlnie.

⁵⁴ *Leasă, lese*, s. f., unealtă de pescuit în forma unui coș de nuiete, având un capăt mai lat și drept, prins pe fundul apei și celălalt îndreptat spre cursul apei, întrebuințat la pescuit în pâraie sau râuri.

În toate cazurile acestea, Autoritatea politică districtuală va elibera un certificat de licență separat pe numele respectivului, conținând numirea apei și a altor puncte ființiale [existente] ale licenței. Aceste certificate de licență se vor arăta organelor de siguranță publică și personalului pus pentru paza apelor cu pește la cererea lor, fără nicio împotrivire.

§. 6

Dinamită și alte materii explozive, apoi sâmburi de cocul (*Cocculi indici*⁵⁵), ochii ciorei [nuci vomice⁵⁶] și alte asemenea materii amețitoare nu este iertat [permis] a se întrebuința la prinsul peștelui.

În cazuri de necesitate dovedită, Autoritatea politică a țării poate să încuviințeze întrebuințarea de materii explozive.

§. 7

În vărsăturile iazurilor și în lătoace nu este iertat să se pună vârșe, lese și alte aparate în care să se prindă peștele singur.

§. 8

Pentru ape anumite sau ținuturi de apă, Autoritatea politică a țării poate să dea porunci opritoare cu privire la felurile, la mijloacele sau, în genere, la aparatele de prins care strică peștele.

Întrucât însă pentru îndeplinirea acestei dispozițiuni s-ar da vreo poruncă care ar scoate din întrebuințare rățele îndatinate [obișnuite] până acuma, se va lăsa liber un timp cuviincios cel puțin de doi ani, pentru întrebuințarea rățelilor de până acuma.

§. 9

Pentru ape care, prin întinderea lor, trec marginea până unde are valoare această *Lege* și arată imperios sau că ar fi potrivită cu scopul o procedură comună cu alte țări sau administrații de stat, va da ministrul de Agricultură dispozițiile, respectiv prohibițiile amintite în §§ 1, 3 și 8.

⁵⁵ *Cocculi indici*, fructe de *Anamirta Cocculus*, plantă originară din Asia de Sud-Est; boabe Kockel, boabe de pește (Fischkörner), conțin picrotoxină, o substanță cu efect paralizant. Aceste boabe se foloseau ca momeală pentru pești, pentru a-i ameți și a-i prinde mai repede.

⁵⁶ *Nucă vomică*, sămânța unui arbore (*Strychnos nux-vomica*) originar din zona tropicală, foarte otrăvitoare, din care se extrage stricnina.

§. 10

Dispozițiile §§ 1–9 nu se vor aplica la eleșteie (iazuri) și alte asemenea rezervoare de apă făcute cu scop de pescărit, fără deosebire ori de stau în comunicațiune [legătură] cu vreo apă naturală sau nu.

§. 11

Autoritatea politică a țării are să statorească și să publice care soiuri de pește, cu scop de a-i ține într-o mulțime cuviincioasă, nu se vor putea, în anumite timpuri sau fără să fi ajuns la o anumită măsură, nici aduce la vânzare, nici pune înainte prin ospătării.

§. 12

Celui ce are dreptul pescuirii îi este iertat să prindă sau să omoare oricând, în orice mod, vidre, bătlani și alte animale sălbaticе stricăcioase peștelui, dacă le va afla în apa peștelui său sau în apropiere nemijlocită. Cel cu dreptul de vânătoare n-are voie să protesteze în contră, dar îi rămâne rezervată dispozițiunea asupra animalelor prinse sau împușcate la astfel de ocazii.

Aceeași facultate [posibilitate] o au persoanele ce vor fi puse spre paza apei cu pește de cel îndreptățit la pescuire și confirmate în acest oficiu de Autoritatea politică; mai departe acele persoane care, cu deosebită încuviințare a Autorității politice, vor fi autorizate de cel îndreptățit la pescuire din caz în caz sau pe un timp, să prindă sau să împuște animalele sălbaticе stricăcioase pescăritului.

§. 13

Autoritățile politice districtuale vor avea să facă dispoziții potrivite pentru ca la folosirea apelor, pentru care, după legile ce regulează dreptul apei, nu se cere nicio încuviințare autoritară, să se înconjure cât se poate pedepsele pescăritului.

Aceste dispoziții se vor face din oficiu, când se vor da preceptele [regulile, poruncile] de poliție prevăzute în legile înainte amintite pentru regularea generală a exercițiului folosirii acestui fel de ape, iară altminterea la intervenția celui îndreptățit la pescărit, și aici se va lua deosebită atenție ca să se ferească tot ce strică locurilor cu icre.

§. 14

Contravențiunile acestei *Legi* și ale preceptelor ce se vor da conform cu ea, se vor pedepsi de Autoritățile politice, întru cât nu va veni în aplicare *Legea penală* comună, cu pedeapsă în bani de la cinci florini până la cincizeci, pedeapsă

care se poate urca până la o sută de florini, dacă contravenția s-a repetit sau s-a făcut peștelui stricăciune considerabilă.

Fiind vinovatul insolvent, i se va preface pedeapsa bănească în arest, luându-se cinci florini egal cu o zi de arest.

La caz de contravenție a dispozițiilor din §§ 2, 4, 6 și 7, apoi a prohibițiilor date, conform cu §§ 8 și 14, se va da deodată sentință de confiscare a peștilor prinși contra preceptului și a instrumentelor întrebuințate la pescuit ilegal.

Banii din pedepse și cei ce se vor scoate din vinderea instrumentelor de pescuit confiscate și a peștilor intră în Fondul pentru cultura țării.

Instrumentele de pescuit confiscate, ce se numără la vreunul din felurile oprite, se vor face, înainte de vânzare, neîntrebuințabile în forma cea oprită.

§. 15

Primarii comunali și primarii teritoriilor bo[i]jerești, jandarmeria c. r. și organele poliției riverane sunt îndatorați să privegheze dacă se observă dispozițiile acestei *Legi* și să aducă la cunoștința Autorității politice contravențiile ce se vor observa.

Aceeași îndatorire o au îndeosebi și organele poliției de piețe cu privire la prohibițiile date conform cu § 11.

§. 16

Cei îndreptățiți la pescuit și comunele au facultatea să însărcineze organele lor, puse deja pentru paza altor interese, ales pentru a ramurilor de cultură din țărini și pădure, inclusiv a vânatului, și cu privegherea și paza pescăritului și pentru aceasta să-i pună Autoritatea politică districtuală să jure după formula jurământului, cum o va prescrie Autoritatea politică a țării.

Ei pot să pună păzitori și anume pentru pescărit și să-i lase să jure, dacă au numai însușirile ce trebuie să aibă personalul pentru paza câmpului.

La organele ce vor fi însărcinate în acest chip cu privegherea și paza pescăritului, se vor aplica dispozițiile ce sunt în genere în valoare pentru personalul pazei câmpului și cu privire la poziția lor oficială dispozițiile *Legii imperiale* din 16 iunie 1872 („Foaia legilor imperiale”, nr. 84).

§. 17

Organele puse, conform cu §§ 15 și 16, pentru nemijlocita priveghere a pescăritului au îndeosebi dreptul și îndatorirea:

a) să privegheze apele cu pește din ținutul serviciului lor, iazurile, lătoacele, stavilele, cămările roților ș.a., întru cât ating aceste construcții pescăritul;

b) să cerceteze corăbiile pescarilor, vasele de pește și instrumentele de pescuit;

c) să procedă [purceadă] la confiscarea peștilor și a instrumentelor de pescuit, precum și la arestări conform cu *Legea* din 16 iunie 1872 („Foaia legilor imperiale”, nr. 84).

§. 18

Autoritățile politice districtuale au să poarte grijă ca dispozițiile §§ 2, 4, 6, 7 și 14 ale acestei *Legi* și preceptele date, conform cu §§ 1, 3, 8, 11 și 13, să se reamintească, în timpul cel mai potrivit pentru acest scop, în tot anul în chipul îndătinat în acel loc în comunele de pe maluri.

§. 19

Dispozițiile acestei *Legi* nu se vor aplica numai la pescărit în înțelesul mai îngust, ci și la folosirea apelor cu privire la creșterea și prinderea animalelor din care se poate trage un folos și nu-s rezervate vânatului.

§. 20

Cât privește satorirea ce se va face pentru executarea §§ 1, 2, 3, 8 și 11 ale acestei *Legi*, Autoritatea politică a țării, respectiv ministrul de Agricultură (§ 9), va avea să consulte persoane experte și pre Comitetul țării.

Cât privește restrângerile folosirii apei ce are să le prescrie Autoritatea politică districtuală, conform cu § 13, va avea și ea să consulte mai întâi oameni experți.

§. 21

Cu executarea acestei *Legi* sunt însărcinați ministrul de Agricultură și ministrul de Interne.

Budapesta, la 7 noiembrie 1880.

Francisc Iosif m. p.

Taaffe m. p.

Falkenhayn m. p.

a președintelui c. r. al Ducatului Bucovinei din 21 august 1881, nr. 8 223 la
Legea țării, din 7 noiembrie 1880,
cuprinzând câteva dispoziții pentru prosperarea pescuitului în apele mediterane

Pentru executarea paragrafelor 1, 3, 5, 8 și 11 ale *Legii țării*, din 7 noiembrie 1880, se ordonă, după consultare de persoane experte și a Comitetului țării, precum și în conformitate cu emisul ministrului c. r. de Agricultură din 6 august 1881, nr. 9 159, cele ce urmează:

Art. I (la §. 1 al *Legii*)

Ca perioade de cruțare cu privire la timpul când leapădă icrele, se statoresc:

pentru lostos sau lostriță	timpul de la 16 sept. până la 15 decembrie,
pentru păstrăvul de munte	//
pentru păstrăvul de pârau	//
pentru lipan	timpul de la 16 martie până la 15 mai,
pentru știucă	timpul de la 1 martie până la 1 iunie,
pentru mihalț sau midihai	timpul de la 1 dec. până la 1 februarie,
pentru crap	timpul de la 1 iunie până la 1 august,
pentru mreană	timpul de la 16 mai până la 15 iulie,
pentru lin	timpul de la 1 iunie până la 1 august,
pentru coștrăș	timpul de la 1 martie până la 1 iunie,
pentru coștrășul boticos	timpul de la 1 aprilie până la 1 iunie,
pentru fusar (<i>Aspro vulg.</i>)	timpul de la 1 aprilie până la 1 iunie,
pentru stârlet sau ciuciugă	timpul de la 1 mai până la 1 iunie,
pentru șalău sau suduc	timpul de la 1 aprilie până la 1 iulie,
pentru clean	timpul de la 1 mai până la 1 iulie,
pentru scobar sau scobaie (<i>Chondrostoma nasus</i>)	timpul de la 1 mai până la 1 iulie.

Art. II (la §. 3 al *Legii*)

Pescuitul este în general oprit:

I. De la 16 septembrie până la 15 decembrie:

- în râurile lăturale ale Ceremușului ce curg în Bucovina, precum și în pâraiele ce se varsă în ele;
- în partea de sus a Siretului Mare, dimpreună cu apele ce dau în el, până la intrarea sa în vatra comunei Lucavița;
- în partea de sus a Siretului Alb, dimpreună cu apele ce dau în el, până la intrarea în vatra satului Budenița;

- d) în partea de sus a Sirețelului, dimpreună cu apele ce dau în el, până ce intră în vatra satului Igești;
- e) în partea de sus a Sucevei, dimpreună cu apele ce dau în ea, în jos, până ce intră în vatra comunei Vicovu de Sus;
- f) în partea de sus a Suceviței, dimpreună cu apele ce dau în ea, până la vărsătura sa în Suceava;
- g) în râul Moldova și
- h) în Bistrița, dimpreună cu apele lor până la marginea împărăției.

II. De la 1 aprilie până la 1 iunie:

- a) în Prut, dimpreună cu râurile sale laterale ce curg în Bucovina, afară de Ceremuș, precum și în pâraiele și râurile ce se varsă în ele;
- b) în Siretele Alb, dimpreună cu apele ce se varsă în el, mai la vale de punctul unde intră el în hotarul comunei Lucavița;
- c) în Siretele Alb, dimpreună cu apele ce se varsă în el, mai la vale de punctul unde intră el în hotarul comunei Budenița;
- d) în Sirețel, dimpreună cu apele ce se varsă în el, la vale, până la punctul unde intră el în hotarul comunei Igești;
- e) în Suceava, dimpreună cu apele ce se varsă în ea, afară de Sucevița, mai la vale de punctul unde intră ea în hotarul Vicovului de Sus.

Art. III (la §. 5 al *Legii*)

Autoritatea politică districtuală este autorizată să încuviințeze celor îndreptățiți la pescărit și cu învoirea acestora și altor persoane în înțelesul § 5, alineatul 2 al *Legii* din 7 noiembrie 1880, să prindă pește cu undița de mână ziua fără privire la scop, din motive considerabile și în perioadele oprite conform § 3 al *Legii*.

Art. IV (la §. 8 al *Legii*)

Afară de felurile de pescuit, oprite în § 6 și 7 al *Legii* din 7 noiembrie 1880, se mai opresc încă următoarele:

- a) a pescui în timpul nopții;
- b) a pune oale, căldări și alte vase de asemenea în locuri umede, ca să se prindă puii de pește;
- c) a răstoci (a seca) albia apei, abătând apa sau altminterea cumva, cu scop de a pescui;
- d) a prinde pește sub gheață, adică a face borți în ghiață și a ucide sau ameți cu un obiect vartos peștele ce vine la bortă ca să răsuflă;
- e) a întrebuința capcane cu dreve [vergele] ce se slobod, ostii, arme de împușcat și alte instrumente spre a răni peștii;

f) a pescui cu sacul, în genere, sau cu rățele, cârsnice, voloace, ale căror ochiuri, în stare uscată, sunt mai mici decât următoarele măsuri: pentru rățele de mână, douăzeci și șase de milimetri, adică 676 de milimetri pătrați; rățele de mânat sau de tras, treizeci și cinci de milimetri, adică 1 225 de milimetri pătrați.

Rățelele de până acuma, ale căror ochiuri sunt de o mărime mai mică, se mai pot întrebuința, încă, până la sfârșitul anului 1883 (optzeci și trei), la prins pește.

Art. V (la §. 11 al *Legii*)

Felurile de pește numite în articolul I, nu se vor putea nici vinde, nici da la masă, în ospătării:

a) în perioadele lor de cruțare, stabilite în articolul I;

b) fără deosebire de timp, dacă peștii nu vor avea cel puțin lungimea următoare:

lostosul sau lostrița	26 centimetri
păstrăvul de munte și de părau	18 //
lipanul	30 //
știuca	26 //
midăharul (mihalțul)	24 //
crapul	30 //
mreana	25 //
linul	18 //
costrășul [biban, baboi]	20 //
costrășul boticos	12 //
fusarul [fus, râp, pietrar, țipar, sular]	12 //
stârletul sau ciuciuga	30 //
șalăul sau sudacul	30 //
cleanul	20 //
scobarul sau scobaia	16 //

Alesani m. p.

Publicațiunea președintelui c. r. al țării Ducatului Bucovina
din 25 ianuarie 1907, nr. 2 149,
relativă la unele măsuri de promovare a culturii peștilor din apele dulci,
în „Foaia legilor și ordinațiunilor țării”, fascicula II, legea 2, p. 3.

Pe baza art. 1, 3 și 11 a *Legii țării* din 7 noiembrie 1880, „Foaia legilor și ordinăciunilor”, nr. 11 din 1881, în completarea art. I, II și III a *Decretului* din 21 august 1881, „Foaia legilor și ordinăciunilor”, nr. 12, în interesul dezvoltării pescuitului se dispun următoarele:

Art. 1

Ca perioadă de prohibiție/protecție pentru lostriță (*Huchen*) și pentru păstrăvul curcubeu se stabilește intervalul 1 martie – sfârșitul lui mai.

Art. 2

Pescuitul pe râul Moldova, pe Bistrița, pe Dorna, precum și pe afluenții acestor râuri pe teritoriul Bucovinei, pe lângă perioada prevăzută în art. II al *Decretului* Guvernământului Țării Bucovinei, din 21 august 1881, „Foaia legilor și ordinăciunilor”, nr. 12 (16 septembrie – 16 decembrie), este interzis complet și în perioada 1 martie – sfârșitul lui mai, în fiecare an.

Art. 3

Lostrița și păstrăvul curcubeu nu au voie să fie vânduți sau livrați restaurantelor:

- a) în perioadele de prohibiție stabilite acestor specii de pești;
- b) în orice perioadă, dacă nu au o lungime de cel puțin 54 cm (lostrița) și 26 cm (păstrăvul).

Art. 4

Aceeași interdicție (art. 3) este valabilă și pentru toate speciile de pești capturate, în aceeași perioadă, pe cursurile de apă citate în *Decretul* menționat.

Art. 5

Prezentul *Decret* intră în vigoare imediat.

Cernăuți, 26 ianuarie 1907

Președintele țării k. k.,
Bleyleben, m. p.

GENERALUL IACOB ZADIK ÎN BUCOVINA (II)

ION FILIPCIUC

Motto: „Istoria este povestirea faptelor false prezentate drept adevărate, spre deosebire de fabulă, care este povestirea faptelor adevărate, prezentate drept false” (Voltaire).

General Iakob Zadik in der Bukowina (II)

(Zusammenfassung)*

Von der Absicht ausgehend, einige Fehler aus der Studie Anghel Popas *General Iakob Zadik und die Bukowina. Unveröffentlichte Dokumente* zu berichtigen, präsentiert der Verfasser historische Daten über die Tätigkeit des Generals in der Bukowina im Herbst 1918.

Die Befreiung oder die Eingliederung der Bukowina in das Königreich Rumänien erfolgte nicht nach einem vorher erarbeiteten strategischen Plan, demgemäß die rumänische Armee, aus einem gewissen Punkt losgehend – mit Hilfe des Hauptquartiers oder des Generalstabs der achten, sich unter dem Kommando des Generals Iakob Zadik befindenden Division – die administrativ-politischen Zentren der Bukowina erreichte. Stattdessen hat man spontan reagiert: in einer kurzen Zeit, zwischen dem 24. Oktober/6. November und dem 31. Oktober/13. November, dem Wunsch der Bevölkerung entgegenstehend, haben diese von einander sehr entfernt liegenden Zentren, obwohl nicht gleichzeitig, trotzdem einheitlich gehandelt und die Vereinigung des ganzen rumänischen Volkes unter einem einzigen Führer, dem König Ferdinand verwirklicht.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Bukowina, Iakob Zadik, rumänische Truppen.

Adesea, îndată ce răsfoim câteva pagini dintr-o evocare a unei personalități din istoria și cultura poporului român, avem duiosă îngăduință de a da crezare, dacă nu chiar absolută, măcar aproximativă, poetului Vasile Alecsandri pentru sublima butadă că „românul s-a născut poet”. Că s-a născut așa, încă n-ar fi nimic rău, dar, în multe cazuri, pe cât înaintează în vârstă, poezia îl copleșește în așa măsură, încât, și

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

în privința unor fapte istorice bine documentate, pornește să fantazeze cu abilitatea depănării isprăvilor lui Făt-Frumos.

Astfel, memorialistul Vasile Arimia¹ oferă generoase amintiri ale generalului Gheorghe Zaharia, între altele și despre generalul Iacob Zadik: „Când am pregătit volumele de documente *1918 la români*, am discutat mult cu generalul Gheorghe Zaharia despre unii oameni de seamă care au participat la actele Marii Uniri din 1918. Între aceștia, mi-a povestit o întâmplare din viața generalului Iacob Zadik, comandantul Diviziei a 8-a române. Acesta, la chemarea Comitetului Național Bucovinean, «din înalt Ordin al M. S. Regelui Ferdinand, a pășit pe pământul Marelui Voievod Ștefan pentru a ocroti viața, avutul și libertatea locuitorilor de orice neam și credință, împotriva bandelor de criminali care au început opera lor de distrugere în frumoasa noastră țară»².

Acest luptător al Marii Uniri, după 1944, ca mulți alți generali români, pentru că a fost ofițer al Armatei Regale Române, făcând parte din burghezia și moșierimea română, a suferit persecuții impuse de regimul comunist.

Domnul general Gheorghe Zaharia mi-a povestit că într-o zi a fost chemat de Emil Bodnăraș, care făcea parte din conducerea partidului comunist, și întrebat ce știe despre generalul Zadik. Tovarășul Zaharia i-a răspuns că nu știe mai nimic, dar crede că este mort de mult, că nu s-a mai auzit nimic de el.

Bodnăraș i-a spus:

– Tovarășe Zaharia, generalul Zadik trăiește.

Mirat, Zaharia zice:

– Tovarășe Bodnăraș, nu cred că mai trăiește.

– Tovarășe Zaharia, eu am vorbit cu dânsul și iată în ce împrejurări. Într-o zi, m-am dus la Mănăstirea Bisericieni din Piatra Neamț. Din oraș și până la mănăstire nu este nici un mijloc de transport, așa că am luat o trăsură. Nu-l cunoșteam pe căruțaș. Pe drum, la un moment dat, căruțașul îmi zice: «Domnule general, amândoi suntem foști generali». «Cum, dumneavoastră ați fost general?» «Da, domnule Bodnăraș. Eu sunt generalul Zadik, dacă cumva ați auzit de mine». După aceasta nu am mai discutat nimic. De aceea v-am chemat, să vă rog să numiți un colectiv să se ducă la Piatra Neamț, să-l caute pe căruțaș, să se documenteze despre situația lui și să faceți un raport.

Am rămas mișcat de cele ce-mi spunea tovarășul Bodnăraș, pentru că noi, veteranii, nu știam nimic. Acest om nu a făcut niciun memoriu. Am format un colectiv din trei cercetători de la institut și am trimis la Piatra Neamț. Acolo, nici comitetul județean de partid nu știa nimic.

¹ Vasile Arimia, *Popasuri pe drumurile vieții*, Târgu-Jiu, f. ed., 2013, p. 327–330.

² Vasile Arimia, Ion Ardeleanu, Constantin Botoran, *Cartea neamului. Marea Unire de la 1918: documente istorice*, București, Editura Globus, 1993, p. 150–151.

– Colectivul nostru și-a făcut treaba. De cele ce am aflat, tovarășe Arimia, am rămas de-a dreptul impresionat. După 1944, i-a fost luată casa, avea proprietate personală, i s-a tăiat pensia și, pentru a putea trăi, s-a făcut birjar, cumpărându-și o căruță și doi cai. Cu aceștia servea cetățenii din oraș. Niciodată nu s-a plâns, niciodată nu a spus că el a fost general. A îndurat totul cu speranța în Dumnezeu, că poate i se va rezolva și lui situația.

Cu materialul făcut de colectiv, la care am adăugat câteva propuneri, m-am prezentat la Bodnăraș. A citit și el raportul și i-a dat telefon lui Ceaușescu, că trebuie să vină să-i raporteze.

Nici lui Ceaușescu nu-i venea să creadă cele ce scria în raport, mirându-se cum un general român, luptător pe front și pentru Marea Unire, să ajungă birjar într-un oraș. A aprobat imediat raportul nostru. În acest raport am propus să i se redea casa proprietate, dar, mai întâi, să se facă reparațiile necesare. Să i se revadă situația cu pensia și să-i recalculeze și din urmă. Și alte măsuri.

Și, fără să-i comunicăm nimic, s-a trecut la îndeplinirea măsurilor.

Când a auzit că se fac reparații la casa lui, mereu trecea pe acolo, interesându-se cine se va muta în casa lui. Dar nimeni nu știa.

După vreo câteva săptămâni, când totul a fost gata la Piatra Neamț – zicea Zaharia –, s-a dus Bodnăraș și, împreună cu primul secretar și organele locale, l-a chemat pe generalul Zadik și i-a predat casa. Surpriza a fost mai mare și dânsul foarte mulțumit. Numai că, nu mult după aceea, viața lui a luat sfârșit. Dar cel puțin și-a văzut rezolvată problema.

Și eu discutam cu domnul general Zaharia câți vor mai fi în situația lui Zadik, mai ales cei care au participat la cel de-al Doilea Război Mondial. Dânsul îmi spunea că au primit multe memorii la veteranii de război, dar că nu le poate rezolva, că nu depinde de dânsii.

A fost o perioadă grea pentru foștii luptători din cele două războaie mondiale, ignorați și, așa zice, pedepsiți de regimul comunist. Așa este când alții dispun de soarta țării. Se pare că politicienii români nu au tras și nu trag învățăminte din istorie³.

Autorul face trimitere la *Drama generalilor români. 1944–1964*⁴, de Alesandru Duțu și Florica Dobre, precum și la cartea col. (r) Constantin Ispas, *Nemuritorii: generali gorjeni, valori ale neamului românesc*⁵, fără să menționeze că, la vremea alcătuirii acestor pagini, generalul Iacob Zadik trăia și ar fi putut furniza amănunte.

³ *Ibidem.*

⁴ Alesandru Duțu, Florica Dobre, *Drama generalilor români. 1944–1964*, București, Editura Enciclopedică, 1997.

⁵ Constantin Ispas, *Nemuritorii: generali gorjeni, valori ale neamului românesc*, vol. I–IV, Târgu-Jiu, Editura Centrului Județean al Creației Gorj, 2002.

*

Episodul este demn de pana prozatorului Anton Bacalbașa, care ar fi scris o veritabilă capodoperă, de-ar fi avut șansa istorică să lucreze în Armata R.P.R., și poate că ar fi introdus și o oarecare logică în cursul epic. Deocamdată, ar fi de lămurit câteva amănunte:

1) Unde a trăit generalul Iacob Zadik în anii de după al Doilea Război Mondial: în Piatra Neamț, în București sau în altă localitate din România?

2) Casa în care a locuit generalul Iacob Zadik, din Aleea Alexandru, Nr. 8, București, a fost sau nu obiectul unui abuz administrativ după naționalizarea din 11 iunie 1948?

3) Ce ordine și medalii și cu ce prilej i s-au conferit generalului Iacob Zadik în vremea regimului comunist din România?

4) Pentru a i se acorda asemenea onoruri, firește că forurile politice și militare își întocmeau o situație documentară cu probe indubitabile.

5) În anul 1967, generalul Iacob Zadik dă mărturie despre luptele la care a participat în urmă cu cincizeci de ani, pe frontul de la Mărășești. Nu a fost informat generalul Gheorghe Zaharia de aceste mărturii? Nu le-a citit la vremea cuvenită? Colectivul de cercetători, pus la treabă de către tovarășul general Zaharia, nu i-a raportat că în ziarul „Scânteia” au apărut câteva aspecte din luptele în care a fost implicat generalul Iacob Zadik?

6) Cum deocamdată nu avem răspunsuri la asemenea nedumeriri, cititorul este îndrituit să observe doar că:

a) ignoranța generalului Gheorghe Zaharia, în legătură cu faptele de arme săvârșite de generalul Iacob Zadik și, mai cu seamă, în privința traiului din ultima parte a vieții acestui veteran al Primului Război Mondial, este de-a dreptul infantilă;

b) lipsa de curiozitate științifică și indiferența camaraderească a generalului Gheorghe Zaharia, întrucât nu se învrednicește să facă investigații directe și își trimite subordonații într-o asemenea misiune, intră în domeniul anecdoticii;

c) raportul ar trebui să se afle arhivat și înregistrat într-un set de documente, dat fiind faptul că de soarta generalului Iacob Zadik se interesa chiar conducerea superioară de partid și de stat.

7) Curiozitatea științifică și interesul oficial puteau fi ușor astâmpărate prin consultarea *Cărții de telefoane* din municipiul București, anii 1967–1970; apoi, documentele de proprietate ale casei din Aleea Alexandru, Nr. 8, sector I, București, sau dosarul de la Casa de Pensii, de unde se poate afla ce pensie avea generalul Iacob Zadik în anii 1940–1944, 1945–1950, 1960 și 1970, spre a ne da seama cu ce sumă își permitea să cumpere o căruță și doi cai... Deoarece e cam greu de închipuit că își hrănea caii din ceea ce câștiga cu birjăreala! Dar cum se face că nici caii și nici trăsura nu au fost rechiziționate la colectiva din Piatra Neamț?

În fapt istoric, vila din Aleea Alexaandru, Nr. 8, confiscată după instaurarea dictaturii proletariatului în R.P.R., nu a fost retrocedată nici când trăia proprietarul, general Iacob Zadik, și nici măcar urmașilor săi, după decembrie 1989!

*

Teoria probabilităților ca doi generali – unul din Primul Război Mondial, celălalt din înverșunata luptă de clasă din România postbelică – să se întâlnească în aceeași căruță nu poate demonstra decât cum se alcătuieste o minciună cazonă.

Evident că generalul Emil Bodnăraș făcea excursii de agrement sau chiar culturale, dar e cam greu de închipuit că mergea *per pedes apostolorum*. La Câmpulung, unde i-a trăit mama, venea cu un mic avion de două locuri, condus de pilotul Gheorghe Ghiliceanu, feciorul profesorului Ioan Bilețchi-Albescu, care l-a avut elev pe Emilian Bodnăraș în anii școlarității de la Câmpulung, 1922–1924.

Alt aspect problematic este faptul că Mănăstirea Bisericiani, de lângă Piatra Neamț, era transformată în anii socialismului biruitor în azil de bătrâni. Să fi fost internată mama lui Emil Bodnăraș acolo și fiul cel grijuliu să o fi vizitat incognito?

De observat apoi amănuntul că cei doi generali nu mai au ce-și vorbi tot drumul, pe distanța de vreo 5 kilometri... Să fi fost generalul Iacob Zadik un simplu măturător de stradă și nu s-ar fi coborât să schimbe o vorbă cu un general ridicat fulgerător în grad, fie și numai pentru victoria arestării mareșalului Ion Antonescu.

Nu cunoaștem ce fapte de arme are la dosar generalul Gheorghe Zaharia, între ce ani a trăit, unde și-a făcut studiile militare, în ce unitate și-a configurat pregătirea de luptă și politică, dacă a lucrat într-un cadru operativ sau a fost un simplu birocrat.

Ținta evocării sale despre generalul Iacob Zadik nu este de a-l salva pe eroul nedreptățit de orânduirea socialistă, ci de a-l învălui într-o aură legendară pe binefăcătorul ministru al Apărării Naționale; e vorba, în fapt, de un echilibru spornic snoavelor populare, unde un luptător învederat împotriva cotropitorului (german) și un luptător (problematic) pe frontul dreptății socialiste, adică Emil Bodnăraș, care, din păcate pentru istoria neamului românesc, anterior povestirii, n-a fost pe niciun front din cele două Războaie Mondiale. Avem însă și un comandant suprem, care dă avizul pozitiv și hotărâtor raportului întocmit de colectivul celor trei cercetători galonați, care fac investigații la fața locului – în Piatra Neamț? în București? unde era casa generalului Iacob Zadik? – sau doar în arhive și documente de stare socială.

Cine a fost, însă, Emil Bodnăraș? Născut la 10 februarie 1904 și botezat ulterior cu numele Emilian, în Iaslovăț, județul Rădăuți (după alte surse, în Colomea, Galiția), din părinții Elisaveta (născută Müller), casnică, și Ioan Bodnăraș, funcționar al primăriei, însărcinat cu strângerea impozitelor de la contribuabilii satului. După câțiva ani, familia se stabilește în Câmpulung Moldovenesc, pe Frantzenstrasse, Nr. 111 (ulterior Str. Regele Carol II, Str. 7 Noiembrie, iar astăzi Str. Transilvaniei), unde se naște Emanoil (Manole, în 19 iulie 1909) și apoi Aurel. În acest orașel de munte, copiii fac școala, Emilian Bodnăraș absolvind Liceul „Dragoș Vodă”, cu lucrarea de licență *Eminescu și concepția sa filosofică*, în iunie 1924, an în care moare și Ioan, tatăl familiei.

Emil Bodnăraș urmează Școala de Ofițeri de Artilerie din Timișoara, încheiată în 1927, după care este încadrat cu gradul de sublocotenent în Regimentul 12 Artilerie Sadagura, Cernăuți, absolvind peste trei ani, ca șef de promoție, Școala Specială de Ofițeri. În 1932, dezertează, însă, din armata română, singurul indiciu fiind înregistrarea sub numele Grigore Iliescu, în 15 februarie 1932, la Hotelul Patria din Hotin, și urmele rămase pe gheața râului Nistru, pe unde a trecut în U.R.S.S.

La Moscova, este recrutat în Școala Superioară de Servicii Speciale, adică spionaj, de unde se întoarce, în 1935, în România și este recunoscut la Galați sau Brăila, arestat și condamnat la 10 ani de muncă silnică. Cu acest „palmares”, îl aflăm, în 1940, membru al P.C.R. și apoi, în 1942, eliberat din închisoarea din Caransebeș.

Noaptea de 23 august 1944 îl găsește pe Emil Bodnăraș la datorie, adică în grupul celor care-i arestează pe Ion Antonescu și pe Mihai Antonescu, ceea ce îi va asigura, în 1945, calitatea de membru în Comitetul Central al Biroului Politic al P.C.R.

În 5 noiembrie 1947, cu gradul de general-colonel, Emil Bodnăraș este numit ministrul Forțelor Armate, unde slujește cu zel până în 4 octombrie 1955. Mai departe, funcțiile supreme curg fără obstacole: ministru al Transporturilor și Comunicațiilor, între 20 martie 1957 și 25 aprilie 1959; vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, din 20 august 1954 până în 4 octombrie 1955, și, după o pauză de doi ani, din 20 martie 1957 până în 11 martie 1965; prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, din 18 martie 1965 până în 8 martie 1967, și vicepreședinte al Consiliului de Stat între 1967 și 1976.

Emil Bodnăraș moare în ziua de marți, 24 ianuarie 1976, în București și este înmormântat, după dorința testamentară, și ritual ortodox, în cimitirul satului Iaslovăț, județul Suceava⁶.

În sfârșit, pentru o sumară documentare, pentru colectivul de cercetători trimiși de generalul Gheorghe Zaharia pe urmele cărușului Iacob Zadik la Piatra Neamț, era suficientă lectura unei mărturii cu titlul *Mărășești*, făcută de centenarul veteran general în ziarul „Scânteia”, în ziua de sâmbătă, 12 august 1967: „Prin durata, amploarea și intensitatea ciocnirii, bătălia din câmpia Mărășeștiului s-a înscris în istorie ca cea mai însemnată înfruntare de forțe de pe frontul român în timpul Primului Război Mondial.

Comandamentul Puterilor Centrale plănuise ca printr-o puternică ofensivă dezlănțuită în două direcții principale – de-a lungul Văii Siretului (unde avea să se desfășoare bătălia de la Mărășești) și de-a lungul Văii Troțușului (unde avea să se desfășoare bătălia de la Oituz) – să prindă într-un clește Armata Română. Realizarea acestui plan ar fi însemnat dezastrul celor mai importante forțe militare

⁶ Cf. Ion Cristoiu, *Enigma Bodnăraș*, în „Historia”, București, anul V, nr. 51, martie 2004, p. 58–69, și Vasile Sfarghiu, Otilia Sfarghiu, Doru Gușu, *Emil Bodnăraș și Câmpulungul Moldovenesc*, Botoșani, Editura Axa, 2008, p. 21–42.

ale frontului român. În vederea ofensivei, Grupul de armate al feldmareșalului Mackensen a fost întărit cu câteva divizii aduse de pe alte fronturi. Armata a IX-a, destinată să acționeze la vest de Siret, pe direcția Focșani–Mărășești–Adjud, era alcătuită din 11 ½ divizii (din care două austriece și restul germane), cuprinzând 102 batalioane de infanterie, 24 de companii de pionieri, 10 escadroane de cavalerie, o escadrilă de aviație.

Armamentul ei era foarte puternic: 1 135 [de] mitraliere și o artilerie formată din 365 [de] guri de foc, de diferite calibre. Acestor forțe li s-au opus între 6 și 22 august 1917, 11 divizii de infanterie aliate (din care 8 românești), 3 ½ divizii de cavalerie (din care 2 ½ române), 138 [de] baterii de câmp, 26 [de] baterii grele, un grup aero. Datorită faptului că multe din unitățile de infanterie rusă erau însă cu efectivele înjumătățite, raportul de forțe era favorabil germanilor. Am participat ca șef de stat major al Armatei I Române – căreia, alături de Armata a II-a, i-a revenit sarcina de a-l înfrunta pe inamic și a zădărnici planurile lui ambițioase – la pregătirea și desfășurarea primei părți a bătăliei de la Mărășești.

Ofensiva inamicului de-a lungul Văii Siretului s-a dezlănțuit în dimineața zilei de 24 iulie 1917 printr-un puternic bombardament de artilerie. Obuze de diferite calibre, grenade, șrapnele cădeau ca [o] ploaie de foc peste pozițiile noastre, care, totodată, erau învăluite în pâcla groasă a gazelor asfixiante. Inamicul a reușit să rupă frontul pe o lungime de circa 10 kilometri în sectorul apărat de trupele Diviziei 34 Ruse. Imediat, Marele Cartier Român a hotărât astuparea spărturii făcute în bariera ce apăruse, timp de 6 luni, ultimul teritoriu românesc neocupat. Unități ale Diviziei 3 Infanterie Române au primit ordin să treacă pe malul drept al Siretului. Către seară, acestea au reușit să oprească înaintarea dușmanului.

Urmează zile de încheștare supremă cu trupele cotropitoare. Atacurile dușmane se îndreaptă asupra punctelor: Bisighești, Moara Albă, Moara Roșie și satul Doaga. Între cele două linii potrivnice, bombardamente[le] de artilerie ridică nori uriași de fum; la adăpostul acestei sinistre perdele protectoare, se fac adăposturi și sunt aduse rezervele în linia de foc. Lupta reîncepe. Căldura e înăbușitoare. Șiroaie de sudoare brăzdează fețele înnegrite ale ostașilor. Gazele orbesc și îneacă respirația.

Îmi stăruie în minte numeroase fapte de arme săvârșite în acele zile de ostașii români. Înălțătoare pilde de eroism colectiv [!] A intrat în legendă vestitul contraatac la baionetă dat de vitejii ostași ai Regimentului 32 „Mircea”. Împrejurarea a făcut să mă aflu atunci în raionul de luptă Moara Albă, unde se găsea în apărare și acest regiment. Venisem tocmai de la postul de comandă al eșalonului operativ al Armatei I, pentru a face o recunoaștere, în vederea unor remanieri ale dispozitivului trupelor noastre, când am fost înștiințat de declanșarea neașteptată a acestui contraatac fulgerător al infanteriștilor noștri – „fantomele albe”, cum i-a denumit chiar dușmanul, deoarece, lepădându-și ranițele, căștile și

hainele, porniseră la luptă numai în cămăși. Îngrozit, inamicul s-a retras cu pierderi grele.

Socoteala «de acasă» a imperialiștilor germani nu s-a potrivit cu cea din târg. Ei atacă zile și nopți în șir, când la dreapta, când la stânga, când în centrul frontului nostru, în speranța că vor găsi puncte mai slabe, dar pretutindeni, în fața lor, se înalță o rezistență de fier, nebănuită și de nebiruit. Valea Șușiței Seci, linia ferată Mărășești–Cosmești sunt apărate cu prețul unor grele jertfe. Cad eroini comandanți de regimente, de batalioane, comanda companiilor fiind luată de sublocotenenți, a plutoanelor de sergenți.

Pentru a da o lovitură decisivă, Mackensen a ales porțiunea de front român cuprinsă între Panciu și Mărășești, apărată de Diviziile 8, 13 și 16 Infanterie Române. El constituie în acest scop un grup de atac alcătuit din cinci divizii, sub comanda generalului von Morgen. Îndreptate împotriva a numai trei divizii românești, acestea aveau, desigur, o mare superioritate numerică. Mareșalul german era sigur că ziua de 8 august îi va aduce, în sfârșit, succesul de atâta vreme așteptat.

Era ora 6 și jumătate, dimineața, când, de la Muncel la Siret, o mie de guri de foc trăsniță, aruncând peste liniile românești o trombă de fier și flăcări. Canonada e generală și de o intensitate extremă. Valuri, valuri de infanterie dușmană se infiltrează în spărturile din liniile de apărare. Dușmanul atacă din flanc gara Mărășești, reușind să înconjoare satul dinspre sud și vest. Bombardat infernal, acesta dispare sub norii de fum; limbile lungi ale flăcărilor mistuie casele și gara.

Momentul culminant al bătăliei de la Mărășești îl constituie încleștarea din zona cuprinsă între pădurea La Răzoare și Via Negroponte, dominată de cota 100. În plină înaintare, aparent victorioasă, coloanele inamice sunt surprinse de un contraatac fulgerător din flancuri, dat de batalioanele comandate de ofițerii rezerviști Miclescu și Drăgănescu și de maiorul Tomescu. Din spate, artileria română și rusă susțin contraatacul cu un viguros foc de baraj. Cu baionetele la armă, ostașii români se aruncă năvalnic, prin perdeaua de foc, asupra dușmanului. Îngroziți, soldații inamici o iau la fugă prin pădure, aruncându-și căștile de metal și armele. Contraatacul reușise. Soarta bătăliei era schimbată. Vestea succesului câștigat de Divizia a 13-a se transmite ca fulgerul. Soldații din companiile vecine se avântă și ei la atac. La ora 12.30, întreaga linie românească era reconstituită și armata noastră victorioasă urmărea dușmanul cuprins de panică. Cea din urmă și cea mai puternică încercare de străpungere, făcută de dușman în cursul marii bătălii de la Mărășești, dăduse greș. Era scump plătită: numai în acea zi au căzut eroini 114 ofițeri și 4 800 de ostași. Câmpul acoperit de cadavre și numeroși prizonieri capturați, mulțimea trofeelor rămase în mâinile noastre arătau cumplitele pierderi suferite de dușman. Prin lupta lor eroică, prin tenacitatea, vitejia și spiritul de sacrificiu, miile de ostași din regimentele 32 „Mircea”, 18, 39, 47, 51 și 40 Infanterie, 3, 9 și 10 Vânători s-au aureolat de o glorie nepieritoare.

Victoria de la Mărășești a avut o profundă semnificație, marcând un moment crucial în desfășurarea războiului: ofensiva Puterilor Centrale se prăbușise, mașina de război germană se dovedise neputincioasă în fața hotărârii ostașilor români de a apăra pământul patriei. În ordinul de zi, dat după aceste lupte, comandantul Armatei I, generalul Ieremia Grigorescu, a exprimat limpede semnificația victoriei: «La Șușița și Siret ați năruit sforțările groaznice ale sălbatecului dușman, dovedind lumii întregi o dată mai mult că „nici pe aici nu se trece”». Aici cunosc generalul german Mackensen ce este înfrângerea. Mărășești fu «mormântul iluziilor germane».

Victoria armatei noastre la Mărășești, în organizarea căreia și-au adus contribuția și ofițerii din Misiunea Militară Franceză, a stârnit admirația în rândul aliaților României. «Românii» – se arăta într-un document al Comandamentului Francez – «au înscris în istoria lumii Siretul alături de Marna, Tver și Isonse».

Orașul erou Mărășești a fost decorat cu ordinul «Crucea de argint» – de președintele Franței, Paul Dechanel. Ziarul rus «Iujnii Krai» scria într-un articol al corespondentului său ce fusese pe frontul român la mijlocul lunii august 1917: «Românii sunt bravi și se luptă ca leii. Azi, când Germania amenință să ocupe și treimea de teritoriu ce a mai rămas românilor, ei mor în mod fanatic, dar țin în loc pe dușmani. Mor, dar nu se predau. Se luptă pentru orice bucățică din pământul lor, așa de sălbatec ca și lupoaica, când i se răpește ultimul pui. Armata, ca un singur om, a răspuns: „Ne vom lăsa aici oasele, dar germanii nu vor putea înainta”».

«Înfrângerea suferită aici de germani» – scria ziarul «Times», referindu-se la victoria românilor de la Mărășești – «constituie cea mai serioasă lovitură pe care au primit-o vreodată în orientul Europei».

Însuși inamicul a recunoscut înaltele virtuți ostășești ale românilor, înaltul lor simț patriotic. «Rezistența dușmanului, în special a românilor» – scria generalul Kurt von Morgen, comandantul Corpului I Armată Germană – «a fost neobișnuit de îndârjită și s-a exprimat prin 61 [de] contraatacuri (pe frontul Corpului I) în timpul celor 14 zile de luptă. Ele au condus mai ales în lupta la baionetă... românii au devenit un adversar demn de respectat».

Generalul von Ludendorff – inițiatorul planului de cotoșire a întregii Moldove – avea să scrie în memoriile sale: «Armata română se întărise în așa fel, încât ne era imposibil să obținem succese strategice».

Soarta mi-a hărăzit norocul de a fi trăit, în rândurile Armatei I, măreața epopee a Mărășeștiului. Sunt fericit că am apucat zilele în care, pe temelia durată de generațiile trecute, se înalță acum, măreț și impunător, edificiul României socialist.

General în retragere Iacob Zadik „veteran al războiului din 1916–1918”⁷.

⁷ General în retragere Iacob Zadik, *Mărășești*, în „Scânteia”, București, anul XXXVI, nr. 7 430, sâmbătă, 12 august 1967, p. 2. Numele ortografiat „Zadic”.

În fapt, Organizația Veteranilor de Război îl avea în evidență și chiar într-o atenție deosebită pe generalul Iacob Zadik, de vreme ce la ziua aniversării îi expedia felicitările de rigoare, după cum se poate deduce dintr-o scrisoare de mulțumire expediată de sărbătorit, din vila în care locuia, Aleea Alexandru, Nr. 8, în București:

„Tovarășe Președinte,

Mulțumesc în mod deosebit pentru felicitările trimise cu ocazia aniversării mele de 101 ani.

La rândul meu fac cele mai sincere și calde urări de sănătate membrilor comitetului organizatoric al veteranilor din războiul antifascist.

Mai adaug: după cum pionierii sunt primăvara vieții, tot așa veteranii sunt toamna ei, adică anotimpul recoltelor activității lor, deci pentru veteranii armatei – crescuți în focul dragostei de patrie și căliți într-o bogată activitate – de pace și de război – le fac calda urare de sănătate și viață lungă pentru fericirea lor, mândria armatei și ca un nobil imbold pentru tinerele generații.

10. XII. 1968, București

General Zadik

Tov. g[enera]l Tache Vasile, Preș[edintele] Comitet[ului] Organ[izației] Veteran[ilor] Răzb[oiului] Ant[ifascist]”⁸.

*

Singurul ziarist român care s-a îngrijit să-l asculte și să consemneze, în vremea orânduirii socialiste cele spuse de generalul Iacob Zadik a fost Vasile Firoiu, mânat de ideea întocmirii unei cărți cu mărturiile câtorva personalități care au fost cândva recruți.

Iată cum s-a petrecut dialogul, cu titlul *Recrut în veacul trecut...*, dintre veteranul general din Primul Război Mondial și tânărul reporter de la Editura Militară: „Împrejurări prielnice mi-au înlesnit cinstea și privilegiul să-l cunosc nemijlocit pe cel mai vârstnic general din armata română. Nu numai că trecuse de venerabila vârstă de o sută de ani, dar depășise anii de viață atinși vreodată de oricare alt general român. Nume pronunțat cu respect și prețuire în lumea militară, pe care a servit-o activ timp de 44 de ani, generalul-locotenent în retragere Iacob Gr. Zadik a avut bunăvoința să-mi vorbească, în repetatele primiri cu care m-a onorat, despre episoade, întâmplări și fapte petrecute de-a lungul vieții sale

⁸ Serviciul Județean al Arhivelor Naționale Suceava, Colecția de documente, Fond nr. 35, Pachetul XIX, fila XIV /32.

centenare, evocând astfel personalități consacrate sau simpli ostași, întâlniți în lunga sa carieră, ca și în viața socială în care a avut, de asemenea, notabile prezențe.

Cu glasul domol, nu însă stins, cu privirea ușor estompată, cu figura pe care anii și evenimentele trăite, de-a lungul unui secol, n-au săpat totuși brazde prea adânci, venerabilul meu amfitrion povestește:

– ... Ca șef de stat major al Armatei I, în perioada în care-l aveam comandant pe generalul Constantin Christescu, acel militar iscusit și patriot neînfricat, devenit, după victoria României în cel Dintâi Război Mondial, șeful Marelui Stat Major al Armatei, retrăiesc și acum⁹, după cincizeci de ani, aceleași gânduri și aceleași frământări, aceleași mărețe emoții, satisfacții ca și atunci. Căci ființa mea e stăpânită de epopeea Mărășeștilor...

Ce-am moștenit noi de la Basarab și de la Mircea, de la Ștefan și de la Mihai, trebuia apărat și acolo, la Mărășești, în Moldova rămasă ultimul petec de pământ al rezistenței românești necotropit de cizma teutonă.

Ca șef de stat major al Armatei I, am organizat și pregătit frontul din ianuarie 1917, cu soldatul român, al cărui suflet a înlocuit în multe împrejurări chiar muniția, soldatul-țăran, despre care căpeteniile ostășești franceze n-au ezitat să afirme, prețuind rezistența fizică și admirabilele lui resurse morale, că „se hrănește cu nădejdea în victoria dreptății lui, doarme pe pânțele și se acoperă cu spinarea”.

Acestui brav luptător fără de prihană tranșea i-a făcut culcuș și năzuința hrană. Inteligența și bravura țaranului român pornit să-și apare glia străbună, iată secretul victoriei noastre, iată miracolul de la Mărășești!

– Poate că ați binevoi, venerabil general, să-mi spuneți, chiar acum, după o jumătate de veac de la marea bătălie, dacă ați avut vreun moment de cumpănă sau de teamă. Teamă de moarte, teamă de prăbușirea frontului...

– Ca orice om în vârstă, trăiesc în trecut și e firesc, astfel, să am frontul din Moldova mereu viu în memoria și în preocupările mele; retrăiesc evenimentele cu o intensitate de parcă faptele s-au petrecut ieri, azi...

Personal, de moarte nu m-am temut; sunt militar, am fost educat în acest spirit al înfruntării primejdiei; deși îmi apăr viața, nu preget s-o jertfesc atunci când e în folosul patriei.

Acum, că am ajuns la vârsta centenară, aș spune mai curând că moartea s-a temut ea de mine, de bine ce m-a ocolit în toate primejdiile prin care am trecut. O singură teamă mă ținea în chinga neliniștei: pentru viața fiului meu, colonel de stat major Zadik I. Grigore¹⁰, acum veteran al războiului antihitlerist, pe atunci, la Mărășești, încă minor, participant voluntar la război, ca elev-plutonier, într-o unitate de aerostație. Dar acest sentiment, care aparținea numai tatălui – mie însumi

⁹ Prima convorbire a avut loc în cadrul aniversării semicentenarului Mărășeștilor (august 1967) (n. V. Firoiu).

¹⁰ A decedat în 1974, în vârstă de 76 ani (n. V. Firoiu).

–, nu se cuvenea să aparțină și comandantului, comandantului care eram tot eu. Pentru că, să știi dumneata, pe front – mai ales pe front –, comandantul e cu adevărat părintele luptătorilor săi și fiecare ostaș, fiecare ofițer, deopotrivă, mi-era drag ca un fiu...

– În afară de vitejia ostașului, legendara bravură românească, ce v-a impresionat mai mult, ce-ați păstrat, până-n zilele noastre, din acel eroic și însângerat moment al războiului?

– Aviația. Aviația și aerostația. Pentru că amândouă marcau, atunci și acolo, războiul modern, revoluționând toate metodele și mijloacele artei militare. Acele avioane, pe care noi le trimiteam până în adâncul teritoriului ocupat de trupele vrăjmașe și pe deasupra pozițiilor și a tranșeelor lor, împreună cu acel ochi ager, neadormit al aerostierilor din impresionantele baloane captive..., ia, niște uriași elefanți fără picioare, cățărați pe cer..., fără de ale căror relatări nici un stat-majorist nu și-ar fi putut verifica calculele, nu și-ar fi putut susține deducțiile strategice, nu și-ar fi putut întocmi mișcările tactice ale frontului, n-ar fi putut vedea și ști ce e «dincolo», mai departe de linia noastră.

Îmi amintesc și acum cum generalul Berthelot¹¹, căpetenia Misiunii Militare Franceze pe frontul din Moldova, își exprima prețuirea pornită dintr-un sincer entuziasm pentru calitățile zburătorilor noștri, între care Armata I, cea a Mărășeștilor, propriu-zisă, avea Grupul II, cel de la Călmățui, numit pe drept «eroicul Grup II al lui Andrei Popovici», maiorul-aviator român căruia George Clemenceau, primul ministru al Franței, i-a trimis cea dintâi decorație franceză de război acordată vreunui ofițer român pe frontul din Moldova, întâia «legiune de onoare».

– Poate că-mi vorbiți, venerabile general Zadik, și despre alte momente din lunga dumneavoastră carieră militară, ca și din «viața civilă», din ceea ce ați văzut ca și din ceea ce ați ascultat și, firește, ați socotit demn să rețineți... (Îl vizitasem din nou, după ce fusese sărbătorit de conducerea Armatei zilelor noastre)¹².

– Ei, acum sunt mai bătrân decât atunci când m-ai stârnit să povestesc despre Mărășești. Acum am o sută și doi ani. Și să știi dumneata că doi ani trecuți de o sută nu sunt pur și simplu doi ani... Dar o să-ți răspund, o să-mi amintesc despre ceea ce te-ar putea interesa pentru tineretul ce vine din urmă. Să caut, deci, prin ranița amintirilor mele...

... Sunt născut în anul 1867, la Brătulești, în Moldova, din părinți legați de glia străbună. Fiind copil de zece ani, îmi amintesc cum suna goarna și băteau tobele, atunci când s-a dat sfoară în sat că s-a pornit rezbélul împotriva otomanilor, la o mie opt sute șaptezeci și șapte.

¹¹ General Henri Mathias Berthelot (1861–1931), membru de onoare al Academiei Române (n. V. Firoiu).

¹² Sărbătoarea s-a petrecut în preajma zilei de vineri, 8 (stil vechi) sau joi, 21 (stil nou) decembrie 1967.

Și-mi mai amintesc, ca acum – parcă le și aud – bocetele și văicărelile femeilor și ale codanelor, care-și petreceau oamenii, feciorii și frații, de porneau poate să nu se mai întoarcă.

... Și tot prin aburul amintirilor de acum aproape un veac, revăd și aud trâmbițării când au vestit, de astă dată însoțită de bătăi de clopote, încheierea rebelului și izbânda noastră asupra otomanilor. De atunci mi-am simțit eu chemarea către armată și tot ceea ce am făcut, după aceea, numai pentru armată am gândit.

Am pornit la Iași, la Institutul Unit (asta era prin anul 1880), am absolvit gimnaziul și apoi, după vrerea și stăruința mea către părinți, am devenit elev la Liceul Fiilor de Militari din Iași. Eu nu eram fecior de militar, dar am răzbit în acea școală aleasă prin mediile mari pe care le obținusem la învățatură până atunci, în gimnaziul civil.

Mi-am văzut astfel o parte din vis împlinit: eram militar, dar numai sub raportul disciplinei și al uniformei. În rest, abia mă pregăteam să devin militar, cu adevăratele lui răspunderi. În anul 1886, am absolvit liceul de la Iași și am ajuns elev la Școala de Ofițeri de Artilerie, Geniu și Marină din București, care funcționa în localul de pe Calea Griviței. În această școală am venit cu calul de căpăstru, căci atunci călăria făcea parte integrantă din ceea ce trebuie să știe și să facă un ofițer de artilerie și fiecare elev își asigura calul propriu.

Regimul de școală, aspru și fără concesii – pentru nimeni, deopotrivă pentru noi, elevii, ca și pentru ofițerii instructori –, nu m-a înfricoșat, pentru că atât la Institutul Unit, cât și la Liceul Militar din Iași cunoscusem viața de internat.

Iată – și venerabilul general îmi întinde o fotografie. Privește-o atent. E a promoției mele. Citește ce scrie pe ea în ortografia vremii: «Școala de Ofițeri – secția Artilerie, promoția 1886–1888». Sunt aici toți cei 20 de elevi ai promoției, proaspeți sublocotenenți. Vezi ce săbii și ce mai diagonale semete aveam? În mijlocul nostru este domnul locotenent Nisipeanu Nicolae, comandantul bateriei de elevi, instructorul nostru. De la el am învățat abecedarul artileriei și tot de la el am învățat și am păstrat în cugetul meu credința că armata e însăși țara, țara și poporul.

Am instruit ostași, contingente întregi de tunari, prin regimamentele din Moldova și din Tulcea, leat cu leat, am avut superiori comandanți, apoi am avut eu, la rândul-mi, subalterni, am comandat eu și am devenit șef. Numai la comanda Corpului IV Armată, la Iași, am funcționat nouă ani în șir.

În anul 1922, i-am fost atașat mareșalului Ferdinand Foch¹³, care fusese oaspetele României, în fruntea Misiunii Militare a Franței, participantă la serbările de la Alba Iulia. După cum i-am fost atașat unui alt militar al Franței, mareșalul

¹³ Ferdinand Foch (1851–1929), mareșal al Franței, comandant suprem al forțelor aliate (1918) (n. V. Firoiu).

Joffre¹⁴, ilustră figură a celui Dintâi Război Mondial, și el în vizită la noi, în anul 1920, când a decorat cu Crucea de Război a Franței orașele București, Galați, Mărășești și Giurgiu.

Poate că nu strică să-ți amintesc ce a spus atunci mareșalul Foch, acel geniu militar căruia i se zicea «învingătorul de la Marna», elogiind țăranul-soldat român, bravura acestuia. Să-ți fac eu cunoscut acum ce a declarat, la plecare, pe peronul gării bucureștene, atunci când un ziarist i-a luat un interviu și l-a publicat în ziar, a doua zi. Dă-mi, rogu-te, din sertarul al doilea, din dreapta, din scrinul pe care e fotografia mareșalului Foch, aceea cu dedicație pentru mine, ziarul acela îngălbenit de vreme. Așa, acesta.

Și fiul – colonel veteran – îi înmână tatălui ziarul cerut.

– Iată, așadar, acesta-i ziarul. Citește, te rog...

«[...] Așa cum vă înfățișați, reprezentați o mare efort de cultură latină, care-mi dă o mare speranță pentru viitor, anume că România Mare va reprezenta o puternică avangardă a civilizației...»

Țăranul român, pe care l-am văzut adesea în cursul acestei vizite în România, mi-a făcut o excelentă impresie. E atâta bărbăție, energie și putere de muncă și de voință într-însul, și acestea sunt virtuți care contează în viața acestui neam. Aveți unul dintre cei mai buni soldați din lume...»

– Nu mi-ați vorbit despre alte pasiuni, despre alte preferințe ale dumneavoastră. N-ați vrea să le divulgăm acum?

– Pasiuni, nu. Pasiunile mele se rezumă doar la una: armata.

– V-a plăcut muzica, literatura? De cine ați fost mai legat, despre cine vă amintiți mai limpede și mai luminos, mai aproape, pe drumurile vieții parcurse de dumneavoastră?

– Muzica desigur că m-a înaripat și pe mine. Dar literatura mi-a plăcut în cel mai înalt grad. Eminescu, ca poet, Caragiale, cu satira lui biciuitoare și educativă, totodată, Mihail Sadoveanu – cu care aveam relații personale, la Iași –, acest povestitor în graiul cel mai frumos șlefuit al limbii noastre străbune, în cel mai frumos pe care l-am ascultat vreodată. Și-mi mai plăcea Sadoveanu pentru bărbăția cu care-și descria eroii și după cum însăși povestirile despre faptele lor pilduitoare. Dar mi-au plăcut și la francezi, bunăoară, Alex[andre] Dumas tatăl și Victor Hugo. Iar în germană, nemuritorul Goethe. Mare între titani.

Poezia e un lucru gingaș. Nu o face oricine și oricum. Și, desigur, oriunde. Ea e produsul unei minți deosebite și al unui suflet ales. Dar ea e dăruită oamenilor așa, ca o rază de lumină și o boare înviorătoare, ca un dar al unor inimi pentru toate inimile care bat viață omenească pe pământ, deopotrivă pentru femei și bărbați, pentru tineri și pentru bătrâni. Da, da, poezia e și pentru bătrâni. Eu l-am cunoscut

¹⁴ Joseph Joffre (1852–1932), mareșal al Franței, comandant suprem al armatelor franceze (1915–1916) (n. V. Firoiu).

pe poetul Emil Gârleanu¹⁵, care era ofițer activ. Și acum armata are poeții ei, mai mulți și ... la lumina zilei. Că pe vremea mea, unii ofițeri se cam codeau să apară în public ca poeți, că-i pedepsea garnizoana...

Iar pe linia convingerilor mele [potrivit cărora] cultura sprijină și educația militară, am donat Muzeului Militar Central documente și fotografii din viața mea, dar legate de istoria țării, după cum am donat Academiei trei sute de cărți valoroase din biblioteca mea, precum și patruzeci și patru de partituri – cântece și romane vechi. Să știi dumneata că un cântec, ca și o poezie caldă, îi dă omului curaj.

– Pentru că ați pomenit despre curaj, n-ați vrea să-mi spuneți ceva tocmai despre curaj? Dumneavoastră ce definiție dați curajului?

– Eu așa gândesc, că actul de curaj e exprimarea unei atitudini. Este o nobilă mărturisire a omului către sine. A ta către tine însuși, către ai tăi, către pământul patriei tale. O trăsătură a caracterului, în care egoismul și instinctul de conservare dispar și se afirmă doar spiritul de devoțiune pentru ideea pentru care lupti, pentru ceea ce aperi și susții. Multe din marile înfăptuiri științifice sau artistice n-ar fi putut fi realizate dacă celor angajați le-ar fi lipsit curajul. Supremul act de curaj al creației. Spiritul cuceritor și actul de curaj nu trebuie să fie o demonstrație în sine, un spectacol, ci afirmarea hotărâtă a unei idei nobile, generoase, în care crezi cu dăruire nedrămută.

– Unde v-ați aflat la 23 august 1944?

– Urmăream mersul operațiunilor războiului și-i întrevedeam sfârșitul prin doborârea nemților. Actul acela curajos și istoric al insurecției armate de la noi a grăbit sfârșitul hitlerismului și a scurtat însăși durata celui de-al Doilea Război Mondial. Data de 23 august 1944 e filă de istorie, act de căpătâi... [...]

La 8 aprilie 1970, generalul care a intrat, în anul 1918, el cel dintâi, în fruntea trupelor, eliberând dulcea Bucovina, veselă grădină, cu pomi roditori și mândri feciori, cum o cântă – în vecia românească – Vasile Alecsandri, a încetat să mai fie între cei vii.

Cu generalul-locotenent în retragere Iacob Gr. Zadik s-a statornicit un record de longevitate, fiind, după cum am arătat, primul general român care a atins vârsta de 103 ani.

Cu el s-a așternut pe încă o lespede de granit un laur de bronz”¹⁶.

¹⁵ [Emil Gârleanu (1878–1914), prozator, regizor, scenarist de film și jurnalist, debutează, în 1900, cu versuri în paginile revistei ieșene „Arhiva”, conduse de A. D. Xenopol, semnând cu pseudonimul Amilgar. Vezi, între altele: *crispedia.ro/emil-garleanu/* (accesare: 11 aprilie 2016); C[onstantin] C[iopraga], *Gârleanu, Emil*, în vol. Eugen Simion (coord.), *Dicționarul general al literaturii române (E–K)*, București, Editura Univers Enciclopedic, 2005, p. 288–290. Nota redacției]

¹⁶ V. Firoiu, ...*Și eu am fost recrut*. Evocări cu generalul Iacob Zadik, acad. Miron Nicolescu, acad. Henri Coandă, acad. Ion Jalea, acad. P. Constantinescu-Iași, acad. Horia Hulubei, acad. Constantin Daicoviciu, acad. Mihai Beniuc, acad. Nicolae Giosan, acad. Eugen Pora, general Gh. Negrescu,

În mod sigur, discuțiile au fost mai bogate în amănunte și semnificații decât lasă a se bănuși din textul tipărit, din care lipsește tocmai Unirea Bucovinei cu Regatul României, din noiembrie 1918, ca și expediția Diviziei 8-a în Pocuția, sub comanda generalului Iacob Zadik, în sprijinul polonilor în lupta pentru depresurizarea țării lor de pretențiile teritoriale ucrainene.

Firește că opera generalului Iacob Zadik merită a fi reconstituită de specialiști în istoria militară a poporului român și punctul de pornire ar trebui să fie documentele și nicidecum legendele. În această perspectivă ne stau la dispoziție câteva fonduri: *În Cinstea ostașilor Diviziei [a] 8-a, 1918, 11 noiembrie 1919, Bucovina*, [Cernăuți, 1920]; Arhivele Naționale Suceava, Colecția de documente, Fond nr. 35, Pachetul XIX; Muzeul Militar Național din București, Donația dr. Ioan Zadik, Mss. 470; Arhiva de Stat a Regiunii Cernăuți, Fond 805, *Divizia [a] 8-a Infanterie, 1912–1944*; Fond 950, *Regimentul 3 Grăniceri, Divizia [a] 8-a, Cernăuți, 1918–1940*; Centrul pentru Studierea și Conservarea Arhivelor Militare, Pitești, Fond 2271, *Divizia 8 Infanterie*, Dosar crt. 382, pe 1918, cu 276 file, cuprinzând *Dări de seamă asupra operațiunilor din Bucovina, de la 23 octombrie 1918 până la 31 decembrie 1918* [stil vechi].

În Dosarul nr. 382/1918, de pildă, situația din teren este prob ilustrată prin dări de seamă pentru fiecare zi și hărți localizând efectivele trupelor care au executat misiunile. Reproducem un asemenea document, cu titlul *Divizia 8-a, Biroul de operații. Dare de seamă asupra operațiilor din Bucovina*:

„În seara de 23 oct. 1918, ora 18, s-a primit la Comandamentul Diviziei prin telefon *Ordinul de operații Nr. 1* (alineat la copie) al Ministerului de Război, prin care se ordona ca Generalul Iacob Zadik, având sub ordinele sale trupele din alineatul tabel, să ocupe fără întârziere Ițcani și Suceava, iar de aici să întindă ocuparea Bucovinei până la Cernăuți inclusiv.

În același timp, prefectul județului Botoșani, venind de la Burdujeni, aduce știrea că [acolo] se petrec lucruri grozave: bande armate cu puști și mitraliere devastează orașul – apoi se îndreaptă spre Siret și Suceava. Domnul Flondor, președintele Consiliului Național din Cernăuți, l-a rugat insistent să intervină pe lângă guvernul român pentru ajutor urgent.

S-a dat ordin telegrafic maiorului Ionescu, comandantul Companiei de Grăniceri Botoșani, să adune maximul posibil de oameni (100–120) și să se constituie în unitate de comandă și cu ei să ocupe chiar în noaptea de 23 / 24 c[urent] Ițcanii, pentru a-l pune la adăpost de devastări.

Alexandru Balaci, acad. Radu P. Voinea, Costache Antoniu, Ion Bănuță, Mariana Drăgescu, Dumitru Tudose, Constantin Voineag și locotenentul Ion Baciuc, București, Editura Militară, 1974, p. 13–20. Mai exact, generalul Iacob Zadik nu a împlinit 103 ani, pentru că, născut în ziua de vineri, 8/20 decembrie 1867, în familia lui Grigore și a Eufrosinei, în comuna Brătulești, Roman, a murit în ziua de duminică, 4 aprilie 1970, în orașul București, la vârsta de 103 ani fără nouă luni, o săptămână și cinci zile.

Pentru executarea ordinului de operații No. 1 s-au luat imediat următoarele măsuri:

a) Comunicare telefonică tuturor corpurilor puse sub comanda Generalului Zadik, pentru a-i preveni de operațiunile ordonate și a se pregăti de plecare [fila 2];

b) S-a[u] dat ordine verbale d-lor generali Leca, comandantul Brigadei 16 Infanterie, și generalului Niculcea, comandantul Brigadei 14 Infanterie (celui din urmă prin telefon), care avea să comande detașamentelor ce urma să opereze:

a) în județele Siret și Rădăuți, și

b) Suceava, Gura Humorului, Câmpulung, Vatra Dornei.

c) S-a dat trupelor ordinul de operațiuni prin care se hotăra gruparea trupelor în trei regimente:

1) Regimentul Dorohoi (Colonel Ghiorghiu) din Regimentul 29 Infanterie, Jandarmi Rurali Dorohoi, Grănicerii de pe teritoriul județului Dorohoi și Regimentul 8 Roșiori (tot ce se poate înjgheba), o baterie artilerie (eventual) și un grup moto-mitraliere, având misiunea de a intra în localitatea Siret și a restabili și menține ordinea;

2) Detașamentul Botoșani (colonel Tomoroveanu) compus din Regimentul 37 Infanterie, Jandarmi Rurali Botoșani, Grăniceri de pe teritoriul Botoșani, un grup moto-mitraliere și o baterie artilerie (eventual), având misiunea de a merge la Siret, unde va aștepta noi ordine;

3) Detașamentul Fălticeni (Colonel Rotaru), compus din Regimentul 16 Infanterie, Jandarmi Rurali Suceava, Grăniceri de pe teritoriul județului Suceava, una baterie artilerie (eventual), un grup moto-mitraliere și Regimentul 3 Roșiori, având misiunea de a merge la Ițcani și Suceava, restabilind și menținând ordinea de comun acord cu autoritățile locale.

Detașamentele urmau a începe mișcarea în ziua de 26 octombrie.

În privința organizării lor s-au luat dispozițiunile cuprinse în înștiințările anexe la *Ordinul de operații Nr. 1*.

Operațiuni executate

Față de situațiunea turbure din Bucovina, venirea armatei noastre, cerută așa de insistent de populația pașnică bucovineană, trebuia să se producă cât mai urgent.

Dl I. Flondor, Președintele Consiliului Național din Bucovina, prin telefon, relatează că la Cernăuți situațiunea este imposibilă. Armata ucraineană, cu efectiv de 600–800 [de] oameni, asemenea toți demobilizați, austriaci [...], terorizează populația și nu își mai [iau] răspunderea urmărilor ce ar putea decurge din această stare de lucruri. S-a[u] primit știri telefonice și de la Câmpulung și Gura Humor[ului] că nesiguranța domnește pretutindeni, bande armate comit spargerii și chiar crime; depozitele statului și ale armatei sunt devastate.

Din alăturatele rapoarte ale comandorilor militari ai plășilor Berhometele și Herța se poate vedea situația care domnește în Bucovina. Din toate ținuturile

Bucovinei se cere, cu insistențe, ajutorul grabnic al trupelor noastre pentru a restabili ordinea, a reda populației siguranța vieții și a avutului.

Se anexează în copie petiția adresată de către Primăria Rădăuți [fila 1 verso].

Fiindcă majoritatea efectivelor trupelor erau în diferite detașări, ca munci agricole și achiziții de produse, în județe, grădini de zarzavat, în cazarmă nu se găsește decât abia efectivul pentru garda corpului; deci o intervenire imediată nu era posibilă decât [realizată] de unitățile disponibile, adică trupele de grăniceri și jandarmi rurali din județele Dorohoi, Botoșani și Suceava, care erau puse la dispoziția diviziei.

De la început, [li] s-a fixat general[ilor] Leca și Niculcea sectoare, în care vor acționa pentru a restabili ordinea și organizarea teritorială următoarele:

a) pentru generalul Leca județele Siret și Rădăuți;

b) pentru generalul Niculcea județul Suceava, Gura Humorei și Câmpulung.

În cursul acestei zile, unitățile de graniță au intrat în Ițcani și Suceava, restabilind ordinea. Compania de Grăniceri Dorohoi a trimis o recunoaștere până la Rădăuți, care a adus următoarea știre: «orașele și satele sunt ocupate de bande răzlețe de ruteni, cari jefuiesc populația și depozitele statului. Noi suntem așteptați, solicitându-se grabnice ajutoare. În Cernăuți se află Regimentul 24 Colomea și Legiunea Ucraineană, cu efectiv [de] 2 000 [de] oameni, cari, fiind bine organizată, atacă trenurile și au înaintat până la Hlinița».

În general, situațiunea trupelor ce se află la dispoziția Diviziei 8-a era următoarea:

Regiment[ele] 29, 37 și 16 Infanterie avea[u] oameni împărțiți pe întreg[ul] teritoriu al județului respectiv la munci agricole și pentru rechiziționarea de alimente și furaje.

Regimentul 16 Infanterie era aproape dezbrăcat.

Regiment[ele] 3 și 8 Roșiori, nesoșite încă din Basarabia, pe zona Diviziei 8-a.

Grănicerii răspândiți pe frontieră, iar jandarmii răspândiți în județ.

Față ca această situațiune și având în vedere insistența cu care era cerut ajutorul armatei române de către populația Bucovinei, s-a[u] dat ordine telegrafice și telefonice tuturor trupelor de trupă pentru adunarea grabnică a oamenilor din detașări, operațiune care, adăugându-se pregătirile pentru plecare, cerea oarecare timp.

Toți comandanții au raportat că nu se pot pune în marș decât în dimineața zilei de 26 oct., în care sens s-a[u] dat și ordine.

Comandantul Trupelor Regale Române din Bucovina,
General Zadik
Șef de stat Major,

Lt.-colonel Rovinaru¹⁷.

*

Copie după Adresa D-lui Președinte
al Consiliului Național din Bucovina

„Domnule General,

În numele Consiliului Național, vă comunic următoarele:

În ziua de 6 noiembrie st. n., au pus rutenii, cu forța, mâna pe guvernul țării. În urmă, s-a deslănțuit pretutindeni o anarhie, s-au format bande cu caracter bolșevi[c], amenințând libertatea, averea și viața locuitorilor acestei nefericite țări. Primim știri aproape din toată țara, mai ales din nordul Bucovinei, de volnicii brutale cu daune ireparabile. Toate prăzile se cară la Galiția. E de neapărată trebuință a restabili, cu forța armată, pacea în țară. Fiecare moment de întârziere aduce enorme pagube, ireparabile, pentru țară și dificultăți pentru armată. Vă rugăm cu toată insistența să ocupați fără întârziere toată țara, în primul rând capitala Cernăuți, pe drumul cel mai scurt. Aici se vor lua, apoi, toate măsurile necesare.

Forța contrarilor e de tot neînsemnată, cel mult 800 [de] înarmați cu 2 mitraliere, legiunea Ucrainenilor, afară de bande. Credem că va ajunge pe deplin, pentru moment, o armată de 10 000 [de] oameni. Mai adăugăm că [și] Consiliul Național e amenințat [...] în libertatea lui de contrari (adversari). Președintele singur a fost nevoit să se retragă într-un loc sigur. Dacă nu vă hotărâți imediat, nu putem răspunde pentru gravele urmări, cari, fără îndoială, se vor resimți de neamul întreg.

Președintele Consiliului Național,
Dr. Iancu Flondor

Pentru conformitate,
Șef Birou Operații Divizia [a] 8-a
Căpitan Șerb...¹⁸.

*

Ordinul Corpului IV Armată Nr. 272, din 7 noiembrie 1918.
La Nr. 75, din 31 octombrie, către Marele Cartier General,
trimis Corpului 4 Armată în copie.

¹⁷ Centrul pentru Studiul și Conservarea Arhivelor Militare, Pitești, Fond 2271, Divizia 8 Infanterie, Dosar crt. 382, 1918, f. 1–2.

¹⁸ *Ibidem*, f. 18.

„Comandantul, luând cunoștință de tactul și priceperea cu care Comandantul Diviziei [a] 8-a a rezolvat problemele delicate ce i s-au pus în cale în momentul ocupării Bucovinei, își îndeplinește o datorie plăcută de a-i mulțumi atât personal, cât și tuturor colaboratorilor săi, ofițeri și soldați, îndemnându-i să continue de a lucra și în viitor pe aceeași cale, binemeritând de la patrie și de la neam.

Comandantul Corpului IV Armată,
General de Divizie Petala”¹⁹.

*

Din cuvântul de răspuns la întâmpinarea lui Iancu Flondor, din ziua de luni, 11 noiembrie 1918, generalul Iacob Zadik sublinia importanța evenimentului și lipsa jertfelor, cel puțin până la intrarea trupelor române în Cernăuți: „Pentru despărțirea Bucovinei de Moldova a trebuit să se verse sânge, a trebuit să cadă cap de domn; pentru recăștigarea ei însă n-a curs niciun pic de sânge”.

Totuși, în timp, s-au înregistrat – datele calendaristice sunt după stil vechi – însemnate pierderi: 31 octombrie 1918 – 1 mort, 1 rănit și 4 dispăruți din grupa de moto-mitraliere, 2 răniți din Regimentul 37 Infanterie; 11 noiembrie – 1 mort din Regimentul 29 Infanterie; 16 noiembrie – 2 morți și 4 dispăruți din Regimentul 25 Infanterie, „adormind în tren au trecut în Galiția”; 17 noiembrie – 1 mort din Regimentul 25 Infanterie; 20 noiembrie – 1 mort din Regimentul 25 Infanterie și 1 din Regimentul 29 Infanterie; 22 noiembrie – 1 mort din Regimentul 29 Infanterie; 23 noiembrie – 1 mort din Regimentul 37 Infanterie; 26 noiembrie – 1 mort din Regimentul 25 Infanterie și 2 morți din Regimentul 37 Infanterie; 27 noiembrie – 1 plutonier și 1 soldat din Regimentul 37 Infanterie, morți; 29 noiembrie – 1 mort din Regimentul 29 Infanterie; 12 decembrie – 1 mort din Regimentul 29 Infanterie; 14 decembrie – 1 mort din Regimentul 25 Infanterie.

Așadar, un total de 17 morți, 3 răniți și 8 dispăruți într-un răstimp de două luni și o săptămână și dintr-un efectiv de 261 [de] ofițeri, 7 542 trupă [7 803 oameni], 2 316 cai și 417 trăsură, cât însuma Divizia a 8-a, conform cu *Situația de efectivul trupelor aflate în Bucovina pe ziua de 11 noiembrie 1918*, Fond 2271, Dosar crt. 382, pe anul 1918, fila 92.

În ziua de 23 mai 1919, Divizia a 8-a trece hotarul din Bucovina în Galiția, pentru a face legătura cu trupele române din Maramureș, dar și pentru a-i ajuta pe poloni să-i înlăture pe combatanții bolșevici ucraineni, care luptau pentru acapararea vechiului spațiu polonez la noua republică sovietică ucraineană.

¹⁹ *Ibidem*, f. 77.

La împlinirea unui an de la istorica zi a intrării trupelor române în Cernăuți, generalul Iacob Zadik a tipărit o proclamație – *Dl general Zadik către populațiunea Bucovinei* –, în care și-a exprimat mulțumirea față de populația căreia armata română i-a asigurat liniștea, avutul și viața:

„Scumpi cetățeni ai Bucovinei!

Ziua de 11 noiembrie 1919, data împlinirii unui an de când trupele Diviziei a 8-a au călcat pe pământul scump al Bucovinei, a fost prilejul încununării unei munci cinstite, depuse din partea celui dintâi ofițer ca și [a] celui din urmă soldat, de când ne găsim în mijlocul dumneavoastră.

Manifestările sincere și entuziaste, pornite din toate unghiurile țării și de la populațiunea de toate naționalitățile, au fost răsplata cea mai prețioasă pentru munca încordată și pentru străduințele ostașilor Diviziei a 8-a.

Din înălțimea pedestalului de bucurie, pe care m-a urcat dragostea ce ați arătat-o armatei române, mă tem că sufletul meu înduioșat nu va găsi cuvântul potrivit pentru a exprima fiecăruia mulțumiri în numele bravilor ostași ce am onoarea a-i comanda.

Dragostea mea nețărnută și admirațiunea mea fără pereche se îndreaptă însă către ogorul pe care sunt chemați a-l cultiva, rând pe rând, preotul, învățătorul și ofițerul, către țărănimea din toate unghiurile Bucovinei.

Vouă, țărani ai Bucovinei, de orice naționalitate, vouă, care dovediți în fiecare moment că cu fier de plug și fier de armă se scrie istoria țării, vă trimit toate mulțumirile mele, pentru că, lăsând lucrul vostru, ați mers să ascultați vocea preotului și glasul dascălului, care glorificau munca ostașilor Diviziei [a] 8-a.

Fiți totdeauna ascultători glasului acestor apostoli și fiți convinși că biserica, școala și armata sunt cele trei alcătuirii de stat în cari jobenul și redingota dau mână, fără jenă, cu cojocul și căciula țărănească.

Mulțumesc, de asemenea, presei de toate nuanțele din Bucovina, care a văzut în ziua de 11 noiembrie 1918 momentul bine venit pentru a recunoaște în mod cinstit meritele necontestate ale bravilor noștri ostași.

Mulțumesc, plin de recunoștință, domnului ministru delegat Nistor, Administrației Bucovinei și domnilor deputați și senatori, reprezentanți ai poporului bucovinean, care, stăpâniți de deosebita atenție față de ostașii noștri, printr-un manifest plin de înalte sentimente patriotice, adresat poporului bucovinean, au luat inițiativa serbării acestei zile.

Mulțumesc, plin de recunoștință, domnilor funcționari ai instituțiilor de stat, de toate treptele, pentru că, răspunzând chemării din manifest, au contribuit cu cuvântul și cu fapta la exprimarea vădită a sentimentelor de care sunt animați față de armata română.

Mulțumind funcționărimii, îmi îndrept gândul, cu deosebită dragoste, spre apostolii poporului, către preoții și învățătorii de toate naționalitățile.

Biserica, școala și armata sunt cei trei stâlpi ai neamului, de aceea este explicabil că din biserică și școală au ieșit cele dintâi și cele din urmă cuvinte de laudă pentru armată.

Scumpi cetățeni ai Bucovinei! Cinstind faptele armatei, vă cinstiți pe voi înșivă, căci armata este una și aceeași plămădeală cu poporul. Deci cinste vouă!

Sufletul meu se luminează însă la manifestarea de dragoste a întregii populații bucovinene, căci această manifestare îmi dă încrederea nestrămutată că în vremuri bune, ca și pe timpuri viforoase, zefirul, ca și viscolul, vor aduce pe aripa lor din toate colțurile Bucovinei refrenul «Trăiască România Mare» [!]

În numele ofițerilor și soldaților Diviziei a 8-a, ale căror fapte au fost glorificate de voi, mulțumesc încă o dată, cu recunoștință, tuturor cetățenilor bucovineni.

General Zadik²⁰.

Revista „Unirea” din Cernăuți tipărește, peste câteva zile, în partea sa *Galeria oamenilor politici*, un articol intitulat *Generalul I. Zadik*: „În istoria fiecărui popor sunt nume cari, prin măreția faptelor săvârșite de purtătorii lor, rămân strâns legate de momentele mari naționale ale neamului din mijlocul căruia au răsărit.

În primul loc, capetele încoronate, conducătorii politici ai statelor și marii generali, cari, în fruntea armatelor naționale, asigură mărirea, independența și gloria neamului. Istoria poporului român a avut și ea de înregistrat nume mari și înălțătoare pe tărâmul politic și militar. Între acestea din urmă putem clasa și numele aceluia de care e strâns legată istoria dezrobirii Bucovinei. Generalul Iacob Zadik, care, răspunzând chemărei deznădăjduite a fraților bucovineni și călcând primul în fruntea vitezei sale divizii pe pământul sfânt și sângerând al dulcii Bucovine, și-a asigurat un loc de cinste în rândul oamenilor mari pe cari i-a dat neamul nostru.

Numele generalului Iacob Zadik, viteazul comandant al Diviziei [a] 8-a, este și va fi pentru toți bucovinenii și urmașii lor, cari cu drag își vor aminti de zilele mari ale dezrobirii – precum și pentru noi, cei din Regat, cari cu dor și jale priveam la pământul scump ce acum 144 ani ne-a fost răpit din trupul Moldovei –, ca luceafăr măreț, care ne-a luminat calea în întunecosul drum dintre tirania și jugul străin și ziua mare a libertății.

Generalul Zadik, militarul desăvârșit, este și omul cu mintea luminată, diplomatul abil, purtătorul dreptății pentru toți și pentru toate. Figură impunătoare, prin tăria de caracter, cugetul înalt și dreptatea personificată. În fața sa nu vede decât dreptul fiecăruia de a trăi și [de a se] desvolta liber conform cu dorințele proprii.

²⁰ „Unirea”, Cernăuți, anul I, nr. 4, 30 noiembrie 1919, p. 9 și 10.

De la reîntoarcerea administrației românești în ținutul Bucovinei, generalul Zadik, prin înalta sa înțelegere pentru vremurile mari prin care trecem, a dat dovadă de multă pricepere pentru problemele privitoare la diferitele naționalități conlocuitoare, probleme ce fatalmente se ivesc în asemenea ocaziuni. Generalul Zadik a dat dovada unui spirit larg, democratic și figura sa blândă, vorba lui caldă și dulce a[u] impus fiecăruia, fără deosebire, respectul cel mai desăvârșit în fața oamenilor și a legilor.

Prin faptele sale mari și drepte, generalul Zadik lasă o dâră luminoasă, care-l înalță în fața noastră și-i înscrie numele în cartea vecinicii cu litere de aur.

Nero”²¹.

Din păcate, fastul manifestării și copleșitoarea emoție i-au tulburat generalului amintirea zilei de duminică, 11 noiembrie 1918, când Iancu Flondor se îmbrățișa cu Iacob Zadik, precum „doi frați care nu s-au văzut de 144 de ani”, și numele președintelui Consiliului Național Român din Bucovina, care a chemat în sprijin Armata Regală Română și a primit-o cu cea mai înduioșată bucurie, a fost dat uitării...

Iancu Flondor n-a uitat însă asemenea ofensă din partea unui reprezentant al Patriei Mume și, în toamna anului 1922, când Regele Ferdinand a inaugurat Universitatea din Cernăuți și l-a decorat cu o medalie... regească, boierul de viță veche nu s-a urnit din conacul de la Storojineț, a refuzat pur și simplu s-o vadă și i-a trimis-o îndărăt...

²¹ „Unirea». Revistă săptămânală pentru consolidarea politică și culturală a tuturor cetățenilor bucovineni”, Cernăuți, anul I, nr. 5, 7 decembrie 1919, p. 2.

Copiii generalului Iacob Zadik (20 decembrie 1867) – Grigore (27 martie 1898), Ioan Christea (30 ianuarie 1900), Margareta-Eufrosina (17 iunie 1903) – și soția Rose (născută Tatos).

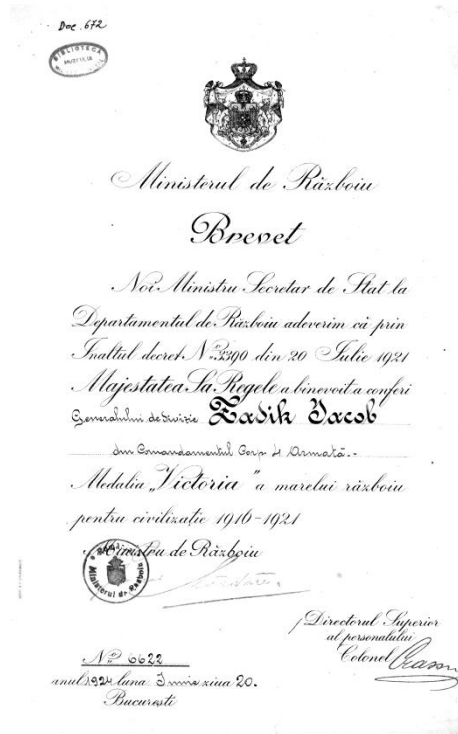
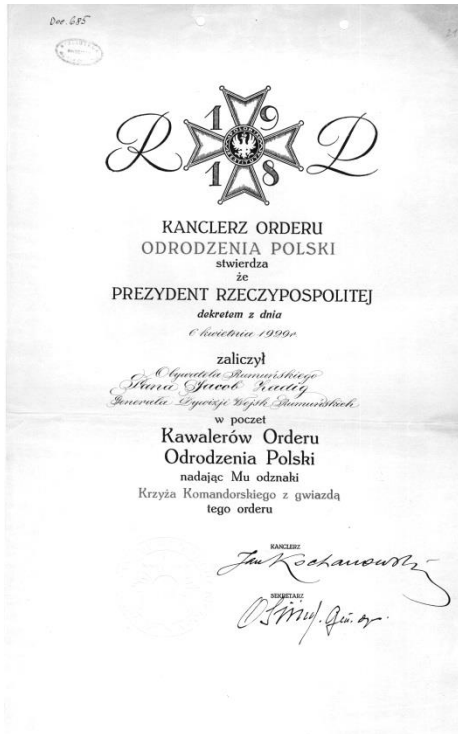
Generalul Iacob Zadik în Bucovina (II)

Vizita generalului Badoglio la Iași, primit de generalul Iacob Zadik și Mihai Negruzzi

Generalul Iacob Zadik și locotenent-colonelul Rovinaru, pregătind intrarea trupelor române în Bucovina, 8 noiembrie 1918, Primăria din Suceava.

Decorații primite de generalul Iacob Zadik, aflate la Muzeul Militar National București, donația dr. Ioan Zadik

**DECRETUL ÎMPĂRATULUI IOSIF AL II-LEA,
DIN 14 MARTIE 1787, PRIVITOR LA ÎNNOBILĂRILE
BOIERILOR ȘI MAZILILOR DIN BUCOVINA***

ARCADIE M. BODALE

**Das Allerhöchste Patent des Kaisers Josef des II.
vom 14. März 1787 betreffend die Adellung
der Bojaren und Masilen aus der Bukowina**

*(Zusammenfassung)**

Das Originalpatent des Kaisers Josef des II. befindet sich im Österreichischen Staatsarchiv Wien (Abteilung: Allgemeines Verwaltungsarchiv; Bestandsgruppe: Adelsarchiv; Bestand: Hofadelsakten). Es wurde in deutscher und rumänischer Sprache gedruckt, mit dem kaiserlichen Siegel abgestempelt und vom Kaiser und von anderen vier Hochbeamten (Leopold Graf von Kollowrat, Johann Rudolph Graf von Chotek, Johann Wenzel Graf von Ugarte und Alois Graf von Ugarte) unterschrieben. Die Tatsache, dass das Originalpatent auch in rumänischer Sprache geschrieben wurde, ist ein Beweis dafür, dass es besonders für die Bevölkerung der Bukowina verfasst wurde und dass diese Bevölkerung Rumänisch sprach. Weil im Landtag und in den kaiserlichen Ämtern der Hauptstadt Galiziens die offiziellen Sprachen Deutsch und Polnisch waren, wurde das Patent auch in diesen Sprachen verfasst und verbreitet. Sehr interessant ist der 7. Artikel des Patents, worin man bemerken kann, dass die österreichischen Gulden und die anderen (holländischen, türkischen oder polnischen) Münzen, die in den rumänischen Gebieten verwendet wurden, am Ende des 18. Jahrhunderts denselben Wert hatten.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Bukowina, Josef der II., Adellung, Bojaren, Masilen, Gulden, Münzen.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Arhivele Statului din Viena reprezintă o sursă extrem de bogată de informații pentru istoria românilor. Cu toate acestea, ele sunt, încă, insuficient valorificate de istoricii noștri. Între toate documentele, pe care această instituție le păstrează, o pondere însemnată o au actele privitoare la istoria Bucovinei. Între aceste documente, se remarcă cele referitoare la organizarea administrativă, bisericească și socială a acestei provincii, în cadrul Imperiului Habsburgic. Legat de acest ultim aspect, Direcția Allgemeines Verwaltungsarchiv (Arhiva generală a administrației) păstrează mai multe cutii cu documente, referitoare la înnobilările stăpânilor de pământ din Bucovina. Cu excepția titlului de baron, acordat lui Vasile Balș, în 1781, toate celelalte înnobilări au fost făcute în baza Decretului împăratului Iosif al II-lea, din 14 martie 1787.

Continuând politica de „unificare și germanizare” începută de Maria Tereza, care recomandase folosirea limbii germane în școli și în relațiile clerului și ale nobilimii cu Viena, Iosif al II-lea a introdus limba germană în școli, gimnaziile, seminariile și universitățile, iar în 1784 a dispus ca limba germană să devină unică și obligatorie în administrație, pentru toți funcționarii statului, care primeau grade și titluri în funcție de studiile și examenele promovate¹. În spiritul acestei politici de germanizare, în urma căreia mozaicul de popoare din imperiu trebuia să se transforme, treptat, într-un singur popor, Iosif al II-lea a ordonat ca toate legile și patentele imperiale să fie difuzate exclusiv în limba germană, în toate provinciile și regatele împărăției sale².

După împărțirea Poloniei și încorporarea Galiției la Austria (1772), nobilimii poloneze i s-au recunoscut toate drepturile ei feudale, între care și acela de a se aduna în Dietă sau Seim și de a delibera asupra nevoilor țării³.

Odată cu alipirea Bucovinei la Galiția (1786), împăratul Iosif al II-lea a încercat unificarea socială a acestor provincii, prin asimilarea boierilor și mazililor moldoveni din Bucovina cu șleahta poloneză din Galiția. Deși s-a considerat că boierimea moldoveană a solicitat să fie încadrată în Seimul galițian și să i se echivaleze titlurile nobiliare cu cele din imperiu⁴, această inițiativă a aparținut doar Curții Imperiale. Astfel, Iosif al II-lea a convocat, la 22 septembrie 1786, o ședință

* Acest studiu a fost realizat în cadrul proiectului finanțat de Unitatea Executivă pentru Finanțarea Învățământului Superior, a Cercetării, Dezvoltării și Inovării (UEFISCDI), proiect intitulat *Evoluția prețurilor în Moldova între secolele al XV-lea și al XVII-lea. Implicații economice, sociale și politice (Price Evolution in Moldavia in the 15th – 17th centuries. Economic, Social, and Political Implications)* și având numărul: PN-II-RU-PD-2012-3-0171.

¹ Mihai Iacobescu, *Din istoria Bucovinei*, vol. I, *De la administrația militară la autonomia provincială (1774–1862)*, București, Editura Academiei Române, 1993, p. 104.

² *Ibidem*.

³ Mircea Pahomi, *Boieri și mazili – nobili bucovineni*, în „Analele Bucovinei”, anul IX, nr. 1 (18), [ianuarie–iunie] 2002, Rădăuți–București, Editura Academiei Române, p. 69.

⁴ *Ibidem*.

a Cancelariei aulice, sub președinția contelui Christian August von Seilern, prin care s-a hotărât, între altele, încadrarea boierimii bucovinene în rândul nobilimii galițiene, pentru a putea participa la lucrările Seimului galițian⁵. Această măsură ilustra politica iosefinistă de reformare, în sensul absolutismului lămurit, a vieții sociale din toate provinciile imperiului, așa încât, prin uniformizare, centralizare, germanizare și dominarea Bisericii de către Stat, să se realizeze coeziunea multinaționalului Imperiu Habsburgic⁶.

Ca atare, prin această dispoziție, s-a încercat asimilarea boierilor români cu nobilimea poloneză⁷ și contopirea lor cu restul nobilimii din imperiu. În cadrul sistemului nobiliar din statul austriac, doar membrilor familiei imperiale le era rezervat titlul de arhiduce. Restul nobilimii era împărțit în trei clase distincte. Astfel, în prima clasă, intitulată „Fürstenstand”, intrau purtătorii titlurilor de duce și de prinț⁸. Urma categoria „Herrenstand”, sau nobilimea înaltă, care îngloba familiile cu titlurile de baron și de conte⁹. În sfârșit, a treia clasă de nobili era denumită „Ritterstand” și avea trei trepte deosebite, după cum urmează: 1) „Ritter von ...” (cavaler de ...); 2) „Edler von ...” (nobil de ...) și 3) nobilimea străveche, fără titluri, numită „Uradelige”, ai cărei membri aveau, înaintea numelui lor, numai particula simplă „von ...” (de ...) ¹⁰.

Potrivit Decretului imperial al lui Iosif al II-lea, nobilii Bucovinei erau împărțiți în mari („starea domnească”) și mici. Astfel, denumirile de boieri și mazili erau înlocuite cu titlurile de „Herr” (domn) și „Ritter” (cavaler). Teoretic, în categoria nobililor mari („starea domnească”) erau conții („Grafen”, grofii) și baronii („Freyherrn”), iar această cinste putea fi dobândită de acele familii care puteau dovedi că ele sau străbunii lor au deținut una dintre cele 12 boierii (dregătorii) mai mari ale Moldovei¹¹.

⁵ Mihai Ștefan Ceaușu, *Bucovina Habsburgică de la anexare la Congresul de la Viena. Iosefinism și postiosefinism (1774–1815)*, Iași, Fundația Academică „A. D. Xenopol”, Editura Dosoftei, 1998, p. 133.

⁶ *Ibidem*.

⁷ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, Ediție și studiu bio-bibliografic de Stelian Neagoe, București, Editura Humanitas, Colecția „Historia magistra vitae”, 1991, p. 55.

⁸ Traian Larionescu, *Familii vechi bucovinene*, în vol. Mihai-Bogdan Atanasiu, Mircea-Cristian Ghenghea (coordonatori), *Pro Bucovina. Repere istorice și naționale*, Biblioteca Națională a României, Editura Mitropolit Iacov Putneanul, București, 2010, p. 379 (republicare după „Arhiva Genealogică Română”, București, Tipografia Ministerului de Război, 1944).

⁹ *Ibidem*; Mihai Iacobescu, *op. cit.*, vol. I, p. 263; Mircea Pahomi, *op. cit.*, p. 71.

¹⁰ Traian Larionescu, *op. cit.*, p. 379; Mihai Iacobescu, *op. cit.*, vol. I, p. 263; Mircea Pahomi, *op. cit.*, p. 71.

¹¹ Acești 12 mari boieri ai Moldovei erau: 1) mare logofăt, 2) mare vornic al Țării de Jos, 3) mare vornic al Țării de Sus, 4) hatman 5) mare postelnic, 6) mare spătar, 7) mare vistiernic,

Totuși, la finalul veacului al XVIII-lea, nicio familie de bucovineni nu a fost admisă – conform dispozițiilor decretului emis de Iosif al II-lea – în „Herrenstand”¹². Astfel, pentru acordarea titlului de conte, împăratul a pus o condiție imposibil de îndeplinit de către boierii rămași în Bucovina: obținerea, din moșiile lor, aflate doar în interiorul hotarelor Imperiului Habsburgic („ce sînt supt stăpînirea Împărății Austriei”), a unui venit anual de 3 000 de florini, o sumă enormă pentru acele vremuri¹³. Cum boierii pămînteni nu aveau decît sate, în Bucovina și Moldova, niciunul dintre dînșii nu putea aduna un venit de trei mii de lei doar din moșiile aflate în Bucovina. Acest lucru, cumulat cu faptul că o bună parte dintre marii boieri, care aveau moșii în Bucovina, s-a retras la Iași¹⁴, iar cei care au rămas, din nepăsare sau din desconsiderare față de titlurile nobiliare străine, nu au solicitat să fie înscrși în rîndul conților și baronilor, a făcut ca, la finalul veacului al XVIII-lea, numărul familiilor de bucovineni, care făceau parte din starea domnească, să fie nesemnificativ¹⁵. Astfel, în această perioadă, doar lui Vasile Balș (1781), episcopului Dosithei Herescu (1788) și familiilor Capri (1791) și Cârstea (1792)¹⁶ li s-a acordat titlul de baron. Semnificativ este faptul că, în toată perioada în care Bucovina a fost stăpînită de Habsburgi, cu o singură excepție, familiilor nobiliare din provincie nu li s-a conferit titlul de baron prin Decretul lui Iosif al II-lea, din 1787, ci doar prin înălțări la acest rang, de la statutul de „Ritterstand”¹⁷. În schimb, potrivit acestei patente imperiale, episcopului Bucovinei i se conferea calitatea de baron¹⁸.

În virtutea aceleiași porunci imperiale, familiile care aspirau la statutul de conte (Graf), trebuiau să plătească o taxă, de care erau scutiți, însă, cei care solicitau doar titlul de baron. Această scutire de taxă se acorda acestora din urmă numai dacă cereau ridicarea la cinstea de baron într-o perioadă de doi ani de la emiterea decretului, solicitările ulterioare urmînd a fi taxate asemenea celor care ar fi pretins titlul de conte.

8) mare ban, 9) mare paharnic, 10) mare stolnic, 11) mare căminar și 12) mare comis (vezi Traian Larionescu, *op. cit.*, p. 388–389). Totuși, rangurile acestor 12 mari boieri au variat de la o epocă la alta. Astfel, în 1664, în rangul al 11-lea era boieria de mare medelnicer, iar în rangul al 12-lea era cea de serdar (boieria de ban, în Moldova, nici nu era cunoscută). Mai târziu, în 1716, rangul al 12-lea era cel de mare clucer (avînd un rang mult mai mic decît căminarul). Prin urmare, la finalul secolului al XVIII-lea, era greu de stabilit dacă o anumită boierie a făcut parte, pînă atunci, din primele 12 ranguri (*ibidem*, p. 389).

¹² *Ibidem*, p. 388.

¹³ Traian Larionescu, *op. cit.*, p. 389.

¹⁴ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 53.

¹⁵ Traian Larionescu, *op. cit.*, p. 388.

¹⁶ *Ibidem*, p. 388–389; Mihai Iacobescu, *op. cit.*, vol. I, p. 264; Mircea Pahomi, *op. cit.*, p. 71.

¹⁷ Traian Larionescu, *op. cit.*, p. 389.

¹⁸ „Arhiereul Bucovinii este asemenea cu arhieriei Galiții, de starea domnească” (vezi *infra*).

În schimb, boierii pământeni din Bucovina (iar mai târziu, și cei alogeni) se regăseau, îndeosebi, în cea de-a treia clasă de nobili („Ritterstand”). Aceștia erau asimilați cu nemeșii unguri și puteau fi recunoscuți după particula „von”, atașată numelui de familie. Cinstea de „Ritterstand” se acorda tuturor boierilor și mazililor bucovineni, fără ca aceștia să trebuiască a o cere în prealabil, precum s-a acordat și șleahnicilor din Galiția, prin Patenta imperială din 15 iunie 1775. Prin urmare, aceștia urmau să fie înscriși, din oficiu, în Registrul de evidență al nobilimii („Condica” sau „Matricula Țării”), numit în germană „Immatriculirung” și cunoscut, astăzi, sub numele de *Bukowiner Majestetsbuch*. Pentru această înscriere, autoritățile imperiale țineau seama dacă familiile respective erau desemnate, la acea vreme, cu rangul de boier, iar pentru mazili, ele au cerut autorităților de la Iași o situație cu numele acestora. Mazilii, care nu se regăseau în acest izvod, trebuiau să prezinte autorităților habsburgice dovezi că au deținut acest rang.

Deși, potrivit recensământului austriac, din 11 iulie 1780, în districtele Suceava și Cernăuți trăiau 82 de familii de mazili și 67 de familii de ruțași¹⁹, numărul înnobilărilor a fost destul de redus, așa încât multe familii de români bucovineni n-au avut, în Austria, niciun titlu nobiliar²⁰.

Toți boierii din Bucovina, care erau înscriși în *Registrul de evidență al nobilimii* și plăteau o contribuție de 75 de lei, aveau voie să fie membri și să ia cuvântul în Seimul Galiției, din Lemberg. Totuși, pentru a beneficia de acest privilegiu, boierii trebuiau să-l ceară într-un timp de maximum șase luni de zile, din momentul emiterii Patentei imperiale.

Potrivit poruncii împăratului Iosif al II-lea, boierii care erau atât cetățeni ai Austriei, cât și ai Moldovei – așa-numiții „sudiți mestecați” sau „sujets mixtes” – și doreau să participe la lucrările Seimului, din Lemberg, trebuiau fie să locuiască minimum șase luni pe an în Bucovina, fie să plătească o contribuție dublă față de ceilalți boieri, respectiv 150 de lei pe an.

Decretul original al împăratului Iosif al II-lea se păstrează în Fondul documentar *Hofadelsakten*, aflat la Direcția Allgemeines Verwaltungsarchiv, din cadrul Arhivelor Statului din Viena. Astfel, într-una dintre cutiile acestui fond, există un fascicul care cuprinde originalul bilingv, tipărit în germană și română, cu semnătura lui Iosif al II-lea și sigiliul imperial, timbrat cu timbru mobil, la care se mai adaugă contrasemnăturile a patru înalți funcționari imperiali: primul cancelar Leopold conte de Kollowrat, Johann Rudolph conte de Chotek, Johann Wenzel

¹⁹ Österreichisches Staatsarchiv, Direcția Allgemeines Verwaltungsarchiv; Colecția de fonduri *Adelsarchiv*; Fondul *Hofadelsakten*; Subfondul *Hofadelsakten Akten*; Seria *Adelsgeneralien*; Karton nr. 597 – Galizien, Bukowina; Fasciculul *IV DI Fas[zikel] 9 Generalia Bukowina*, f. 11–13.

²⁰ Traian Larionescu, *op. cit.*, p. 388.

conte de Ugarte și Alois conte de Ugarte. Ceea ce dovedește că acest document este originalul decretului imperial este faptul că pe coperta mapei, în care el se păstrează, cineva a scris titlul: *Mutter Patent d[e]to 14/3 [1]787: Verfassung der Bukowina*.

În același fascicul mai există și alte documente, între care patru copii germano-poloneze ale poruncii suveranului de la Viena, privitoare la înnobilările boierilor și mazililor din Bucovina, în care semnătura împăratului și numele a trei dintre dregătorii săi au fost reproduse, prin tipărire, iar locul peceții a fost marcat printr-un cerc tipărit, în interiorul căruia sunt literele L.S.!

Faptul că documentul original a fost conceput în germană (limba oficială a imperiului) și română, fiind semnat de împăratul Iosif al II-lea, arată că el era destinat doar populației Bucovinei și că aceasta vorbea românește. Foarte probabil, traducerea documentului german a fost realizată de un ardelean. Dovada o constituie faptul că, în textul românesc, se folosesc cuvinte din graiul ardelenesc (precum: *titluș*, *grof*, *nemeș*, *ungurie* sau *nemție*) și că acesta conține pasaje, care fac referire la realitățile sociale din Transilvania („păcum să numește după ungurie: nemeș”). Ulterior, pentru nevoile Dietei din Lemberg și ale instituțiilor imperiale din capitala Galiției – unde lucrările se desfășurau doar în germană și poloneză –, s-au tipărit mai multe exemplare ale acestei porunci, în cele două limbi.

Deși Decretul imperial, din 14 martie 1787, a fost redactat și tipărit în germană și română, Ion Nistor²¹ și, mult mai târziu, Mircea Pahomi²² credeau că acesta a fost compus în românește. Date fiind diferențele dintre originalul existent în Arhivele din Viena și textul editat de Ion Nistor, este foarte posibil ca acest istoric să fi văzut, în Arhivele din Cernăuți, o copie românească a decretului, motiv pentru care a ajuns să creadă că acesta a fost redactat în limba română.

Deși Mircea Pahomi a observat că între ediția lui Traian Larionescu și cea a lui Ion Nistor „există unele deosebiri de redactare, care, însă, nu schimbă conținutul lui”²³, în lipsa documentului original, autorul nu a putut explica aceste deosebiri.

Având în vedere că varianta publicată de Traian Larionescu este lipsită de explicațiile suplimentare existente în originalul germano-român – „sau, păcum să numește după ungurie: nemeș (adecă după nemție: «Herrn» și «Ritărștand»)” –, că acest editor lasă, în textul său, numeroase cuvinte germane, care fuseseră traduse în originalul bilingv germano-român („Herrn” și „Herrenstand”, în loc de „domn” și „stare domniască”; „Ritterstand” pentru „fon”; „Landstand”, în loc de „boier de țară stăpân de moșie”, ori „Landrecht” pentru „Judecătoria Țării”) și că reproduce doar semnăturile tipărite în traducerea germană-poloneză, suntem încredințați că

²¹ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 53.

²² Mircea Pahomi, *op. cit.*, p. 69.

²³ *Ibidem*.

acesta a văzut doar un exemplar tipărit, în limbile germană și poloneză, și că a realizat o traducere a textului german. Un alt argument în acest sens îl constituie faptul că, în ediția lui Larionescu, începutul de la punctul 7 („Fiecare «Landstand» înmatricolat, care plătește o contribuție de 75 [de] florini, are dreptul să obțină un loc și să voteze în Dietă”) este simpla tălmăcire a textului german („Jeder immatrikulirte Landstand, welcher 75 Gulden Kontribution entrichtet, hat das Recht, dem Landtage mit Sitz und Stimme beizuwohnen”), căci varianta românească a poruncii împăratului spune: „Fieștecare boier de țară stăpân de moșie, care este scris la Condica, adecă Matric[o][a] Țări[i] și plătește 75 [de] lei contribuție, are voie a șide și a cuvânta la Adunarea (adecă Se[i]mul) Țări[i]”.

Dat fiind faptul că Decretul imperial, din 14 martie 1787, a fost conceput în germană și română și tradus în poloneză, iar edițiile anterioare sunt doar în limba română, se impune o reeditare a acestuia în toate cele trei limbi, în care decretul a fost redactat. Apoi, formele în care porunca împăratului Iosif al II-lea a fost editată anterior, sunt inferioare, din punct de vedere arhivistic, documentelor originale, păstrate în Arhivele din Viena. Astfel, în ediția sa, Ion Nistor a modernizat limba actului și a omis contrasemnăturile înalților funcționari imperiali, iar Mircea Pahomi a republicat – cu puține modificări – această variantă. În schimb, din traducerea lui Traian Larionescu lipsesc explicațiile suplimentare, aflate în textul original româno-german, și semnătura lui Johann Wenzel Graf von Ugarte, iar limbajul actului este tot unul modern.

În sfârșit, trebuie să remarcăm faptul că punctul al șaptelea din această poruncă – prin faptul că a fost conceput și tradus, în aceeași vreme, în germană, română și poloneză – este extrem de important, din punct de vedere economic, căci arată că, la finalul veacului al XVIII-lea, guldenii austrieci, leii (talerii olandezi și piaștrii sau gurușii otomani), care circulau în Țările Române, și zloții polonezi erau monede egale ca valoare.

**Allerhöchstes Patent
vom 14. März 1787²⁴**

A

Ad 140 ex Februario [1]787

Mutter Patent d[e]to 14/3 [1]787: Verfassung der Bukowina

²⁴ Note făcute pe coperta mapei, în care se află toate documentele.

IV D1 Fas[zikel] 9 Gen[eralia] Bukowina²⁵

Ad 140 Febr[uario] 1787

14. März [1]787, Galizien

IV D1 Fas[zikel] 9 Gen[eralia] Bukowina²⁶

„Wir Joseph der Zweyte, von Gottes Gnaden erwählter römischer Kaiser, zu allen Zeiten Mehrer des Reichs, König in Germanien, Hungarn, Böhmen, Galizien und Lodomerien, Erzherzog zu Oesterreich, Herzog zu Burgund, und zu Lothringen u[nd] a[ndere]²⁷.

Um den Endzweck, welchen Wir bei Einverleibung der Bukowina mit Galizien im Gesichte hatten, desto sicherer zu erreichen, und beyde Länder unter sich desto mehr zu vereinigen, finden Wir zuträglich, auch dem Adel der Bukowina eine mit dem galizischen gleichförmige Gestalt zu geben.

In welcher Absicht Folgendes festsetzen:

§ 1

Es haben künftig die Titel Bojar, Masil, un[d] s[o] w[eiter] ganz aufzuhören, und wird der sämmtliche Adel der Bukowina in Herrn und Ritterstand eingetheilet werden.

§ 2

Der Herrstand begreift unter sich Grafen, und Freyherrnstand, den alle Familien erhalten, welche in der Moldau eines der 12 großen Landesämter bekleidet zu haben, und 3.000 fl. jährliche Einkünfte aus den k. k. Staaten ausweisen.

Für den Grafenstand haben diese Familien die ganze, für den Freyherrnstand keine Taxe zu entrichten.

§ 3

²⁵ Note făcute pe coperta mapei, în care se află documentul în germană și română.

²⁶ Note făcute pe documentul în germană și română.

²⁷ „Noi, Iosif al doilea, din mila lui Dumnezeu, ales împărat roman, măritor în toate timpurile al Imperiului, rege în Germania, Ungaria, Boemia, Galiția și Lodomeria, arhiduce de Austria, duce de Burgundia și Lotharingia și celelalte”.

Die taxfreye Erhebung in den Freyherrnstand ist binnen 2 Jahren anzusuchen. Nach Verlauf dieser Zeit kann derselbe nur gegen Entrichtung der ganzen Taxe erhalten werden.

§ 4

Der Bischof der Bukowina gehört, wie die galizischen Bischöfe, zu dem Herrnstande.

§ 5

Der Ritterstand mit dem Rechte zur Immatrikulirung wird allen Bojaren und Masilen, ohne denselben ansuchen zu müssen, hiemit eben so, wie den polnischen Edelleuten durch das Patent vom 13. Junius 1775 zugestanden.

§ 6

Als Bojaren werden alle diejenigen angesehen, welche diesen Titel gegenwärtig führen, als Masilen aber nur diejenigen anerkennt, welche in dem von der Moldau mitgetheilten Verzeichnisse enthalten sind. Diejenigen, welche in diesem Verzeichnisse nicht stehen, und diesen Rang anzusprechen sich berechtigt halten, haben ihre Beweise aus unverwerflichen Urkunden zu führen und wenigstens darzuthun, daß ihnen der Titel eines Masilen in Rechtsstreitigkeiten, oder bei einem andern öffentlichen Vorfalle beigelegt worden.

§ 7

Jeder immatrikulirte Landstand, welcher 75 Gulden Kontribution entrichtet, hat das Recht, dem Landtage mit Sitz und Stimme beizuwohnen. Um sich hiezu zu erklären, wird eine Frist von 6 Monaten bewilliget.

§ 8

Die sogenannten sujets mixtes, welche ihr Recht, dem Landtage beizuwohnen, darthun, und dieses Rechts geniessen wollen, haben jährlich entweder durch 6 volle Monate im Lande zu wohnen, oder die Kontribution doppelt zu entrichten.

§ 9

Den Ruptaschen endlich wird die Besitzfähigkeit sowohl in Ansehen ihrer vorigen Güter als neuer Erwerbungen zugestanden.

Die Obrigkeit der Ruptaschen ist bei Realklagen über landtäfliche Güter das Landrecht, in allen übrigen Personal und Realklagen aber das Ortsgericht.

Gegeben in unserer Haupt- und Residenzstadt Wien den 14ten Tag des Monats März im siebenzehnhundert sieben und achtzigsten, unserer Reiche der römischen im drey und zwanzigsten, und der erbländischen im siebenten Jahre.

B

Noi, Iosif al doilea, din mila lui Dumnezeu ales împărat roman, măritor în toate timpurile al Imperiului, rege în Germania, Ungaria, Boemia, Galiția și Lodomeria, arhiduce de Austria, duce de Burgundia și Lotharingia și celelalte²⁸.

Ca mai adevărat să agiungem scoposu [pe] care l-am avut la înpreunarea Bucovini[i] cu Galiția și amindoaî țări[le] cu atâta mai mult a le uni, am aflat a fi cu cuviință, pă boieri[i] și mazili[i] Bucovini[i] a-i pune la asemen[ea] stare cu cei de Galiția.

Pentru aceaia, hotărâm mai gios scrisele:

Stih 1

Titlușirile, adecă numirile: boier, mazil i proci de acmo înainte de totul să lipsască și toată boieria și mazilia de Bucovina să înparte în stare domniască și fon sau, păcum să numește după ungrurie, nemeș (adecă după nemție Her[r]n²⁹ și Ritărștand³⁰).

Stih 2

Starea domnească cuprinde în sine păstarea grofilor, adecă conte, și a baronilor, care cinste toate acele familii dobândesc, cari vor dovedi că au avut vro boerie din cele 12 bo[i]erii mai mari a Moldovii și trag vinit de trii mii lei din moșii ce sint supt stăpânirea Împărății Austrii.

Pentru cinste[a] de graf, adecă conte, vor avea familiile a plăti taxa deplin, iară pentru baronie nemica.

²⁸ Intitulația a fost scrisă doar în limba germană.

²⁹ Corect: „Herren”.

³⁰ Corect: „Ritterstand”.

Stih 3

Rădicarea la cinste[a] baronească fără de taxă au a cere în vreme de 2 ani, iară după trecere[a] vremii aceștia nu să poate cu alt chip câștiga, fără numai împlinind taxa deplin.

Stih 4

Arhiereul Bucovini[i] este asemenea cu arhierei[i] Galiții, de starea domnească.

Stih 5

Starea cinstii fon (adecă Ritărștand), cu voia a să scrie la Condica (adecă Immatriculirung) alesele neamuri, să dă prin aceasta tuturor boierilor și mazililor, fără a trebui a o cere, păcum s-au dat ș[e]ahnicilor de Țara Leșască, prin patentul din anul 1775 iunie 15.

Stih 6

Ca niște boieri numai aceia să vor ține în samă, cari acmo au această numire (adecă tituluș), iară mazili să vor socoti numai aceia cari sint cuprinși în izvodu' ce s-au trimes de la Moldova. Aceia cari nu sint însămnați la acest izvod și socotesc a ave[a] dreptate a cere cinstea aceasta, au a arăta temelnice dovezi și cât mai puțin a dovedi cum că li s-au dat numire (adecă tituluș) de mazil la giudecăți sau la altă întâmplare de obște.

Stih 7

Fieștecare boier de țară stăpân de moșie, care este scris la Condica, adecă Matric[o]l[a] Țări[i] și plătește 75 lei contribuție, are voie a șide și a cuvânta la Adunarea (adecă Se[i]mul) Țări[i]. Ca să ceară cineva aceasta, să pune vede de 6 luni de zile.

Stih 8

Acei ce să numesc sudiți mestecați și vreu să dovedească privileghia lor, ce au a șede la Adunarea, adecă Se[i]mul Țări[i], și vreu să aibă privileghi[u]l acesta, uni[i] ca ceia au a șide în țară sau deplin șasă luni sau a plăti contribuția îndoit.

Stih 9

Ruptașilor să dă voie a stăpâni moșiile sale ce le-au avut până acmo, cum și acele moșii care de acmo înainte li-ar câștiga.

Ruptași[i] pentru pricini de moșii care sint scrise la Condica Giudecătorii Țări[i] să fie trași la giudecata țări(i), iară pentru alte averi și pricini depreună la giudecata locului.

S-au dat în mai mare și la a noastre ce[a] de ședere cetate Vienna, la anul una mie șapte sute optuzeci și șapte, martie 14, la anii stăpânirii noastre [celeii]³¹ râmlenești douăzeci și [trei]³², iară a altor moștenito[ari țări la]³³ al șaptele[a] an.

Joseph [m.p.]

Leopoldus Comtes à Kollowrat, Reg^{is} Boh^{ix} Sup[rem]us & A.A. pr[i]mus Cancellar[ius]³⁴ [m.p.]³⁵

Johann R[udolph]³⁶ Graf Chotek [m.p.]³⁷

Johann Wenzel Graf von Ugarte [m.p.]³⁸

Ad Mandatum Sac. Cael.
Regiae Majestatis proprium
Alöysius Graf von Ugarte [m.p.]³⁹

³¹ Acoperit de sigiliul timbrat.

³² Acoperit de sigiliul timbrat.

³³ Acoperit de sigiliul timbrat.

³⁴ Acoperit de sigiliul timbrat.

³⁵ Lipsește din variantele publicate de Ion Nistor și Mircea Pahomi!

³⁶ Acoperit de sigiliul timbrat.

³⁷ Lipsește din variantele publicate de Ion Nistor și Mircea Pahomi!

³⁸ Lipsește din variantele publicate de Traian Larionescu, Ion Nistor și Mircea Pahomi. Numele lui Johann Wenzel Graf von Ugarte nu se regăsește în varianta tipărită în germană și poloneză.

³⁹ Lipsește din variantele publicate de Ion Nistor și Mircea Pahomi.

C

Ministerium des Innern
Faszikel: IV D1 Fas[zikel] 9 Generalia Bukowina
Patent d[e]to 14/3 1787 Organisi[e]rung der verschiedenen Akten des Adels in der
Bukowina
4 Stück

Patent 14/3 [1]787 Adelsorganisi[e]rung in der Bukowina
IV D1 Fas[zikel] 9 Gen[eralia] Bukowina⁴⁰.

Einziges Exemplar
IV D1 Fas[zikel] 9 Gen[eralia] Bukowina
IV D1 Galiz[ien] Adel in que[stion]
Bukowiner Adels Patent v[om] 14/3 [1]787.
K.K. Hochkanzler⁴¹.

Regulierung des Bukowiner Adels
IV D1 Fas[zikel] 9 Gen[eralia] Bukowina
IV D1 Gal[izien] Adel *in genere*
Bukowiner Adel⁴².

Patent vom 14. März 1787 Reguli[e]rung des Adels-Verhältnisses in der
Bukowina.
IV D1 Fas[zikel] 9 Gen[eralia] Bukowina
IV D1 Gal[izien] Adel *in genere*
Regulierung des Bukowiner Adels⁴³.

Adel in der Bukowina, den 14. März [1]787
IV D1 Fas[zikel] 9 Gen[eralia] Bukowina
Letztes Exemplar⁴⁴.

⁴⁰ Note făcute pe coperțile mapei, ce cuprinde documentele scrise în germană și poloneză.

⁴¹ Note făcute pe primul document, scris în germană și poloneză.

⁴² Note făcute pe al doilea document, scris în germană și poloneză.

⁴³ Note făcute pe al treilea document, scris în germană și poloneză.

⁴⁴ Note făcute pe al patrulea document, scris în germană și poloneză.

Dla⁴⁵ osiągnięcia tym bezpieczniejszego celu, który sobie w inkorporacji Bukowiny z Galicyą, a w tym ściślej obydwoch tych Kraiów między sobą złączeniu założyliśmy, przyzwoitą rzeczą być sądziemy, żebyśmy szlachcie Bukowińskiej podobną do Galicyjskiej postać dali.

W tym zamiarze następujące przepisy ustanawiamy:

§ 1

Tytuły Boiar, Masil, a t. p. napotym zupełnie ustać mają, a cała Szlachta Bukowińska na Stan Panow a Rycerzow podzieloną będzie.

§ 2

Stan Panow zawiera w sobie Stan Hrabiów a Baronow, te dostojności wszystkie owe Famalie otrzymają, które dowiodą, iż w Moldawii iaki z 12 wielkich Kraiowych urzędow piastowały, a że 3.000 Zł. Ryn. rocznych dochodów z C.K. Państw mają.

Też Famalie za Stan Hrabiow całą taxę, a za Stan Baronow żadney taxy, nie zapłacą.

§ 3

O wyniesienie na Stan Baronow od taxy wolne w przeciągu 2 lat prosić należy. Po upłynionym zaś tym czasie też wyniesienie iedynie tylko za zaplaceniem całej taxy dostąpione być może.

§ 4

Biskup Bukowiński należy do Stanu Panow tak, iak a Biskupi Galicyjscy.

§ 5

Stan Rycerski z Prawem Immatrikulacyi wszystkim Boiarom a Masilóm bez prosizenia o to rowniez tak, iak a polskiej Szlachcie przez Uniwersał pod 13tym Czerwca 1775 ninieyszemi pozwala się.

§ 6

⁴⁵ Documentul este în germană și poloneză, însă nu am redat încă o dată textul german, deoarece este identic cu cel din documentul scris în germană și română.

Za Boiarow wszyscy owi poczytani będą, którzy tego tytułu teraz używaia, za Masilow zaś tylko owi uznani będą, którzy w Regestrze od Moldawii udzielonym zawieraią się.

Owi, którzy w tym Regestrze nie są wyrażeni, a o tę godność domagać się sądziliby mieć prawo swe dowody z nieodrzutnych dokumentow przywieść, lub przynajmniey to okazać powinni, iż im tytuł Masila w sporach sądowych, lub w inney iakiey publiczney wydarzoney okoliczności dawany bywał.

§ 7

Każdy inmatrykulowany Pan Stanowy, który 75 Zł(oty) Ryn. podatku płaci, na seymie z głosem, y siedzeniem być obecnym prawo ma. Do oswiadczenia się w tey mierze przeciąg czasu 6 Miesiący pozwala się.

§ 8

Dwoykraiowi obywatele sujets mixtes zwani, którzy prawa swego względem bywania na seymie dowioda, y tego prawa używać chcą, albo przez całe 6 Miesiący w Kraiu mieszkać, lub podatek w dwoynasob płacić maią.

§ 9

Nakoniec Rubtaszom zdolność do posiadania tak ich przeszłych dóbr, iako też do nabycia nowych pozwala się.

Zwierzchnościa Ruptaszow iest co do zaskarżeń realnych względem dobr intabulowanych Sąd Szlacbecki, we wszystkich zaś innych osobistych y realnych skargach Sąd mieyscowy.

Dan w naszym Stołecznym y Rezydencyonalnym Miescie Wiedniu dnia i4Miesiąca Marca, Tysiąc siedemset osiemdziesiątego siodmego, Państw naszych Rzymskiego w dwodziestym drugim, a dziedzicznokraiowych w siodmym Roku.

Joseph

Leopoldus Comtes à Kollowrat, Reg^{is} Boh^{ix} Sup[rem]us & A.A. pr[i]mus Canc[elar]ius

Johann Rudolph Graf Chotek

Ad Mandatum Sac. Cael.
Regiae Majestatis proprium
Alöysius Graf von Ugarte

Sursa: Österreichisches Staatsarchiv, Direcția (Abteilung) Allgemeines Verwaltungsarchiv; Colecția de fonduri (Bestandsgruppe): *Adelsarchiv*; Fondul (Bestand): *Hofadelsakten*; Subfondul (Teilbestand): *Hofadelsakten Akten*; serie (*Serie*): Adelsgeneralien; Karton nr. 597 – Galizien, Bukowina; Fascicul (*Faszikel*): *IV D1 Fas[zikel] 9 Generalia Bukowina*, f. 50–70, originale tipărite bilingv: german-român și german-polonez, c. neagră, difolio; originalul tipărit în germană și română este semnat de împăratul Iosif al II-lea și de înalții funcționari ai Imperiului Habsburgic și are sigiliu timbrat cu timbru mobil; în câmpul sigilar, acvila bicefală; pe tipăriturile în germană și poloneză, numele împăratului și numele a trei dintre funcționarii săi sunt reproduse doar prin tipărire.

Ediții consultate: Traian Larionescu, *Familii vechi bucovinene*, în vol. Mihai-Bogdan Atanasiu, Mircea-Cristian Ghenghea (coordonatori), *Pro Bucovina. Repere istorice și naționale*, Biblioteca Națională a României, Editura Mitropolit Iacov Putneanul, București, 2010, p. 377–379 (republicare după Traian Larionescu, *Familii vechi bucovinene*, în „Arhiva Genealogică Română”, București, Tipografia Ministerului de Război, 1944, p. 1–3) (traducere românească după textul german); Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, Ediție și studiu bio-bibliografic de Stelian Neagoe, București, Editura Humanitas, Colecția „Historia magistra vitae”, 1991, p. 53–55 (variantea românească, cu limbaj modernizat); Mircea Pahomi, *Boieri și mazili - nobili bucovineni*, în „Analele Bucovinei”, anul IX, nr. 1 (18), [ianuarie–iunie] 2002, Rădăuți–București, Editura Academiei Române, p. 70–71 (reeditare a variantei publicată de I. Nistor, cu unele completări după Traian Larionescu).

BUCOVINENI ÎN PARLAMENTUL ROMÂNIEI ÎNTREGITE. ADUNAREA DEPUTAȚILOR, SESIUNEA 1920–1922 (III)

RODICA IAȚENCU

Bukowiner Vertreter im Landtag Grossrumäniens. Abgeordnetenversammlung, Session 1920–1922 (III)

*(Zusammenfassung)**

Der vorliegende dokumentarische Beitrag behandelt die Tätigkeit der Bukowiner Vertreter im ersten Landtag Grossrumäniens – die Abgeordnetenversammlung, Session 1920–1922. Die Landtagswahlen wurden von der Regierung des Generals Alexandru Averescu, des Präsidenten der Volkspartei, organisiert. In der Bukowina wurden die Wahlen aufgrund des Gesetzes Nr. 1 638 vom 8. April 1920 veranstaltet. Durch dieses Gesetz hat man einige Vorschriften des Wahlgesetzes für die Bukowina Nr. 3 620 vom 24. August 1919 verändert. Die Provinz wurde durch 17 Abgeordneten vertreten: Eusebie Popovici (Bezirk Suczawa), Ion Candrea (Bezirk Kimpolung), Dorimedont Popovici (Bezirk Gurahumora), Ifrim Popescu, Aurel Țurcan (Bezirk Radautz), Alfred Kohlruss, Vasile Ungureanu (Bezirk Storozynetz), George Grigorovici (der sich für ein Senatmandat entschied), Iacob Pistiner, Benno Straucher (Czernowitz-Stadt), Constantin A. Dragonesi, Modest Cezar Scarlat (Bezirk Czernowitz), Constantin Krakalia (Bezirk Zastawna), Ion Heșca (Bezirk Kotzman), Anton Lukasiwicz (Bezirk Wiżnitz), Toma Ionescu (Bezirk Waszkoutz), Vasile Grigorcea (Bezirk Sereth). Dazu kamen auch drei stellvertretende Abgeordnete: Rudolf Gaidosch, Norbert Kipper und Iosef Bierrer (Czernowitz-Stadt).

In der parlamentarischen Session 1920–1922 haben die Bukowiner Politiker Anreden, Mitteilungen und Erklärungen über verschiedene Probleme präsentiert, mit denen sich die rumänische Gesellschaft in den ersten Nachkriegsjahren auseinandersetzte. Die Thematik der parlamentarischen Tätigkeit betrifft Folgendes: Gesetzentwürfe (besonders den Entwurf des Agrargesetzes, wobei mehrere Artikel geändert wurden, den Gesetzentwurf zur Liquidierung der Kriegsentschädigungen und zur Abschreibung der inländischen öffentlichen Schulden und den Gesetzentwurf zur Reform des progressiven Steuerrechts), Probleme in der Vereinigung und Verwaltung

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

der Bukowina, Unterstützungserklärungen für die Minderheitenrechte. Andere kurz behandelten Themen sind: die Situation der Provinzschulen und der Verkehrsverhältnisse, die Unterstützung der Bevölkerung durch Güterversorgung, die Wahlversammlungen in der Provinz. In dieser parlamentarischen Session des Abgeordnetenhauses wurden auch Mitteilungen in persönlichen Sachen oder in der Frage der parlamentarischen Immunität gemacht.

Im dritten Teil dieses Artikels präsentieren wir drei Landtagsreden, und zwar die der Abgeordneten Vasile Ungureanu, Dorimedont Popovici und Iacob Pistiner, worin die Probleme der Vereinheitlichung und Verwaltung der Bukowina in den ersten Jahren nach 1918 behandelt werden.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: die Bukowina, Landtagswahlen, Landtagsmitglieder, Landtagsreden, Probleme der Vereinheitlichung und Verwaltung der Bukowina.

În primele două părți ale acestui documentar, am prezentat validarea alegerilor pentru Adunarea Deputaților (sesiunea 1920–1922), desfășurate în cele 15 circumscripții electorale care au fost organizate în Bucovina, precum și în județul Suceava–Regat (deputații care au reprezentat acest județ au prezentat intervenții care s-au referit și la problemele Bucovinei) și activitatea deputaților bucovineni desfășurată în această sesiune parlamentară. În partea a treia, prezentăm câteva documente referitoare la problemele unificării și administrării Bucovinei în primii ani de după unire.

În Parlamentul României Întregite, sesiunea 1920–1922, populația Bucovinei a fost reprezentată de 16 deputați (George Grigorovici, care a candidat pentru ambele Camere, a optat pentru mandatul de senator; în circumscripția Cernăuți–oraș, au fost aleși și trei deputați supleanți) și 10 senatori, dintre care unul de drept (mitropolitul Bucovinei) și nouă aleși (opt prin vot universal și unul din partea Universității din Cernăuți), care au candidat din partea Partidului Poporului, Partidului Social Democrat din Bucovina, Partidului Democrat al Unirii, Partidului Democrat. Deputații bucovineni care au reprezentat populația provinciei în Parlament au fost: Eusebie Popovici (Partidul Poporului, județul Suceava), Ion Candrea (Partidul Poporului, județul Câmpulung), Dorimedont Popovici (Partidul Poporului, județul Gura-Humorului), Ifrim Popescu (Partidul Poporului, județul Rădăuți), Aurel Țurcan (Partidul Poporului, județul Rădăuți), Alfred Kohlruss (gruparea germană, județul Storojineț), Vasile Ungureanu (Partidul Democrat al Unirii, județul Storojineț), Constantin A. Dragonesi (Partidul Poporului, județul Cernăuți), Modest Cezar Scalat (Partidul Poporului, județul Cernăuți), Constantin Krakalia (Partidul Poporului, județul Zastavna), Ion Heșca (gruparea socialistă, județul Coțmani), Anton Lukaszewicz (Partidul Poporului, județul Vijnița), Toma Ionescu (Partidul Democrat, județul Vășcăuți), Vasile Grigorcea (Partidul Poporului, județul Siret). Orașul Cernăuți (acesta a avut, din punct de vedere administrativ, un statut aparte, fiind organizat de sine stătător; n-a fost inclus în

niciunul dintre cele 11 ținuturi/căpitanii în care a fost împărțită Bucovina până în anul 1925, când a fost adoptată Legea pentru unificarea administrativă, în baza căreia s-au organizat în provincie cinci județe) a fost reprezentat de cinci deputați, dintre care trei supleanți: Iacob Pistiner (gruparea socialistă), Benno Straucher (independent), Rudolf Gaidosch (gruparea socialistă), Norbert Kipper și Iosif Bierrer. Din partea județului Suceava–Regat, au fost trimiși în Parlament opt deputați, dintre care patru supleanți: Vasile Tomegea (Partidul Naționalist Democrat), Virgil Tempeanu (Partidul Naționalist Democrat), Ion Zelea-Codreanu (Partidul Naționalist Democrat), Ion V. Crețu (Partidul Naționalist Democrat), Toader Crețu, Ștefan Dimitriu, Constantin Demetrescu, Mihai Zăhărescu.

Oamenii politici bucovineni au prezentat, în sesiunea parlamentară 1920–1922, interpelări, comunicări, declarații, întrebări, petiții despre diverse probleme cu care se confrunta societatea românească în primii ani de după terminarea Primului Război Mondial. Tematica intervențiilor parlamentare se referă la: dezbaterile unor proiecte de legi (Proiectul de lege pentru reforma agrară din Bucovina, pe marginea căruia s-au formulat amendamente la unele dintre articole, Proiectul de lege pentru lichidarea despăgubirilor de război și amortizarea datoriei publice interne, Legea impozitelor pe capital, Legea pentru încurajarea construcțiilor, Proiectul de lege asupra impozitului pe lux și cifra de afaceri, Proiectul de lege pentru reforma contribuțiilor directe), problemele unificării și administrării Bucovinei, declarații de susținere a drepturilor minorităților. De asemenea, intervențiile deputaților bucovineni au avut în vedere și alte teme, legate de situația școlilor din provincie, a căilor de comunicație, sprijinirea populației bucovinene prin aprovizionarea cu diverse bunuri, desfășurarea alegerilor în unele dintre circumscripțiile electorale organizate în provincie. În această sesiune parlamentară a Adunării Deputaților au fost susținute și comunicări în chestiuni personale sau despre imunitatea parlamentară.

Prezentăm, în continuare, trei interpelări susținute de către deputații Vasile Ungureanu (ședința A.D. din 16 iulie 1920), Dorimedont Popovici (ședința A.D. din 28 decembrie 1920) și Iacob Pistiner (ședința A.D. din 18 iulie 1921), referitoare la problemele unificării și administrării Bucovinei.

Interpelarea deputatului Vasile Ungureanu¹ (Partidul Democrat al Unirii, circumscripția Ciudei, județul Storojineț), prezentată în ședința A.D. din 16 iulie 1920, pe marginea proiectului de răspuns la Mesajul Tronului²

¹ Vasile Ungureanu – om politic bucovinean, membru al Partidului Democrat al Unirii. A făcut parte din conducerea administrativă a Bucovinei, când, după instaurarea guvernului liberal (1922), au fost reorganizate Secretariatele de Serviciu, iar Ion Nistor a fost numit ministru secretar de stat și membru în Comisia centrală de lichidare și unificare. Cf. Radu Economu, *Unirea Bucovinei. 1918*, București, Editura Fundației Culturale Române, 1994, p. 80.

² Dezbaterile Adunării Deputaților (în continuare se va cita D.A.D.), „Monitorul Oficial” (în continuare se va cita M.O.), nr. 22, 20 iulie 1920, p. 357–361.

D-lor președinte, d-lor deputați, declar că vorbesc în numele Partidului Democrat al Unirii din Bucovina. Am auzit și am citit proiectul de răspuns la Mesaj, venit din partea majorității. Declar că poporul bucovinean, în [ceea] ce privește Tronul și Dinastia, e mândru că se găsește astăzi sub conducerea unui rege român. Poporul bucovinean a iubit împărați și împărătese, dar i-a iubit din silă și de frică, după cum copilul iubește pe mama lui vitregă de furia tatălui tiran. Poporul bucovinean vede în Tron și Dinastie putere, adevăr și dreptate. În ceea ce privește armata, d-lor deputați, poporul bucovinean a știut să-și facă totdeauna datoria militară și a fost totdeauna la înălțimea chemării, o mână de oameni, dar această mână de oameni e și o mână de soldați viteji. Poporul bucovinean a luptat vitejește la Königsraetz, în Bosnia, în Războiul Mondial, la Ravruska [Rava-Ruska, astăzi oraș în Ucraina], Halici [astăzi oraș în Ucraina], Ivangorod [astăzi oraș în Federația Rusă, regiunea Leningrad], unde regimentele bucovinene au dat dovadă de un adevărat eroism. Și pe frontul românesc, în armata Regatului, au luptat tineri voluntari ofițeri, care au murit la Neajlov, la Mărășești și Oituz, cum a fost tânărul Luția, Grămadă, Turtureanu³. Acest popor bucovinean a avut fericirea să stropească cu sângele lui steagul Unirii și să conlucreze și el pentru marele act pe care l-a așteptat așa de mult întregul neam românesc. Încât, d-lor, asupra acestor două pasaje din proiectul de răspuns la Mesaj, asupra Tronului și armatei, poporul bucovinean se închină, și se închină cu toată sinceritatea și din convingere.

În celelalte chestiuni, să ne fie îngăduit să avem alte păreri. În Bucovina s-a făcut unirea, după cum știți că s-a făcut. Acest mare act al Unirii a întunecat celelalte chestiuni de ordin economic. Și suferințele noastre, necazurile noastre, s-au spălat cu lacrimi de bucurie, vărsate de toți când jucam *Hora Unirii*, în Piața Cernăuților. A doua zi, însă, a țâșnit în mintea fiecăruia întrebarea ce este cu chestiunea economică a poporului întreg și a celui bucovinean în special. Știți cu toții că cea mai mare propagandă contra regatului românesc s-a făcut pe două motive: motivul economic și chestiunea naționalităților. Chestiunea naționalităților din regatul nostru a fost prea mult trâmbițată în toată lumea și prea mult exploatată,

³ Lascăr Luția (1895–1916) – publicist și traducător. Colaborează la publicațiile „Luceafărul”, „Tribuna”, „Românul”, „Epoca”, „Neamul românesc”, „Viața nouă”, „Viitorul”. După izbucnirea Primului Război Mondial, a trecut clandestin în România și s-a înrolat ca voluntar în armata română. A murit în luptele de la Neajlov. Ion Grămadă (1886–1917) – istoric și prozator. Și-a făcut studiile superioare la Cernăuți (Facultatea de Litere) și Viena. A fost membru al Societății „România Jună”, redactor al publicațiilor „Românul” și „Viața nouă”; a colaborat la „Deutsches Volksblatt” și „Dimineața”. A fost profesor la Liceul German din Cernăuți. A avut contribuții la cercetarea operei lui Eminescu (*Mihai Eminescu*, 1914), este autorul unei monografii consacrate Societății „România Jună” și al unor nuvele, schițe și eseuri despre viața țăranului român. S-a înrolat voluntar în armata română (comandant de pluton în Regimentul 8 Vânători) și a murit în luptele de la Cireșoaia. În rândul eroilor neamului sunt înscrise și numele altor bucovineni: Teodor Turtureanu, Iustin Breabăn, Ambrozie Micuțariu, Silvestru Micuțariu, Dumitru Mihalaș, Vasile Popescu. Cf. Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I, Iași–Suceava, Editura Princeps–Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 2004, p. 443–444, 651.

atât în țările vrăjmașe, cât și [în] cele aliate. Naționalitățile din Vechiul Regat n-au fost așa de nedreptățite și obijduite, după cum, cu rea credință și cu interes, s-a trâmbițat în toată lumea. Eu nu am văzut pe nimeni venind din vreo țară învecinată, ori de care naționalitate ar fi fost acela, ca să-și cheltuiască milioanele lui aici și apoi să se întoarcă sărac îndărăt. Dar am văzut o mulțime de oameni de altă naționalitate, venind săraci în Regatul nostru, făcând milioane și ducându-se îndărăt. Dacă ar fi fost așa de rău la noi, atunci n-ar fi venit atâția oameni de naționalitate străină în Regat, și poate că mai bine ar fi făcut. Încât se vede că propaganda care s-a făcut pe această chestiune nu a fost destul de îndreptățită, fiind ea mai mult un mijloc de agitație contra statului. Răspândite pe întreaga suprafață a Regatului, aceste naționalități s-au împărțit în două clase, ca și întreg poporul românesc, bogați și sărmani. Naționalitățile sârmane, firește, sufereau alături de poporul nostru sărman; dar bogații acestor naționalități trăiau ca și bogații noștri, ba mai bine, pentru că știau să ne exploateze pe toate căile noastre economice, fără să întindă mâna de ajutor fraților lor, care sufereau în mizerie. Precum și ai noștri, cei avuți, rar întindeau mâna de ajutor celor sărmani, nu din răutate, ci din lipsa concepției adevărat democratic[e]. Dacă voi fi întrebat de ce poporul nostru a urât pe celelalte naționalități din sânul lui, voi răspunde că oricare popor își urăște paraziții, ori de care naționalitate ar fi ei. Noi avem paraziți de naționalitate română și-i urâm nici mai mult nici mai puțin decât pe cei de alte naționalități. Dar nu i-a trecut nimănui prin minte să-l nedreptățească pe altul pentru simpla greșală că s-a născut, bunăoară, neamț și nu român. Cred că am dovedit că nu națiunea și nici confesiunea a fost pricina antipatiei care s-a pronunțat între poporul nostru și celelalte naționalități de la noi. Oricât ne-am fi dat noi silință să dovedim lucrul acesta în Bucovina, n-am putut. Se credea, se voia a crede că în Regat e bun de mâncat fiecare care nu-i român și creștin. Și de aceea am suferit noi foarte mult. Am fost închiși, am fost batjocoriți și spânzurați. Poporul nostru, însă, este nobil. După ce a învins, ca fiecare învingător nobil, tratează pe învins de la egal la egal. E adevărat că au fost dușmăni cât au fost lupte, dar după învingere și unire suntem egali cu toții, toate naționalitățile sunt deopotrivă, așa încât această chestiune s-a încheiat și în Regat și în Bucovina.

Vine acum chestiunea economică. Se înțelege că reformele mari sociale nu au nevoie numai și numai de un guvern care să spună că va legifera. Guvernul are, însă, și nevoie de încrederea poporului. Poporul trebuie să aibă încredere în acea stăpânire, că, în adevăr, dânsa va face așa cum spune. Această încredere nu se face cu poruncă și această încredere trebuie cultivată din bună vreme, ca poporul care așteaptă să zică aceasta este [cel] care are să mă ducă la bine. La cârma Bucovinei era atunci d-l [Iancu] Flondor, se crease o atmosferă foarte nedreaptă, căci o mulțime de țărani din Bucovina, în lipsă de pământ și de mijloace de existență, treceau înainte de război în Regat, unde își puteau câștiga pâine și se întorceau îndărăt. Acești țărani aveau o concepție foarte greșită în ceea ce privește starea economică a țaranului de aici. În Bucovina, în timpul războiului, spiritele au fost

înveninate de răuvoitori, care spuneau că în Regat este sclavie, că în Regat este robie. Toate acestea și sufletul lor fiind atins de Revoluția rusă și [de] prezența unui mare proprietar la cârma țării, îi făcea[u] pe țărani să nu aibă încredere într-o apropiată îndreptare a lucrurilor.

În afară de aceasta, se crease în Bucovina și o atmosferă de autonomie, îmbrăcată într-un strașnic doliu, după vrednica și iubita Austrie. Începuse a se tălmăci și răstălmăci condițiile de unire. Cât pe ce, din pricina chestiunii economice și [a] atmosferei acesteia de autonomie, era să fie periclitată chestiunea unirii. Atunci poporul bucovinean s-a despărțit în două tabere, tabăra d-lui [Iancu] Flondor, în rândurile căreia erau toți acei cu ideal de autonomie și care spuneau că în Regat nu sunt oameni capabili de a ne conduce, și o a doua tabără, unde era o mână de tineri, strânși în jurul d-lui [Ion] Nistor, care dorea ca unificarea să se facă pe deplin și fără multă interpretare. În rândurile acestea, d-lor, mă găseam și eu.

În fine, d-lor, s-a schimbat conducerea țării, venind d-l [Ion] Nistor. Cum s-au făcut alegerile cu d-l [Ion] Nistor, când partidul acestuia era la putere? Aici țin să intonez un lucru, că alegerile s-au făcut așa cum trebuiau să se facă, ca actul unirii să nu fie stânjenit. Despre libertatea lor știe poporul. Noi am venit aci, adunarea ne-a apreciat. Cum? Asta, treaba ei. Adunarea a fost dizolvată. Dedesubturile acestor mari chestiuni eu nu le cunosc și nici nu vreau să le apreciez. La dizolvare a venit guvernul d-lui [Alexandru] Averescu. Se înțelege, d-lor, că un guvern nou are nevoie de oameni noi. De unde să iei în Bucovina acești oameni noi? Erau ceilalți nemulțumiți, autonomiștii, de cu o zi mai înainte. Guvernul d-lui [Alexandru] Averescu avea un principiu, unificarea imediată, și mă mir de o metamorfoză pe care n-am găsit-o la nicio insectă, așa de repede, din autonomiștii de ieri au ieșit unificatorii imediați de astăzi. Ne-am găsit înaintea unei stăpâniri aduse de d-l general [Alexandru] Averescu în Bucovina. D-lor, nu mă ating de persoane, eu țin să critic un sistem. La începutul acestei stăpâniri am avut nu o stăpânire, ci un interregnum; nu știam nici cine e, în adevăr, trimis de d-l general [Alexandru] Averescu, nici cine o să fie trimis, vedeam că se bat, se sfădesc pe seama d-lui general [Alexandru] Averescu vreo patru inși și noi ne duceam în Cernăuți să vedem cine e stăpânul și fiecare îndeosebi spunea că el e fericitul ales al d-lui [Alexandru] Averescu, când se întruneau toți la un loc, toți se sfădeau.

A venit, în fine, clarificarea în această chestiune și grija cea dintâi a stăpânirii a fost pregătirea pentru alegeri. Nu mă voi ocupa prea mult nici de aceste alegeri, fiindcă, orice s-ar spune, are să treacă în cadrul exceselor de zel. Întrucât, în adevăr, au fost numai excese de zel, știe poporul de acolo. Țin să intonez⁴ un fapt: această stăpânire, văzându-se fără încredere, călcând pe un pod moale la alegeri, a pactat cu naționalitățile din Bucovina. Nimic de zis când cineva pactează

⁴ *întona*, *întonez*, variantă populară pentru *intona*, folosită aici cu sensul de „a accentua, a rosti cu un anumit ton un cuvânt, o frază” etc.; < it. *intonare*, confer DEX 2009 (vezi <https://dexonline.ro/definitie/intona>; accesat: 19 aprilie 2016).

în fața alegerilor cu naționalitățile pe care le are, dar numai până acolo cât se cuvine acelor naționalități și nu până peste cât li se cuvine acelor naționalități. [...] Pentru că, oricât mi-ar vorbi cineva de păci și tratate, tratatele acele nu pot vedea pieirea mea în stat la mine, ci egalitatea naționalităților cu mine și aceasta o dăm. Dar care tratat spune să aduci în acest Parlament, din 18 deputați câți are Bucovina, numai șapte români și cu mine în opoziție – eu cred că e în defavoarea românilor din Bucovina și a statului. [...] Și cum s-a făcut acest pact? [...] D-lor deputați, chestiunea naționalităților în Bucovina stă astfel: unii, se înțeleg acei care sunt răuvoitori nouă, susțin că poporul român din Bucovina a românizat naționalitățile celelalte. Acesta e un mare neadevăr. Bazat pe istorie și în urma experiențelor noastre de toate zilele, spun că o mulțime de comune, unde părinții, moșnegii, vorbesc perfect românește, feciorii, prin intrigile guvernului și [ale] politiciii aduse [de] peste Nistru, nu știu nicio boabă românește. Aceste comune și-au venit azi în firea lor și au declarat: noi suntem români. Stăpânirea de azi a aflat de bine să tragă de urechi toate naționalitățile din Bucovina, să le aducă aminte că sunt naționalități și să le dea o lecție bună ca, în viitor, să nu mai uite ceea ce sunt. [...] Aceasta, d-lor, nu înseamnă pregătire pentru alegeri, ci înseamnă jignire a sentimentelor naționale și a intereselor de stat. Altă armă de propagandă electorală. D-voastră știți că poporul nostru, când se află la o răspântie mare, ca și Herculeș la răscruce, avea nevoie de puteri, de brațe, de soldați [...]. Toate tabelele armatei arată că, în raport cu populația din Bucovina, noi am dat un contingent foarte mare de ofițeri și de soldați în armata română [Vasile Ungureanu este întrebat de către deputatul Toplicescu în ce armată a fost]. În Regimentul 27 austriac și în Regimentul 29 românesc. Mă învinovățiți pe mine, d-le deputat din majoritate? Chiar când aș fi eu un păcătos, aceasta nu înseamnă că sângele vărsat la Mărășești și Oituz a fost dezertor. Dacă ar fi murit toți, ați fi fost bucuroși că nu are cine să vorbească aici. Dar în care oștire au murit toți soldații, încât să nu rămână niciunul? [...] Prietenii de la Dorohoi, care au suferit și ei, mă știu cât am suferit, și am suferit mult mai mult ca d-voastră pentru unire. Această mână de ofițeri, această mână de soldați – care au trecut să lupte în armata română – au fost intitulați dezertori, pentru că mulți din[tre] candidații partidului nostru erau oameni care au trecut frontiera. Apoi cine putea să susțină unirea mai bine decât acei care au suferit și care au luptat pentru dânsa? Iar nu acei care erau autonomiști. Eu susțin un lucru: nu este dezertor acela care părăsește armata inamică pentru a trece în armata națională, ca să lupte contra inamicului. [...]

M. Protopopescu: Se pretinde că d-voastră erați subcomisar în funcțiune în acel timp.

Vasile Ungureanu: Nu-i drept, însă, să fi fost eu orice. Cei ce au murit, au murit pentru țară și unire. Și nu mi s-a spus mie dezertor, ci tuturor. Eu susțin mai mult că dezertor este acela [...] care poate părăsi armata inamică pentru a intra în armata națională și nu o face. Și este un dezertor acela care, în preajma unirii,

declară că a fost confidentul lui Czernin⁵ și toți copiii de suflet ai lui [Eduard] Fischer, care ne-a spânzurat, iar nu noi, care am intrat în armata română [deputatul este întrebat cine este Fischer]. Este conducătorul administrației din Bucovina. [...] Confidentul lui Czernin este d-l Dori[medont] Popovici. Dar la urmă, d-lor, eu nu judec oamenii numai după calitățile lor, ci pun în judecată oamenii și după intențiile lor, pentru că l-a văzut pe Catilina, care era cel mai iscusit tânăr din timpul Romei, cu toate că era foarte depravat. Când a ieșit, însă, fugărit de orațiunea lui Cicerone [...], a luptat pe front și a fost găsit mort cu 12 răni pe piept. Ei bine, dacă aceste răni le-ar fi câștigat pentru patrie și pentru țară, ar fi fost în rândurile celor mai mari eroi, dar le-a câștigat, cu tot eroismul lui, în contra țării. Și atunci, d-lor, cu cât un om este mai iscusit și mai rău, cu atât este mai dăunător intereselor noastre și datoria noastră este să ferim poporul de acești oameni, care la un moment dat pot să devină periculoși.

D-lor, v-am făgăduit și cred că m-am ținut de cuvânt, că nu vă voi ține prea mult cu stăpânirea din Bucovina. Să trec acum asupra stăpânirii adevărate, stăpânirea din București, pentru că stăpânirea din Bucovina este numai cât un capitol, o parte, o filială a stăpânirii acestea. D-lor deputați, duminică, 11 iulie 1920, citesc ziarul „Adevărul” și văd un articol intitulat *Funcționarii noștri*. D-l Constantin Mille scrie un articol de fond inspirat, zice el, de d-l [George] Grigorovici și de d-l Alexandri din Senat. Am văzut de aci exprimându-se părerile d-lor din Basarabia: orice îndoială trebuie să dispară când vorbește Basarabia, mai ales prin d-nii Inculeț⁶, Pelivan⁷ și ceilalți, încât ceea ce este acolo nu mă îndoiesc

⁵ Ottokar Czernin (1872–1932) – diplomat și politician austriac, ministru de Externe al Imperiului Austro-Ungar (1916–1918) în timpul Primului Război Mondial.

⁶ Ion Inculeț (1884–1940) – om politic, membru titular al Academiei Române (1918). A urmat studiile superioare (Facultatea de Fizică și Matematică) la Universitățile din Dorpat (Estonia) și St. Petersburg. A fost fizician la Observatorul Meteorologic, profesor la Școala Reală, Școala Comercială și Gimnaziul de Fete din St. Petersburg. A publicat articole de popularizare a științei și biografii ale unor savanți (Camille Flammarion, Henri Poincaré, P. Lebedev). A fost președinte al Sfatului Țării, din Basarabia, calitate în care a militat pentru unirea provinciei cu România. A fost ministru secretar de stat pentru Basarabia, ministru secretar de stat, ministru al Sănătății și Ocrotirii Sociale, ministru de Interne, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri. Cf. Dorin N. Rusu, *Membrii Academiei Române. 1866/2003. Dicționar*, Ediția a III-a, revăzută și adăugită, București, Editura Enciclopedică, Editura Academiei Române, 2003, p. 398.

⁷ Ion Gh. Pelivan (1876–1954) – profesor universitar, om politic, militant al mișcării naționale din Basarabia. A absolvit Seminarul Teologic din Chișinău și Facultatea de Drept din Dorpat (Estonia). A fost judecător de ocol la Bălți, delegatul României la Conferința de Pace de la Paris și Geneva, ministru de Externe în Republica Democratică Moldovenească (1918) și de Justiție (1919–1920), deputat în Parlamentul României, în mai multe legislaturi. A editat ziarul „La Bessarabie” și a fost autorul unor lucrări despre istoria Basarabiei. A decedat în închisoarea de la Sighet, la 25 ianuarie 1954. Cf. Lucian Predescu, *Enciclopedia României „Cugetarea”. Material românesc. Oameni și înfăptuiri*, Ediție anastatică, București, Editura Saeculum I.O., Editura Vestala, 1999, p. 646. Vezi și Ion Constantin, Ion Negrei, Gheorghe Negru, *Ioan Pelivan, părinte al mișcării naționale din Basarabia*, Cuvânt-înainte de Corneliu-Mihail Lungu, București, Editura Biblioteca Bucureștilor, 2011.

că nu este și mă mir cum de stăpânirea mai stă pe gânduri și nu înfundă pușcăriile cu astfel de funcționari. Să-mi fie, însă, permis să vorbesc că d-l Constantin Mille este rău inspirat și vorbește un mare neadevăr când vorbește despre Bucovina egal cu Basarabia. El zice că „din Regat s-au trimis în Basarabia și în Bucovina funcționară nărăvași, bețivi, hoți, inconștienți, care s-au năpustit ca lăcustele flămânde asupra acestor provincii”. D-lor, eu trăiesc în Bucovina, dar nu am văzut asemenea funcționari trimiși de aici, „hoți”, „bețivi”, „inconștienți” și țin să protestez în contra d-lui [Constantin] Mille, care scrie un mare neadevăr la adresa guvernului. Mai departe, nu se mulțumește numai cu atât; zice „bătăi”, „schingiuri”, „furtișaguri”, „mite”. D-lor deputați, apoi despre mită poate să aibă dreptate: mita, corupția au devenit o altă natură la noi, încât, când vorbesc despre mită, mi se pare că am zis buna ziua cuiva. Dar celelalte acuzații, „schingiuri și furtișaguri”, aceasta este departe de a se găsi în Bucovina așa de des cum crede dumnealui. D-lor, eu cred că apăr interesele românești. Și, la urma urmelor, declar că nu este adevărat, este absolut inexact. Dacă s-au întâmplat undeva cazuri mult mai ușoare decât schingiuri și furtișaguri, au fost sesizați cei în drept și s-a făcut rânduială. Dar nu se poate să vii cu asemenea acuzații! Mai departe: „Dar sunt și alte naționalități care sub austrieci trăiau bine, căci trăiau în legalitate, iar noi avem interesul ca aceste populații să nu regrete”. D-lor, pentru numele lui Dumnezeu! Dar ce să le dăm noi acestor naționalități din Bucovina? Le-am dat tot ce avem noi, am împărțit frățeste, ce să le mai dăm? De ce se mai plânge d-l Constantin Mille în articolul său? [...] Încât până astăzi nimeni din majoritate n-a aflat de bine să protesteze, țin să protestez eu de la această tribună contra acestui neadevăr. D-lor deputați, prin întreruperi nu se continuă lucrul, ci se întrerupe lucrul. Dacă mă întrerupeți, nu folosiți nimic, pentru că eu tot am să spun ceea ce vreau să spun. Acest articol, d-lor, este o intrigă. Tocmai când în Bucovina naționalitățile au fost puse mai sus decât suntem noi, se aduce o acuzație că naționalitățile sunt obijduite [nedreptățite] în Bucovina. Cu toate drepturile, cu tot binele ce îl au, tot țin și aceasta, d-lor, face dovada că, oricât i-ai da aceluia care te urăște în suflet, tot este nemulțumit. Iată d-lor protestarea mea în contra d-lui Constantin Mille.

Și acum, d-lor, vorba lui Goethe s-a adevărit astăzi: „Este greu de locuit deasupra omenirii”. Eu țin să constat că situația guvernului, astăzi, în greutățile țării, este foarte grea. Dar fiindcă a voit să vină la putere, fiindcă a năzuit să vină și fiindcă a venit, așa cum a venit, trebuie să-și ia toate responsabilitățile și noi datori suntem să-i atragem atenția. Or, la venirea acestui guvern, s-ar fi putut spune, din partea guvernului, cu multă siguranță, vorba lui Ludovic al XIV-lea, că „statul sunt eu”. După alegeri, însă, după ce o opoziție puternică a venit aici, mi se pare că onoratul guvern s-a găsit ca și învățatul englez, care în loc să pună oul la experimentat și să caute orarul, a pus orarul la fiert și a rămas cu oul în mână. Stăpânirea de generali nu este nouă și s-a respectat și în istoria veche și în cea modernă, când generalii victorioși, întorcându-se cu lauri de pe front și cu popularitatea ce au câștigat-o acolo, credeau că, la un moment dat, sunt cei mai

chemați să conducă țara în timpuri de restriște. [...] Altceva este popularitatea unui general, popularitate câștigată pe front și altceva este puterea lui de bărbat de stat. Este ușor să câștigi popularitate pe front, mai ales în referințele în care trăia soldatul nostru, ca și țăranul de acasă, unde toate clasele îl obișnuiau, și când un general, șeful unui corp de armată, vorbește celui din urmă soldat, este sigur că acel soldat trebuie să-l iubească. [...] D-lor, prin situația sa de general, generalul este departe de popor și acum onoratul guvern își dă silința să fie democrat, iar democrația nu crește de azi pe mâine, democrația trebuie cultivată. [...]

Adevărata democrație în această țară a fost cultivată de Partidul Național Democrat și nu de celelalte partide. S-a exprimat ieri cuvântul de la tribună că ura de clasă este rea și păgubitoare; este foarte adevărat că ura de clasă este foarte rea, dar să nu punem chestiunea așa, că ura este rea, dar noi spunem că ura o avem, și să ne întrebăm ce facem cu ea. Și de ce există ura de clasă? Să nu uităm că presiunea aduce represiunea, căci ura de clasă nu este de astăzi, ci este de mult, și nu țăranul și muncitorul sunt aceia care vin cu această ură de clasă. Nu, ci ura de clasă era în clasele conducătoare, pe care o aveau asupra țăranilor. [...] Și acum, d-lor, după ce m-ai urât veacuri, să-mi dai voie să te urăsc și eu, dar eu sunt sincer și spun, iată de ce te urăsc. [...] Eu constat că ura de clasă e o boală foarte periculoasă, dar onoratul guvern e chemat să lecuiască această boală. Și cum poate onoratul guvern să lecuiască această ură de clasă, care poate duce la dezastru? Numai prin legiferări, așa cum cere situația statului nostru. D-lor, d-l ministru de Finanțe [Nicolae Titulescu] a vorbit la adresa ținuturilor alipite ca și la adresa unor copii mai mici. Țin să declar că în [ceea] ce privește Bucovina, nu doresc să fie nici copilul cel mai mic, nici copilul cel mai mare și doresc să fie un copil egal cu ceilalți copii din statul românesc. Noi, d-lor, ne mulțumim și cu mai puțină dragoste, dar dorim mai multă dreptate să se facă. Dragostea să fie în alte domenii, în politică, însă, când e vorba de dreptate, nu avem nevoie de multă dragoste. Era vorba de schimbarea coroanelor. Cum a intrat armata română în Bucovina, se știa cam câte coroane erau. Bucovina nu avea prea multe coroane și statele limitrofe au aruncat o mare cantitate de coroane în Bucovina. Dar, în locul coroanelor a trebuit să treacă lei? Leii au venit de la centru și ce este de vină populația din Bucovina, [ca] să sufere în schimbul coroanelor din cauza leilor, pentru că stăpânirea de la centru nu a pus siguranță la frontieră și au venit oameni care, vânzând leul, s-au făcut milionari. Poporul întreg suferă un schimb dezavantajos, pentru că milionarii și-au dublat milioanele prin această speculă de bani. D-lor, eu nu am pretenția să schimb proiectul, el va fi așa cum l-a întocmit d-l ministru de Finanțe [Nicolae Titulescu], dar spun ca să se știe că acei țărani, că acei funcționari, că acei muncitori care și-au agonisit cu multă cinste coroanele lor și au ajuns pe timpurile acestea [...] să aibă cinci-șase mii de coroane, sunt nedreptățiți când vor fi siliți să-și schimbe coroanele pe un curs egal cu miliardarii. [...] Dacă nu se va face așa cum bănuiam eu, va fi o mare nedreptate pentru acei care și-au câștigat cu greu coroanele lor.

Vin, d-lor, la legea agrară. Poporul bucovinean așteaptă această lege agrară. Această lege agrară nu are multe legături cu aceea din Regat. Există un Decret-lege care e pus în aplicare [Decretul-lege nr. 3 871/6 septembrie 1919]. De ce întârzie onoratul guvern să aducă această reformă agrară? S-a dus la Senat de către noi, dar nu știu care va fi rezultatul. Da, d-lor, am spus că onoratul guvern nu a cultivat în trecut o democrație care să ne garanteze astăzi că va face, în adevăr, legi democratice. Însă, să lăsăm trecutul, renunțăm la el, să vedem prezentul. Să vedem legile care s-au adus. Să vedem spiritul democratic al acestei legi, legea islazurilor. Nu sunt mare economist, am citit această lege și vă spun că nu e decât un capitol din adevărata reformă agrară și nu înțeleg de ce guvernul vine cu un capitol de lege, când trebuia să vină cu o întreagă reformă agrară? Acesta nu este un semn de inspirație democratică, ci este un semn mai mult de demagogie. S-a venit cu biruri pe venit la țărani, s-au pus biruri pe venit la țărani pentru anii 1916, 1917, 1918 și așa mai departe. Vă puteți închipui ce venit au putut să aibă țărani din Bucovina pentru anii 1916, 1917, 1918 și așa mai departe. Și nu a ezitat, d-lor, țăranul ca să plătească, a plătit, dacă nu a plătit a fost sechestrat și tot a plătit. Când e vorba de ordin, țăranul bucovinean tace și face. Noi, însă, ne întrebăm, această lege este ea o lege democratică? În loc să pună biruri pe milioanele capitaliștilor care, în adevăr, sunt o furătură de la țară și țăran, se pun biruri pe țărani care nu au niciun venit, mai ales în Bucovina și pentru anii trecuți, unde și astăzi toate ogoarele sunt pline de șanțuri și sârmă, și astăzi sate întregi locuiesc în pământ și șoareci. Este asta o lege democratică?

Dar grevele, d-lor? Aceste greve, d-lor, ne arată că, în adevăr, guvernul nu se bucură de încredere mare la muncitori, s-a făcut și o interpelare în această privință, dar n-am văzut să vină guvernul să clarifice. Nu sunt socialist și nu știu cine face grevele, nu-i cunosc. Vreau, însă, să văd situația adevărată în care se găsesc acești funcționari și acești muncitori care se pun în grevă și nu cred că ei urăsc așa de mult țara aceasta, ca să se pună în grevă numai pentru păgubirea ei. Ei trebuie să aibă motive puternice, iar dacă guvernul va arăta că nu-s motive, noi vom dezaproba grevele. Vom putea atunci vedea care sunt adevăratele cauze ale grevelor. Guvernul, însă, nu vine să clarifice, să ne spună ce lefuri au aceștia, câți copii au, dacă, cu ceea ce au, pot acești funcționari sau muncitori trăi cinstit sau nu. Căci, dacă au, în adevăr, cu ce trăi, atunci desigur că noi vom trebui să-i condamnăm, întrucât exploatează statul. Până, însă, nu va fi dovedit că au cu ce trăi, suntem în dreptul nostru să credem că ei au dreptate, nu guvernul. [...]

Dar chiriile, d-lor? Am fost în oraș și am cercetat în popor, tot poporul, d-lor, așteaptă cu nerăbdare ca guvernul să facă ceva în această chestiune și vede că nu se face. Această înseamnă oare democrație? [...] Nu se aduce o îmbunătățire în ceea ce privește chiriile. [...] De ce să fiu eu exploatat de un mare capitalist, al cărui palat reprezintă astăzi atâtea milioane?

Dar să lăsăm și aceasta. Ce îmbunătățiri oare s-au adus în soarta acestei țări, îmbunătățiri de ordin general, de când onoratul guvern se găsește acolo? Oare

îmbunătățire înseamnă aceasta, d-lor, când astăzi putem să zicem, cum zicea un ministru francez înaintea căderii regatului francez: „Sire, poporul mănâncă iarbă”. [...] Oare d-voastră credeți că poporul nostru mănâncă iarbă? Se înțelege că nu o puteți ști d-voastr[ă], care stați în București, poftiți, însă, la țară, în unele părți castraveții n-au înflorit. Țăranul nostru are păpușoi de prășit, cu ce să-l prășească? Cu carne, cu lapte, de unde? El nu are. El trebuie să dea birul, când n-a avut venit de la 1916. Ce are el? El nu are nimic, el trebuie să bage, pe lângă munca lui, acum mai mult decât are să ia la toamnă, în o jumătate de falce⁸ de porumb, pe care trebuie să o prășească și s-o lucreze atât de greu. Și alta decât legume și mămăligă, de multe ori mucedă, nu are. Și mai puteți spune că situația s-a îmbunătățit la noi? După părerea mea, ne găsim în fața unor simptome foarte îngrijorătoare, care, fatal, premerg zguduirile economice în fiecare stat. Avem, d-lor, de o parte sărăcie neagră, pe de altă parte latifundii. Pe de o parte sărăcie, pe de altă parte corupție și desfrâu. Guvernul nu poate face față; în toate părțile, intervenții de cucoane. D-lor, citiți puțină istorie și veți vedea, oare înainte de decăderea Imperiului Roman nu erau tocmai aceste simptome? Dar înainte de decăderea Regatului Francez nu erau aceleași simptome? Dar care sunt cauzele Revoluției Rusești, ale stării nenorocite în care se găsește astăzi acest popor? Odată cu desfrăul și urgiile vine și decadența poporului și ruina statului. Dar care sunt, d-lor, măsurile [pe] care le ia guvernul în fața acestor simptome îngrijorătoare? Eu nu văd nimic.

O voce: Dar ați fost la guvern până mai alaltăieri, ce ați făcut? Propuneți d-voastră soluțiile.

Vasile Ungureanu: Țara a mai fost la o strâmtoare mare și cred că economicește se găsește și astăzi într-o strâmtoare tot așa de mare. D-lor, ce a făcut țara când se găsea în acea mare strâmtoare? A făcut apel la sângele poporului și acest sânge a curs din abundență. Ce trebuie să facă acum guvernul țării, când țara se găsește într-o strâmtoare tot așa de grea? Trebuie să facă apel la milioanele furate de la țară și popor.

Interpelarea lui Dorimedont Popovici⁹ (Partidul Poporului, circumscripția Gura-Humorului, județul Gura-Humorului), prezentată în ședința A.D. din 28 decembrie 1920, despre problemele integrării Bucovinei¹⁰

⁸ *falce, fâlci*, veche unitate de măsură pentru suprafețe agricole, folosită în Moldova, echivalentă cu circa un hectar și jumătate.

⁹ Dorimedont (Dori) Popovici (1873–1950) – om politic. Și-a făcut studiile universitare de drept la Cernăuți. A îndeplinit mai multe funcții administrative (funcționar la Direcția generală a Fondului Bisericesc din Bucovina – 1900, secretar administrativ, ajutor de primar al orașului Cernăuți) și politice (vicepreședinte al Consiliului Național Român, secretar de stat la Ministerul de Interne în guvernul provizoriu al Bucovinei, participant la Congresul General al Bucovinei). A fost membru al Partidului Democrat al Unirii din Bucovina, din septembrie 1919. Din anul 1920 s-a înscris în Partidul Poporului, iar din anul 1927 a fost membru al Partidului Național Țărănesc. La 24 aprilie 1920, a fost numit președinte al Comisiei regionale de unificare și descărcare a serviciilor publice din Bucovina. În perioadele 16 aprilie – 13 decembrie 1921 și 30 martie 1926 – 4 iunie 1927,

D-lor deputați, Bucovina, cu puterea suveranității sale, prin hotărârea Consiliului ei Național, din octombrie 1918, a întregit, ca răsplată a sângelui vărsat pentru dezrobirea ei, patrimoniul românesc. Conștiința ei națională, așa de încercată în trecut și așa de bănuită în prezent de acei care nu ne cunosc sufletul, a contribuit în mod hotărâtor la unitatea națională. Legată de Tron și Dinastie, cu sentimente monarhice ce nu i se pot dezminți și recunoscătoare luptătorilor cu armă și cuvânt întru întregire de neam, se fericește astăzi a fi părtaşă la marea operă de consolidare a românismului, chemată la lucrările celui de al doilea Parlament, prin reprezentanții ei aleși prin vot obștesc, care nu i-a fost străin, considerată ca cea mai înaltă a ei datorie de a pune modestele ei puteri, cunoștințele, precum și o îndelung încercată experiență a vieții politice-economice în slujba ridicării noului așezământ al patriei.

I. Problema unificării. Problema de căpetenie care o preocupă este unificarea administrativă și legislativă și principiile după care se va desăvârși această unificare. Dezlegarea acestei chestiuni o considerăm ca cea mai esențială pentru noi, dânsa trebuind să fie începutul unui sistem în lucrările noastre. Odată desăvârșită organizația constituțională, înfăptuită unificarea legislativă și administrativă, vom avea a ne izbi mai puțin de neajunsuri în dezlegarea celorlalte probleme. Această unificare, care nu trebuia să întârzie, pentru ca haosul vieții noastre administrative să-și afle odată capăt, trebuie să fie călăuzită după principii de echitate în raport cu împrejurările, cu obiceiurile și legiferările care deosebesc însăși ființa provinciilor alipite de fâgașul de dezvoltare al Vechiului Regat. Nici nu ne închipuim o unificare care să nu țină seama de drepturile câștigate prin străduințe de neînchipuit în provinciile alipite și experimentate în școala străinătății.

Pornind de la acest punct de plecare, fără ascunse intenții de autonomie, după cum suntem bănuți, Bucovina, la lucrările de unificare, va stăruii, nestrămutată în convingeri, pentru menținerea tuturor acelor drepturi câștigate, pași de progres în viața ei politică, socială și culturală. Declar în mod loial că suntem împotriva autonomiei, pe care n-am cerut-o niciodată, dar, ridicându-ne pe față împotriva demagogismului care se face pe această chestie, declar că suntem cu toată hotărârea pentru o largă descentralizare. În consecință, cele trei instanțe în administrație, prefectura, administrația regională și ministerele de la centru, care, prin decenii, s-au dovedit la noi a fi bune, căci au dat o unitate de vederi în măsurile de guvernământ, trebuie să rămână. Desființând cea de a doua instanță, care astăzi este exercitată de [câte] administrația regională a țării, se sfarmă armonia între vederile de guvernare de la centru și aplicarea lor la fața locului, față

a fost ministru de stat. În anul 1950 a fost arestat și înțemnițat la Sighet, unde și-a găsit și sfârșitul. Cf. Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. II (în continuare se va cita Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. II), Iași–Suceava, Editura Princeps–Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbera, 2004, p. 244.

¹⁰ D.A.D., M.O., nr. 20, 31 decembrie 1920, p. 433–435.

de oameni și împrejurări care, prin educație și experiență, sunt refractari unei centralizări. În afară de aceasta, ar atrage după sine inconvenientul că ar nemulțumi, pe de o parte, o populație deprinsă cu rezolvarea grabnică a chestiunilor ce o privesc, pe de alta, ar stânjeni, prin aglomerare mare, bunul mers și funcționarea ministerelor de la centru. Menținerea, deci, a celei de a doua instanțe administrative, acolo unde este și înființarea ei acolo unde trebuie, se impune cu o logică nezdruccinată pentru însăși forma de descentralizare a Regatului pe centre regionale. Evident că împărțirea Regatului pe centre regionale nu va ține cont de vechile îngrădiri, fie a[le] Vechiului Regat, fie a[le] provinciilor alipite. Îmi închipui, de exemplu, centrul regional Cernăuți, Bucovina veche, rotunjită cu județe din Basarabia, Maramureș și Vechiul Regat. În fruntea unui astfel de centru, un înalt funcționar bărbat de încredere al guvernului central.

II. Autonomia comunală. În aceeași ordine de idei, a descentralizării și a bunei funcționări a aparatului administrativ, se lasă discutată lărgirea competenței prefecturilor și, mai ales, organizarea comunelor urbane și rurale. Autonomia comunelor, precum și dreptul statutar al orașelor, pe lângă [faptul] că [acestea] constituie un progres în administrație, dar contribuie și la perfecționarea organizării unui stat pe principiul împărțirii muncii. Noi, cărora autonomia comunelor nu ne este străină, de la 1863, nu vom putea admite abrogarea ei, căci aceasta ar constitui un regres dăunător însăși bunei gospodării a aceluia colț de țară. A lăsa comunele lor însăși să gospodărească și să se administreze singure înseamnă a descărca statul de griji și îndatoriri de prisos. Dacă ele revin numai statului, atunci, prin aglomerare, îl fac imposibil să satisfacă toate nevoile și cerințele, ba, în plus, îl încarcă de răspundere față de cetățean, autoritatea lui scade precum scade și încrederea cetățeanului în stat.

Astăzi, după război, îi revin comunei îndatoriri cu mult mai grele: aprovizionare, îngrijire de locuințe, ocrotirea socială, cu un cuvânt, o serie de probleme cărora cu neputință le poate face statul singur. Lăsându-se toate acestea în sarcina gospodăririi comunale, spre a fi dezlegate la fața locului de imediații cunoscători în cauză, toate răspunderile cad în socoteala reprezentanților aleși ai comunei, fără ca autoritatea regimului să sufere vreo micșorare. Bineînțeles că gradul de competență al autorității comunale trebuie să fie bine definit, în statute alcătuite anume în acest scop. Statului îi revine numai îndatorirea de a supraveghea și controla bunul mers în administrația comunală, bunăoară după sistemul german, prin un primar numit al statului, pus în fruntea fiecărei primării comunale. Dacă Regatul Vechi simțea nevoia unei descentralizări, iar autonomia comunei face parte din programul atâtor partide, e firesc ca patria întregită să fie guvernată și administrată de un sănătos sistem de descentralizare.

III. Problema funcționarilor. O altă problemă în strânsă legătură cu problema unificării administrative este problema funcționarilor. Situația acestora e departe de a fi înfloritoare în România, în afară de împrejurarea că funcționarul e prețuit mai puțin (ca să nu zicem desconsiderat), dar se pare că, în puterea unor prejudecăți

învechite, nici nu e socotit ca factor absolut menținător de existență a statului. Ori funcționarii, ca executori neapărați ai măsurilor de guvernământ, constituie tocmai pârghia existenței statului. De aceea mai multă atenție lor! Dacă Imperiul Austro-Ungar s-a prăbușit doi, până la trei ani mai târziu decât era firesc, a avut a mulțumi aceasta numai funcționarilor, executori orbi și conștiincioși. Indiferent de evenimentele ce grăbeau moartea imperiului, aparatul administrativ încă a funcționat în mod automatic până în ultimele clipe, datorită conștiinciozității funcționarilor. Organizarea lor după pragmatica austriacă, care s-a dovedit a fi cea mai bună stabilizare a lor, precum și creșterea de funcționari de carieră vor asigura statului un aparat administrativ desăvârșit și va pune la adăpost pe viitor guvernul de la centru de atacurile îndreptățite a[le] celor neîndreptățiți, prin o imperfectă executare a măsurilor de guvernământ, datorită unor funcționari fără pregătire și înnămoliți în obiceiuri rele, care au la bază o salarizare insuficientă și, în mare parte, o lipsă de educație și conștiință cetățenească. Trebuie să creștem funcționăria noastră la un element de ordine absolută, de siguranță neșovăitoare a statului, ridicând-o la un factor care încarnează în el însuși ideea de stat.

IV. Comunicațiile. O altă problemă de interes vital, care ne preocupă și care pentru populația Bucovinei e chestie de existență, este problema comunicațiilor. Sau cheltuit destule vorbe pentru a arăta unde a ajuns starea deplorabilă în care se află acestea și, deci, nu voi reveni mai pe larg asupra lor. Fiecare știe – căile ferate sunt arterele principale de viață economică într-un stat și că măsuri energice întru remedierea lor nu mai pot întârzia. Ne pare bine a fi înțeles că guvernul, pe a cărui parte stăm, a luat toate măsurile întru reorganizarea lor, pentru a face, în sfârșit, părtaş deopotrivă întreg cuprinsul Regatului de bogățiile solului românesc și de a da vecinilor și străinilor aspectul unei țări civilizate. Întrucât privește legătura de comunicație a Moldovei de Nord cu Transilvania și Maramureș, se impune de urgență construirea liniei Dorna–Bistrița. Greutățile pe care, prin apucături urâte și lipsă de scrupul, ni le fac[e] o parte din[tre] funcționarii acestor căi ferate, nu ne ating, căci sunt dificile și trezesc fapte care, pentru însăși demnitatea noastră, e bine să le lăsăm moarte. Cade, însă, în răspunderea noastră dacă vom întrelăsa a lua cele mai energice măsuri, ca să pună capăt acestor destrăbălări.

V. Intensificarea producției. Cu o sănătoasă administrație în fiecă ramură de activitate, ar trebui să rivalizeze la solidificarea statului și o gospodărire rațională. Aceasta nu se poate sprijini decât pe echilibrul dintre muncă și capital, pe o reformă radicală a finanțelor publice și pe intensificarea producției. Dacă faptul că în mâna muncitorilor industriali sunt averile vieții naționale și că mersul normal al vieții de stat e în funcție de ei, e incontestat [incontestabil] atunci, e legic ca statul să se îndatorească a le îmbunătăți viața morală și fizică și a lua toate măsurile pentru ocrotirea muncitorilor.

Socializarea marii industrii, pe lângă [faptul] că rezolvă această grea problemă după principii[le] de progres ale unei lumi civilizate, dă muncitorului posibilitatea participării la beneficiile întreprinderii și la administrarea lor.

Îmbunătățirea situației lucrătorilor și funcționarilor care lucrează în ramura industrială odată realizată, vom educa o muncitorime conștientă și cu mai mult simț de datorie, ceea ce pe viitor ne va pune la adăpost de conflictele între muncă și capital, care astăzi sunt utilizate cu ascunse gânduri de a zdruncina existența de stat și unitatea noastră națională. Intensitatea muncii va fi sporită prin zelul tuturor celor ocupați în ramura industrială, prin faptul că vor avea drept la o parte din beneficiu. Astfel, se statornicește armonia dintre muncă și capital, care va procura statului venituri noi, fără a împovăra pe cineva.

Intensificarea producției trebuie favorizată, însă, nu numai în viața industrială a statului, ci și în viața agrară, mai cu seamă că suntem un stat agrar. Reforma agrară, care e pe cale de înlăptuire, pune capăt conflictului dintre proprietatea de muncă și proprietatea de exploatare. Pământul trebuie să rămână proprietatea individuală a țaranului, care va fi și proprietarul recoltei, produsul muncii sale. Prin desființarea marii proprietăți, care este proprietatea de exploatare, se întemeiază gospodăria țărănească. Pentru ca economia națională să nu sufere prin această schimbare în repartitia proprietății, statul, având interes la o exploatare mai rațională a pământurilor, astăzi împărțite, trebuie să ia măsuri și să ofere mijloace ca țaranul să stoarcă din pământ un venit cu mult mai mare decât în trecut. Regret că nu suntem așa de departe, pentru ca o educație economică a țărănimii noastre să fie propice, ca, simultan cu repartitia pământului, la împrumut să fi putut proceda și la o comasare a parcelelor agricole. Proprietatea țărănească, precum știm, este la noi foarte fărâmițată. Comasarea parcelelor, prin schimb de proprietăți, ar fi ușurat munca țăranilor și ar fi sporit producția la hectar.

Mai departe. Statul trebuie să organizeze vânzarea grânelor, pentru ca să împiedice specula capitaliștilor care se interpun între țaran și consumator, urcând prețurile și îngreunând viața. Printr-un monopol asupra cumpărării de grâne, care, însă, să nu aibă a face cu rechiziția, statul ar pune capăt speculației de bursă asupra grânelor și ar face posibilă alimentarea orașelor și raționarea exportului. Reforma agrară trebuie să fie urmată de o suficientă aprovizionare a țărănimii cu instrumente de muncă și de o acordare metodică de credite pentru îmbunătățirea și ameliorarea pământului. Numai astfel vom putea intensifica gospodăria țărănească, mărind producția pământului, atât în folosul țărănimii, a[[consumatorilor de la orașe, cât și a[[statului.

VI. Reforma finanțelor. Refacerea gospodăriei noastre naționale, care de astăzi înainte se va sprijini pe repartitia pământului prin reforma agrară, trebuie să fie deopotrivă sprijinită și de o reformă radicală a finanțelor publice. Războiul, în afară că a zdruncinat viața economică înăuntru, a împovărat statul cu datorii care trebuie plătite. Acoperirea datoriilor statului cere un efort național, care, după actualele mijloace dătătoare de venituri, supun poporul unui tribut strivitor către creditorii statului. Cum războiul, care a secătuit viața economică de jos, a sporit în mod anormal capitalul celor care au folosit mizeria maselor, e logic și e uman ca

statul să pășească la exproprierea capitalului și să niveleze astfel sacrificiile pe care ni le-a impus războiul.

Printr-un impozit special asupra oricărui venit, care nu e produsul direct al unei munci personale, statul va trebui să tragă la contribuție capitalul care se găsește în mâinile celor favorizați de război. Istoria ne arată că, după fiecare război, așa după războaiele lui Napoleon, după Războiul Franco-German, s-a luat în discuție serioasă, iar Austria aproape după toate războaiele a înfăptuit exproprierea capitalului, pentru a stabili echilibrul financiar. Impozitul progresiv asupra capitalului, asupra veniturilor nedobândite prin muncă și asupra supravaloii bunurilor imobiliare vor acoperi datoriile statului pe socoteala capitaliștilor și [a] proprietarilor funciari. Prin impozitul asupra moștenirilor și prin limitarea dreptului de succesiune, se vor putea strânge titlurile și creanțele care vor reveni drept despăgubiri proprietarilor expropriați. Dacă până astăzi bugetul statului s-a bazat, în primul rând, pe impozitele indirecte, izvorul de căpetenie al veniturilor statului va trebui pe viitor să fie impozitul progresiv direct asupra averii și venitului, precum și beneficiile ce-i revin statului pe urma socializării marii industrii. Prin aceste impozite statul, în afară că-și echilibrează situația financiară, dar și rezolvă o mare problemă socială morală, nivelând deosebirea de clasă și dând o satisfacție meritată clasei proletare și, îndeosebi, țăranimii.

D-lor deputați, consolidarea noului așezământ al patriei și refacerea gospodăriei noastre naționale cer o muncă neșovăitoare și o conlucrare a tuturor forțelor vii ale neamului. Dar această operă trebuie să fie sprijinită nu numai de unitatea sufletului românesc, ci și de o armonie deplină între noi și cei străini de noi prin lege, limbă și rasă. Dacă articolele din Tratatul de Pace, care privesc scutul minorităților, sunt prisosite și jignesc întrucâtva demnitatea națională, trebuie, totuși, să căutăm ca, prin menajarea susceptibilităților naționale și prin garantarea liberelor dezvoltări, să alungăm din sufletul minorităților bănuiala că am fi porniți împotriva lor. Sufletul românului nu e călăuzit de răzbunare, iar îndurările de veacuri a[le] celor ce am suferit la ușa străinilor [trebuie] să ne fie un memento la ce pot duce opresiunile naționale. La rândul lor, minoritățile trebuie să înțeleagă [faptul] că, dacă, potrivit, nu atât spiritului de civilizație, ci însăși firii noastre ospitaliere, le deschidem inimile și le oferim prietenie, cu strășnicie ne vom ridica atunci când ar tinde la zdruncinarea edificiului nostru național. Strădania de veacuri a milioanele de români, ca să ajungem aici unde am ajuns, nu va îngădui subminarea acestei opere uriașe, care ne costă jertfe și sânge. În cadrele românismului, ținem, deci, să li se dea deplina lor dezvoltare națională, oferindu-le deopotrivă, fără îngrădire, a se face părtaș de bogățiile, ca și de frumusețile acestei țări, asigurându-le trai liniștit, ordine și pace.

Pentru ca în armonia aceasta sufletească, creatoare de unitate desăvârșită națională, să nu fie nicio disonanță care să altereze zelul muncii noastre, a tuturor, să-mi fie îngăduit a atinge o chestiune de natură mai mult sufletească, pentru ca să înlătur un echivoc dintre deosebirile de caracter, de educație și temperament, care

nuanțează felul de a fi al românilor, pe provincii și regiuni. Netăgăduit că unirea, și cu ea începuturile de unificare, a adus în conflict vederi și mentalități cu totul deosebite, conflicte inerente contopirii noastre, care, neînțelese, fie de unii, fie de alții, au mâhnit și decepționat multe suflete. Jignirile acestea, dacă și ele nu sunt făcute cu rea credință, contribuie pe nevrute la rezerva multor elemente din provinciile alipite, care, dacă ar intra în luptă, ar fi așa de folositoare. Întrucât ne privește pe noi bucovinenii, nu le-am explicat ca datorate unei orientări mai puține a curentelor politice din Vechiul Regat cu împrejurările de educație și concepțiile de la noi, și poate și felului nostru de a fi prea severi în judecata noastră față de unele porniri ale fraților noștri, care pot să aibă explicația în libertatea sub care au trăit. Cu îngăduiala sufletului nostru blând, nu încapе îndoială că vom trece peste toate. Dacă și datorită acestor nepotriviri de vederi și temperamente, Bucovina a văzut pe unii din[tre] fiii ei în altă lumină decât se așteaptă să-i cunoască, căci am fost deprinși să vedem în fruntea instituțiilor noastre oameni cu pregătiri temeinice, atât în viața politică, cât și [în] cea economică, dar, mai cu seamă, în cea culturală, astăzi lucrurile merg înspre bine și înspre o selecționare a tuturor elementelor sănătoase la suflet și la conștiință. Această primenire a aceluia colț de țară care ne-a trimis încoace o datorim aceluia care ne-a cunoscut sufletul și ne-a înțeles durerea, d-lui general [Alexandru] Averescu. Steagul dreptății, legalității și cinstei, ridicat de noi în Bucovina, a strâns sub cutele lui toate elementele de ordine, de muncă dezinteresată și de o absolută conștiință, toate elementele înglobate odinioară în fostul Partid Național, care singur are meritul de a fi pregătit mărețul act al Unirii. Și dacă, poate, nu putem aduce atâta cât vremurile mari în care trăim o cer, ne cinstim, însă, să afirmăm fără șovăială: suflet neprihănit, inimă curată, cinste, dor de muncă, aducem pentru înălțarea patriei. Să dea Domnul să fie de folos!

Interpelarea lui Iacob Pistiner¹¹ (Partidul Social Democrat, circumscripția Cernăuți-oraș), prezentată în ședința A.D. din 18 iulie 1921, pe marginea proiectului de buget¹²

Onorată Cameră, d-lor deputați, dacă ne-am mulțumit până acum de a lua atitudine față de legile bugetare numai prin niște declarații, cauza era fiindcă guvernul ne-a tot amânat, promițându-ne că va veni cu bugetul. Ceea ce legea

¹¹ Iacob Pistiner (1882–1930) – avocat și om politic, membru al mișcării socialiste, a militat împotriva antisemitismului. A urmat cursurile Facultății de Drept a Universității din Cernăuți (1906). A avut merite în organizarea și conducerea mișcării social-democratice din Bucovina, fiind, din anul 1911, membru al Partidului Social Democrat. A reprezentat acest partid în Internaționala Socialistă. S-a remarcat prin apărarea inculpaților din Procesul celor 500, de după incidentele de la Tatar-Bunar (1924). S-a implicat în ridicarea clădirii „Morgenroît” din Cernăuți, unde s-a constituit un puternic centru cultural evreiesc. A fost redactor-șef al săptămânalului „Volkspreſse” (organ al P.S.D.) și al săptămânalului „Vorwärts”. A fost deputat în mai multe legislaturi în Parlamentul României Întregite. Cf. Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. II, p. 216.

¹² D.A.D., M.O., nr. 152, 8 martie 1922, p. 4090–4094.

bugetară a realizat înainte de toate este o micșorare a lefurilor funcționarilor pentru unele ținuturi, care se efectuează sub titlul de încadrare. Nu este mai puțin adevărat că, în cele din urmă, s-a promis o rectificare, dar însăși încercarea este semnificativă pentru spiritul guvernului. Este un fapt neîndoios că scumpetea crește din zi în zi și aceasta numai din cauza incapacității și lipsei de bunăvoință a guvernului de a aduce o ameliorare. În această țară, atât de bogată în cereale, orașele rămân săptămâni întregi fără pâine; abundența noastră în păduri este uimitoare, totuși a trebuit să degerăm. Pe de o parte, se prăpădesc cantități de cărbuni, fără folos, și, pe de altă parte, multe industrii stagnează din cauza lipsei de cărbuni. Pe de o parte, guvernul se consultă cum să remedieze șomajul, iar, pe de altă parte, se dovedește că acest șomaj se datorește faptului că statul nu-și achită datorii către industriași și lucrători. În acest mod am intrat într-un cerc vicios, din care nu mai găsim ieșire.

Și acum e vorba să facem economii! Dar de unde să începem? La muncitori? La funcționari? Crede cineva că în felul acesta va putea să deștepte dorul de muncă? Oameni flămânzi și care știu că și familiile lor acasă flămânzesc nu pot avea nici gândul, nici dorul de muncă. A fost odată un timp când statul burghez a văzut în funcționarii săi un ajutor și un sprijin. Acest timp a trecut. Astăzi îi consideră numai ca pe niște sclavi plătiți și îi tratează ca atare întocmai ca un întreprinzător brutal. Ba și mai brutal ca acesta, pentru că puterea lui i se pare nemărginită. Și apoi se miră când acești sclavi se opun, se revoltă! Toate își au limitele lor. Dar aceasta constituie o miopie a guvernelor burgheze, fiindcă, în realitate, ele pierd prin acest sistem de exploatare a maselor mai mult decât ar putea să piardă dacă ar feri – în măsura în care aceasta se poate aștepta de la o societate burgheză – pe funcționari și muncitorii lor de foame și mizerie.

Cunosc viața funcționarilor publici la noi, în Bucovina, și văd cum situația lor se înrăutățește din zi în zi. Schimbarea coroanelor în lei, prin care posesorii de numerar au câștigat averi, a fost în detrimentul lor¹³. Luni întregi ei au trebuit să se roage, să cerșească, ca să li se admită sporul de scumpete, care li se promisese de nenumărate ori, sporuri care de mult nu mai sunt în proporție cu scumpetea reală. I-a tot purtat cu vorba pe acești funcționari, promițându-le multe și mărunte, pentru ca la urmă să li se mai ia din ce au avut. Aceasta, însă, din călcare de drepturi cinstite câștigate, cu prețul anilor pierduți în robie și în foame, pe deasupra

¹³ Aceste idei sunt prezentate și de către deputatul Toma Dragu (interpelarea susținută în ședința A.D. din 23 iulie 1920), care face referiri la comunicarea lui Iacob Pistiner: „Tovarășul deputat Pistiner are un caz identic [anterior, deputatul s-a referit la un caz din Transilvania, unde autoritățile au adunat argintul de la particulari, dându-li-se în schimb coroane – cazul unui cetățean păgubit de stat și bătut], petrecut în Bucovina. Funcționarii de acolo, poliția de Siguranță, pentru care d-voastre înscrieți în bugetul statului 700 milioane lei anual, bagă mâna pe față în buzunarul particularilor, îi jefuiește, ca în Transilvania”. Cf. D.A.D., M.O., nr. 27, 27 iulie 1920, p. 471.

pagubelor materiale. Funcționarii poștali, care au un serviciu așa de greu, trebuie să se mulțumească și azi cu niște lefuri și salarii atât de minime, încât nu li se ajunge nici pentru a muri. Ceferiștii, cu o răspundere atât de enormă în serviciul lor, lucrează încă și astăzi cu niște salarii neîndestulătoare nici pentru potolirea foamei; ei fac mereu muncă silnică. Și, astfel, merge în toate categoriile. Când se îmbolnăvește cineva, atunci primește numai o mică fracțiune din salariul ce i se cuvine. Și în acest mod, cu un asemenea tratament, credeți că veți putea face din slujitorii statului partizani ai acestui stat? În loc ca statul, ca și în alte țări, să servească ca model pentru antreprenorii particulari, în privința plății, a îngrijirii și a condițiilor generale de muncă, la noi e dimpotrivă. Statul e exploatatorul cel mai nemilos.

Într-o serie de propuneri, expuse în ședințele Comisiei bugetare, mi-am dat [cu] părerea [despre] ce e de făcut. Am adus la cunoștință cererile funcționarilor. Or, acești funcționari nu sunt revoluționari. Sunt oameni care azi încep adunările lor cu strigătul „Trăiască Regele!” Sunt oameni care cred că strigându-și durerile și foamea în văzduh, arătându-și hainele lor de mult zdrențuite în public, vor găsi ascultare, vor face pe d-nii guvernanți să se ocupe puțin și de dânșii. Aceasta, însă, nu este cazul. Și, așadar, d-lor, noi nu suntem aceia care îndemnăm pe funcționari la revoluție, ci d-voastră faceți asta, zădărniciind speranțele lor și mărin din ce în ce mai mult mizeria lor.

Acum, tocmai când acest stat are nevoie de consolidare, dacă vrea să existe, acum când depinde de funcționarii și muncitorii săi, tocmai acum îi aduceți la disperare? În loc să ascultați păsurile, cererile lor atât de îndreptățite, îi țineți sub baionete? Ca și cum ordinea la Căile Ferate cu baioneta s-ar putea face! În toate statele, chiar și la mult încercata noastră vecină, Polonia, care de la 1914 încoace n-a încetat de a fi teatrul celor mai însângerate lupte și care n-a avut un stat vechi existent, în jurul căruia să se grupeze, totuși, serviciul ei de transport și comunicație funcționează în bună regulă. Numai la noi nu! Că aceasta nu e vina muncitorilor este evident, căci în statele învecinate serviciul Căilor Ferate și al Poștelor e ținut în bună regulă chiar de [către] colegii acestei muncitorimi. Este, deci, numai vina guvernului, care nu este capabil măcar de a concepe aceste probleme.

În această Adunare aud vorbindu-se mereu de Schuller. Nu știu și nici nu mă interesează să știu dacă acest unic Schuller are o legătură legală sau ilegală cu membri de-ai guvernului. Ceea ce văd și știu este faptul că spiritul acestui Schuller – și orice națiune își are „șulerii” ei – își face apariția în toate legile guvernului. Or acești „șuleri” nu sunt indivizi, nu sunt persoane anumite, acești „șuleri” au devenit un sistem, sistemul acaparării capitaliste, al câștigului nelimitat; este goana după îmbogățirea repede și cu orice preț, este specula neînfrănată și fără scrupule.

Capitalismul a existat și înainte de război și războiul este copilul capitalismului; el s-a născut din capitalism, ca o consecință firească. Capitalismul a fost totdeauna sângeros și urât, dar până la izbucnirea războiului a mai știut să păstreze o oarecare pudoare; caută să-și justifice metoda prin motive de ordin

moral și economic. S-a dat o tencuială nouă zidurilor clădirilor care constituie capitalismul. S-au pus perdele frumoase la ferestre, ca lumea să nu vadă ce se petrece înăuntru acestei clădiri. Acum s-a isprăvit. Astăzi, orice aparență de pudoare măcar a încetat! Spiritul noilor capitaliști ai societății capitaliste este spiritul lui Schuller. Dacă altădată s-a vorbit de o reformă agrară, atunci s-a avut în vedere o faptă revoluționară în interesul țărănimii. Astăzi, însă, această reformă reprezintă, în parte, o afacere pentru marii latifundiari și, în parte, un proces pentru desfeudalizarea pământului. S-au făcut legi ale chiriilor pentru protejarea chiriașilor și s-a spus: dacă cineva posedă o casă de mai înainte, nu are dreptul să ceară o chirie mai mare ca înainte. O casă nu este un obiect de speculă, ci se poate considera cel mult ca un depozit pus la Casa de Economie. Să fie mulțumit că cel puțin averea sa nu e depreciată, cum e cazul celor care au bani depuși la Casa de Economie. Și acum vine guvernul și spune: veți plăti întreit chiriile de până acum. Acesta este spiritul lui Schuller; aceasta este adevărata legătură între d-voastră și „șuleri”, pe care nu o puteți nega. D-voastră sancționați specula, legalizați camăta! Căci e curată camătă să scoți dintr-un capital de 100 000 [de] lei dobânzi ca și când ar fi un capital de 300 000 [de] lei.

Într-un timp în care se caută în toate statele de a se asigura locuitorilor dreptul elementar al omului civilizat de a ocupa o locuință, într-un asemenea timp d-voastre ne veniți cu legi care înseamnă pentru noi, ca să mă exprim moderat, un regres? În toate țările culturale, statul de mult a început să clădească, pentru că particularii, din cauza lipsei de numerar ce domnește actualmente, nu dispun de mijloace pentru a-și clădi case. Aici ne consfătuim asupra unor imperfecțiuni, după cum este și legea chiriilor o imperfecțiune. Sunt sigur că nici aici nu e mai bine ca la noi, în Bucovina, unde familiile se plimbă luni întregi din casă în casă, fără a se putea găsi adăpost. Am avut o lege a chiriilor, care nu era tocmai rea, ea a fost, însă, înrăutățită de către Centrală. Mai mult, ne mai vin mereu ordine noi, cu scopul de a proteja tocmai pe cei mai bogați. Băncile ocupă un număr de locuințe pentru dânsule și noi nu avem nicio putere față de ele. Vă închipuiți oare că, dacă veniți cu asemenea legi, cu biruri asupra veniturilor mici, funcționarii și muncitorii vor accepta aceste legi ca trimise de la Dumnezeu? Puteți interzice greva de zece ori, puteți militariza tot, în zadar, căci foamea este un suveran mai mare decât guvernul cel mai despot și brutal, iar impunând pe funcționari și muncitori să plătească noile biruri, atunci vă veți trezi în fața unor noi cereri de sporiri de salarii din partea acestor funcționari și muncitori. La aceasta să vă gândiți de pe acum!

Pe lângă spiritul lui Schuller, mai domnește un alt spirit în guvernul nostru, spiritul militarist. Privit în mod superficial, acesta se trage încă din timpul războiului. Dar nu e totul. România, adică România cea nouă, trece de abia acum prin faza de transformare dintr-un stat feudal într-un stat capitalist și pentru aceasta are nevoie de ajutorul militarismului. Aceasta a dat naștere la legile excepționale dirijate contra muncitorilor, sub masca de legi muncitorești și care dau înapoi noile provincii cu decenii în urmă. Burghezia în nesaț, în voracitatea sa, vrea să înghită,

să devoreze tot, apucă cu lăcomie ce-i vine în cale, dar, în curând, o să-și strice stomacul, căci altceva e când exploatarea muncii omenești și acumularea capitalului are loc într-o perioadă universală a ordinii sociale capitaliste și altceva este când acest lucru se întâmplă într-un singur stat, care e situat în mijlocul altor țări penetrate de capitalism. Tot așa cum un stat, o comunitate socialistă, nu s-ar putea menține în mijlocul unor state capitaliste, tot așa este imposibil ca un stat care se află situat în mijlocul Europei supra dezvoltate să mai lucreze și astăzi cu învechitele metode de altădată. Acest lucru e imposibil din cauză că influențarea reciprocă a țărilor, legăturile dintre state sunt indisolubile. Pentru a putea, totuși, întrebuința câțva timp vechile metode ale capitalismului în față, burghezia în leagăn solicită ajutorul militarismului cu riscul chiar de a fi silită de a-și împărtăși domnia cu acest militarism. Și astfel ne este dat să vedem tragi-comedia că în această țară încep constrângerile capitalismului străvechi și răscopt, într-un stadiu când el se dezvoltă liber independent de legea liberei concurențe și de bunăvoința muncitorilor.

Statul burghez nu mai poate ieși din încurcăturile, contrazicerile și contrastele ce compun întreaga noastră viață publică. Lumea se indignază – Camera nu mai lucrează și nu vede cauzele adânci ale acestei stări de inactivitate. Guvernul încearcă, ca niște diletanți, ba aici, ba acolo, ba cu un lucru, ba cu altul, când cu Curtea Marțială, când cu Siguranța, când cu autoritățile administrative, se numesc comisii și se dizolvă, secretari generali se văd transformați în niște directori generali și cu aceste jucării copilărești guvernării cred că vor putea deveni stăpânii situației, vor putea învinge dificultățile administrative. Noi, care privim lucrurile dintr-un punct de vedere mai înalt, noi, care, deocamdată, rămânem pasivi în acest conflict, noi știm prea bine – cauzele lucrurilor ce se petrec trebuie să le căutăm cu mult mai adânc.

Și, dacă vorbim de d-nii guvernării, nu avem în vedere guvernul, întâmplător astăzi la cârmă. E posibil că un alt guvern să numere între membrii săi un ministru de Interne mai amabil și un ministru de Comunicație care nu se mărginește numai la semnarea actelor ce i se supun, zicem că e posibil, însă, nu sigur. Sigur este că niciun guvern burghez nu va reuși să rezolve dificultățile interne, căci aici e vorba de o criză a statului burghez însuși, a societății burgheze în genere. Aceasta nu înseamnă, însă, că orice guvern burghez trebuie să fie așa de reacționar ca cel actual. Poate să ne vină unul care, din nefericire, să fie și mai reacționar, care să fie, ca să mă exprim așa, conștient reacționar, înzestrat cu un deosebit talent reacționar, dar poate să ne vină și unul care să țină seama de tendințele și împrejurările momentului până la un anumit grad. Bineînțeles, numai până la un anumit grad. Guvernul actual, însă, caută să-și ascundă incapacitatea sa sub mantaua reacțiunii. El ne-a adus, ca o ultimă inovație, starea excepțională și cenzura. În ultimul timp, s-a luat chiar măsura de a nu mai lăsa să intre în țară niciun ziar social-democrat. Întocmai ca și când, prin asemenea măsuri, ar putea să oprească spiritul vremii ca să-și facă drumul!

Dacă în comisie am făcut o serie de propuneri, tinzând la o îmbunătățire a situației funcționarilor de stat, dacă noi, social-democrații, facem propuneri pentru îmbunătățirea legilor existente oricând și oriunde, aceasta nu o facem în scopuri de a produce agitație, cum crede d-l [D. R.] Ioanițescu, care nu e în stare de a face distincție între „de a face politică” și „de a forma un partid politic”, noi vrem ca aceste ameliorări să se adopte în interesul poporului muncitor, ca situația lui să se îmbunătățească, să se ușureze. Noi vrem ca omenirea muncitoare să trăiască mai bine chiar de pe acum în societatea capitalistă de azi, pe cât e posibil natural, ca ei să-i îmbunătățească soarta într-o asemenea societate, căci nu este adevărat că trebuie să le meargă atunci rău, după cum le merge în țara noastră.

Clasa conducătoare de la noi își închipuie că a făcut cine știe ce ispravă mare, că a dat dovadă de mare democrație dacă a contribuit la instalarea societății capitaliste în locul sistemului oligarhico-feudal de până acum. Tot meritul ei constă că sunt urmașii părinților lor, și nici măcar urmașii prea talentați, căci ei îndeplinesc numai obligațiile firești impuse de timpul lor, și aceasta numai imitând faptele ce se petrec aiurea în mod automat. Și, dacă ne numiți antinaționaliști, în mod greșit, căci internaționalism nu este antinaționalism, atunci d-voastră sunteți antinaționali în cel mai rău sens al cuvântului, căci toate proiectele d-voastre de legi sunt copiate după cele străine și unicul lucru național ce l-ați inovat este instituția. Noi cerem să ne acceptați propunerile. Iar dacă nu o faceți prin aceasta, faceți agitație pentru noi. Noi vă arătăm numai calea evoluției liniștite; dacă nu veți merge pe acest drum, atunci nu trebuie să aruncați asupra noastră răspunderea evenimentelor viitoare. Aceasta o spunem numai pentru că, cu ocazia cersei noastre cu bolșevicii, s-a vorbit atâta pe seama noastră, atribuindu-ni-se iluzia că reformele pot să aducă socialismul. Aceasta nu e părerea noastră.

Reformele pot avea efectul de a ridica clasa muncitoare din punct de vedere material și cultural, însă niciodată nu vor putea desființa antagonismul dintre clase. Lupta de clasă n-am inventat-o noi. N-aveți decât să aruncați o privire în istorie și veți vedea că și societatea burgheză este produsul Revoluției Franceze, actul politic care a încheiat lupta de clasă dintre feudalism și burghezie. Între noi și bolșevici există mari deosebiri de păreri asupra metodelor și a drumului care duce la socialism. Totuși, bucuria d-voastre răutăcioasă, din cauza sciziunii ce s-a produs în mișcarea muncitorească, nu va dura mult timp. Tocmai persecuțiile în curs vor aduce o reunire în clasa muncitoare, care se va convinge că munca noastră liniștită și sistematică o va aduce încet, dar sigur, spre țintă. D-voastre credeți că prin aceste persecuții veți putea opri statornicirea unei ordini noi. Fără să fi avut o revoluție în această țară, avem de îndurat toate spaimile contrarevoluției, ale terorii albe. Prin faptele d-voastre, ne dovedeți [următoarele]: Constituția rămâne în picioare numai atâta timp și întrucât ea convine clasei stăpânitoare. Este deja semnificativ că aici, în Cameră, domnește de luni de zile starea excepțională, astfel încât excepția a devenit regulă. Același lucru cu libertatea presei, care se respectă numai față de presa capitalistă, pe când nouă ni se cenzurează până și criticile pe care le aducem

proiectelor de lege. Cenzura este întotdeauna stupidă și răutăcioasă, dar chiar stupiditatea și răutatea trebuie să aibă o margine. Contrar tratatelor de pace, oamenii care au dreptul la cetățenie română sunt izgoniți din țară, pe câtă vreme alții, care renunță de bună voie la acest drept și vor să emigreze, trebuie să aștepte luni de zile până ce li se dau pașapoartele. În conformitate cu hotărârile Tratatului de Pace, toți austriecii și ungurii, care, în momentul unirii, au avut domiciliu permanent în Bucovina, în mod automat au devenit cetățeni români. Cu toate acestea, unele autorități din Bucovina recunosc numai acele persoane ca cetățeni români care sunt născute în Bucovina sau au căpătat indigenatul. Toți ceilalți sunt considerați ca supuși numai, iar nu și ca cetățeni. Localurile uniunilor muncitorești sunt mereu menținute închise, iar în locul unei amnistii radicale nu vedem decât comutări de pedepse. Și astfel constatăm că: fie că prelungiți starea excepțională sau nu, clasa muncitoare trăiește, de fapt, într-o veșnică stare excepțională. Vina acestei stări [de lucruri] nu o poartă guvernul întâmplător de la cârmă, ci ordinea socială pe care o reprezintă.

Nu este o simplă întâmplare că în dosul fiecărui partid burghez se ascunde o bancă. Băncile sunt sufletul ordinii economice capitaliste și dacă astăzi Banca Românească, Banca Țărănească și Banca Marmorosch Blank se combat între ele, mâine, când va fi vorba să lupte contra clasei muncitoare, se vor uni toate. Și, dacă d-l ministru de Externe [Take Ionescu] s-a exprimat aici că din țările din Orient, România este țara unde minorităților le merge cel mai bine, atunci are dreptate și ar fi putut să includă și Polonia în aceste state, însă este oare ambiția România să rămână un stat oriental? Noi, cei din noile provincii, nu vrem să fim orientalizați, noi vrem ca România căreia îi aparținem noi să nu rămână un stat balcanic, ci să devină un stat european. De aceea noi măsurăm lucrurile cu altă măsură și cerem ca să înceteze, în fine, acea concepție, cum că li s-ar face minorităților o pomană dacă în teorie sunt tratate egal cu ceilalți locuitori ai țării. Minoritățile nu au drept de a fi considerate ca cetățeni neaoși ai țării și tratați ca atare. Și pentru aceasta e nevoie ca să fie reprezentați în toate corporațiile și instituțiile, în proporție cu adevărata lor forță, ca să-și rezolve în mod autonom toate chestiile lor culturale și ca să aibă școlile lor proprii. Aceasta este egalizarea. De fapt, nu s-a ținut cont nici măcar de Tratatul de Pace, căci ceea ce funcționează sub marca de fabrică a unui corp didactic național este o monstruoasă pedagogică, prin care în special națiunii evreiești i se răpește dreptul de a avea școlile ei naționale.

Și, în același fel, după cum se tratează națiunile, sunt tratate și provinciile. Am mai vorbit odată în această chestie și nu pot decât să repet că o unificare mecanică are darul de a opri unirea mai mult, în loc să o avanseze. Și mai repet că prin unificare nu trebuie să înțelegem aplicarea legilor și [a] metodelor din Regat asupra tuturor provinciilor, după cum se practică acum. Aceasta nu înseamnă unificarea dacă, de pildă, un oarecare domn Petrescu e numit ca șef al Direcțiunii de Finanțe în Bucovina, care debutează prin a scoate la pensie unii funcționari vechi și rutinați, iar pe alții, tot așa, îi trimite în niște posturi ridicole și în urmă ia

toate actele existente, le azvârle în pod și astfel dăunează statul cu multe milioane de biruri neplătite. Dacă vă mai spun că activitatea acestui domn Petrescu a fost criticată în multe articole de jurnale, atunci puteți vedea și înțelege frica de unificare de acest fel care domnește. Dacă înainte funcționarii au fost pensionați, atunci au știut că, după o viață tot așa de bogată în muncă, ca și în privațiuni, acum cel puțin vor fi feriți de foame. Actualmente, însă, pensionarii sunt expuși celei mai îngrozitoare mizerii, și, dacă d-l ministru al Finanțelor [Nicolae Titulescu] vrea să facă o operă într-adevăr valoroasă, atunci ar trebui să scoată o lege a pensiilor, de urgență, prin care pensionarii să fie feriți de foame. În conexiune cu aceasta, trebuie să vă amintesc și de invalizii și celelalte victime ale războiului. Pe câtă vreme în biroul central sunt automobile, acești nenorociți sunt lipsiți de proteze. Prin desființarea oficiilor județene (Bezirksämter), acești invalizi nu mai au unde să se ducă, ca să ceară sfat și concurs, care odinioară le-a fost dat de [către] aceste oficii. Căci nu putem să cerem ca cercul de recrutare să se ocupe și de ei.

O altă plângere foarte serioasă, pe care trebuie să o fac, este bătaia din partea jandarmilor. Trebuie să admit că [și] comandantul garnizoanei din Cernăuți este destul de sever cu jandarmii care bat populația și că aceasta e protejată de dânsul. Și trebuie să vă spun că se va mai întâmpla o nenorocire, căci populația noastră nu este obișnuită cu o asemenea purtare și nici nu o va mai suporta mult timp.

Însă n-avem să ne plângem numai de samavolnicie, absolutism și persecuții fără margini față de muncitori, ne plângem că mica noastră industrie e cu desăvârșire sugrumată, nimicită. În stațiunile de gară sunt depuse lemne pentru sute de milioane și nu pot fi încărcate. Cu toate că antreprenorii au posibilități de vânzări și câștiguri strălucite, totuși vor să concedieze muncitorii și să-și constrângă industriile la minimum, pentru că nu mai dispun de loc pentru depozitarea mărfurilor. Și așa este cu totul și orișice.

Dezorganizația în viața publică omoară economia noastră și dacă mai rămâne ceva, aceasta se nimicește de către sistemul vamal și suntem greu loviți în orice ramură și în toate de dările și impozitele indirecte. Îngrijirea socială se menține numai în baza unor venituri întâmplătoare, timbre, în loc să dispună de sume fixe. Ne-ar interesa foarte mult să vedem o socoteală a acestor venituri și cum au fost întrebuințate. Ceea ce am putut afla până acum este că medicamentele trimise de către Ministerul Muncii pentru Casa de ajutor a bolnavilor sunt cu mult mai scumpe decât cele cumpărate din comerț. În asemenea împrejurări, nu este de mirare că populația se sfiește de îngrijirea și ajutorarea statului, care este lucrul cel mai firesc. Sfiala aceasta devine mai mare acum, când circulă atâtea zvonuri asupra celor petrecute la aprovizionare. Îmi închipui în ce hal trebuie să fie acest serviciu, că ați găsit necesar să arestați cinci deputați pentru a deturna atenția publică de acolo.

Acum, câteva cuvinte relativ la bugetul însuși. El este, bineînțeles, bugetul unui stat de clase și de aceea noi, social-democrații, îl dezaprobăm. Îl dezaprobăm, în special, pentru că este bugetul unui guvern a cărui notă dominantă este nimicirea

tuturor libertăților constituționale și a mișcării muncitorești. Dar, abstracție făcând de toate acestea, trebuie să-l declinăm din cauza construcției sale financiare. Dacă este semnificativ că mijloacele pentru ajutorarea socială provin din niște timbre și din biruri din comunicație, aceasta devine și mai dubios prin faptul că aceste cheltuieli s-au redus mult. Un stat modern, chiar dacă e capitalist, trebuie să-și întrebuințeze cea mai mare parte a veniturilor sale pentru școală și alte scopuri sociale. La noi tocmai aceste două ramuri ale administrației sunt tratate cu mai multă vitregie. Cheltuielile pentru siguranță au ajuns la o cifră fantastică, cu toate că această instituție se potrivește mai mult pentru un stat oriental despotice, decât pentru un stat capitalist. Această instituție a devenit de mult un stat în stat, care nu salvgardează siguranța statului, ci își întinde spionajul până și în intimitatea vieții particulare și care inventează crime, când nu le găsește. Cât timp va ființa această instituție, nu poate fi vorba măcar că [această] Constituție există pentru individ. Căci siguranța stă în practică deasupra Constituției și [a] legii.

Această instituție trebuie desființată și, în schimb, trebuie organizată poliția. Tot așa și serviciul sanitar trebuie cu totul reorganizat. Cu cât o țară este mai necivilizată, cu atât necesită mai mulți medici și spitale. Starea de azi este o stare imposibilă. Iar dacă ministrul Finanțelor [Nicole Titulescu] crede că cine știe ce este ispravă a făcut că a acoperit cheltuielile publice, atunci se face ridicol. Atunci bugetul a devenit un buget fictiv, căci suprimările nu pot dăinui. Eu înțeleg intențiile ministrului de Finanțe. El vrea să o sfârșească cu o gospodărie îndatorată. Acest lucru e bun; nu trebuie, însă, să se facă în contul sănătății publice. Nu se poate admite să se suprimă cheltuielile pentru combaterea tuberculozei, a pelagrei și a sifilisului, fără altele, cum se face la noi. Aceasta e o greșală chiar din punct de vedere economic, căci bolnavii vor costa mai mult decât prevenirea bolilor.

Problema se înfățișează astfel: industrializarea țării trebuie sprijinită, fără a micșora satisfacerea imediată a celor mai iminente nevoi. Însă ce se întâmplă? Articolele de primă necesitate sunt impuse de niște taxe vamale enorme și, pe de altă parte, importul articolelor de lux în imense cantități se admit[e] mai departe. Ați venit cu un nou tarif vamal, care scumpește și mai mult viața, anume zahărul. Prețul e de șase lei, iar taxa vamală de șase lei; zahărul nu e un lux. Dacă am hotărât o lege pentru construcție, tariful vamal împiedică refacerea țării. Ați impus cu taxe mari fierul. [...] Iar fier lipsește. Speculanții particulari și o politică financiară greșită se completează unii pe alții și contribuie la scumpetea mereu crescândă și la deprecierea leului nostru. De o organizare a exportului, o eliminare a speculanților, de o mărire a monopolurilor statului, nici vorbă nu poate fi de toate acestea.

Deci tabloul care ni se prezintă este următorul: în politică – reacțiune; în economie – prăbușirea; din punct de vedere cultural – creșterea criminalității. Acesta, d-lor, acesta este bilanțul guvernului d-voastră! Mulți, foarte mulți, nu înțeleg rostul mișcării muncitorești și, de aceea, fără ca după clasa socială căreia îi aparțin să aibă un drept pentru aceasta, o întâmpină cu ură. Ei trebuie să înțeleagă

că masele, chiar în România, trebuie să înceteze de a fi instrumentate fără voință și fără gândire. Aceasta este ceva nou în istoria României, dar aceasta este și garanția că o Românie nouă va fi creată, care va adăposti în granițele sale, în locul reacțiunii, a[1] prăbușirii și analfabetismului, libertate, civilizație, avuție.

D-voastră vă iritați când se vorbește de luptele de clasă și nu recunoașteți că este cea mai înaltă idee morală care activează aceste lupte de clasă. Și în fața reacțiunii mondiale și a reacțiunii din țara noastră, în special, închei cu cuvintele pe care nemuritorul [Jean] Jaurès le-a exclamat în Catedrala de la Basel: „Noi reprezentăm toate forțele morale din lume, iar, dacă odată va suna ceasul tragic când ar trebui să ne sacrificăm pe noi înșine, această idee ar trebui să ne întărească și să ne sprijinească. Nu numai din vârful buzelor noastre, nu, din adâncul sufletului o spunem azi, suntem gata pentru orice sacrificiu!” Aceasta este ceea ce trebuie să zicem astăzi și de aceea e numai firesc că votăm în contra bugetului.

Dan Prisăcaru, *În avanpostul luptei pentru supraviețuire: apărarea națională a României și frontul secret în vâltoarea anilor 1938–1940*, București, Editura Militară, 2014, 425 p. și anexe.

Lucrarea, cu titlul de mai sus, are la bază teza de doctorat, susținută în cadrul Universității „Al. I. Cuza” din Iași, începută sub coordonarea prof. univ. dr. Ioan Ciupercă și finalizată sub conducerea prof. univ. dr. Ion Agrigoroaiei. Cercetarea lui Dan Prisăcaru abordează subiecte deosebită importanță pentru înțelegerea evoluției României interbelice, aducând, în câmpul historiografic, evenimente, fapte și oameni, despre care s-a scris mai puțin sau s-a scris dintr-o perspectivă pe care autorul lucrării o adăuște acum, scoțând la lumină nevoia întrepătrunderii stringente, care trebuie să existe în diagnoza și prognoza strategică, între capacitățile de a obține informații politice și militare relevante și puterea de decizie și de acțiune responsabile, în toate momentele cruciale ale istoriei naționale. De aceea, prefațatorul volumului, prof. univ. dr. Cătălin Turliuc așea, la finele *Prefeței*, cuvintele lui Ion I. C. Brătianu: „În chestiunile cele mari, în acele de ordin moral, care stăpânesc viitorul unui neam, de care sunt legate interesele supreme de onoare și naționalitate, nu pot fi prețuri de tocmeală, nu pot fi motive de oportunitate, ca să te hotărască a le compromite, coborându-te de pe tărâmul înalt și sigur al principiilor. Oricare ar fi vicisitudinile zilelor și anilor, oricare ar fi durata lor, vine ora răsplatei”.

În temeiul unor asidui cercetări la Arhivele Ministerului de Externe, la Arhivele Naționale Istorice Centrale, la Arhiva Serviciului Român de Informații și la Biblioteca Academiei Române, în capitolul intitulat *Acțiuni politico-diplomatice de evitare a izolării externe a Statului Român în perioada 1936–1940*, Dan Prisăcaru trece în revistă principalele jaloane ale drumului politicii europene, din perioada interbelică, către dezastru, analizând criza renană, Anschluss-ul, dezmembrarea Cehoslovaciei și Pactul Ribbentrop-Molotov. În acest context, autorul se preocupă de „abandonarea liniei Titulescu” de către România, realizarea unui „balans” între Marile Puteri și realizarea „nonbeligeranței alături de Axa Berlin–Roma”, pentru a contracara amenințarea sovietică (28 mai–6 septembrie 1940). În subcapitolul intitulat *Unilateralismul și lipsa de viziune strategică în politica externă – elemente agravante ale izolării politice și militare a statului român* (p. 96–103), autorul surprinde o serie de erori strategice și de politică externă, din care reținem că înscrierea cu fermitate a României în sistemul colectiv de securitate, promovat de Franța în perioada interbelică, „viza crearea unui aliniament de apărare suplimentar, aflat, însă, la mii de kilometri depărtare de interesele vitale franceze de pe Rin. Credința majorității oamenilor politici de la București că Parisul ar fi susținut eficace apărarea acestei zone s-a dovedit a fi, la ceasul marilor încercări, din anii 1938–1940, «o eroare foarte gravă»” (p. 97).

Tratatul de prietenie româno-francez din 1926, „după îndelungate negocieri diplomatice”, se înscria pe linia tratatelor încheiate de Franța cu Polonia (1921) și Cehoslovacia (1924), având doar o „valoare morală”, așa cum se scria într-o analiză a Ministerului de Externe. Tratatul evocat, reînnoit în 1936, „nu obliga Franța să sprijine România în cazul unei agresiuni externe”, fapt ignorat de decidenții de la București, care îl considerau foarte important, pentru că ar fi exprimat „comunitatea de interese” dintre cele două state. În ceea ce privește raporturile cu Marea Britanie, autorul apreciază că acestea au fost la un nivel foarte scăzut, dacă le raportăm la interesele mondiale ale acesteia. Abia după 1938, ca urmare a sporirii influenței germane în zonă, Foreign Office-ul a luat în considerare realizarea unor angajamente politice și economice mai largi în România (p. 98), readucându-se în discuție devisa că, în ceea ce privea Europa continentală, „Anglia nu are prieteni și dușmani externi, ci doar interese externe”. Eșecul politicii românești, în anul 1940, se datorează, potrivit autorului,

Analele Bucovinei, **XXIII**, 1 (46), p. 293–314, București, 2016

„lipsei de viziune strategică în politica externă, după 7 martie 1936, și deficiențelor din propaganda românească în străinătate” (*ibidem*, p. 98). În acord cu părerea lui Florin Constantiniu, conform căreia se învață mai mult din eșec, decât din succes, Dan Prisăcaru arată că în țară, la vremea amintită, au existat voci numeroase, care au indicat că era o greșeală menținerea liniei politice externe românești, așa cum fusese stabilită ea după 1919. În acest sens, sunt menționați: Gheorghe Brătianu, Octavian Goga, Constantin Argetoianu, Alexandru Vaida-Voevod, Nicolae Petrescu-Comnen, Nicolae Henric-Lahovary, Radu Lecca, Pamfil Șecaru, Nichifor Crainic, Virgil Rădulescu ș.a. (p. 99). Ca argumente, sunt aduse de Dan Prisăcaru diversele ocazii, ratate de regele Carol al II-lea, pentru încheierea unor tratate avantajoase pentru țară și care ar fi dus la reorientarea politicii externe românești, prin apropierea de Germania și nu prin practicarea „balansului” diplomatic, păgubos în acele împrejurări (p. 99–103). Ne surprinde, peste timp, valoarea mesajului lui Valer Pop, dintr-o intervenție radiofonică, de la 1 septembrie 1940: „Să tragem toate învățămintele unor erori săvârșite timp de 22 de ani; să facem un legământ sfânt, care niciodată să nu fie călcat; România, în viitor, să nu mai facă niciodată politică de sentimentalism sau de romantism, ci să se lase condusă numai și numai de interesele sale proprii, de acel sacru egoism național, care singur cheazășuiește viitorul unui stat și neam” (p. 103).

În subcapitolul *Propaganda externă a României Mari – un instrument insuficient utilizat pentru apărarea intereselor naționale* (p. 103–111), analiza pornește de la enunțul lui H. D. Lasswell, „cuvintele aduc victoria”, la care acesta adaugă: „Nu bombele sau pâinea, ci cuvintele, imaginile, cântecele, parăzile și alte elemente similare sunt mijloace tipice de a face propagandă. Nu scopul, ci metoda diferențiază propaganda de manevrarea oamenilor prin boicot, corupție și alte mijloace de control social. Propaganda se bazează pe simboluri, pentru a-și atinge scopurile ce vizează manipularea atitudinilor colective” (p. 103). Autorul monografiei susține, pe bună dreptate, că realizarea idealului național, în contextul evenimentelor internaționale, din anii 1918–1920, a fost opera „demersurilor propagandistice” ale universitarilor, ale oamenilor de cultură și ale oamenilor politici, care desfășuraseră, până atunci, demersuri publice și private în acest scop. În schimb, în perioada interbelică, eforturile de susținere a legitimității adunărilor cu caracter plebiscitar, de la Chișinău, Cernăuți și Alba Iulia, „au avut un caracter sporadic și izolat” (p. 104) și, atunci când elita politică română și-a dat seama de greșelile făcute, era prea târziu. Printre excepțiile remarcabile, se înscria Nicolae Iorga, care susținea că propaganda este un mecanism fin, care cerea mișcarea resortului sufletesc al umanității, pentru câștigarea de partea cauzei. Pe lângă analiza scrupuloasă, pe care o făcea Iorga „opozității de dragul opoziției” față de orice și oricine, acesta avertiza și asupra faptului că străinătatea nu era informată corect în legătură cu realitățile românești, că propaganda adversarilor Marii Uniri ajunsese să-i convingă pe străini că românii erau „niște barbari răpitori, balcanizatorii unor teritorii, care revin Coroanei Sfântului Ștefan” și că „o să ne întâlnim, cândva, cu rezultatele acestei propagande și o să ne mușcăm mâinile până la sânge, pentru că facem economii unde nu trebuie” (p. 105). Întârzierea în acțiune a decidenților români era evidențiată, de exemplu, de înființarea unui Minister al Propagandei Naționale abia la 3 octombrie 1939, după ce începuse al Doilea Război Mondial. În aceeași ordine de idei, autorul relevă faptul grav că, până acum, nu au fost descoperite proiecte sau programe de propagandă externă, care să releve o astfel de preocupare pentru întreaga perioadă interbelică (p. 106). În acest sens, este adus, ca argument, un citat din Mihail Manoilescu, ministru de Externe în perioada 4 iulie – 4 septembrie 1940: „Întâi, în preocupările propagandei noastre, nu au intrat cele două țări care, geograficește, aveau și puteau să aibă cea mai mare importanță asupra destinului nostru: U.R.S.S. și Germania, după cum nu a intrat nici Italia, în care, în schimb, se desfășura, cu furie și cu drăcească abilitate, propaganda ungurească. Obsedați de puterea aparentă a Franței și dominați de francofilia noastră comprehensivă (...), am socotit că polul politic al lumii este Parisul (...). Mai mult decât atât, am nesocotit marea importanță a Angliei și nu ne-am îngrijorat suficient de faptul că, în anul 1935, 242 de deputați englezi au semnat o moțiune, cerând revizuirea granițelor Ungariei în favoarea acesteia, deci în defavoarea noastră” (p. 107).

Sprrijinit pe datele geografice și statistice, Dan Prisăcaru analizează, în capitolul *Coordonate ale apărării naționale în perioada 1938–1940* (p. 111–201), în primul subcapitol – *Poziția geografică a României*, apoi prezintă *Consecințe ale poziției geopolitice. Adaptare și supraviețuire la trio*

confinium-ul Marilor Puteri. Autorul evidențiază caracteristicile relațiilor cu U.R.S.S., Bulgaria, Iugoslavia, Grecia, Turcia, Polonia și Cehoslovacia, din perioada interbelică. Din analiza sa, autorul trage concluzia că frontierele României, în perioada menționată, erau amenințate, în proporție de 53 %, în direcțiile est, vest și sud (p. 121). De aici, rezultă că România putea fi atacată, în cel mai rău caz, pe trei direcții. Această situație putea fi contracarată prin alianța cu Polonia, în cazul unui atac al U.R.S.S., prin mecanismul Micii Înțelegeri, în cazul atacului Ungariei și cu cel al Antantei Balcanice, în cazul unui atac al Bulgariei. Dan Prisăcaru consideră, însă, că, la o „analiză riguroasă”, acest sistem avea numeroase vulnerabilități (p. 123), pentru că Mica Înțelegere și Antanta Balcanică puteau, doar în mică măsură, sprijini apărarea României. Ca argumente, sunt prezentate următoarele: Cehoslovacia avea raporturi bune cu U.R.S.S., planurile militare ale Micii Înțelegeri nu prevedeau participarea forțelor militare cehoslovace și iugoslave la respingerea unui eventual atac sovietic, iar Turcia a introdus în tratatul Antantei Balcanice o clauză, prin care „evita să fie angrenată într-un conflict militar cu Uniunea Sovietică” (p. 123). De asemenea, existența celor două alianțe regionale, din care făcea parte România, nu făcea decât să înrăutățească relațiile cu Germania și Italia. Dan Prisăcaru consideră că factorul agravant al acestei situații era acela că „România nu avea încheiate convenții militare cu Franța și Marea Britanie, care să se constituie în garanții credibile pentru asigurarea independenței și integrității teritoriale a țării noastre”. Această situație era agravată și de faptul că „Bulgaria nu era inclusă în rândurile statelor favorabile politicii anglo-franceze” (p. 123). Modificarea echilibrului de forțe din Europa, după 1936, și dorința Germaniei de a reocupa pozițiile avute până în 1914, în răsăritul Europei, a determinat susținerea de către al III-lea Reich a politicii de încurajare a pretențiilor teritoriale ale Bulgariei și Ungariei, pentru a determina dezintegrarea sistemului de alianțe al României și subordonarea acesteia față de planurile Berlinului. În această situație, decidenții politici români au inițiat, după 1936, o politică de „balans”, încercând o ușoară îmbunătățire a relațiilor cu Germania, și „de evitare a unei apropieri prea mari față de Uniunea Sovietică” (p. 125). În acest context, autorul prezintă câteva dintre pozițiile de marcă din dezbaterile din epocă. Cea mai interesantă era cea a lui Radu Lecca, care susținea, în memoriile sale, că România nu putea fi ocupată, în viziunea unor conducători germani, decât după înfrângerea Franței, pentru că, până atunci, Carol al II-lea ar fi fost în stare să lupte cu armele, caz în care Rusia vecină ar fi putut profita și ar fi ocupat zonele petrolifere. După raptul sovietic, din iunie 1940, rămasă singură în fața U.R.S.S., România s-a îndreptat spre Germania, ca fiind „răul cel mai mic” (p. 128). Prețul impus a fost cedarea de teritorii, în august și septembrie 1940.

Deosebit de importante pentru înțelegerea ansamblului argumentației sunt subcapitolele *Situația Armatei României*, *Dimensiuni și caracteristici ale potențialului militar românesc*, din care desprindem ideea precarității alocării fondurilor pentru înzestrarea armatei și pentru construirea sistemului de fortificații permanente, precum și lipsa de inițiativă și viziune a unora dintre decidenții români (p. 129–166), *Deficiențele din înzestrarea armatei și impactul lor asupra capacității de apărare* (p. 166–185) și *Alianțele politico-militare în vâltoarea anilor 1938–1940. Spulberarea ultimelor iluzii ale securității colective* (p. 195–201). Concluziile capitolului sunt importante pentru înțelegerea situației României la sfârșitul perioadei interbelice și, în acest caz, a evoluției Bucovinei: „proiectarea alianțelor ca entități de reacție și nu de acțiune; supraevaluarea, de către factorii de decizie politici și militari, a capacității reale a alianțelor regionale de a menține *statu-quo*-ul teritorial; o excesivă încredere în loialitatea și politica «vizibilă» a Marilor Puteri; capabilități militare relativ reduse, în condițiile evoluțiilor rapide ale situației politico-strategice, premergătoare celui de al Doilea Război Mondial; luarea în calcul în planurile de operații, întocmite ca elemente sigure, a sprijinului militar occidental, iar, din 1935, a «neutralității binevoitoare a Uniunii Sovietice»”. La acestea, se adaugă: politica de conciliatorism a Marii Britanii și a Franței, care căutau să satisfacă revendicările teritoriale ale statelor revizioniste, pe seama statelor din centrul și sud-estul Europei, în speranța evitării războiului în vestul continentului; politica duplicitară a Moscovei în relațiile cu Mica Înțelegere și Antanta Balcanică, precum și „jocul” diplomatic perfid al U.R.S.S. în criza sudetă (p. 200). Dan Prisăcaru consideră, în mod îndreptățit, că, după 7 martie 1936, „idealul wilsonian era înlocuit cu realismul politic, iar supraviețuirea statelor mici și mijlocii, în noile condiții, depindea de un cumul de factori, între care diplomația realistă și forța militară erau de o maximă importanță”

(p. 201). Faptul acesta era subliniat și de un raport al Marelui Stat Major, din 27 octombrie 1938, care arăta că „un învățământ sigur al evenimentelor din ultimul timp este că valoarea alianțelor și angajamentelor politico-militare din timp de pace este relativă” (p. 201).

Capitolul 3 este intitulat *Politica militară a României în anii 1938–1940* și analizează următoarele chestiuni: *Concepția statului român și a Comandamentului Militar Național privind pregătirea și întrebuințarea strategică a forțelor armate* (p. 202–214), *Acțiuni de consolidare a apărării țării* (p. 214–226) și *Restructurări ale dispozitivului defensiv în vederea respingerii agresiunii din direcțiile amenințate* (p. 226–239). O parte însemnată a lucrării o regăsim în subcapitolul *Structura și conducerea sistemului de apărare a României Mari. Măsuri de optimizare a structurilor armatei înaintea celui de al Doilea Război Mondial* (p. 205–226), în care sunt prezentate: crearea, în iunie 1919, a Consiliului Superior al Armatei – „organ permanent pentru organizarea, pregătirea de război și conducerea operativă a armatei” (p. 206); înființarea Consiliului Superior al Apărării Țării, la 13 martie 1924, cu rolul de a „examina, coordona și soluționa toate chestiunile relative la apărarea națională” (p. 206). Apoi, sunt prezentate diferitele măsuri, luate în perioada interbelică, privitoare la efectivele și rolul infanteriei, cavaleriei, artileriei terestre, corpului vânătorilor de munte, trupelor de blindate și motorizate, geniu, grăniceri și ale marinei militare. Dan Prisăcaru acordă atenția cuvenită prezentării diferitelor măsuri pentru întărirea capacității de apărare a țării, pregătirii și realizării mobilizării parțiale sau totale a trupelor. Ca urmare a acestor eforturi, România putea mobiliza, în perioada menționată, patru armate, 10–11 corpuri de armată, 34 de divizii (dintre care 31 de infanterie și trei de cavalerie), patru-cinci brigăzi mixte (dintre care una de grăniceri și celelalte de munte) și un regiment de care de luptă (tancuri). În perioada interbelică, strategiile militare au împărțit teritoriul țării în trei fronturi sau zone de operații: Vest, Est și Sud (p. 212–213).

În subcapitolul *Acțiuni de consolidare a apărării țării* sunt prezentate *Concentrările preventive de trupe la granița de nord, vest și sud pentru descurajarea agresiunii statelor revizioniste*. Importantă ni se pare prezentarea de către autor a *Planului de organizare defensivă permanentă pe Frontul de Vest*, supus aprobării CSAȚ, la 31 ianuarie 1938, care relevă coordonatele politicii externe și militare a României de la acea dată. Autorii preconizau posibilitatea confruntării militare pe diferite fronturi, având în vedere pretențiile teritoriale la adresa României, formulate de unii dintre vecini. De relevat este faptul că se considera că „apare mai probabil un război la vest și sud și mai puțin probabil un război la est, contra rușilor” (p. 215). Ipoteza aceasta se baza pe faptul că U.R.S.S. avea un tratat de alianță cu Franța, în sfera căruia gravita Mica Înțelegere și că, în cadrul Conferinței de la Geneva, în care au fost definite agresiunea și agresorul, U.R.S.S. ar fi recunoscut și frontierele României, în mod implicit, prin asumarea documentelor acestei conferințe. Analiza situației internaționale, din anii 1938–1939, îi dau posibilitatea autorului să pună în evidență diferite documente de politică militară a României, prin care se urmărea oprirea contagiunii revizioniste la granițele României Întregite. În mod firesc, subcapitolul *Restructurarea dispozitivului defensiv strategic în vederea respingerii agresiunii din direcțiile amenințate* (p. 226–239) evidențiază eforturile militare și diplomatice ale României, pentru a face față noilor provocări, după semnarea Pactului Ribbentrop-Molotov și declanșarea celui de al Doilea Război Mondial. Alături de amenințările din perioada 1938–1939, după declanșarea celui de al Doilea Război Mondial și ocuparea Poloniei de către trupele germane și sovietice, numărul incidentelor de frontieră sovieto-române a sporit. Regele Carol al II-lea a cerut restructurarea dispozitivului strategic, stabilind, în cadrul conferinței militare de la 18 septembrie 1939, ca ultimul aliniament de apărare în est să fie Carpații – din Bucovina și până în Vrancea – și, de acolo, Siretul, până la Gurile Dunării. În vest, rezistența ar fi trebuit să se facă pe pantele Munților Apuseni. În același timp, Dobrogea trebuia păstrată, prin eforturi militare susținute împotriva Bulgariei, pentru a asigura ieșirea la mare și la portul Constanța, evitându-se situația ce s-a creat în Primul Război Mondial.

Analiza pertinentă a autorului surprinde, în subcapitolul *Dificultăți și situații limită pentru Armata Română* (p. 239–262), principalele neîmpliniri ale politicii militare a României din perioada interbelică, datorate, mai ales, lipsei de viziune, greșelilor de politică externă și de politică militară, precarității mijloacelor materiale și financiare alocate Armatei și faptului că deciziile importante, pentru contracararea acestor deficiențe, au survenit abia după 1938. Multe dintre deficiențele

semnalate de autor țineau de o mai bună organizare și o bună aplicare a regulamentelor militare, de dispensele numeroase la recrutare, acordate pe criterii subiective, de lipsa de entuziasm a unora dintre minoritari, care au făcut tot posibilul de a nu răspunde la mobilizare sau pentru a împiedica rechizițiile pentru nevoile armatei, de slaba pregătire a multora dintre rezerviștii mobilizați. La acestea, se adăugau: caracterul greoi al aplicării măsurilor militare, numărul mic al infanteriștilor față de necesar, artileria insuficientă, numărul mare al mijloacelor hipo, care erau folosite pentru nevoile armatei și care erau vulnerabile etc. (p. 248–249).

Important pentru înțelegerea situației României și a Bucovinei, în cadrul statului național unitar, ni se pare subcapitolul *Decizia politică a cedării unor părți din teritoriul național, fără corespondent în planurile de operații ale Armatei Române* (p. 249–253). Demonstrația autorului pornește de la premisa că „doctrina militară a României avea un caracter defensiv, iar Armata Română nu-și propunea să desfășoare acțiuni de luptă în afara teritoriului național. Ca urmare, potrivit *Instrucțiunilor de evacuare*, această operațiune presupunea doar scoaterea unor resurse diferite din zona de frontieră și nu evacuarea unor teritorii aflate în interiorul frontierei de stat” (p. 249). Semnalele transmise de autorități erau acelea de rezistență armată față de orice intervenție revizionistă la adresa României. În acest context, au crescut alocările pentru armată, efortul statului fiind susținut de largi categorii de cetățeni, de instituții și asociații, de întreprinderi, care au contribuit cu sume la înzestrarea armatei. În acest context, evacuarea Basarabiei și a unei părți din Bucovina s-a desfășurat „în condiții de nepregătire cvasitotală a Armatei Române pentru o astfel de operație militară” (p. 250). De aici, a rezultat tragismul evenimentelor de la sfârșitul lui iunie 1940, în Bucovina și Basarabia. Cu toate acestea, au fost și excepții, autorul nepregetând a evidenția câteva dintre ele: Divizia 2 Cavalerie – comandată de generalul Mihail Racoviță, Regimentul 25 Vaslui – comandat de colonelul Vasile Dumitrescu, Brigada 15 Artilerie – comandată de generalul Dumitru Carlaonț sau cazul tragic al locotenentului Dumitru Epure, din Regimentul 3 Călărași al Diviziei 3 Cavalerie, care, fiind umilit de un ofițer sovietic, care încerca să-i smulgă epoleții, s-a împușcat în fața soldaților români și sovietici, ca ultim gest de demnitate (p. 251).

În această notă, folosind diverse surse documentare, Dan Prisăcaru prezintă tragismul evenimentelor din 1940, când s-au prăbușit frontierele României în sud, prin pierderea Cadrilaterului, sau în vest, la frontiera cu Ungaria. În acest context, două concluzii ale lui Dan Prisăcaru se impun: „Rapturile teritoriale din vara lui 1940 au distrus această unitate geografică și militară, creând României o situație dezavantajoasă din punct de vedere al apărării”; „Cedarea Basarabiei și Bucovinei (partea de nord – n.n.) a afectat considerabil nu numai apărarea pe Frontul de Est, ci și viabilitatea întregului sistem defensiv românesc. S-a pierdut aliniamentul relativ puternic al Nistrului, râul Prut, noua linie de demarcație între România și U.R.S.S. având o valoare mult mai scăzută ca obstacol” (p. 255). La fel de pertinentă este și constatarea că, prin cedarea nord-vestului Transilvaniei, prin Dictatul de la Viena, Germania se afla la 200 de km de regiunea petroliferă a Văii Prahovei, distanță similară cu aceea la care se afla U.R.S.S., în urma anexării Basarabiei. De asemenea, în teritoriul cedat Ungariei hortiste se aflau 28 din cele 32 de capete ale trecătorilor care traversau Carpații, linii strategice ce duceau spre Moldova (de exemplu, deținerea orașului Sfântu Gheorghe și a porții de intrare spre Focșani crea posibilitatea fracționării trupelor române din Moldova, de cele aflate în zonele de operații sud și sud-est) (p. 256).

Prin arbitrajul de la Viena, Germania nu a dorit rezolvarea unei neînțelegeri între România și Ungaria, ci asigurarea unei poziții dominante, din punct de vedere militar și economic, în sud-estul Europei. În urma cedărilor teritoriale din 1940, România pierde, în Bucovina și Basarabia, 50 762 km² și 3 776 000 de locuitori, 43 243 km² și 2 628 238 de locuitori în nord-vestul Transilvaniei, 6 921 km² și 425 000 de locuitori prin cedarea Cadrilaterului. Analiza pe criterii etnice a cesiunilor din anul 1940 arată că peste 50% dintre locuitorii aflați în aceste teritorii erau români, fapt care întărește convingerea autorului că marile puteri revizioniste au urmărit, în 1940, interese geopolitice, geostrategice și economice. Importantă este și statistica, oferită de lucrările publicate în epocă, din care aflăm că pierderile totale ale avuției naționale, în urma evenimentelor din 1940, se ridicau la 429 095 de milioane de lei / valoare 1940, din care, pentru Bucovina, pierderile avuției publice au fost

de 7 930 de milioane de lei (7,5% din totalul avuției naționale), 43 547 milioane de lei din avuția particulară, toate acestea însumând 51 477 de milioane de lei avuție totală, pierdută în partea cedată a Bucovinei (p. 259).

Capitolul 4, consistent prin analiză, prin bogăția și diversitatea izvoarelor folosite, conexează analiza din domeniul relațiilor internaționale și a celui de apărare națională cu cea din domeniul serviciilor de informații. Este intitulat *Serviciile de informații și contrainformații ale Armatei Române în anii 1938–1940* și ne reține atenția prin abordările pertinente referitoare la: *Structurile statului român cu atribuții informative și contrainformative, în perioada interbelică. Rol, misiuni, modul de colaborare internațională* (p. 263–279), *Serviciile de informații și contrainformații ale Ministerului Apărării Naționale – componente de bază ale sistemului de siguranță națională* (p. 284–295), *Serviciul de Informații – structură informativă de prim rang în sistemul de siguranță al României interbelice* (p. 295–313), *Secția a II-a de Informații din Marele Stat Major și Serviciul Secret de Informații în avanpostul confruntărilor pe frontul secret. Repere ale informării strategice* (p. 313–347) și *Limite și erori în informarea strategică a conducerii politice și militare a statului român* (p. 347–355).

Fără a minimaliza importanța și calitatea informațiilor culese de diversele structuri informative ale Statului Român din perioada interbelică, precum și activitatea unor conducători ai acestora (precum cea a lui Mihail Moruzov, pentru crearea unui serviciu de informații modern și profesionist, fapt recunoscut și de adversarii serviciilor române de informații), reținem câteva erori săvârșite în perioada analizată: confundarea de către Moruzov a jocului informațiilor cu jocul politic, căzând în cascada intrigilor dintre serviciile de informații străine, care-și disputau influența asupra României, Moruzov neglijând tocmai menirea fundamentală a SSI; o eroare fundamentală a fost cea făcută prin raportul privind vizita în Germania, Anglia și Franța în lunile martie și aprilie 1940, din care aflăm totala inadecvare a aprecierilor sale, privitoare la efortul de război al Germaniei și Franței, acesta apreciind, în *Concluziile generale* ale raportului, că „omenirea are și poate avea speranța îndreptățită într-o victorie împotriva Germaniei; aceasta se datorează unei fundamentale greșeli comise de conducătorii germani, aceea de a fi atacat, inițial, Polonia, obiectiv secundar, încredințată că Franța și Anglia nu vor interveni (...). În situația actuală, un atac împotriva Franței nu mai prezintă garanții de succes, deoarece străpungerea Liniei Maginot ar costa pierderea a cel puțin un milion de oameni, fără a aduce decizia, întrucât Franța a avut suficient timp să pregătească alte rezistențe, care vor cere alte sacrificii (...). Un atac german, prin Belgia sau Elveția, este socotit de francezi că va cauza armatei germane sacrificii și rezultate asemănătoare” (p. 353).

Dr. Dan Prisăcaru apreciază că raportul în cauză e un caz tipic de „inducere în eroare” sau „o evaluare subiectivă a situației în cauză, ambele ipoteze având consecințe la fel de grave” asupra conducerii Statului Român, pentru că, la numai o lună de la întocmirea acestui raport, evenimentele îl contraziceau pe Moruzov. Pe linia aceluiași preocupări, autorul arată că serviciile secrete de informații nu au informat sau nu au furnizat informații corespunzătoare liderilor români, cu privire la politica Germaniei față de România și, mai ales, cu privire la preocuparea acestora pentru rezervele de petrol, care ar fi putut fi un atu important în susținerea intereselor naționale. De asemenea, nu au fost găsite informații ale serviciilor române cu privire la posibilitatea încheierii unui acord sovieto-german, în 1939, în condițiile tergiversării tratativelor anglo-franco-sovietice. În aceeași categorie se înscrie și lipsa avertizărilor cu privire la posibilitatea atacării României de către Germania, în contextul evenimentelor din anii 1938–1940, a celor privitoare la eventualitatea evacuării preventive, din Basarabia și Bucovina, a arhivelor, a lichidităților financiare, a actelor oficiale, a altor bunuri și valori sau despre o posibilă intervenție militară combinată, ungară și bulgară, împotriva României, eventualitate de care nu era străină nici U.R.S.S. Imputabilă este, în opinia lui Dan Prisăcaru, prezentarea neutră sau ușor favorabilă a informațiilor din rapoartele serviciilor secrete, „eroare fatală pentru destinatarul informațiilor, cât și pentru acel serviciu de informații” (p. 354).

Capitolul 5 este intitulat *Deciziile de cedare fără luptă a unor părți ale teritoriului național – între soluția rezistenței armate și argumentul „supraviețuirii statului român”* (p. 355–377). În primul subcapitol, *Rolul și implicațiile factorilor geostrategici și militari*, este prezentată starea de demoralizare și de izolare completă, care pusese stăpânire pe clasa politică din România, după

capitularea Franței, la 22 iunie 1940. Atunci, decidenții români au conștientizat că sunt complet lipsiți de sprijin din exterior și că singura soluție rămânea rezistența armată, prin efort propriu. În iunie 1940, a devenit clar că situația ipotetică cea mai de nedorit, anume atacul simultan asupra României din est, sud și vest, devenea o realitate. Aceasta se producea în condițiile în care autoritățile române realizau că Marea Britanie era preocupată de respingerea unei invazii germane, statul român era lipsit de căi de comunicație adecvate, industria nu putea susține eficient efortul de război, populația nu era pregătită pentru un război de durată, armata ducea lipsă de o echipare adecvată și Iugoslavia aștepta momentul potrivit de a ocupa Banatul.

Pornind de la datele istorice actuale, dr. Dan Prisăcaru arată că România putea respinge atacul simultan sau succesiv pe una sau două direcții, pe o durată limitată de timp, cu condiția unei înzestrări suficiente a armatei și a unei foarte bune pregătiri a teritoriului, populației și economiei pentru apărare (p. 357). Ori, arată autorul, nici măcar necesarul de muniție nu putea fi asigurat pentru o durată de luptă mai mare de zece zile, fără a lua în calcul motorizatele, artileria antitanc și antiaeriană, cu o aviație cantitativ și calitativ submediocră etc. Dar, chiar și în aceste condiții, marea majoritate a populației și armata erau dispuse să lupte. Deciziile de cedare, atât în est, cât și în vest, au fost politice și nu militare: „Acestea au dovedit, încă o dată, carențele sistemului politic românesc, care, angajat în dispute interne permanente, a neglijat și întârziat, aproape două decenii, să analizeze cu realism și pragmatism problematica granițelor României Mari. O armată puternică, bine înzestrată, instituții ale statului solide, coeziune internă sporită și hotărâre fermă de a rezista împotriva agresorilor, ar fi constituit, cu siguranță, elemente care ar fi contat mult în conduita adversarilor României, din iunie 1940” (p. 358). Dr. Dan Prisăcaru alocă numeroase pagini analizei contrastelor României interbelice și poziției exprimate de diferiți lideri români, în contextul evenimentelor din 1940.

Ultimul subcapitol, cu titlul *Vulnerabilitățile statului și societății românești interbelice – elemente de influență decisivă asupra deciziilor politico-militare și de siguranță națională din perioada iunie–august 1940* (p. 365–377) prezintă, parcă, o lectură la zi a vulnerabilităților societății românești. Sunt evidențiate aici deficiențele structurale ale democrației românești interbelice, care s-au accentuat după venirea la putere a regelui Carol al II-lea; demagogia pe care o practicau parlamentarii români; absenteismul aleșilor la ședințele ordinare ale camerelor legiuitoare; lipsa educației civice a alegătorilor, care puteau fi ușor manipulați, prin practici imorale și ilegale; existența „primei majoritare”, ca expresie a inconsistenței democrației românești; corupția, parvenitismul și violența generației politice, apărută după 1930; intoleranța și subiectivismul presei românești din perioada interbelică; discrepanțele mari dintre legislație și modul de aplicare a acesteia; contrastele mari dintre bogații și săracii României; politicianismul veros; propaganda intensă pentru cultul personalității lui Carol al II-lea și domnia „regimului bunului plac” etc.

Lucrarea *În avanpostul luptei pentru supraviețuire: apărarea națională a României și frontul secret în vâltoarea anilor 1938–1940*, scrisă de dr. Dan Prisăcaru, se încheie cu un capitol de *Concluzii*, care este urmat de *Anexe*. Privită în ansamblul său, monografia, semnată de dr. Dan Prisăcaru, se înscrie ca o contribuție importantă pentru înțelegerea istoriei României din perioada interbelică, care adaugă demersurilor istoriografice contemporane un important exercițiu critic, pentru înțelegerea parcursului istoric al neamului românesc în prima parte a secolului al XX-lea, înscriindu-se ca o lectură obligatorie pentru istorici, pasionații de istorie și pentru decidenții politici și militari ai zilelor noastre.

Marian Olaru

Ortfried Kotzian, *Wer sind die Russlanddeutschen? Leben, Schicksal und Kultur einer deutschen Volksgruppe im Osten Europas und Mittelasiens*, Augsburg, 2015, 148 p.

Cunoscut în domeniul cercetării științifice pentru preocupările sale în problema minorităților și a naționalităților din Europa de Vest și de Est, dr. Ortfried Kotzian a publicat, în anul 2015, o nouă

lucrare despre etnicii germani, în care analizează prezența acestora în spațiul rusesc, de la sosirea primilor coloniști și până la emigrarea acestora în spațiul german.

Volumul se deschide cu capitolul intitulat *Perspectivă asupra germanilor din estul Europei dincolo de granițele statale* și reprezintă o privire de ansamblu asupra germanilor plecați din fosta Uniune Sovietică și aflați, în prezent, dincolo de granițele actuale ale Republicii Federale Germania, în Europa de Est. Capitolul abordează problema integrării lor sociale și a păstrării identității proprii. Autorul face, apoi, o analiză comparativă a situației etnicilor germani în estul Europei, în perioada 1939–2015, arătând, printre altele, că, dacă la începutul perioadei în spațiul menționat trăiau 18,3 milioane de germani, în prezent sunt consemnați doar 1,2 milioane. În capitolul *Strămutări – Deportări – Refugiu – Exod – Relocare*, se arată că fenomene precum formarea, strămutarea sau dispariția comunităților germane în Europa Centrală, de Est și de Sud-Est au avut loc în mai multe etape sau „valuri”, în timpul și după cel de-al Doilea Război Mondial.

Secțiunea următoare tratează fiecare dintre grupurile de germani care s-au așezat inițial pe teritoriul Rusiei țariste și anume germanii din Volînia, cei de pe Volga, cei din Basarabia, cei din zona Mării Negre și a Crimei și cei din Caucaz. Separat, sunt prezentați germanii din zona Mării Baltice (Estonia, Letonia și Lituania).

În continuare, autorul insistă asupra unei probleme de actualitate: statutul juridic, încă neclar, al germanilor repatriați din Rusia (și nu numai) în Republica Federală Germania (înainte de 1989 și din 1990 până în prezent), mai exact, statutul de „cetățean german”, a cărui definiție este îngreunată de deosebirea dintre termenul de „apartenență statală” și cel de „apartenență etnică”, în condițiile în care sistemul de acordare a cetățeniei în Germania este unul dintre cele mai complicate din Europa.

Volumul continuă cu un capitol cuprinzător, dedicat istoriei imigranților germani pe teritoriul imperiului rusesc. Autorul scrie despre primii germani sosiți în Evul Mediu și stabiliți în zona baltică, despre colonizările cu germani din timpul lui Ivan cel Groaznic și Petru cel Mare, despre valul de agricultori germani aduși în țară la invitația Ecaterinei a II-a, noile colonizări din timpul țarului Alexandru I, anii de foamete 1816/1817, retragerea privilegiilor acordate germanilor în timpul domniei lui Alexandru al II-lea. Statistic, până la sfârșitul secolului al XIX-lea, în Rusia existau 3 232 de așezări germane. Până la izbucnirea Primului Război Mondial, numărul germanilor ajunsese la 2,4 milioane.

Mai departe, este prezentat modul în care germanii s-au confruntat cu cele dintâi tendințe de rusificare, cu apariția curentului naționalist, în ultimele decenii ale secolului al XIX-lea, și cu evenimentele Primului Război Mondial. Autorul insistă aici asupra situației germanilor originari din Volînia, care au fost persecutați, li s-au confiscat proprietățile și au fost deportați în vestul Siberiei. În același context, este prezentat și cazul germanilor din Basarabia și din zona Mării Negre, cu precizarea că, deși pregătită anterior, deportarea acestora n-a mai putut avea loc, din cauza căderilor masive de zăpadă, din iarna anului 1916/1917.

În capitolele următoare, autorul prezintă evoluția comunităților germanilor din regiunile Volga, Marea Neagră și Caucaz, sub aspectul integrării lor politice și sociale după Primul Război Mondial, și consecințele Revoluției din Octombrie asupra statutului acestora.

Perioada 1917–1991 este prezentată într-un amplu capitol, intitulat *Între revoluție, autonomie și „Arhipelagul Gulag” – germanii din Rusia în perioada sovietică*. Sunt analizate aici fenomenul sovietizării, războiul civil, colectivizarea, foametea, teroarea stalinistă, deportările. Din perspectiva adoptării noii politici marxist-leniniste privind statutul naționalităților, este dezbătut contextul proclamării „Republicii Socialiste Autonome a Germanilor de pe Volga”, în 1924, precum și cel al constituirii celor 17 districte/raioane naționale germane, zone cu o oarecare autonomie administrativă. Cu acest prilej, este prezentată și situația școlilor publice germane și a presei de limbă germană, care circula în aceste raioane, în perioada 1926–1927.

Odată cu izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, situația germanilor de pe teritoriul rusesc s-a schimbat radical, ei fiind excluși din „familia popoarelor sovietice”, deportați în Gulag (în regiuni precum Novosibirsk, Omsk, Kazahstan) și înrolați în așa-numitele „armate de lucru” din lagărele de muncă. Câteva pagini, cu mărturii ale unor supraviețuitori, descriu mai amănunțit viața germanilor în aceste lagăre, forțați să trăiască în condiții extreme.

Momentul 1955, când guvernul sovietic emite așa-numitul „decret de reabilitare”, este descris într-un subcapitol separat. În continuare, autorul insistă și asupra altor aspecte importante din viața germanilor aflați pe teritoriul rusesc, în a doua jumătate a secolului al XX-lea: lupta împotriva rusificării, lupta pentru dreptul de a fi reprezentați politic (abia în 1970, pentru prima oară, au fost aleși trei deputați germani în Sovietul Suprem), precum și încercările de emigrare în RFG și, în mai mică măsură, în RDG.

O secțiune aparte din volum este dedicată prezentării situației germanilor din Uniunea Sovietică sub aspect lingvistic și cultural. Capitolul final analizează problemele germanilor din Rusia, care au ales să plece în RFG: „șocul cultural” și integrarea socială, mai ales înainte de 1990; în ce măsură se poate vorbi astăzi despre o identitate proprie a germanilor plecați din Rusia; cum și dacă își pot conserva și transmite mai departe această identitate, în condițiile în care ei se află, deja, la a patra generație în Germania; perspectivele evoluției lor viitoare.

Cartea, care apare în condiții grafice excelente și este însoțită de numeroase hărți, tabele și grafice cu date statistice, aduce în circuitul științific informații noi, referitoare la un grup etnic german, despre a cărui existență se știe, încă, din păcate, prea puține lucruri.

Ștefănița-Mihaela Ungureanu

Constantin Ungureanu, *Sistemul de învățământ din Bucovina în perioada stăpânirii austriece (1774–1918)*, Chișinău, f.ed., 2015, 456 p.

În anul 2015 a apărut, la Chișinău, lucrarea *Sistemul de învățământ din Bucovina în perioada stăpânirii austriece (1774–1918)*, tipărită cu sprijinul Institutului Bukowina din Augsburg și a lui Eugen Patraș, vicepreședintele Centrului Cultural Român „Eudoxiu Hurmuzachi” din Cernăuți. Autorul, Constantin Ungureanu, cercetător științific coordonator la Institutul de Istorie al Academiei de Științe din Republica Moldova, a publicat studii și articole științifice în diverse reviste de specialitate („Revista de istorie a Moldovei”, „Analele Bucovinei”, „Glasul Bucovinei”, „Codrul Cosminului”, „Țara Fagilor”, „Destin românesc” ș.a.), consacrate, în principal, istoriei Bucovinei din perioada stăpânirii austriece, precum și două monografii: *Bucovina în perioada stăpânirii austriece, 1774–1918. Aspecte etnodemografice și confesionale* (Chișinău, Editura Civitas, 2003); *Învățământul primar din Bucovina, 1774–1918* (Chișinău, Editura Civitas, 2007).

Lucrarea pe care o recenzăm, avându-i ca referenți științifici pe acad. Andrei Eșanu și dr. Gheorghe Negru, consacrată evoluției sistemului de învățământ din Bucovina în perioada stăpânirii austriece, și-a propus să analizeze „o multitudine de aspecte, ce țin de învățământul din această provincie”. „Cercetând pas cu pas sistemul de învățământ”, afirmă autorul, „începând cu școlile primare, continuând cu cele mai importante școli secundare și încheind cu Universitatea din Cernăuți, ne propunem să elaborăm o lucrare aprofundată și complexă la tematica respectivă. Publicarea unei monografii obiective despre sistemul de învățământ multinațional din Bucovina, în perioada stăpânirii austriece, ar permite să apreciem mai corect politica autorităților austriece, promovată în domeniul educației, instruirii, culturii și științei în Bucovina, la diferite etape de administrație” (p. 11).

În *Introducerea* cu care se deschide lucrarea, Constantin Ungureanu își argumentează demersul său, prin faptul că „doar cercetând sistemul de învățământ din Bucovina, în complexitatea sa, de la deschiderea primelor școli primare și până la înființarea Universității din Cernăuți, studiind legislația imperială și implementarea ei în Bucovina, analizând sistemul de învățământ din Bucovina, comparativ cu alte provincii austriece și cu alte spații locuite de români, putem răspunde obiectiv, echidistant și în ansamblu la multitudinea de întrebări, ce țin de evoluția sistemului educațional și de instruire din Bucovina în perioada stăpânirii austriece” (p. 10). Tot aici, după un *Scurt istoric*, autorul

prezintă: *Importanța cercetării sistemului de învățământ din Bucovina; Studii consacrate învățământului primar din Bucovina; Studii despre învățământul secundar; Monografii și articole dedicate Universității din Cernăuți; Izvoare inedite și statistici școlare despre învățământul din Bucovina; Rapoarte și anuare școlare despre învățământul primar; Anuare școlare despre învățământul secundar; Surse editate și anuare despre Universitatea din Cernăuți; Obiective de cercetare.*

Din dorința de a oferi cititorului „o viziune proprie privind sistemul de învățământ din Bucovina în perioada stăpânirii austriece”, autorul a urmărit, pe parcursul cercetării acestei teme, mai multe obiective: „studierea obiectivă a nivelului de dezvoltare a învățământului din Bucovina, la începutul perioadei de stăpânire austriacă; prezentarea reformelor școlare din perioada administrației militare; clarificarea cauzelor stagnării sau dezvoltării lente a învățământului, în perioada administrației galițiene; cercetarea reformelor școlare de după anul 1848, cu referire la organizarea învățământului primar și secundar; investigarea cadrului juridic al dezvoltării învățământului, după adoptarea legilor școlare imperiale și provinciale; elucidarea detaliată a sistemului de învățământ multinațional din Bucovina, îndeosebi din perioada autonomiei provinciale; reflectarea obiectivă a activității Consiliului școlar provincial și a consiliilor școlare districtuale, a inspectorilor școlari provinciali și districtuali; examinarea detaliată și critică a statisticilor școlare de la sfârșitul secolului al XIX-lea – începutul secolului al XX-lea, cu referire la școlile primare și secundare; analiza structurii contingentului de elevi, după limba maternă și confesiuni; evaluarea nivelului științei de carte a populației Bucovinei, la sfârșitul stăpânirii austriece; reflectarea activității cadrelor didactice, în cadrul societăților profesionale și a conferințelor pedagogice; studierea cadrului legislativ din Monarhia Habsburgică, cu privire la organizarea și activitatea gimnaziilor pentru băieți, a liceelor pentru fete, a școlilor reale și de meserii; dezbătutarea detaliată a activității principalelor școli secundare din Bucovina, a școlilor medii profesionale, îndeosebi în perioada autonomiei provinciale; investigarea activității Școlii Normale din Cernăuți; evidențierea manualelor școlare în limba română, elaborate de profesorii bucovineni; remarcarea diferențelor din programele școlare la gimnaziile clasice și reale, la școlile reale și liceele pentru fete; cercetarea sistemului de învățământ din Bucovina în comparație cu alte provincii austriece și cu alte teritorii locuite de români; expunerea solicitărilor și negocierilor pentru deschiderea unei universități la Cernăuți; remarcarea profesorilor, care s-au angajat la Universitate și au făcut parte din Senatul academic; examinarea activității fiecărei facultăți de la Universitatea din Cernăuți; cercetarea activității asociațiilor studențești pe criterii etnice” (p. 34–35).

Lucrarea este structurată în cinci capitole și 24 de subcapitole. Primele două capitole se referă la prezentarea evoluției învățământului primar (reforme școlare imperiale și provinciale, activitatea consiliilor școlare și a inspectorilor școlari, frecvența școlilor, naționalizarea învățământului primar, activitatea școlilor particulare românești, știința de carte, corpul didactic) în următoarele perioade: administrația militară (1774–1786), administrația galițiană (1786–1848), de la Revoluția din 1848 până la reforma școlară din 1869, precum și în perioada 1869–1918, când a avut loc reorganizarea și modernizarea învățământului bucovinean. Autorul prezintă informațiile istorice în următoarele capitole și subcapitole: I. *Învățământul bucovinean în perioada 1774–1869; I.1. Învățământul din Bucovina în perioada administrației militare (1774–1786) (Învățământul din nord-vestul Moldovei până la ocupare; Academia Teologică de la Putna; Învățământul din Monarhia Habsburgică; Învățământul din Bucovina în timpul administrației guvernatorului Splény; Reformele guvernatorului Karl von Enzenberg; Școlile normale și principale din Bucovina; Regulamentul școlar din anul 1786; Starea învățământului din Transilvania și Banat); I.2. Învățământul primar în perioada 1786–1848 (Învățământul din Bucovina în primii ani de administrație galițiană; Școlile primare din Bucovina la începutul sec. al XIX-lea; Școlile particulare confesionale; Școala clericală din Cernăuți; Presiunile de catolicizare și polonizare a învățământului; Evoluția învățământului primar în anii '20–'40 ai sec. al XIX-lea; Învățământul ambulant; Revendicări pentru înființarea școlilor primare ortodoxe; Învățământul din Transilvania, Banat și Basarabia); I.3. Dezvoltarea învățământului în anii 1848–1869 (Revoluția din 1848, revendicări și realizări în domeniul învățământului; Trecerea școlilor primare în subordinea Consistoriului ortodox; Rețeaua de școli primare în perioada 1848–1869;*

Frecvența școlară; Manuale și cărți didactice în limba română; Învățământul în provinciile austriece și în teritoriile locuite de români); II. Învățământul primar din Bucovina în 1869–1918; II.1. Reformele din învățământ și consiliile școlare (Noua legislație școlară din Monarhia Austro-Ungară; Reformarea învățământului în Bucovina; Legislația școlară cu privire la consiliile școlare; Constituirea și activitatea Consiliului școlar provincial; Componența Consiliului școlar provincial; Consiliile școlare districtuale și orașenesc Cernăuți); II.2. Inspectorii școlari (Legislația despre inspectorii școlari; Inspectorii școlari provinciali; Inspectorii școlari districtuali; Inspectorii școlari din orașul Cernăuți; Naționalizarea inspectorilor școlari districtuali; Comisia pentru examinarea școlilor primare); II.3. Frecvența școlilor primare din Bucovina, anii 1869–1914 (Lărgirea rețelei de școli primare; Frecvența școlilor din Bucovina și din alte provincii austriece; Contingentul de elevi, după limba maternă și confesiuni; Elevii din Bucovina, după cunoașterea limbilor și limba de instruire; Școlile primare din orașul Cernăuți și alte localități urbane; Învățământul din România, Transilvania și Basarabia); II.4. Naționalizarea școlilor primare la începutul secolului al XX-lea (Naționalizarea școlilor din provinciile austriece; Școlile mixte din Bucovina; Școlile primare din unele sate mixte româno-ucrainene; Naționalizarea școlilor mixte din localitățile urbane; Reorganizarea pe criterii etnice a școlilor primare din orașul Cernăuți; Naționalizarea școlilor din zona rurală a Bucovinei); II.5. Învățământul particular românesc din Bucovina la sfârșitul stăpânirii austriece (Lipsa școlilor românești din unele sate cu populație mixtă; Înființarea școlilor particulare românești; Dificultăți în activitatea unor școli particulare românești; Interpelări ale deputaților români cu referiri la școlile private românești; Susținerea materială a școlilor particulare românești; Starea învățământului românesc în ajunul războiului); II.6. Știința de carte în Bucovina la cumpăna secolelor XIX–XX (Știința de carte în Monarhia Austro-Ungară; Știința de carte în Bucovina; Cauzele nivelului ridicat al analfabetismului din Bucovina; Nivelul de instruire a populației din diferite state europene; Știința de carte din România, Transilvania, Banat și Basarabia); II.7. Corpul didactic al școlilor primare (Cadrele didactice; Costurile pentru întreținerea învățământului primar; Salariile învățătorilor; Conferințele învățătorilor; Conferințele provinciale ale învățătorilor din 1907 și 1913; Societatea învățătorilor din Bucovina; Reviste școlare și societăți pedagogice naționale; Asociația Corpului Didactic Român din Bucovina).

Concluziile autorului, în ceea ce privește învățământul primar din Bucovina, sunt acelea că acesta a înregistrat evoluții diferite în perioadele analizate, ajungând ca, la sfârșitul secolului al XIX-lea – începutul secolului al XX-lea, să se înregistreze un progres remarcabil: numărul școlilor și al copiilor școlarizați a crescut, marea majoritate a copiilor au fost instruiți în limba maternă, au fost numiți inspectori provinciali și districtuali naționali, în provincie activau asociații pedagogice, înființate de învățători de diferite etnii, și erau editate reviste pedagogice în limbile germană, română și ucraineană. Folosind metoda comparativă, Constantin Ungureanu a demonstrat că, în preajma izbucnirii Primului Război Mondial, învățământul primar din Bucovina a avut o dezvoltare superioară celui existent în Basarabia, Vechiul Regat, Transilvania și Banat.

Evoluția învățământului secundar din Bucovina (organizarea și activitatea gimnaziilor pentru băieți, cu accent pe instituțiile școlare unde instruirea s-a realizat, parțial, și în limba română, a liceelor pentru fete, a școlilor reale, a celor de meserii, precum și a Școlii Normale pentru învățători și învățătoare din Cernăuți) a fost analizată în capitolele III și IV ale lucrării: III. *Gimnaziile din Bucovina; III.1. Gimnaziile din Monarhia Habsburgică și din spațiul locuit de români în sec. al XIX-lea – începutul sec. al XX-lea (Învățământul secundar din Monarhia Habsburgică până la mijlocul sec. al XIX-lea; Reformele din învățământul secundar de la mijlocul sec. al XIX-lea; Gimnaziile din Monarhia Habsburgică în perioada 1850–1870; Gimnaziile din Austro-Ungaria la cumpăna secolelor XIX–XX; Starea învățământului secundar din Transilvania și Banat; Evoluția învățământului secundar din România; Școlile secundare din Basarabia); III.2. Gimnaziul german din Cernăuți (1808–1918) (Înființarea și activitatea Gimnaziului din Cernăuți în perioada 1808–1848; Elevii de la Gimnaziul din Cernăuți până la mijlocul sec. al XIX-lea; Reorganizarea Gimnaziului din Cernăuți; Înființarea Catedrei de limba și literatura română. „Lepturările” lui Aron Pumnul; Biblioteca gimnaziștilor români; Gimnaziul din Cernăuți în a doua jumătate a sec. al XIX-lea – începutul sec. XX; Elevii de la Gimnaziul din Cernăuți la cumpăna secolelor XIX–XX); III.3.*

Gimnaziul ortodox din Suceava (1860–1918) (Înființarea Gimnaziului din Suceava; Activitatea Gimnaziului ortodox din Suceava; Corpul didactic de la Gimnaziul din Suceava; Naționalizarea claselor inferioare; Susținerea Gimnaziului din Suceava de către Societatea „Școala Română”; *Elaborarea manualelor în limba română; Elevii de la Gimnaziul din Suceava, după limba maternă și confesiuni; Cheltuielile Fondului Bisericesc pentru întreținerea Gimnaziului din Suceava; Deschiderea secțiilor paralele românești în clasele superioare; Gimnaziul din Suceava în timpul războiului); III.4. Gimnaziul de Stat din Rădăuți (1872–1918) (Înființarea Gimnaziului din Rădăuți; Gimnaziul Inferior din Rădăuți (1872–1881); Gimnaziul Superior din Rădăuți; Corpul didactic; Contingentul de elevi; Edificiul școlar și materialele didactice; Clasele paralele româno-germane; Gimnaziul din Rădăuți în anii 1914–1918); III.5. Gimnaziile româno-germane din Cernăuți și Câmpulung (Filiala româno-germană de la Gimnaziul nr. 1 din Cernăuți (1901–1906); Gimnaziul de Stat nr. III germano-român din Cernăuți (1906–1914); Elevii de la Gimnaziul nr. III germano-român și problema edificiului școlar; Gimnaziul de Stat germano-român din Câmpulung (1907–1914); Gimnaziul din Câmpulung în timpul Primului Război Mondial); III.6. Alte gimnazii din Bucovina (Înființarea și activitatea Gimnaziului de Stat din Siret; Corpul didactic și contingentul de elevi la Gimnaziul din Siret; Gimnaziul de Stat nr. II germano-rutean din Cernăuți; Gimnaziul de Stat germano-rutean din Coțmani; Gimnaziul Real de Stat din Gura Humorului; Gimnaziul Real Privat din Storojineț; Gimnaziul de Stat jubiliar „Franz Josef” din Vijnîța; Gimnaziile din Bucovina la începutul sec. al XX-lea); IV. Școlile reale, de meserii, liceele pentru fete; IV.1. Școlile reale din Bucovina (Învățământul cu profil real din Monarhia Habsburgică; Înființarea Școlii Reale Superioare Ortodoxe din Cernăuți; Activitatea Școlii Reale Superioare Ortodoxe; Localul școlii și costurile suportate de Fondul Bisericesc; Alte școli reale din Bucovina); IV.2. Liceele pentru fete din Bucovina (Învățământul secundar pentru fete din Monarhia Habsburgică; Liceul Municipal de Fete din Cernăuți; Liceul Orășenesc din Suceava; Liceul Orășenesc din Rădăuți; Liceul Ortodox de Fete din Cernăuți; Alte licee pentru fete); IV.3. Școlile de meserii din Bucovina (Învățământul profesional din Monarhia Habsburgică; Școala Medie Tehnică de Stat din Cernăuți în primii ani de activitate; Secțiile de construcție, de tâmplărie și mobilă de la Școala Tehnică; Secția Comercială de la Școala Medie Tehnică de Stat din Cernăuți; Școala Medie Tehnică de Stat din Cernăuți la cumpăna secolelor XIX–XX; Școala specială de lucrarea lemnului din Câmpulung; Școlile agricole din Bucovina; Cursurile de perfecționare profesională); IV.4. Școala Normală de Învățători și Învățătoare din Cernăuți (Preparandia ortodoxă din Cernăuți (1849–1871); Înființarea Școlii Normale din Cernăuți; Activitatea Școlii Normale; Corpul didactic și contingentul de elevi; Secția română de la Școala Normală; Instituții particulare pentru pregătirea învățătoarelor).*

Pe baza informațiilor analizate în aceste două capitole, autorul demonstrează că învățământul secundar și profesional din Bucovina a cunoscut o dezvoltare importantă, la sfârșitul secolului al XIX-lea – începutul secolului al XX-lea, chiar dacă unele probleme au rămas nesoluționate, cum ar fi aceea a lipsei unor școli secundare cu instruire în limba română. În provincie au fost deschise mai multe gimnazii pentru băieți și licee pentru fete, precum și câteva școli secundare cu profil real (în anul școlar 1913/1914, în Bucovina funcționau 13 gimnazii pentru băieți: patru germane, patru germano-române, două germano-ucrainene, două ucrainene și unul polonez; la sfârșitul stăpânirii austriece, în provincie activau și două școli reale, o școală de meserii, câteva licee oficiale sau particulare pentru fete, două instituții pentru pregătirea învățătorilor și învățătoarelor).

Informații istorice despre înființarea și activitatea Universității din Cernăuți se regăsesc în ultimul capitol al lucrării: V. *Universitatea din Cernăuți (1875–1919); V.1. Înființarea și activitatea Universității din Cernăuți (Universitățile din Monarhia Habsburgică; Solicitări și negocieri pentru înființarea Universității la Cernăuți; Inaugurarea Universității din Cernăuți; Activitatea Universității; Senatul Academic și corpul profesoral al Universității din Cernăuți; Localul Universității; Biblioteca universitară); V.2. Facultatea de Teologie Ortodoxă (Institutul de Teologie (1827–1875); Activitatea Facultății de Teologie; Profesorii de la Facultatea de Teologie; Studenții de la Facultatea de Teologie Ortodoxă); V.3. Facultățile de Drept și Filosofie (Facultatea de Drept și Științele Statului; Catedrele și profesorii de la Facultatea de Drept; Facultatea de Filosofie; Catedrele pentru științe socio-umane; Catedrele pentru științele naturale și exacte); V.4. Studenții de*

la *Universitatea din Cernăuți (Contingentul de studenți; Burse și subvenții pentru studenți; Societăți studențești; Universitatea din Cernăuți în anii 1914–1919)*.

În *Încheiere*, autorul prezintă concluziile referitoare la *Învățământul primar; Gimnaziile din Bucovina; Alte școli secundare din Bucovina; Universitatea din Cernăuți*, din care am reținut ideea că „la începutul sec. al XX-lea, Bucovina dispunea deja de un sistem de învățământ dezvoltat, iar cca 96% din totalul copiilor de vârstă școlară frecventau o școală. În ajunul războiului, în Bucovina funcționau 564 de școli primare (219 ucrainene, 190 românești, 97 germane, 15 poloneze, 4 maghiare și 39 mixte), frecventate de cca 110 mii de elevi. În Bucovina mai existau, atunci, 13 gimnazii pentru băieți (4 germane, 4 germano-române, 2 germano-rutene, 2 rutene și unul germano-polon), cu un număr de 6 108 elevi, două școli reale, cu 806 elevi, o școală de meserii, câteva licee oficiale sau particulare pentru fete, cu cca 1 400 de eleve, două instituții pentru pregătirea învățătorilor și învățătoarelor. Cea mai importantă instituție de învățământ din Bucovina era Universitatea din Cernăuți, care activa cu trei facultăți, iar în 1913 era frecventată de 1 129 de studenți” (p. 384).

În sumarul lucrării se regăsesc două anexe: *Tabele statistice (70)*, care „au permis îmbogățirea prezentului studiu cu material statistic inedit” (p. 36) și *Senatul Universității din Cernăuți* (cinci tabele). Autorul introduce, astfel, în circuitul istoriografic, informații referitoare la „numărul școlilor primare (după limba de instruire) și al elevilor (după limba maternă și confesiuni), în diferiți ani și pentru diferite districte școlare; elevii de la școlile primare din orașele Bucovinei (după cunoașterea limbilor, după limba maternă și confesiuni); elevii români și ucraineni din unele sate cu populație mixtă; statistici comparative despre învățământul primar din alte provincii austriece; știința de carte în Bucovina, în alte provincii austriece și în teritoriile locuite de români; elevii de la gimnaziile austriece; contingentul de elevi de la diferite gimnazii din Bucovina (în diferiți ani, după limba maternă și confesiuni), elevii de la școlile reale, de meserii, liceele pentru fete și Școala Normală din Cernăuți; programele de învățământ de la gimnazii, școli reale, liceele pentru fete, Școala Normală din Cernăuți; studenții de la Universitatea din Cernăuți în perioada 1875–1913, pentru fiecare facultate, după locul de origine, limba maternă și confesiuni” (p. 36). De asemenea, autorul a întocmit, pentru perioada 1875–1915, lista completă a rectorilor și prorectorilor de la Universitatea din Cernăuți, precum și lista decanilor, prodecanilor și senatorilor de la cele trei facultăți.

La finalul lucrării, este prezentată *Bibliografia* și două rezumate, în limba germană și limba engleză.

„Studierea insuficientă a temei date în istoriografie, prezența unor aprecieri contradictorii, unilaterale sau incomplete privind învățământul primar, secundar și superior” (p. 34) – toate acestea au constituit argumente, pentru Constantin Ungureanu, de a aprofunda cercetările asupra sistemului de învățământ din Bucovina, care s-au finalizat cu apariția lucrării *Sistemul de învățământ din Bucovina în perioada stăpânirii austriece (1774–1918)*, bazată pe o serioasă cercetare a documentelor edite și inedite referitoare la tema aleasă (autorul a consultat 28 de fonduri, aflate la Arhiva de Stat a Regiunii Cernăuți, Serviciul Arhivelor Naționale Istorice Centrale – București, Direcția Județeană Suceava a Arhivelor Naționale, manuscrisul lucrării lui George Tofan, *Învățământul public în Bucovina*, 60 de anuare și statistici școlare, 28 de publicații periodice și 423 de lucrări generale și speciale). Obiectivele formulate de autor în *Introducere* au fost pe deplin atinse, lucrarea *Sistemul de învățământ din Bucovina în perioada stăpânirii austriece (1774–1918)* fiind una dintre cele mai valoroase contribuții istoriografice privind evoluția învățământului din Bucovina, dacă avem în vedere, mai ales, prezentarea comparativă a realităților școlare din Bucovina cu cele din Vechiul Regat, Basarabia, Galiția, Transilvania, Banat și introducerea în circuitul științific a unui material statistic inedit.

Rodica Iașencu

„«Țara Fagilor». Almanah cultural-literar al românilor nord-bucoveneni”, XXIII–XXIV, 2014–2015, Cernăuți–Târgu-Mureș, Societatea Culturală „Arboroasa”–Fundăția Culturală „Vasile Netea”, 2015, 408 p.

Alcătuitor de Dumitru Covalciuc și bucurându-se de purtarea de grijă a unui mare prieten al românilor bucovineni din regiunea Cernăuți, Dimitrie Poptâmaș, „Țara Fagilor”, cel mai popular periodic din această parte înstrăinată a țării, se află în preajma împlinirii unui sfert de secol de necesară și frumoasă existență.

„Sunt 20 de ani de când Fundația Culturală «Vasile Netea» își oferă publicului larg serviciile sale de cunoaștere a trecutului cultural-istoric mureșean, parte integrantă a culturii naționale și universale. Apariția ei – scrie Dimitrie Poptâmaș în *Rânduri de acasă. Fundația Culturală «Vasile Netea» la 20 de ani* (p. 5–9) – a fost rezultat al libertății de gândire și acțiune de după evenimentele din decembrie 1989. Model l-am avut pe omul de mare cultură Vasile Netea, personalitate de prim rang, intelectual desăvârșit, simbol al aspirațiilor noastre, nume pe care l-am consacrat formațiunii noastre. El descinde din acest spațiu mureșean, în care a trăit anii afirmării și fertilității culturale. Aici și-a format și cultivat dragostea de pământ și de oameni. Cu încărcătura spirituală a acestor locuri a plecat la curți mai înalte, obligat de împrejurări, mai aproape de sursele cunoașterii, pentru a-și împlini gândurile și a ne lăsa opera nemuritoare, a biruinței, prin cărțile care devin mărturie peste veacuri și milenii. Iată de ce am apelat la acest nume-simbol, drag nouă, atunci când ne-am propus o fundație reprezentativă de cultură care să întrunească toate năzuințele și aspirațiile de viitor, într-o țară în care au fost redobândite nu cu mult timp înainte drepturile și libertățile de care mentorul nostru spiritual nu s-a mai putut bucura. [...] Ne propuneam atunci, prin prevederile statutare, valorificarea moștenirii istorice și literare a lui Vasile Netea; inițierea și validarea a multiple forme de activitate culturală, științifică și literară; valorificarea și stimularea moștenirii folclorice; promovarea spiritului de respect pentru valorile intelectuale; sprijinirea și stimularea specificului activităților de cunoaștere a spațiului transilvan și acordarea de sprijin copiilor și tinerilor cu înzestrare intelectuală sau cu talent deosebit, dar cu posibilități materiale reduse” (p. 5, 6). De-a lungul anilor, „planurile culturale” ale Fundației Culturale „Vasile Netea” sunt materializate printr-un „laborios program de tipărituri”. În cadrul acestuia se înscriu, între altele, „Caietele mureșene”, ce difuzează în cele 23 de volume, tipărite până acum, restituiri de istorie literară și de istorie a culturii („personalități locale importante”), monografii de localități, memorialistică și corespondență, dicționare enciclopedice, studii și evocări, publicistică (alte 14 lucrări se tipăresc în afara Seriei „Caiete mureșene”). Ca veritabilă „instituție a modernității”, aceasta se îngrijește și de alcătuirea unor necesare „instrumente de lucru”: *Catalogul publicațiilor Fundației Culturale „Vasile Netea”, 1994–2014*, întocmit de Dimitrie Poptâmaș, Târgu-Mureș, Editura Veritas, 2014, 91 p.

Consemnările lui Dimitrie Poptâmaș, fost director al Bibliotecii Județene Mureș, constituie o plăcută și „luminată întreținere” la noi, în acest colț de lume românească aflat în cădere și rătăcire continuă: „Mereu în căutări și extindere a activității noastre, am căutat să punem în aplicare planurile mentorului nostru spiritual, Vasile Netea, în calitatea sa de istoric al Transilvaniei, în strânsă legătură cu întreg spațiul românesc. Nu întâmplător între temele predilecte ale cercetării sale, ideea de unitate devine o prioritate. [...] Vasile Netea a cultivat bunele și frumoasele relații ale Transilvaniei cu Bucovina. Nu întâmplător fundația care îi poartă numele și-a legat destinele de această provincie istorică. Așa se întâmplă că într-o lume a libertăților ne exprimăm sentimentele noastre frățești, mai ales de cei înstrăinați. Acesta este motivul pentru care ne-am asumat continuarea tipăririi almanahului cultural-literar al românilor nord-bucovineni «Țara Fagilor», inițiat împreună. [...] Fundația Culturală «Vasile Netea» s-a îngrijit de redactarea, tipărirea și finanțarea sa, facilitând apariția almanahului. Un merit deosebit în acest sens îi revine alcătuitorului, Dumitru Covalciuc, din Cernăuți, om de nădejde, scriitor și ziarist, ambițios, consecvent și persistent în culegerea și clasificarea materialelor” (p. 8).

„Apariția almanahului «Țara Fagilor» – conchide D. Poptâmaș tot aici – a constituit un minunat prilej de legături spirituale între transilvăneni și românii nord-bucovineni în plan cultural, educațional, istoric și religios. Suntem uniți prin limbă și istorie în «patria limbii române», după cum bine spunea poetul Nichita Stănescu. Ziua limbii române este sărbătoarea noastră de suflet, când ne

etalăm tot ce avem mai frumos, între care se înscrie și această publicație îndrăgită și așteptată de cititori”.

Tomul pe care îl semnalăm este însoțit și de alte câteva texte, având fiecare rostul său: Lazăr Lădăriu, *Tinerete fără bătrânețe!*, p. 10–12; Valentin Marica, *Și eu, acolo, șezum și plânsem...*, p. 13–16; Nicolae Băciuț, *În Bucovina, la noi, acasă*, p. 17–18 („Am descoperit cu adevărat Bucovina, la ea acasă, atunci când, în entuziasmul unor mari speranțe, primele ieșiri în lume nu le-am făcut nici la Paris, nici la Roma sau mai știu eu unde, spre ce apus, ci la răsărit și în nord, la Chișinău și la Cernăuți, convins fiind că podul de flori nu durează prea mult, că ofilirea pânđește din toate zările, că e nevoie de un alt fel de cunoaștere și recunoaștere, de descoperire și redescoperire a celor care sunt de-o ființă și de-o limbă cu noi. [...] [În Bucovina] am descoperit o lume pe care o știam în inima mea, cu oameni primitivi, trăind românește și visând în limba română. [...] Sigur, realizarea cea mai importantă rămâne «Țara Fagilor», un demers de recuperare/restituire a trecutului de mare suferință a unui ținut căruia i s-a furat dreptul de a fi în granițele firești, adunându-se an de an documente, mărturii, care fac ca istoria să fie înțeleasă în dimensiunea realului, nu a manipulării ideologice”); Rodica Puia, *Rezistența memoriei!*, p. 19–21.

Și acest volum al almanahului de la Cernăuți își păstrează secțiunile prin care s-a impus în conștiința cititorilor săi în cele peste două decenii de apariție fără întrerupere.

În secțiunea *File de istorie*, „Țara Fagilor” include în oferta sa trei materiale: Octavian Voronca, *Gânduri despre Ștefan cel Mare și Sfânt*, p. 22–26; Marius Cazacu, *Structuri geodemografice în Bucovina imperială*, p. 27–33 („Ca urmare a politicii de colonizare duse de autoritățile austriece, într-o perioadă relativ scurtă, de 143 de ani, populația provinciei crește exploziv, iar structura etnică se modifică și se diversifică, astfel creându-se un mozaic de naționalități și confesiuni.

Datorită stabilității politico-militare, abundenței unor resurse (funciare și subterane) și contribuției culturale specifice fiecărei etnii, se dezvoltă o economie prosperă, care stă la baza bunelor relații interetnice și a multiculturalității”, p. 33); Svetlana Constantin, *Cerlena – mărturii documentare comentate*, p. 34–48 („Am scris aceste rânduri referitoare la primele atestări documentare ale satului Cerlena și la proprietarii pe care i-a avut, de la începuturi și până spre mijlocul secolului al XIX-lea, gândindu-ne că exemplul nostru ar putea fi urmat și de alți iubitori ai trecutului nostru și am putea avea, astfel, peste câțva timp, o frumoasă monografie a satului. Localitățile basarabene din actuala regiune Cernăuți, spre deosebire de cele din fosta provincie istorică Bucovina, nu se bucură de atenția pe care o merită din partea specialiștilor. De obicei, istoricii cernăuțeni se apleacă tot mai mult în studiile lor asupra istoriei ținutului bucovinean, neglijând aproape întru totul ținutul basarabean. Specialiștii de la Chișinău, de asemenea, se limitează la studierea teritoriului încadrat în frontierele actuale ale Republicii Moldova. Așa că satele basarabene își așteaptă încă cercetătorul, un cercetător cu vaste cunoștințe istorice, cu studii în paleografia slavă și, desigur, cu mare dragoste de aceste fermecătoare plaiuri basarabene dintre Prut și Nistru”, p. 48).

Secțiunea *Genealogie și heraldică*, o noutate în structura almanahului, cuprinde două studii semnate de Andi-Marius Dașchievici, *Nobilimea bucovineană în serviul Casei de Habsburg, 1801–1918*, p. 49–99 și *Neamul Kononowicz-Horbatsky din Belorusia și alianțele cu arborele Koribut-Dashkevich. Note istorice, genealogice și heraldice*, p. 100–119, amândouă urmate de câte un album heraldic, reproducând varii documente din patrimoniul istoric al familiei sale (p. 80–99, 112–119).

În secțiunea *Filologie*, se află trei materiale: Lora Bostan, *Limba română la Universitatea din Cernăuți*, p. 120–123; Felicia Vranceanu, *Aspecte ale studierii limbii române în Ucraina. Particularități ale procesului de predare și învățare a limbii române ca limbă maternă și ca limbă străină*, p. 124–129; Cristina Paladian, *Expresivitatea ritmică în poezia lui Vasile Postelnicu*, p. 130–140.

Secțiunea *Orizonturi spirituale*, oferă utilizatorilor câteva materiale semnate de Vasile Tărățeanu, m. o. al Academiei Române, *Vrednic într-o dreaptă recunoaștere și pomenire*, p. 141–150 (articol închinat unchiului său, Vișarion Puiu, fost deținut politic în România comunistă, din a cărui creație memorialistică, *Slujitor sub trei patriarhi*, se tipărește aici un fragment referitor la mitropolitul

Bucovinei Visarion Puiu, p. 144–150); Nicolae Cârlan, *Un sanctuar de credință, cultură și artă românească – Mănăstirea Dragomirna*, p. 151–165.

În secțiunea *Toponimie*, „Țara Fagilor” include un articol semnat de Diana Chibac, *Comunitățile, toponimele și portul popular de pe Valea Siretului*, p. 166–199, cu referire, mai ales, la localitățile Igești, Crasna, Ciudei, Budineț, Cireș, Ropcea și Pătrăuți.

Golgota neamului românesc, principala secțiune de rezistență din structura almanahului alcătuit de Dumitru Covalciuc, continuă să publice noi mărturii ale martirajului românesc din Bucovina ocupată de sovietici în 1940 (1944): Felicia Toma, *După răpirea Bucovinei a început sângeroasa dramă a românilor*, p. 200–212 (Drama familiei lui Vasile Sucevan din Suceveni-Hliboca: tatăl, Constantin Sucevan, „masacrat” la Varnița, în ziua de 1 aprilie 1941, mama, Livia, „decedată de foame în stepele kazahe” și un frate, dispărut în „blestemata străinătate” a deportării familiei sale. Împreună cu fratele său, Grigore, supraviețuiește deportării. Povestirea, ca formă de perpetuare a memoriei, îndeplinește aici o funcție de reabilitare și de catharsis: „Și cu toate că au trecut ani, Vasile Sucevan nu are timp pentru uitare și nepăsare. Ca tristele amintiri să nu moară odată cu el, le povestește mereu ficei Viorica, ginerelui Arcadie Vasiliuc, nepoților Gheorghe și Vasile despre acele zile negre din amărăta lui copilărie și adolescență, petrecute în calvarul stalinist” (p. 201); „Ajuns la venerabila-i vârstă de 80 de ani, și prin vis îl urmăresc încă nevoile și calvarul adus de «eliberatorii» ruși în îndepărtata, îndurerată și înlăcrimată sa copilărie. De 70 de ani, trăiește cu durerea și neuitarea în suflet și de atunci ochii nu i s-au mai uscat de lacrimi” (p. 212); Maria Toacă, *Martirajul românesc. Cele mai grele, cele mai înălțătoare cruci...*, p. 213–219 (Considerații privitoare la activitatea Societăților „Golgota” ale românilor din regiunea Cernăuți, conduse de Octavian Bivolaru și Ilie Popescu, de a cultiva memoria victimelor represiunilor sovietice: înălțarea de cruci în diverse localități, prin subscripție publică; organizarea de manifestări omagiale. În calitate de „cronicar” al unor „evenimente de respirație românească”, ziarista de la Cernăuți scrie în aceste pagini de almanah despre „evenimente scăldate în lacrimile memoriei, [petrecute] prin satele unde românii încă nu s-au lepădat de istoria și trecutul lor”. Periodic, în locurile de martiraj ale neamului, ca la Stroești-Noua Suliță, bate ritualic „ceasul plinătății de unire în dragoste cu suferințele celor mai destoinici fii ai satului, trecuți prin răstignire”, iar „răscolirea memoriei” are rostul de „a-i înveșnici pe martirii satului”, într-o străveche rânduială creștină: parastas, programul artistic al Corului „Dragoș-Vodă”, masa frățască de pomenire (p. 215–216). Și concluzia ziaristei trebuie reținută: „Mânați și mâncați de nevoi, românii de odinioară și-au apărât identitatea, insufându-ne puterea cristică în fața încercărilor de astăzi” (p. 219); Maria Andrieș, *În cer nu poți zbura, în pământ nu poți intra*, p. 220–224 (povestea Veronicăi Moroz din Lehuceni Boianului, refugiată în primăvara anului 1944, împreună cu Școala Normală de Fete din Cernăuți, la Brad, în Transilvania); Felicia Nichita, *Răstigniți pe crucea suferinței*, p. 225–233 (Drama bunicului autoarei, Nicolae Nichita, din Hrușeuți-Voloca, deportat la muncă silnică pe țărmul Lacului Onega. Câteva precizări evidențiază destinul românilor bucovineni de la mijlocul veacului trecut și al supraviețuitorilor „genocidului stalinist”: „Puțini, foarte puțini mai sunt în viață dintre cei care, pe propria lor spinare, au suportat ghearele siberiilor de gheață, torturile din închisorile și gulagurile staliniste, calvarul din lagărele de muncă bolșevice. [...] Groaznici și zguduitoari au fost acei ani de deznădăcinare a neamului românesc din nordul Bucovinei și ținutul Herței. Iar puținele din dureroasele mărturisiri, referitoare la jaful, masacrele, deportările ce au urmat în aceste provincii românești, anexate la 28 iunie[1940] la imperiul sovietic, pe care reușim să le adunăm strop cu strop, sunt doar o lacrimă de adevăr din candela memoriei acelor care și-au jertfit viața pentru idealurile sacre, pentru o viață mai bună în țara lor de origine”. La întrebarea privind finalitatea acestui tip de demers jurnalistic („La ce bun e să știm adevărul?”), Felicia Nichita subliniază funcția educativă a povestirii situate într-o pedagogie a cultivării memoriei colective, având convingerea că „fiecare nume scos din neagra tăcere a morții e un viu și tragic adevăr”: „De datoria noastră e să aflăm măcar puțin din acest adevăr. Să spunem adevărul pe care-l cunoaștem copiii și nepoților noștri, ca să păstrăm mereu aprinsă candela memoriei pentru eternizarea acelor eroi căzuți pentru Credință și Patrie, ca această dramă națională, această filă neagră din istoria românilor să nu fie ruptă, aruncată, ștearsă din inimile urmașilor pentru totdeauna (p. 226)”; Dumitru Covalciuc, *Vânătoarea de oameni. „Postavka” și „rubstoika”*, p. 234–

250 (Prezentând, succint, modificările demografice din Oprișeni, satul său natal, după 1930, autorul evidențiază „o adevărată catastrofă demografică”, spre care comunitatea se îndreaptă, treptat, prin repatrierea germanilor din 1940, deportarea în Kazahstan, din 1941, deportarea evreilor în Transnistria (1941), pierderile suferite pe Frontul de Răsărit, refugiul românilor din 1944, repatrierea polonezilor, în 1945, decesele cauzate de epidemia de tifos exantematic și foamea din 1947.

Evocarea vieții de zi cu zi din primii ani de înstăpânire sovietică pune în evidență mecanismele terorii staliniste instituite, mai cu seamă, în satele din apropierea noii frontiere cu România. Activitatea „stribocilor” din formațiunile paramilitare ale terorii, care „aveau ochi neadormiți”, trimiterea la muncă forțată a persoanelor revenite din România, cotele mari de cereale, carne și lapte către stat alcătuiesc un tablou sumbru al „dezmățului stalinist”, în cadrele căruia se individualizează, în primul rând, „vânătoarea bărbaților” sub diverse forme: „Ca să poată prinde cât mai mulți tineri, autoritățile raionale au închipuit diverse acțiuni «patriotice»”, precum „școlile F.Z.O. ale Ministerului industriei cărbunelui”, convocând la comisariatul militar mai multe contingente, spre a fi încorporate în armata sovietică. Refuzul prezentării la vizita medicală constituia „o crimă gravă comisă împotriva patriei și o subminare a capacității de apărare a Uniunii Sovietice”, cei vinovați urmând să fie deportați în regiunea Donbas, la muncă silnică în minele de cărbuni. „Bieții țărani – scrie D. Covalciuc –, înfruntând foamea cea mare din 1947 și epidemia de tifos, erau sleiți de puteri, de-i bătea vântul, dar trebuiau, morți-copți, să facă față livrării către stat a cotelor exagerate de carne, lapte, cereale, zarzavaturi ș.a., să achite diferite taxe și impozite, să participe «cu elan», cu sume importante de bani, la împrumuturile destinate restabilirii și dezvoltării economiei naționale a Uniunii Sovietice, iar, pe deasupra, mai erau și scoși în permanență la corvezi istovitoare” (p. 241). Între aceste „corvezi istovitoare” se află „rubstoika” – „scoaterea țăranilor la doborârea copacilor în pădurea Corceștilor și transportarea buștenilor la gara din Pătrăuți” și „postavka” – acțiunea de colectare forțată a cerealelor și de livrare către stat a cărnii și a laptelui. „Haidăii stăpânirii bolșevice – notează autorul – cutreierau zi și noapte satul, năvăleau în case, scotoceau în toate ungherele și luau și ultimul grăuncior, lăsând în urma lor durere, lacrimi și deznădejde. Adulții și copiii se umflau de foame, cădeau ca muștele pe marginea drumurilor, dar «postavka» nu putea fi anulată într-o asemenea situație dramatică, fiindcă statul totalitar, prin înfometare, își ucidea propriii săi cetățeni, nu de mult «eliberați» de sub «jugul burghezo-moșieresc». [...] «Postavka» cea blestemată a fost însoțită nu numai de împrumuturile și birurile care culcau la pământ gospodăriile țărănești, ci și de muncile peste puteri și neplătite la exploatarea forestieră” (p. 244).

Concluzia analizei pe care o face Dumitru Covalciuc în acest studiu de caz, evidențiază un proces social-istoric dramatic din viața satului bucovinean postbelic: „Anul 1948 a fost năprasnic pentru locuitorii Oprișenilor. «Postavka» și «rubstoika» le-au măcinat sănătatea. [...] Evident, scopul urmărit fusese atins. [...] Odată ce țăranii renunțau, siliți de împrejurări, la pământ, inventar agricol, animale de tracțiune, la o parte din fondul lor semincer, ca să se întovărășească în muncă, nu mai era nevoie nici de livrare către stat a cotelor exagerate de produse agricole, nici de corvezi înrobitoare ca cele generate de doborârea copacilor și transportarea lemnului. Acestea au fost, în fond, metodele de constrângere, care i-au forțat pe țărani să accepte colectivizarea” (p. 250); Ciprian Bojescu, *Tragedia unei fete din Iordânești*, p. 251–254 (Invazia sovietică din 1944 și încercarea Dochiței Bojescu, sora mamei autorului, de a trece granița în România, arestarea, anchetarea prin tortură la Cernăuți și împușcarea sa: „După două săptămâni de anchetă, văzând că n-au putut afla de la dânsa amănunte despre trecerea tatălui ei, Ilie Bojescu, și a fratelui, Dionisie, în România, și, dându-și seama că nici nu mai aveau pe cine arunca după gratii, enkavediștii au scos-o noaptea pe un câmp dintre Hliboca și Prisăcăreni și au împușcat-o. Dochița Bojescu, o fată de 19 ani, martirizată de călăii staliști, a fost lăsată pradă păsărilor.

Întâmplarea a făcut să treacă pe acolo niște iordâneșteni, care mergeau sau care veneau de la Hliboca. Consătenii ei cu greu au recunoscut-o, fiindcă era complet desfigurată. Chiar în acea zi, Domnica Bojescu și niște vecini de-ai ei au venit cu căruța la locul crimei, ca să ridice cadavrul. Cu ajutorul rudelor, a reușit s-o îngroape în cimitirul din sat. Și acest lucru n-a fost chiar atât de ușor, fiindcă Domnica Bojescu, [bunica autorului], continua să fie supravegheată de către iscoadele stăpânirii bolșevice” (p. 254).

Într-o altă secțiune nouă, *Corespondență*, „«Țara Fagilor». Almanah cultural-literar al românilor nord-bucovineni” publică „documente inedite”. Sub semnătura lui Dimitrie Poptămaș, văd lumina tiparului cinci scrisori adresate lui Vasile Netea, de la Cernăuți, de către Mircea Streinul, în perioada 28 noiembrie 1933–21 iunie 1934, precedate de un redacțional: *Poetul „iconarist” Vasile Netea*. Reflecții pe marginea unei corespondențe cu Mircea Streinul, p. 255–260. Dragoș Olaru prezintă, tot aici, *Scrisori din Transnistria (anul 1941)*, p. 261–301, 58 de scrisori expediate în decembrie 1941 din Moghilău (cele mai multe) și Sargorod la Rădăuți, Cernăuți, București și Suceava. Scrisorile provin din diverse fonduri aflate la Arhiva de Stat a Regiunii Cernăuți și prezintă interes pentru cercetarea științifică, prin problematica abordată („statistica evreiască”, „organizarea și efectuarea deportărilor”, „situația din lagărele din Transnistria”) și, totodată, prin „mesajul emoțional, zguduitor prin tragismul situațiilor descrise”. Transcriem, în cele ce urmează, pentru ilustrare, scrisoarea adresată de Löbl Schewa d-nei Olga Saghin din Rădăuți: „Dragă doamnă Saghin! Ne aflăm aici într-o situație disperată. Dacă doriți să ne ajutați și ca să nu murim de foame și de frig, vindeți ce credeți de cuviință și trimiteți, dacă e posibil, orice fel de alimente ca: unt, făină de porumb, slănină, conserve, lumânări, chibrituri, săpun. Căutați pe cât posibil ca soțul d-voastră să vie personal. De altfel, vin și alți curieri, care fac aici un negoț intens. N-am să vă uit niciodată. Cu multe salutări, Löbl Schewa” (p. 285). Corespondența publicată aici este însoțită de două adrese. Cea dintâi, trimisă, la 3 ianuarie 1942, de Secția de poliție judiciară de la Ministerul Apărării Naționale către Guvernământul Bucovinei, informează, între altele, că Margulis, funcționar la Fabrica de Spirt „Rudich” din Rădăuți și Ion Larionescu, fost director la Herghelia Rădăuți, „fac dese călătorii de la Rădăuți în Transnistria, ducând și aducând corespondență și chiar pachete” (p. 302–303). Cea de a doua adresă, înaintată de Serviciul Poliției de Siguranță Cernăuți, la 11 martie 1942, către Governorul Provinciei Bucovina, raportează circumstanțele referitoare „la numitul Twers Albert și alții din orașul Rădăuți, dovediți a înlesni legătura între evreii din teritoriul Țării cu cei evacuați”, precizându-se că, fiind descoperiți de organele Jandarmeriei CFR, Ioan Larionescu a fost lăsat liber, iar Twers Albert înaintat cu corpurile delictate la București, de unde, de asemenea, a fost eliberat” (p. 303–304).

La secțiunea *Opinii*, almanahul publică articolul *Poetul față în față cu „piticia” dintotdeauna a politicienilor români*, semnat de Dragoș Olaru, p. 305–320, în care valorifică „documente referitoare la Eminescu” descoperite în „arhivele administrație bucovinene” și în publicistica poetului, glosând „în corelație” cu afirmațiile unor cercetători din țară: Theodor Codreanu și Ion Filpciuc.

Secțiune tradițională, *Poesis* găzduiește în acest tom dublu al amanahului „Țara Fagilor” șase autori: Vasile Tărățeanu, *Duh precurat*, p. 321–322; *Crez*, p. 322 („Cuvine-se cu-adevărat / Ție, Doamne, toate cele bune, / Văzutele și nevăzutele / și, în primul rând, precurata noastră / Iubire. / Iar nouă, / celor cărora încă nu Te-ai arătat, / dar credem în Tine, / ca să putem fi fericiți, / ne-ai zis «Pace vouă!» / Și asta, / într-o lume aflată-n nesfârșite certuri / și nedrepte războaie – / nu e puțin deloc. // De ce atunci, Doamne, / atât de greu ne înțelegem cu aproapele nostru? / Și, în loc să-l iubim / ca pe noi înșine, / precum poruncit-ai – / adeseori îl urâm. // Ca ceara din lumânările Învierii, / vreau să mă topesc, Preasfinte părinte, / în flăcările iubirii / de Neam și de Țară.”); *Situație excepțională*, p. 323–324; *Un munte-ngenunchiat*, p. 324–325; *Un bocet nesfârșit ni-i cântarea*, p. 325 („Pe unde locuiți, scumpii mei frați, / În Arcadia noastră părintească, / de unde-am fost ruși și desfărați / de aerul și limba românească. // Prin depărtări albastre împrăștiați / de vânturile unei sorți de iască, / în propriile noastre vise-ncătușați / din propria cenușă să renască. // Sânge-n apă nu-și preface neamul, / nici aerul, nici dorul, nici visarea / când toate ale noastre, râul, ramul / un bocet nesfârșit ne e cântarea. // Cu moartea nemiloasă față-n față / iertați-ne cât mai suntem în viață”); *Umbra lui Ștefan*, p. 325–326; *Blues*, p. 326; *Sonet*. Lui Ilie T. Zegrea, p. 327; *Sezon de vânătoare*, p. 327; Arcadie Opaț, *La masa tăcerii cu Dumnezeu*, p. 329–330; *Arătătorul în mănășa Domnului*, p. 330; *Undeva mai sus*, p. 330–331; *Teze*, p. 331–332 („Cine din noi ar vrea / să oprească gândul / pentru a rămâne mic / să-și umple golul cu paie / pentru a fi pasăre într-un muzeu provincial // Cine din noi n-ar vrea / să doarmă încleștat cu viața / în spatele unei baricade de piatră / când vin bătrânețile / peste care nu se mai trece // Cine din noi ar vrea / să stea în poziție de dreptți / în fața ceasornicelor / știind că ele nu sunt decât / producătoare de moarte // Cine din noi n-ar vrea / să-și astupe urechile / să nu audă cum bate inima

lutului / când ne punem în el mamele / și le lăsăm să putrezească”); *Viză de lungă ședere*, p. 332 („Undeva / fiecare mort / are soarelui lui / și-l poartă prin târg / cu veriga în nară / Cortegiul funerar / adună măști / agită vernisajul crucilor crispate / Cineva / băjbăie-n solstițiul de vară / inadmisibil trage spuza pe turta lui / stinge focurile în noaptea Învierii // Văduvele se lăfăiesc în agora / sub negre voaluri / savurează tăcerea prelungă a lemnului / amână priveghiurile / contramandază ofrandele // Acolo / viza de ședere / o primesc numai acei / ce-au trădat / și nu o singură dată”); *Sub aspectul facturii* sau aleșii ce trăiește ca sfinții, p. 332–333 („Din rădăcina amară a timpurilor / vin aleșii despuiați / cu ambiția de a ne purifica gândurile / de a desface crucea de noduri / pentru a determina / volumul vast al provocării / Ajunși în zona marilor simțiri / se hrănesc cu rumoare // Capabili numai de hârâit / de mult nu mai pun întrebări / ci lansează idei / una mai umflată decât alta / ne despart de miezul nocturn al vremurilor / fixat în rune și furia timpurilor / pe care nu le poți schimba / decât pe un mul cu măselele roase / căruia i-a fost dat să cunoscă / din ce spiță se trage”); *Pecetluind împlinirea în timp*, p. 333; *Inspirație*, p. 334; *Reviem poeziei*, p. 334–335 („Întind mâna / te pipăi ca un orb / pe frunte ochi și buze / și nu găsesc nici strop de siguranță / nici speranță / nici lumină / nici pedeapsă / de parcă-ai fi un bulgăre de lut / prăjit la soare / în care una câte una au murit / secunde / zile / luni / iar anii te-au golit / precum savana pe un leu / care pășește-atenț / dar sigur înainte / până nu-i oprit de moarte / ca nu cumva să-și meșterească / un cuib în soare”); *Luna, cea mai tristă amantă*, p. 335; George L. Nimigeanu, *Despre necuprinderea adevărului în moarte*, p. 336–337; *Cântec pentru limba Mamei*, p. 338 („Lângă vetrele Numelui Tău, / aerul răs-povestește păduri... / lumina – sfintele umbre / ale adevărilor Veșniciei Tale... // Râuri-râuri... dorurile –izvoare... / curg... prin văile sufletului... // pe când el... sufletul... / călător prin vămile / întrebărilor zilnice... / prin munții îngândurării... / poartă... pe umeri... ranița grea... / a timpurilor // Fiece pas – veacuri... / fiecă veac, izvor lângă izvor, / o veșnicie... în care, fără de somn, / Inima Ta... îmi bate în piept... / trăindu-mă...”); *Pâine*, p. 338–339; *Străvederea*, p. 339–340 („Știu... îmbrăcând cămașa zilei mele... / scumpă – cămașa Bunului o-mbrac; / lumina – din Lumină... din Lumină... / nădăjduind s-o înmulțesc... în veac, // în stră-vederea ochiului lăuntric... / «dintru-nceput... la vremile de-Apoi»... / pe unde Dumnezeu aprinde Noima / focului viu... pe vetrele din noi... // De n-ar privi prin ochii mei Părinții, / Floarea de Colț mi-ar înflori din stei?... / Mi-ar mai sări izvoarele-n cărare, / de nu m-ar prinde-n grai dorul de ei? // Stelele-n cer... și largurile-n gând... / fără sămânța vieții lor... mi-ar naște, / pe gură, răsuflarea-n care ard, / urmaș, de drept, de nu m-ar recunoaște?... // Pe frunte, cerul casei părintești / de n-aș purta din fragedă pruncie, / sub vâlvătaia rănilor din nume, / afla-va fiul meu vreo temelie? // Din vatra satului din mine, cum / ar mai sălta, în Drumul Lumii, viața, / spre Adevărul-cel-de-căpătâi, / mama...de nu m-ar fi întors cu fața?... // Iar tata... rază jertfei lui... de nu / m-ar fi sortit de mic – la ursitoare, / durerea-n rangul nostru de noblețe / mi-ar mai întoarce viața... către soare?...”); Tațiana Guga-Vlad, *Casa inimii*, p. 341 („În casa inimii mele / e-atâta iubire, / de-ncape o lume întregă: / grădină de flori, /trandafiri și bujori, / prietenie. // Dușmanii, ce vor / să pună zăvoare / la orice intrare, / găsi-vor la mine mereu / ferestre deschise, / cu ploaie de vise, / prin care intra-vor / prietenii calzi. // Prietenii vechi, / prietenii noi / intra-vor mereu / în casa iubirii / din sufletul meu”); *Sămânța tinereții*, p. 342; *Dor*, p. 342–343; *Mamei*, p. 343; *Sfaturi*, p. 343–344; *Martirii noștri*, p. 344 („Temnița fostu-le-a poartă spre Cer, / numai prin rugă putut-au răbda / lanțuri, bătaie, sudalma cea grea, / sângele curs-a în orice ungher. // Oase-aruncate în groapa comună, / trupuri strivitu-s-au umăr la umăr, / moaște-s acuma și mirul se-adună / din sfintele oase în gropi fără număr. // Munți de durere, de lacrimi risipă, / Vino și-ascultă, adastă o clipă: / Sufletul lor, însetat de lumină, / Iartă pe cei ce, smerit, se închină...”); *Solie*, p. 345; *Refugiații*, p. 345; *Himera puterii*, p. 345–346; *Surorilor din închisorile comuniste*, p. 346, *Nu-ți uita limba!*, p. 346–347 („Limba-n care te-ai născut / Ți-e tezaur sfânt, ți-e scut / Și-ncărcată-i de istorie, / De sfințenie și glorie. / Neam român, să o cinstești, / S-o cultivi și s-o iubești, / Iar când pleci în țări străine, / Limba mamei să te-aline, / N-o uita în veci de veci, / Valea Plângerii de-o treci; / Ești învingătorul lumii, / Prețuiește limba mamei!”); Paraschiva Abutnăreței, *În dimineața când ne mor poezii*. Lui Adrian Păunescu, p. 348–349; *Elegie de-o clipă*, p. 349; *Cine sunt eu*, p. 350; *Raza dintâi*, p. 350; *Toamnă la munte*, p. 351; *Rădăcini*, p. 351–352; *Cartea de identitate*, p. 352; *Zestre*, p. 352–353 („Străbunii s-au întors în rădăcini / Lăsându-ne în ochi frânturi de cer / Alături, luciul murelor, tăciuni / Să se aprindă-n stele ce nu pier. // Ne-au mai

lăsat și-un petic de pământ / Și-o limbă dulce-n doine și în hori / E zestrea noastră, giuvaerul sfânt, / Să n-o uităm nicicând, suntem datori!”); *Maci sub cerul Basarabiei*, p. 353; *Pentru ia românească*, p. 354; *Solie*, p. 355; *Imn pădurilor*, p. 356; Valeria Moroșan, *Lume tu!*, p. 357–358; *Vis de martie*, p. 358; *Măria Sa, Poetul*. Omagiu adus domnului Eminescu, p. 359–360; *Căutări*, p. 360; *Codrii depărtării*, p. 360–361; *Poetului*, p. 361–364; *Bună dimineața!*, p. 364–365; *Îndemn*, p. 365–366; *Cânta-voi*, p. 366; *Rondel cu flori de tei*, p. 367 („În casa sfântă-a tinereții mele, / Cu flori de tei și busuioc uscate, / Te-aș mângâia, tu, cerul meu cu stele, / Te-aș dezmierda, cu buze însetate. // Dar îngerii, cu pletele rebele, / Îi țes singurătății lungi brocarte, / În casa sfântă-a tinereții mele, / Cu flori de tei și busuioc uscate. // Trăirile în suflet ferecate / Mi-au înflorit șirag de albăstrele, / Doar toamna-și plânge dulcile păcate, / Făcând în fața sorții temenele, // În casa sfântă-a tinereții mele”).

Tot ca secțiune distinctă, apar acum *Epigrame*, aici publicându-se *Epigrame pentru (și despre) prieteni*, p. 368–370. Într-o altă secțiune tradițională, *Personalități bucovinene*, publică Maria Guțu, *Ilustra fiiică a Bucovinei Viorica Ursuleac*, p. 371–374; Dumitru Opreșan, *Eminescologul Vasile Gherasim*, p. 375–378; Dumitru Covalciuc, *Nicolae Pentelescu*, p. 379–381; Veronica Todociuc, *Ilie E. Toroușiu, „un Hurmuzachi al celor literare”*, p. 382–384; Dimitrie Poptâmaș, *Radu Ștefanelli*, p. 385–398.

Secțiunea *Folclor bucovinean*, cuprinde zece cântece de lume din Colecția „Dumitru Covalciuc”, p. 390–394. În *Album*, p. 395–398, este prezentată în cuvinte și imagini Formația folclorică „Perla”, din Cernăuți, îndrumată de Iurie Levciuc. Ultima secțiune, *Cartea*, reproduce o recenzie a lucrării lui Tiberiu Tudor, *Istoria unei trădări naționale*, semnate de istoricul Florin Constantiniu, m. c. al Academiei Române, p. 399–401 și *Publicațiile Fundației Culturale „Vasile Netea”*, p. 402–405.

„«Țara Fagilor». Almanah cultural-literar al românilor nord-bucovineni”, ajuns la tomul XXIII–XXIV, apare în condiții grafice îngrijite, fiind bogat ilustrat cu reproduceri după fotografii și facsimile, adresându-se unor largi categorii de utilizatori și îndeplinindu-și onorabil menirea într-o tradiție îndelungată a presei românești din Bucovina.

Vasile I. Schipor

„Glasul Bucovinei”. Revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți–București, anul XXII, nr. 1 (85), ianuarie–martie 2015, 103 p.

Studiile și articolele din sumarul nr. 1/2015 al publicației „Glasul Bucovinei” sunt grupate în următoarele rubrici: *Bucovina – procese istorice și sociale; Eminesciana – 2015; Teorie, critică și istorie literară; Cronica limbii; Itinerarii artistice; Proză; Arhiva Bucovinei; Cărți. Reviste. Conferințe.*

Marin Gherman, unul dintre redactorii publicației cernăuțene, își continuă preocupările legate de monitorizarea presei din Ucraina (inclusiv din Regiunea Cernăuți), România și alte state, semnând studiul *Ucraina la hotarul dintre civilizații. Monitorizarea presei (1 decembrie 2014 – 1 februarie 2015)*, așezat sub motto-ul: „Războaiele nu hotărăsc cine are dreptate, ci doar cine rămâne în viață” (Bertrand Russell). Autorul încearcă să contureze „principalele tendințe informaționale referitoare la o posibilă ieșire a Ucrainei din cercul vicios al marginalizării ei civilizaționale și geopolitice” (p. 8), în subcapitolele „*Forme fără fond*” – *Comunitatea Statelor Independente; Un posibil sfârșit al Uniunii Eurasiatice; Politică „șocului fără terapie”*; *Kiev–București: perspective economice; Un nou val al mobilizării în armată*. Concluzia sa este aceea că „Ucraina trece prin cele mai sângeroase și dificile clipe din momentul declarării independenței. Dacă schimbarea puterii de la Kiev, după Euromaidan, a fost un semnal evident că Ucraina a ales vectorul european al dezvoltării, atunci evenimentele ce au urmat reprezintă o dovadă a faptului că Rusia, cel mai mare vecin al Ucrainei, nu este de acord cu această politică. [...] Un evident conflict de valori a transformat confruntarea

simbolică într-o confruntare militară care, din păcate, are loc pe teritoriul Ucrainei” (p. 21).

În cadrul rubricii *Eminesciana – 2015*, sub semnătura lui Ilie Luceac, este publicat articolul *Documente noi cu privire la mormântul lui Aron Pumnul*, în care sunt prezentate câteva informații referitoare la locul unde se afla cimitirul orășenesc, înainte și după încorporarea Bucovinei la Austria (în spatele Teatrului Dramatic „Olga Kobyleanska”, pe locul unde se află astăzi sediul Bibliotecii Universitare), și unde a fost înhumat inițial Aron Pumnul, în iarna anului 1866, când s-a stins din viață. Pe baza unor documente inedite, provenite din arhiva Societății pentru Cultura și Literatura Română din Bucovina, autorul prezintă date referitoare la desfășurarea procedurii de reînhumare a dascălului ardelean în Cimitirul central, de la Horecea (mai 1866), și la instalarea monumentului pe mormântul acestuia (1888).

Despre *Locul provinciei în formula discursului din imperiu* scrie Olga Cervinska, la rubrica *Teorie, critică și istorie literară*. Autoarea mărturisește faptul că „subiectul de față este reprezentat de o dilemă specifică a definirii statutului de provincie, în cadrul paradigmei imperiului. [...] Imperiile au existat datorită unei configurații politice interne. Relațiile în cadrul imperiilor aveau loc între centru și periferie, ultima fiind numită provincie. Acest model al relațiilor este analizat, în studiul de față, în linii generale, fără a fi cercetate particularitățile semantice ale noțiunii de provincie” (p. 34). Observând și analizând relațiile dintre universalismul imperiului și individualitatea provinciei, identitatea provincială, mentalitatea provincială, cultura provinciilor, autoarea ajunge la concluzia că „nu poate fi formulată o definiție universală a provinciei, fără să ne referim la exemple istorice concrete. Aceasta înseamnă că avem de a face cu o noțiune variabilă, în dependență de funcția istorico-locală” (p. 39). Referindu-se la Bucovina, autoarea precizează faptul că aici „a existat un fundament cultural”, aceasta fiind „o regiune culturală deosebită, care niciodată nu a refuzat statutul său de provincie, intrând în componența mai multor imperii. Bucovina este valoroasă datorită faptului că, în orice circumstanțe istorice, ea nu a fost o simplă provincie, ci o margine a provinciei. Aceasta se datorează scepticismului genetic al bucovinenilor, care erau prudenți și atenți în relațiile cu străinii. Dintr-un singur punct de vedere, Bucovina a fost metropolă, și anume din punctul de vedere al influenței spirituale. Unificată sub cultura religiilor, Bucovina se mândrește cu fosta reședință mitropolitană. Acest monument al culturii mondiale transformă ucrainenii din Galiția în persoane din provincie (să ne aducem aminte de factorul alotropiei). De aceea unitatea metropolei și a provinciei este un organism cultural continuu” (p. 39). În concepția Olgăi Cervinska, provincia este „o formă a identității personale într-un context «uniformizat». [...] Provincia este o realizare a ideii utopice imperiale în forma mentalității populației locale, este o robie creativă și productivă, de dependență de cei de la conducere, o suprimare, dar și un paradox științific” (p. 39–40).

Despre activitatea culturală a Aglaei Eminovici (1852–1900), sora poetului Mihai Eminescu, scrie Alexandrina Cernov – *Aglae Eminovici-Drogli (Gareiss Döllitzsturm), o prezență artistică remarcabilă la Cernăuți*. Înzestrată cu „remarcabile talente muzicale și dramatice”, contribuind esențial la „afirmarea vieții culturale românești în Cernăuți, într-o perioadă de înflorire a culturii germane” (p. 43), „femeie distinsă, simpatizată și aplaudată”, după cum și-o aminteau prietenele sale, Paulina Lumicovschi și Sofia Ștefanovici, Aglae Eminovici-Drogli a jucat teatru (în piesele lui Alecsandri, Bengescu, Cornea), a cântat în operete și vodeviluri, a recitat, atrăgând admirația lui Dionisie Olinescu sau Titu Maiorescu. În anul 1882, a făcut parte, alături de mitropolitul Bucovinei, Silvestru Morariu Andrievici, și Vasile Morariu, din Comitetul pentru crearea unui teatru român la Cernăuți, care, după câteva spectacole, s-a contopit cu Societatea „Armonia”, condusă de Tudor Flondor.

Articolul semnat de Serghiy Lucikanin, *Filologia română la Kiev: trecut și prezent*, apărut în cadrul rubricii *Cronica limbii*, urmărește evoluția istoriei filologiei române, ale cărei origini datează din timpul lui Petru Movilă, mitropolit al Kievului, din 1633, întemeietorul Academiei Movilene. Este de precizat faptul că o investigație a actelor ce țineau de literatura și cultura românească, aflate în bibliotecile și depozitele de manuscrise din Ucraina, Rusia și Polonia, cu accent pe sublinierea elementelor de întrepătrundere între culturile slave răsăritene și cea românească, a fost făcută de către Ștefan Ciobanu, fost student al Universității din Kiev. În prezentarea lui Serghiy Lucikanin, sunt

amintite, în privința cercetărilor în domeniul filologiei române, contribuțiile lui Alexei Mateevici, care a studiat, între anii 1910 și 1914, la Academia Teologică din Kiev; Ivan Șarovolski (1876–1954), care a predat limba română la Universitatea din Kiev și a publicat articolul *Cuvinte de origine română în limba ucraineană*; Stanislav Semcinsky (1931–1999), profesor la Universitatea din Kiev, cu cercetări în domeniul romanisticii și traduceri din scriitori români. Pe lângă aceste contribuții, trebuie amintit faptul că limba română încă mai rămâne o disciplină studiată la Universitatea Națională „Taras Șevcenko” din Kiev (însă, după anul 1994, literatura română, ca disciplină separată, nu se mai predă), că aici a fost înființat, la 12 noiembrie 2001, Institutul de Filologie, în cadrul căruia sunt predate cursuri de civilizație română; că limba română se predă și la Ministerul Afacerilor Externe al Ucrainei. Autorul amintește și despre manifestările culturale organizate sub egida Asociației „Ucraina – România”, cu sprijinul Ambasadei României la Kiev, dedicate personalităților culturii românești.

Paula Romanescu, la rubrica *Itinerarii artistice*, semnează materialul *Frumosul ca iluzie*, în care este prezentată expoziția semnată de Adina Romanescu, eveniment desfășurat sub egida Institutului Cultural Român și a Uniunii Artiștilor Plastici din România.

În cadrul rubricii *Proză*, este prezentat un fragment din romanul în curs de apariție *Trandafirul pustului*, semnat de Claudia Partole, așezat sub motto-ul: „Prin această carte, vreau să amintesc lumii de cea care a văzut, în vis, adevărul”. Tot aici este publicat un fragment al romanului *Altă lume...*, scris de Ioan Țicalo.

Arhiva Bucovinei continuă prezentarea lucrării *Povestea Bucovinei*, autor Filip Țopa, începută din nr. 2/2012 al revistei „Glasul Bucovinei”. Acum este prezentat fragmentul al II-lea din vol. II al lucrării (*Urmașii lui Ștefan cel Mare, Cetățile și mănăstirile-cetăți bucovinene*).

La rubrica intitulată *Cărți. Reviste. Conferințe*, monahia Elena Simionovici (Mănăstirea Voroneț) prezintă o cronică referitoare la Colocviul internațional de la Saint-Germain en Laye, desfășurat în Franța, în iunie 2011 (*Sfânta Mănăstire Voroneț – lăcaș al istoriei românești și al spiritualității ortodoxe*).

Rodica Iațencu

**MANIFESTĂRILE ȘTIINȚIFICE
ALE INSTITUTULUI „BUCOVINA” AL ACADEMIEI ROMÂNE
DIN 2015**

**Die wissenschaftlichen Veranstaltungen
des „Bukowina”-Instituts der Rumänischen Akademie 2015**

*(Zusammenfassung)**

Die 2009 institutionalisierten Kolloquien des „Bukowina”-Instituts, die sich über die zwei grossen wissenschaftlichen Forschungsprogramme erstrecken – „Die Bukowina. Buch, Kultur, Zivilisation” und „Die Bukowina. Identität, Traditionen, Werten” – und als wichtigste Unterstützungsmittel und Ausdrucksformen des inneren wissenschaftlichen Lebens des Instituts betrachtet werden – so der Veranlasser derselben, Vasile I. Schipor, wissenschaftlicher Forscher und Sekretär des Instituts und Redaktionssekretär der Zeitschrift „Analele Bucovinei” – haben einige vorrängige Ziele: – die Förderung der Kultur- und Zivilisationswerten (der Kulturerbe) der Bukowina; – die Entdeckung einiger neuen Verständnis- und Deutungsperspektiven mit Bezug auf den Bukowiner kulturellen Raum und auf das hiesige kulturelle Phänomän; – die Anregung der Konkurrenzfähigkeit/konkurrenzfähigen Zusammenarbeit zwischen den Forschern, um den Anforderungen der fundamentalen nationalen und europäischen Grenzforschung gewachsen zu werden; – die Anregung, Bildung und Befestigung eines neuen und modernen Bewusstseins bezüglich des Wertes des eigenen Patrimoniums als Bestandteil des europäischen; – das Auftauchen von kulturellen, energetischen, integrativen Modellen auf dem ehemaligen Gebiet der historischen Bukowina. Der weiterliegende Beitrag bezieht sich auf die wissenschaftlichen Kolloquien, die vom „Bukowina”- Institut 2015 veranstaltet wurden, und gleichzeitig auf die internationale, jährlich organisierte wissenschaftliche Tagung, wobei kritische Bemerkungen und Vorschläge für die zukünftige Tätigkeit gemacht werden.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: die historische Bukowina, internes Seminar, wissenschaftliches Kolloquium, die Förderung der Kultur- und

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Zivilisationswerten der Bukowina, neue Verständnis- und Deutungsperspektiven des Bukowiner Kulturraumes, konkurrenzfähige Zusammenarbeit, das Auftauchen von kulturellen, energetischen, integrativen Modellen auf dem ehemaligen Gebiet der historischen Bukowina, Institutionen der Moderne.

Cea dintâi manifestare științifică a Institutului „Bucovina” din anul 2015, organizată la Rădăuți, în 26 iunie 2015, este Colocviul științific „Bucovina. Carte, cultură, civilizație”.

Propunându-și să abordeze, ca problematică, *Teme de cercetare mai puțin abordate în istoria și cultura Bucovinei*, colocviul are, în prima parte a programului, referatul susținut de cercet. șt. dr. Marian Olaru, *Teme de cercetare mai puțin abordate în istoria și cultura Bucovinei*. Acesta este urmat de cinci co-referate: – cercet. șt. Ștefănița-Mihaela Ungureanu, *Scriitoare de limbă germană mai puțin cunoscute din Bucovina: Marianne Vincent și Adrienne von Prunkul-Samurcaș*; – cercet. șt. dr. Ovidiu Bătă, *Scriitori bucovineni colaboratori la revista „Familia”: Mărioara Petrescu-Zeamă*; – cercet. șt. dr. Rodica Iațencu, *Problemele unificării și administrării Bucovinei în dezbaterile deputaților bucovineni, sesiunea 1920–1922*; – cercet. șt. Elena Pascaniuc, *Nume și proiecte uitate în folcloristica din Bucovina*; – cercet. șt. dr. Vasile I. Schipor, *Manifestările științifice ale Institutului „Bucovina” al Academiei Române din 2014. Probleme, provocări, oportunități, constrângeri*.

Referatele menționate sunt urmate de o dezbatere: *Teme de cercetare mai puțin abordate în istoria și cultura Bucovinei*.

Tema dezbaterii propuse pentru Colocviul „Bucovina. Carte, cultură, civilizație”, programat, inițial, pentru trimestrul I (februarie) – susține dr. Vasile I. Schipor –, se află în concordanță cu „direcțiile tematice principale” ale instituției, adoptate încă din primii ani de activitate: 1) Mișcarea de emancipare națională a românilor din Bucovina istorică (1775–1918); 2) Caracteristicile procesului de reintegrare a provinciei în spațiul etno-cultural românesc; 3) Procesul de comunizare a Bucovinei. Consecințe economice, social-politice și populaționale; 4) Bucovinenii și exilul creator; 5) Evoluția și particularitățile fenomenului literar din Bucovina istorică; 6) Problematika presei din Bucovina istorică de la începuturi până în prezent; 7) Familii vechi din Bucovina. Memorie și conștiință genealogică; 8) Caracteristicile etno-folclorice ale zonei Rădăuților; 9) Rezervațiile naturale din spațiul bucovinean; 10) Istoricul cercetărilor geologice și al exploatării resurselor din Bucovina), dar și cu problematica generală a colocviului, gândit (1996, 1997, 1998, 2009) ca „principală formă de susținere și de manifestare a vieții științifice interne”.

Activitatea noastră de cercetare științifică, desfășurată în perioada 1993–2015, și editorială, de pregătire pentru tipar a periodicului „Analele Bucovinei” (începând din 1993) și de secretar de redacție (începând din 1994), a pus în evidență, între altele,

nevoia orientării spre mai multe teme ce nu se regăsesc încă în proiecte și programe coerente, sistematice de cercetare. Între acestea: – *Limba română din Bucovina istorică (1775–1918). Glosar de forme, cuvinte și expresii regionale (arhaice și populare)*, proiect de echipă, multianual, care să cerceteze documente de arhivă (edite și inedite), texte literare (versuri, proză, teatru), materiale de presă (1840–1918), protocoale și discursuri parlamentare, memorialistică, scrisori/corespondență, condici parohiale, condici școlare, culegeri de folclor etc. și care să fie valorificat prin publicare, sub forma unui instrument de lucru util cercetătorilor de azi și de mâine; – *Restituiri*, proiect de echipă, multianual, care să urmărească introducerea în circuitul științific contemporan a unor noi izvoare: documente de arhivă, românești și străine (preponderent germane), condici parohiale, întocmite de parohiile ortodoxe (începând cu anul 1890), romano-catolice și evanghelice (mult mai devreme, în jurul anului 1800, în funcție de înființarea comunităților de coloniști în ultimele două decenii ale secolului al XVIII-ea); – *Antologii de texte literare inedite sau mai puțin cunoscute astăzi*, de interes pentru istoria literară ori/și istoria culturii, elaborate după toate rigorile științifice; – *Dicționare bibliografice* pentru întreaga presă a epocii (presa germană, presa românească, presa în limba rutheană/ucraineană, presa în limba polonă); – *Tipărirea unor lucrări inedite* (documente, studii științifice, teze de doctorat etc.) în ediții critice, vezi, de exemplu, George C. Nimigean *Huțanii din Bucovina. Studiu anthropo-geografic și etnografic*, teză de doctorat susținută la Universitatea din București, în 1945 (un exemplar al lucrării se află, în manuscris dactilografiat, la Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera” din Suceava); Teodor Balan, *Documentele mănăstirilor din Bucovina*, vol I–XII, lucrare rămasă în manuscris, azi la Arhivele Naționale (București și Suceava); – *Traducerea în limba română și tipărirea unor lucrări de referință*, indispensabile în activitatea de cercetare științifică academică, între care, de exemplu: Raimund Friedrich Kaindl (1866–1930), profesor la Universitatea din Cernăuți, istoric și etnograf, cercetător al culturii și civilizației din Bucovina, *Die Huzulen* (1894), *Geschichte der Deutschen in der Karpathenlanden* (vol. I–III, 1896–1903), *Die Bukowina in Wort und Bild* (1903); Włodzimierz Szuchiewicz (1849–1915), *Huculszczyzna* [Țara huțulilor], vol. I–IV, Lemberg (Lwów), 1902–1908, lucrare monografică monumentală consacrată culturii și civilizației din această parte a Carpaților Răsăriteni; Stanisław Vincenz (1888–1971), prozator și eseist polonez, autorul trilogiei *Na wysokiej poloninie* [În înalta polonină/Pe culmile plaiului/Aproape de cer, în polonina] (I – 1938; II – 1970; III – 1979), lucrare recenzată elogios, după apariția primului volum, de către Petru N. Caraman (1898–1980), doctor în etnografie și filosofie al Universității din Cracovia cu teza *Obiceiul colindatului la slavi și la români. Studiu comparat* (1928), profesor universitar la Iași, eminent folclorist și slavist, de talie europeană, arestat de N.K.V.D, în 1947, pentru

afirmațiile sale privind drepturile României asupra Basarabiei și nordului Bucovinei, marginalizat în perioada regimului comunist, membru *post-mortem* al Academiei Române (1991), autorul studiului *Fresca huțulă*, publicat în revista „Însemnări ieșene”, anul V, nr. 3, din 1 martie 1940; traducerea în limba română și tipărirea unor monografii de localități, precum cea semnată de Franz Wiszniowski, *Radautz die deutscheste Stadt des Buchenlandes* [Rădăuți, cel mai germanizat oraș din Bucovina], Waiblingen, W. Eisele Inh. Täuber jun., 1966, cu o reeditare în 1988 (De câteva decenii, în traducerea profesorului Ilie Vișan, lucrarea este masiv exploatată, dar nimeni nu face nimic pentru tipărirea acesteia în românește: administrația locală, Societatea pentru Cultură, Forumul German local, Institutul „Bucovina”).

„Emanciparea activității de cercetare științifică din Institutul „Bucovina” al Academiei Române – afirmă dr. Vasile I. Schipor, secretarul științific al Institutului –, inclusiv prin orientarea către noi teme, fertile de cercetare, nu este posibilă fără un set de ingrediente indispensabile: disponibilitate necondiționată, dorință reală, dragoste profundă pentru meserie, determinare corespunzătoare, un management modern, stimulat, care să însoțească fiecare proiect de modernizare a discursului (individual și de grup) pe drumul cunoașterii în lumea fascinantă a vecinătăților aflate în interdependență/simbioză organică: lingvistică, onomastică, antropologie, literatură, istorie socială și istoria mentalităților, istoria familiilor, istoria culturii, resurse, ecologie și etologie etc., și, totodată, al „devenirii întru devenire” (instituțională, personală), luminată de bucuria de a lucra în cercetarea științifică fundamentală și avansată, începând cu limitarea drastică a acțiunii factorilor de risc entropic și de remanență a mentalităților revoluate”.

În cea de a treia parte a manifestării, în tradiția reuniunilor științifice ilor instituite de Institutul „Bucovina” al Academiei Române, post 2007, are loc un *Semnal editorial. Cărți și periodice noi referitoare la Bucovina*: – Vasile Diacon, *Un „hidalgo” întârziat: Profesorul Ștefan Cuciureanu*, Iași, Editura Timpul, 2014, 492 p. (Vasile I. Schipor); – Aristide Zub, *Forme de rezistență anticomunistă [din] zona Siretului Superior. Documente, mărturii, evocări, consecințe*, Iași, Editura Pim, 2015, 290 p. (Vasile I. Schipor); – Ligia-Maria Fodor, *Învățământul secundar în Bucovina (1861–1918)*, București, Editura Etnologică, 2014, 349 p. (Rodica Iațencu); – „Glasul Bucovinei”. Revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți–București, anul, XXI, nr. 1–2 (81–82), nr. 3–4 (83–84), 2014, 398 p. (Rodica Iațencu).

Inițiator al coloctivului din 26 iunie 2016 este Marian Olaru.

Cea de a doua manifestare științifică a Institutului „Bucovina” din anul 2015 este coloctivul intitulat, de asemenea, „Bucovina. Carte, cultură, civilizație”, organizat în cadrul Universității Populare „Ion I. Nistor” a Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, la Rădăuți, în 22 septembrie 2015. Manifestarea este una

aniversară, fiind consacrată împlinirii a 95 de ani de la nașterea lui D. Vatamaniuc, m.o. al Academiei Române, director fondator al Institutului „Bucovina” și președinte de onoare al Societății pentru Cultură.

Partea întâi a colocviului cuprinde șapte referate-impuls: – cercet. șt. III dr. Vasile I. Schipor, *Un istoric dedicat „recuperării valorilor de rang simbolic” ale patrimoniului național: Anghel Popa (1946–2014)*; – cercet. șt. III dr. Rodica Iațencu, *Contribuții ale parlamentarilor bucovineni la elaborarea Legii pentru reforma agrară în Bucovina (1921)*; – cercet. șt. III dr. Ovidiu Bătă, *Em. Grigorovitză – colaborator la „Calendarul poporului pe anul ordinar 1915” de la Cernăuți*; – cercet. șt. Ștefănița-Mihaela Ungureanu, *Contribuții documentare. „Afacerea Flondor” în Dieta Bucovinei*; – cercet. șt. Elena Pascaniuc, *Stejarul. Semnificații mitice și magice ambivalente*; – cercet. șt. III dr. Marian Olaru, *Considerații istorice privind Bucovina din timpul regimului Ion Antonescu, pe baza informațiilor culese din Fondul 706 al ANR*; – prof. Carmen Andronachi, *Aurelian V. Chirilă (1917–1999), privit din perspectiva restituirilor din ultimii ani*.

Referatele sunt urmate de o dezbatere tematică: *Diaspora bucureșteană a bucovinenilor” și renașterea cercetării științifice privind Bucovina (1977–2015)*. Moderator al dezbaterii este dr. Vasile I. Schipor, secretarul științific al Institutului „Bucovina”.

Dezbaterea tematică este urmată, ca de obicei, de un semnal editorial, în cadrul căruia sunt prezentate, în date succinte, cărți și periodice de interes în cercetarea științifică privind Bucovina: Dragoș Vitencu, *Viața lui Ciprian Porumbescu*. Ediție îngrijită de dr. Aura Brădățan, Brăila, Editura Istros, 2014, 150 p.; Dragoș Vitencu, *Lada cu mărunțișuri*. Ediție îngrijită de Aura Brădățan, Suceava, Editura Karl Romstorfer, 2014, 174 p. (Ștefănița-Mihaela Ungureanu); Aura-Doina Brădățan, *Fondul memorial-documentar „Simion Florea Marian” din Suceava. Istoric. Contribuția la cultura română*, Suceava, Editura „Karl A. Romstorfer”, 2013, 810 p. (Elena Pascaniuc); Ligia-Corina Ihnatiuc (Prejmereanu), *Monografia comunei Cârlibaba, județul Suceava*, Sibiu, Editura Honterus, 2014, 150 p. (Ovidiu Bătă); Paul Brașcanu, *Ghezășul Ilvelor*, Iași, Editura Ștef, 2015, 300 p.; Petrea Tabarcea, Mugur Andronic, *Todirești – un sat din Bucovina. Istorie, oameni și locuri*, Suceava, Societatea Culturală „Ștefan cel Mare” – Bucovina, Colecția „Pagini din istoria și cultura Bucovinei” (XII), 2014, 400 p.; *Polska i Rumunia. Wspólnie – obok – blisko. Polonia și România. Împreună – alături – aproape*, Suceava, Związek Polaków w Rumunii. Uniunea Polonezilor din România, 2015, 418 p. (Vasile I. Schipor); Ion-Aurel Pop, *Istoria, adevărul și miturile*, București, Editura Enciclopedică, 2014, 400 p.; Dragoș Sdrobiș, *Limitele meritocrației într-o societate agrară. Șomaj intelectual și radicalizare politică a tineretului din România interbelică*, Iași, Editura Polirom, 2015,

258 p.; Lucian Boia, *Cum s-a românizat România*, București, Editura Humanitas, 2015, 138 p.; Ilie Luceac, *Eudoxiu (Doxaki) Hurmuzaki (1812 – 1874)*, Cernăuți, Editura „Alexandru cel Bun”, 2015, 116 p. (Marian Olaru); „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul XII, nr. 1 (44), [ianuarie–iunie] 2015, 350 p. (Rodica Iațencu și Vasile I. Schipor); „Analele Putnei”, periodic semestrial al Centrului de Cercetare și Documentare „Ștefan cel Mare” al Sfintei Mănăstiri Putna, anul X, nr. 1, [ianuarie–iunie] 2014, 366 p.; „Analele Putnei”, anul X, nr. 2, [iulie–decembrie] 2014, 480 p.; „Bucovina literară”, periodic mensual editat de Societatea Scriitorilor Bucovineni, serie nouă, Suceava, anul XXVI, nr. 5–6 (291–292), mai–iunie 2015, 96 p. (Vasile I. Schipor); „Septentrion”, [anul XXV, nr. 36.] 2015, 282 p. (Carmen Andronachi); „Glasul Bucovinei”, revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți–București, anul XXII, nr. 1 (85), [ianuarie–martie] 2015, 104 p. (Rodica Iațencu).

Cea de a patra parte a reuniunii cuprinde câteva proiectii cu subiect de istorie: *Expoziția Universală de la Paris din 1900*, pps; *Arhiva fotografică istorică românească. 1919*, pps; *Armata română în al Doilea Război Mondial. Eliberarea Basarabiei și a nordului Bucovinei*, film documentar. Selecție, pregătire și prezentarea materialelor documentare: Vasile I. Schipor, în colaborare cu Raluca-Irina Muscă, bibliotecara Institutului „Bucovina”.

Inițiator și responsabil de proiect este Vasile I. Schipor, iar instituția parteneră: Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina .

În conformitate cu *Acordul de colaborare între Institutul „Bucovina” al Academiei Române și Institutul de Istorie, Stat și Drept al Academiei de Științe a Republicii Moldova*, încheiat la 16 mai 2012, precum și în temeiul *Deciziei Nr. 256*, din 22 octombrie 2015, a vicepreședintelui Academiei Române, academician Alexandru Surdu, în perioada 28–29 octombrie 2015 are loc la Chișinău, în Republica Moldova, Simpozionul științific „240 de ani de la anexarea Bucovinei”.

Manifestarea științifică, propusă de partea română și acceptată de către partenerul de la Chișinău, se desfășoară la Centrul de Cultură și Istorie Militară și cuprinde în programul zilei de 29 octombrie, în intervalul orar 9,00–14,30, mai multe activități. În partea oficială, de deschidere a reuniunii, prezintă mesaje de salut: dr. hab. Gheorghe Cojocaru, directorul Institutului de Istorie al Academiei de Științe a Republicii Moldova (AȘM); dr. Marian Olaru, director interimar al Institutului „Bucovina” al Academiei Române; Valeriu Matei, m. o. al Academiei Române, directorul Institutului Cultural Român „Mihai Eminescu” din Chișinău; prof. univ. dr. Ștefan Purici, prorector al Universității „Ștefan cel Mare” Suceava și dr. Vitalie Ciobanu, directorul Centrului de Istorie și Cultură Militară al Ministerului Apărării al Republicii Moldova.

În intervalul orar 9,30–11,30, sunt susținute opt comunicări: – dr. hab. Ion

Chirtoagă, Institutul de Istorie al AȘM, *Anexarea nordului Moldovei de către austrieci (1775) și teritoriile aflate sub administrația turco-tătară*; – prof. univ dr. Ștefan Purici, Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava, *Bucovina în primul deceniu al stăpânirii austriece*; – dr. Arcadie Bodale, Serviciul Județean Iași al Arhivelor Naționale, *Începuturile stăpânirii austriece în Bucovina la arhivele austriece de la Viena*; – cercet. șt. Ștefănița-Mihaela Ungureanu, Institutul „Bucovina” al Academiei Române, *Măsuri de organizare administrativă a Bucovinei în timpul guvernatorilor Gabriel Splény și Karl Enzenberg*; – cercet. șt. dr. Vasile I. Schipor, Institutul „Bucovina” al Academiei Române, *Iacov Putneanul (1719–1778) și contribuția sa la modernizarea societății din „veacul [...] cu multă plângere” în care a trăit*; – dr. Vlad Mischevca, Institutul de Istorie al AȘM, *Raporturile domnului fanariot Alexandru Ipsilanti cu Imperiul Habsburgic în ultimul sfert al secolului al XVIII-lea*; – cercet. șt. dr. Marian Olaru, Institutul „Bucovina” al Academiei Române, *Stăpânirea austriacă a Bucovinei. De la Homo Bucovinensis la Ausgleichgerechtigkeit*; – dr. Constantin Ungureanu, Institutul de Istorie al AȘM, *Învățămintul din Bucovina. De la Academia Teologică de la Putna la Universitatea din Cernăuți*.

După o pauză de cafea, în partea a doua a manifestării, în intervalul orar 12,00–14,00, sunt prezentate, de asemenea, opt comunicări: – cercet. șt. Ion Negrei, Institutul de Istorie al AȘM, *Participarea basarabenilor la Congresul General al Bucovinei, Cernăuți, 15/28 noiembrie 1918*; – dr. Emil Dragnev, Universitatea de Stat din Moldova, *Biserica din Lujeni – cel mai vechi monument de pictură murală din Moldova*; – dr. Dinu Poștarencu, Institutul de Istorie al AȘM, *Hurmuzăcheștii și Basarabia*; – cercet. șt. dr. Rodica Iațencu, Institutul „Bucovina” al Academiei Române, *Contribuții ale academicianului Radu Grigorovici privind cunoașterea istoriei Bucovinei: studii demografice și sociale*; – cercet. șt. Elena Pascaniuc, Institutul „Bucovina” al Academiei Române, *Un reper în valorificarea culturii tradiționale românești: academicianul Simion Florea Marian*; – cercet. șt. dr. Ovidiu Bătă, Institutul „Bucovina” al Academiei Române, *Un naturalist francez pe meleaguri moldave: Balthasar Hacquet (1739–1815)*; – dr. Maria Danilov, Institutul de Istorie al AȘM, *Contribuția lui Liviu Marian în problema culturii și școlii din Basarabia (1812–1918)*; – dr. Gheorghe Negru, Institutul de Istorie al AȘM, *Activitatea refugiaților bucovineni în Basarabia (1917–1918)*.

În continuarea manifestării, sunt prezentate două cărți și un periodic: „*Revista Bucovinei*”, *București, 1916; Cernăuți–Timișoara, 1942–1945. Bibliografie*, Studiu introductiv și notă asupra ediției: dr. Vasile I. Schipor, *Bibliografie, indice de nume și album*: dr. Alis E. Niculică, Suceava, Editura „George Tofan”, MMXV, 160 p. (Vasile I. Schipor); – Constantin Ungureanu, *Sistemul de învățământ din Bucovina în perioada stăpânirii austriece (1774–1918)*, Chișinău, Tipografia Centrală, 2015, 456 p.

(Gheorghe Negru); – „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul XXII, nr. 1 (44), [ianuarie–iunie] 2015, 352 p. (Rodica Iațencu).

Lucrările manifestării științifice de la Chișinău sunt urmate de discuții. În cadrul acestora, academicienii Andrei Eșanu și Demir Dragnev subliniază faptul că lucrările prezentate au fost interesante, iar contactele stabilite între oameni importanți, mai ales prin urmările binefăcătoare ce sunt de dorit, contribuind astfel la construirea de punți care să consolideze apropierea dintre noi. De-a lungul istoriei noastre din ultimele două secole – au arătat vorbitorii –, țara a fost împărțită în repetate rânduri (1775, 1812, 1940/1944), dar nu și cultura comună. Continuând colaborarea, inaugurată sub egida celor două prestigioase academii, cele două institute partenere vor trebui să se orienteze, în cadrul documentării, și spre arhivele de la Moscova, unde există „foarte mult material referitor și la Bucovina”, chiar dacă „acolo se ajunge greu”, iar în cadrul reuniunilor viitoare să aducă, mai cu seamă, „contribuții noi”, „interpretări noi”, cu „nuanțări făcute altfel”, critic, făcând loc, totodată, și „problemelor care ne frământă” în activitatea noastră de cercetare științifică. Simpozionul științific „240 de ani de la anexarea Bucovinei” se încheie cu concluzii, comunicate de dr. Marian Olaru și dr. Gheorghe Cojocaru, directorii celor două institute, care precizează că lucrările susținute în cadrul simpozionului vor fi adunate și tipărite, iar dialogul științific va continua, cu o atenție specială pe identificarea și promovarea modalităților de consolidare și îmbogățire continuă, inclusiv prin apropierea de polemica academică, stimulatoare de contribuții și orizonturi noi de înțelegere și interpretare a faptelor de istorie.

Cea de a patra manifestare științifică organizată de Institutul „Bucovina” în 2015 este Conferința științifică internațională „Bucovina și bucovinenii în secolul al XX-lea. Istorie, politică și destin”. Manifestarea reprezintă, totodată, cea de a XXIII-a sesiune anuală de referate și comunicări științifice a instituției academice de la Rădăuți.

Lucrările reuniunii se desfășoară în ziua de vineri, 6 noiembrie, la Rădăuți, orele 10–13,30, în sala Galeriei de Artă.

După deschiderea oficială, în prima parte, susțin comunicări: dr. Alexandrina Cernov, membru de onoare al Academiei Române, Cernăuți (Ucraina), *Aron Pumnul – autor de manuale pentru românii din Imperiul Habsburgic*; CS III dr. Marian Olaru, Institutul „Bucovina”, Rădăuți, *Bucovina în preajma Marii Uniri. Considerații*; dr. Constantin Ungureanu, Institutul de Istorie al Academiei de Științe a Republicii Moldova, (Chișinău, Republica Moldova), *Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cernăuți (1875–1918)*; lector univ dr. Ligia-Maria Fodor, Academia de Poliție „Al. I. Cuza”, București, *Disciplină și indisciplină în școlile secundare din Ducatul Bucovinei*; dr. Arcadie Bodale, inspector superior la Serviciul Județean Iași al Arhivelor Naționale, *Fondul documentar al prof. univ. dr Maximilian Hacman de la*

Arhivele Naționale Iași; lector univ. dr. Harieta Mareci-Sabol, Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, *Instituții medicale curative în Bucovina istorică*; cercet. șt. Ștefănița-Mihaela Ungureanu, Institutul „Bucovina”, Rădăuți, *Heinrich Kipper (1875–1959) și lirica germană în dialect din Bucovina*; dr. Radu-Florian Bruja, Universitatea „Ștefan cel Mare”, Suceava, *Influența legislației electorale asupra comportamentului alegătorilor din Bucovina în perioada interbelică*; preot drd. Justinian-Remus Cojocar, Suceava, *Părintele Nicolae Pentelescu – vrednic slujitor al Altarului lui Dumnezeu în Bucovina*; CS III dr. Rodica Iațencu, Institutul „Bucovina”, Rădăuți, *Bucovineni în Parlamentul României Întregite. Senatul, sesiunea 1920–1922*.

Comunicările sunt urmate de dezbateri. Moderator al acestei secțiuni este dr. Marian Olaru, directorul interimar al Institutului „Bucovina”.

După-amiază, susțin comunicări: prof. dr. Ilie Luceac, Cernăuți (Ucraina), *Soarta unui fond familial din arhivele Hurmuzaki. Unele considerații*; prof. dr. Ion Filipciuc, Câmpulung Moldovenesc, *Considerații cu privire la nobilimea bucovineană*.

Și comunicările din după-amiaza acestei zile sunt urmate de dezbateri. Moderator: dr. Vasile I. Schipor, secretarul științific al Institutului „Bucovina”.

Lucrările Conferinței științifice internaționale „Bucovina și bucovinenii în secolul al XX-lea. Istorie, politică și destin” din cea de a doua zi, sâmbătă, 7 noiembrie, se desfășoară în Sala de conferințe a Motelului „Ieremia Movilă” din Sucevița, în intervalul orar 9,30–13,30.

Într-o primă parte a reuniunii, prezintă comunicări: dr. Bogdan-Petru Niculică, Muzeul Bucovinei, Suceava, *Josef von Gutter (1809–1886). Realizările unui pionier al arheologiei europene și naționale*; dr. Dinu Poștarencu, Institutul de Istorie al AȘM, Chișinău (Republica Moldova), *Aportul lui George Tofan la naționalizarea învățământului din Basarabia*; cercet. șt. Elena Pascaniuc, Institutul „Bucovina”, Rădăuți, *Folcloriști din Bucovina. Constantin Milici (1880–1971)*; dr. Alexandru-Ovidiu Vintilă, Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera” Suceava, *Nuanțe ale sociologiei creștine a lui Traian Brăileanu. Critica întreprinsă împotriva raționalismului iluminist*; CS III dr. Vasile I. Schipor, Institutul „Bucovina”, Rădăuți, *Bucovina și bucovinenii în prima parte a deceniului al cincilea din veacul trecut. Istorie, politică și destin*.

După o pauză de cafea, lucrările conferinței continuă cu prezentarea altor comunicări înscrise în program: dr. Serghei Hacman, Cernăuți (Ucraina), *Probleme controversate ale trecutului Bucovinei: clișeele istoriografiilor ucraineană și română*; dr. Alis Niculică, Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, Suceava, *Bilanțul editorial al Bibliotecii Bucovinei „I. G. Sbiera” pe anul 2015*; dr. Ion Mareș, Muzeul Bucovinei, Suceava, *Noi date referitoare la armenii din Suceava, rezultate din săpăturile arheologice din 2015 de la Biserica „Sfânta Cruce” (Turnu Roșu)*; CS III dr. Ovidiu

Bătă, Institutul „Bucovina“, Rădăuți, *Academicianul Liviu Ionesi (1925–2006) – o viață dedicată geologiei*.

În cadrul semnalului editorial ce urmează, sunt prezentate mai multe cărți și periodice: Constantin Ungureanu, *Sistemul de învățământ din Bucovina în perioada stăpânirii austriece*, Chișinău, 2015, 456 p. (Dinu Poștarencu); „*Revista Bucovinei*”, București, 1916; *Cernăuți – Timișoara, 1942–1945. Bibliografie*, Studiu introductiv și notă asupra ediției: dr. Vasile I. Schipor, Bibliografie, indice de nume și album: dr. Alis E. Niculică, Suceava, Editura „George Tofan”, MMXV, 156 p. (Alis Niculică); Dumitru Covalciuc, *Pagini oprîșenene*, Herța, Grupul Editorial Cuvântul, Colecția „Biblioteca «Arboroasa»”, 2014, 246 p.; Iulian Stănescu, Cătălin Zamfir (coordonatori), *România la răscruce. Opțiuni pentru viitor*, București, Editura Pro Universitaria, Colecția de științe psiho-sociale, 2015, 284 p. (Vasile I. Schipor); Dragoș Vitencu, *Lada cu mărunțișuri (literatură de sertar – poezii, proză, memorialistică, perioada 1945–1981)*, ediție îngrijită de Aura Brădățan, Suceava, Editura „Karl A. Romstorfer”, 2014, 174 p.; Aura Brădățan, „*Suceava. Anuarul Muzeului Bucovinei*” – *Bibliografie (vol. I–XL)*, Brăila, Editura Istros a Muzeului Brăilei, 2014, 114 p. (Marian Olaru); Ion Mares, *Biserica Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul din Suceava*, Suceava, Editura „Karl A. Romstorfer”, 2014, 178 p.; Florin Hău, *Studii de arheologie*, Suceava, Editura „Karl A. Romstorfer”, 2014, 300 p. (Ion Mares); „*Analele Bucovinei*”, Rădăuți-București, anul XXII, nr. 1 (44), 2015, 350 p. (Rodica Iațencu); „*Suceava. Anuarul Muzeului Bucovinei*”, vol. XLI, Suceava, 2014, 374 p. (Elena Pascaniuc); „*Glasul Bucovinei*”. Revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți-București, anul XXII, nr. 1, nr. 2, 2015 (Rodica Iațencu); „*Bucovina literară*”. Revista Societății Scriitorilor Bucovineni, s. n., Suceava, anul XXVI, nr. 9–10 (295–296), septembrie-octombrie 2015 (Alexandru-Ovidiu Vintilă); „«Țara Fagilor»”. Almanah cultural-literar al românilor nord-bucovineni”, Cernăuți – Târgu-Mureș, Societatea Culturală „Arboroasa” – Fundația Culturală „Vasile Netea”, XXIII–XXIV, 2014–2015, 408 p. (Vasile I. Schipor).

Lucrările Conferinței științifice internaționale „Bucovina și bucovinenii în secolul al XX-lea. Istorie, politică și destin” cuprind, în continuare, dezbateri și concluzii. Moderator este dr. Marian Olaru.

Lucrările colocviilor și conferințelor științifice organizate în 2015 de către Institutul „Bucovina” al Academiei Române (re)aduc în atenție probleme diverse, unele mai vechi, altele mai noi, cu care se confruntă cercetătorii/colectivele de cercetare de la Rădăuți în activitatea curentă.

Dintre acestea, o problemă importantă o reprezintă – așa cum s-a afirmat, într-un referat, la colocviul din 26 iunie 2015 –, în primul rând, „valorificarea neconcludentă a experienței și capacităților dobândite de-a lungul anilor și, în mod deosebit, în

activitatea de pregătire a celor dintâi mari manifestări științifice internaționale, consacrate cercetării sistematice privind Bucovina, organizate la Rădăuți în perioadele 31 mai–5 iunie 1996 și 20–22 septembrie 2000, dar și a experienței altor institute de cercetare științifică ale Academiei Române”. În al doilea rând, o problemă ce tinde să devină un fenomen o reprezintă modul inacceptabil de valorificare a rezultatelor cercetării științifice, după participarea la manifestările științifice proprii, cu susținere de comunicări în acest cadru academic, prin publicare în „Analele Bucovinei” sau în volum (e) colectiv(e).

Astfel, dintre cele șase referate susținute la Colocviul „Bucovina. Carte, cultură, civilizație”, din 26 iunie, numai trei sunt valorificate prin publicare (50%). Comunicarea cercet. șt. Ștefănița-Mihaela Ungureanu, *Scritoare de limbă germană mai puțin cunoscute din Bucovina: Marianne Vincent și Adrienne von Prunkul-Samurcaș*, este valorificată parțial, prin publicare: *Marianne Vincent (1900–1988). 115 ani de la naștere*, în „Analele Bucovinei”, anul XXII, nr. 1 (44), [ianuarie–iunie] 2014, p. 327–333. Comunicarea cercet. șt. dr. Rodica Iațencu, *Problemele unificării și administrării Bucovinei în dezbaterile deputaților bucovineni, sesiunea 1920–1922*, este valorificată prin publicare, sub o formă extinsă, în același periodic, sub titlul *Bucovineni în Parlamentul României Întregite. Adunarea Deputaților, sesiunea 1920–1922 (II)*, anul XXII, nr. 2 (45), [iulie–decembrie] 2015, p. 641–656. Comunicarea cercet. șt. dr. Vasile I. Schipor, *Manifestările științifice ale Institutului „Bucovina” al Academiei Române din 2014. Probleme, provocări, oportunități, constrângeri*, reprezintă un studiu de caz consacrat acestei probleme, pornind de la articolul *Manifestările științifice ale Institutului „Bucovina” al Academiei Române din 2014*, publicat în „Analele Bucovinei”, anul XXII, nr. 1 (44), [ianuarie–iunie] 2015, p. 317–326.

Dintre cele șapte comunicări susținute la Colocviul „Bucovina. Carte, cultură, civilizație”, din 22 septembrie, numai trei sunt valorificate prin publicare în cursul anului 2015 (42,86%). Comunicarea cercet. șt. III dr. Vasile I. Schipor, *Un istoric dedicat „recuperării valorilor de rang simbolic” ale patrimoniului național: Anghel Popa (1946–2014)*, este publicată în „Analele Bucovinei”, anul XXII, nr. 2 (45), [iulie–decembrie] 2015, p. 698–696. Comunicarea cercet. șt. III dr. Rodica Iațencu, *Contribuții ale parlamentarilor bucovineni la elaborarea Legii pentru reforma agrară în Bucovina (1921)*, este inclusă, într-o formă mai largă, în același tom al periodicului de la Rădăuți, p. 644–647. Comunicarea prof. Carmen Andronachi, *Aurelian V. Chirilă (1917–1999), privit din perspectiva restituirilor din ultimii ani*, se tipărește în volumul Aurelian V. Chirilă, *Chemarea anilor mici. Schițe, amintiri, tablouri*, Ediție îngrijită, cuvânt-înainte, note și comentarii de prof. dr. Marian Olaru, Studiu introductiv de

[prof.] Carmen Andronachi, Suceava, Editura Cygnus, 2015, p. 11–23, unde apare sub titlul *Aurelian V. Chirilă și Bucovina „anilor mici”*.

Din cele 16 comunicări cuprinse în programul Simpozionul științific internațional „240 de ani de la anexarea Bucovinei”, organizat în colaborare cu Institutul de Istorie, Stat și Drept al Academiei de Științe a Republicii Moldova, la Chișinău, în 29 octombrie, șapte sunt susținute de cercetătorii Institutului „Bucovina” al Academiei Române (43,75%).

Dintre cei 26 de cercetători, înscriși în programul Conferinței științifice internaționale „Bucovina și bucovinenii în secolul al XX-lea. Istorie, politică și destin”, din 6–7 noiembrie, sunt prezenți la reuniune numai 21 (83,85%). Doar patru dintre comunicările susținute cu această ocazie sunt publicate în 2015 (19,05). *Bucovina în preajma Marii Uniri. Considerații*, comunicarea lui M. Olaru se regăsește în „Analele Bucovinei”, anul XXII, nr. 2 (45), [iulie–decembrie] 2015, p. 515–533), unde se publică sub titlul *Bucovina în Primul Război Mondial (I). Bucovina și bucovinenii în prima parte a deceniului al cincilea din veacul trecut. Istorie, politică și destin*, comunicarea susținută de Vasile I. Schipor, este inclusă într-un studiu mai amplu, „*Revista Bucovinei*”, un periodic dedicat „intereselor țării și neamului nostru”, din volumul „*Revista Bucovinei*”, București, 1916; *Cernăuți–Timișoara, 1942–1945. Bibliografie*, Studiu introductiv și notă asupra ediției: dr. Vasile I. Schipor, Bibliografie, indice de nume și album: dr. Alis E. Niculică, Suceava, Editura „George Tofan”, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (40), Seria „Instrumente de lucru” (1), MMXV, unde îl regăsim la p. 13–21, 35–40. *Bilanțul editorial al Bibliotecii Bucovinei „I. G. Sbiera” pe anul 2015*, comunicarea susținută de Alis Niculică, se tipărește parțial în „Scriptum”, serie nouă, Suceava, anul XXI, nr. 3–4, iulie–decembrie 2015, p. 38–40. *Academicianul Liviu Ionesi (1925–2006) – o viață dedicată geologiei*, comunicarea susținută de Ovidiu Bătă, apare în „Analele Bucovinei”, anul XXII, nr. 2 (45), [iulie–decembrie] 2015, p. 409–415.

Să mai reținem, tot în această privință, că referatul Luciei Olaru Nenati, *Un remarcabil romancier al satului bucovinean: Vasile Posteuca*, este prezentată de prof. Carmen Andronachi, președinte al Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina. În sumarul tomului XXIII, nr. 1 (46), [ianuarie–iunie] 2016, apar alte opt comunicări (38,09%): Constantin Ungureanu, *Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cernăuți (1875–1918)*; Dinu Poștarencu, *Aportul lui George Tofan la naționalizarea învățământului din Basarabia*; Justinian-Remus Cojocar, *Părintele Nicolae Pentelescu – vrednic slujitor al Altarului lui Dumnezeu în Bucovina*; Alexandru-Ovidiu Vintilă, Biblioteca Bucovinei „I.G. Sbiera” Suceava, *Nuanțe ale sociologiei creștine a lui Traian Brăileanu. Critica întreprinsă împotriva raționalismului iluminist*; Elena Pascaniuc, Institutul „Bucovina”, Rădăuți, *Folcloriști din Bucovina. Constantin Milici*

(1880–1971); Rodica Iațencu, Institutul „Bucovina”, Rădăuți, *Bucovineni în Parlamentul României Întregite. Senatul, sesiunea 1920–1922*; Ștefănița-Mihaela Ungureanu, Institutul „Bucovina”, Rădăuți, *Heinrich Kipper (1875–1959) și lirica germană în dialect din Bucovina*. Comunicarea Karinei Stempel-Gancarczyk, care nu participă la lucrările reuniunii, dar este înscrisă în program, *Bucovina secolului al XX-lea, ca o Arcadie polonă în amintirile polonezilor membri ai comunității lor din România (pe baza interviurilor și a materialelor scrise din Bulai și Vicșani)*, este trimisă ulterior redacției „Analelor Bucovinei” și inclusă în sumarul tomului XXIII, nr. 1 (46), [ianuarie–iunie] 2015. Alte câteva comunicări, *Disciplină și indisciplină în școlile secundare din Ducatul Bucovinei*, susținută de Ligia-Maria Fodor, *Josef von Gutter (1809–1886). Realizările unui pionier al arheologiei europene și naționale*, susținută de Bogdan-Petru Niculică, sunt incluse, de asemenea, în „Analele Bucovinei”, anul XXIII, nr. 2 (47), [iulie–decembrie] 2016. Totalizând datele, obținem un procent care ar trebui să ne dea de gândit, întrucât ilustrează deja o realitate, dacă nu chiar un fenomen în curs de consolidare: 61,90%).

Dintre participanții înscriși în programul Conferinței științifice internaționale „Bucovina și bucovinenii în secolul al XX-lea. Istorie, politică și destin”, șapte referenți (33,81%), nu-și trimit comunicările pentru a fi publicate, comparativ cu 14 (53,50%) în anul 2014: dr. Alexandrina Cernov, membru de onoare al Academiei Române, Cernăuți (Ucraina), *Aron Pumnul – autor de manuale pentru românii din Imperiul Habsburgic*; dr. Arcadie Bodale, inspector superior la Serviciul Județean Iași al Arhivelor Naționale, *Fondul documentar al prof. univ. dr Maximilian Hacman de la Arhivele Naționale Iași*; lector univ. dr. Harieta Mareci-Sabol, Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, *Instituții medicale curative în Bucovina istorică*; prof. dr. Ilie Luceac, Cernăuți (Ucraina), *Soarta unui fond familial din arhivele Hurmuzaki. Unele considerații*; prof. dr. Ion Filipciuc, Câmpulung Moldovenesc, *Considerații cu privire la nobilimea bucovineană*; dr. Serghei Hacman, Cernăuți (Ucraina), *Probleme controversate ale trecutului Bucovinei: clișeele istoriografilor ucraineană și română*; dr. Ion Mareș, Muzeul Bucovinei, Suceava, *Noi date referitoare la armenii din Suceava, rezultate din săpăturile arheologice din 2015 de la Biserica „Sfânta Cruce” (Turnu Roșu)*.

O problemă (re)adusă în discuție, în cadrul dezbaterilor din prima zi a sesiunii anuale (Rădăuți, 6 noiembrie) privește periodicul Institutului „Bucovina” al Academiei Române. Fără a se amesteca în polemici gazetărești și respingând, consecvent, încercările de implicare în politicianismul local, „Analele Bucovinei” – precizează Vasile I. Schipor, secretarul de redacție al periodicului – se menține strict în limitele programului și principiilor asumate la început de drum, în 1993–1994, încercând să adune energiile creatoare în paginile sale și năzuind să acceadă la standarde ale

modernității, în cadrele unui model academic național. Departate de marile centre academice din România, de marile arhive și biblioteci ale lumii contemporane și înfruntând dificultăți serioase, mai cu seamă, în ceea ce privește resursele proprii de dezvoltare, dar și rigorile unei competiții științifice autentice, periodicul științific de la Rădăuți rămâne deschis, însă, față de contribuțiile reale, serioase, ce urmăresc, cu adevărat, modernizarea sa. Observațiile îndreptățite, a căror bună credință nu poate fi pusă nicicând la îndoială, nu pot omite însă câteva „deschideri curajoase”, survenite mai ales după anul 2000, dar nesuținute, de-a lungul anilor, de către toți colaboratorii interni și externi. Iată, pentru exemplificare, între altele, cum sunt valorificate cele dintâi preocupări privind represiunea politică în perioada regimului comunist, subiect ocolit sistematic în Bucovina, timp de peste un deceniu, în „Analele Bucovinei”, singurul periodic științific din Bucovina cu deschidere față de această problemă: Ștefan Purici, *Represiunile sovietice în regiunea Cernăuți (anii 40 – 50 ai secolului al XX-lea)*, în tomul VIII, nr. 2, 2001, p. 249–268; Rodica Iațencu, *Forme ale rezistenței anticomuniste în partea de sud a Bucovinei. Mișcarea de partizani (1944–1958)*, *ibidem*, anul VIII, nr. 2, 2001, p. 269–291; Marian Olaru, *Aspecte privind rezistența armată anticomunistă în Munții Bucovinei. „Jurnalul” lui Vasile Motrescu*, *ibidem*, anul XI, nr. 1, 2004, p. 125–174 și anul XII, nr. 1, 2005, p. 217–237; Rodica Iațencu, *Organizații și mișcări studențești anticomuniste (1945–1959). Studiu de caz: bucovinenii în Mișcarea Tineretului Regalist*, *ibidem*, anul XII, nr. 2, 2005, p. 393–432 și anul XIII, nr. 1, 2006, p. 203–261; Vasile I. Schipor, *Bucovinenii în spațiul concentraționar al regimului comunist*, *ibidem*, anul XIII, nr. 2 (27), [iulie–decembrie] 2006, p. 535–608. Tot aici, să mai adăugăm, pentru o mai bună înțelegere, că cele dintâi manifestări științifice, consacrate exclusiv fenomenului, se organizează în Bucovina, de asemenea, după anul 2000. Filiala din Câmpulung Moldovenesc a Fundației Culturale „Memoria” organizează în 2002 Simpozionul „Rezistența anticomunistă în munții Bucovinei”. Centrul pentru Studiarea Problemelor Bucovinei al Academiei Române organizează, ceva mai târziu, câteva reuniuni științifice pe aceeași temă, dintre care două sunt de menționat: „Bucovinenii și literatura spațiului concentraționar”, Rădăuți, 5 iulie 2005; „Conștiință și acțiune politică anticomunistă – cazul Bucovinei. Arestați, condamnați, deportați, exilați”, Rădăuți, 18 noiembrie 2005. Pentru aceasta, vezi cronicile semnate în „Analele Bucovinei” de Vasile I. Schipor și Marian Olaru, cei doi inițiatori și responsabili ai reuniunilor științifice menționate mai sus: *A XII-a sesiune anuală de referate și comunicări științifice a Centrului pentru Studiarea Problemelor Bucovinei*, „Simbolistica național-comunistă din România. Cazul Bucovinei istorice”, Rădăuți, 24 septembrie 2004, *ibidem*, anul XI, nr. 2 (22), [iulie–decembrie] 2004, p. 511–512; *Simpozionul științific „Martirologiul Bucovinei. Arestați, condamnați, deportați, exilați, persecutați pe motive politice sub regimul*

comunist (1940–1941, 1945–1989)”, *ibidem*, anul XIII, nr. 2 (27), [iulie–decembrie] 2006, p. 776–777, precum și un editorial: Vasile I. Schipor, *Destinul bucovinenilor în spațiul concentraționar al regimului comunist*, *ibidem*, anul XIII, nr. 2 (27), [iulie–decembrie] 2006, p. 413–416.

Și alte câteva deschideri spre teme noi, fertile, de cercetare științifică ar trebui menționate tot aici: exilul creator (2004), condicile parohiale din Bucovina (2007), familii din Bucovina, memorie și conștiință genealogică (2000, 2003, 2005), valorificarea patrimoniului fără frontiere al Bucovinei istorice (2007, 2010): *Cercetătorul austriac Franz Herbich (1791–1865) și contribuțiile sale la cunoașterea florei din Bucovina*, în „Analele Bucovinei”, anul XIV, nr. 2 (29), [iulie–decembrie] 2007, p. 427–434; *Franz Xaver Knapp (1809–1883) și „Bucovina [sa] ilustrată”. 200 de ani de la nașterea pictorului bucovinean*, *ibidem*, anul XVI, nr. 1 (32), [ianuarie–iunie] 2009, p. 11–30; *Valorificarea moștenirii culturale fără frontiere a Bucovinei. Libertate, oportunități și constrângeri*, *ibidem*, anul XVII, nr 1 (34), [ianuarie–iunie] 2010, p. 223–259.

Merită să fie menționate, de asemenea, și câteva dintre concluziile desprinse la sfârșitul manifestărilor științifice organizate de Institutul „Bucovina”, în 2015: – promovarea, cu prioritate, a unor strategii adecvate de revigorare a cercetării științifice, prin echilibrarea „încărcăturii” pe normă finanțată, creșterea duratei de investigare directă, realizate în arhive și biblioteci, și participarea cercetătorilor de la Rădăuți la mari reuniuni științifice interne și externe, în vederea acomodării cu exigențele competiției autentice din viața contemporană; – identificarea și promovarea unor forme și strategii noi, eficiente, de (re)câștigare a unei asistențe pe măsura proiectului academic de la Rădăuți, instruite, formate mai ales din tineri pasionați de studiul istoriei, statornice, animate de mari idei și de valorile unui model paideic al propriei deveniri; – orientarea spre dezbateră academică și virtuțile ei formative, stimulative de noi energii creatoare.

Vasile I. Schipor

HEINRICH KIPPER (1875–1959) ȘI LIRICA GERMANĂ ÎN GRAI POPULAR DIN BUCOVINA

ȘTEFĂNIȚA-MIHAELA UNGUREANU

Motto: „Gib, was die Heimat schenkte, weiter / und überall wird Heimat sein. / Nur wer Unverlierbares nicht bekam, / Wird heimatlos auch in der Heimat sein.” „Dă mai departe, ceea ce ți-a dăruit patria / și patria va fi pretutindeni cu tine. / Numai cine nu a primit ceea ce este imposibil de pierdut / Se va simți înstrăinat chiar și în patria sa.” (Heinrich Kipper)

Heinrich Kipper (1875–1959) und die deutsche Mundartdichtung aus der Bukowina

(Zusammenfassung)*

Von der literarischen Fachwelt als „grösster Mundartdichter des Buchenlandes” anerkannt, war Heinrich Kipper am 16. Dezember 1875 in Illischesti als Sohn eines Bauerns geboren. Er studierte in Czernowitz und Wien und wirkte als Professor an der Lehrerinnenbildungsanstalt in Czernowitz. Er war auch im Gemeinderat der Stadt und in verschiedenen kulturellen Einrichtungen tätig. Heinrich Kipper gründete das deutsche Wochenblatt „Freie Lehrerzeitung” und leitete die Kulturzeitschrift „Bukowiner Bote”.

Während des Ersten Weltkriegs wurde er schwer verwundet und musste lange Zeit in einem Wiener Lazarett bleiben. Nach dem Zerfall der Donaumonarchie war er als Heimatvertriebener 1919 an der Lehrerbildungsanstalt Hollabrunn und unterrichtete die Fächer Deutsch und Geschichte.

Seine literarischen Beschäftigungen setzten bereits 1913 an, als sein erstes Gedichtband *Tagebuch eines österreichischen Gendarmen* erschien. Im Jahre 1915 veröffentlichte Heinrich Kipper die *Lieder eines Verwundeten* und ein Jahr später einen Gedichtezyklus, der seine Kriegserfahrungen schildert: *Aus Wunden und Wonnen. Tagebuchblätter eines Verwundeten aus dem Wiener Lazarett*.

Andere literarische Werke Heinrich Kippers sind: die Romane *Die Enterbten*, *Der Tugendschwur auf Zamka*, *Zirkuskinder*, *Deutschland, wir kommen!*, *Heilige*

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Heimaterde, Die falschen Heiligen von Schwarzhof, der Gedichtband in schwäbischer Mundart *Mei Ährefeld*, die Bühnenspiele *Geschwister, Die Teufelschmiede, Die Wunder des Hollabrunnens, Der Dickvetter als Hexenmeister*, das Jahn-Spiel *Der Alte im Barte* u.a.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Heinrich Kipper, Bukowiner Dichter, schwäbische Mundart, Dichtung, Prosa, Theater, Weltkrieg.

Scriitor de limbă germană din Bucovina, rar amintit și citit astăzi, Heinrich Kipper s-a născut la 16 decembrie 1875, în comuna Ilișești, în familia unui țăran german, ai cărui strămoși au venit în Bucovina în anul 1787. A urmat cursurile Școlii populare din satul natal și pe cele ale Institutului Pedagogic din Cernăuți, apoi a continuat să se specializeze în pedagogie la Viena. Din 1897, a revenit la Ilișești, în calitate de învățător, iar în 1901 a fost numit profesor la Institutul Pedagogic din Cernăuți¹.

Heinrich Kipper a participat la Primul Război Mondial, în calitate de comandant de companie, în subordinea generalului Eduard Fischer. În iarna anului 1914/1915, în apropierea localității Polská², a fost grav rănit (și-a pierdut un picior), fiind nevoit să rămână, mai multe luni, într-un spital de campanie din Viena. După terminarea războiului, a plecat în Austria, alături de alți refugiați. S-a stabilit definitiv la Hollabrunn, unde și-a continuat cariera de profesor la Institutul Pedagogic local, începând cu anul 1919, predând limba germană și istoria. A trecut în neființă la 10 martie 1959, la vârsta de 84 de ani³.

Pe lângă activitatea didactică, Heinrich Kipper a fost și membru în Consiliul Orașenesc și în consiliile de conducere ale unor instituții de cultură din orașul Cernăuți, fiind un activ susținător al comunității germane și câștigând, astfel, respectul conaționaliilor săi⁴.

Heinrich Kipper a avut intense preocupări literare. A scris versuri, primul volum apărând în 1913, cu titlul *Tagebuch eines österreichischen Gendarmen* [Jurnalul unui jandarm austriac]. Evenimentele din Primul Război Mondial și experiențele personale, de pe câmpul de luptă, alcătuiesc tematica volumului *Lieder eines Verwundeten* [Cântecele unui rănit], care apare în 1915, și a ciclului de poezii *Aus Wunden und Wonnen. Tagebuchblätter eines Verwundeten aus dem*

¹ *Deutsches Literaturlexikon – Biographisches und bibliographisches Handbuch*. Begründet von Wilhelm Kosch. Dritte, völlig neu bearbeitete Auflage – Achter Band: Hohberg–Kober; Francke Verlag Bern und München, 1981, p. 915; Amy Colin, Alfred Kittner, *Versunkene Dichtung der Bukowina*, München, Wilhelm Fink Verlag, 1994, p. 374.

² Polská Lutyně (în germană: Polnischleuten) Localitate în Austria Inferioară, aparținând, în timpul Monarhiei Habsburgice, districtului administrativ Freistadt. În prezent, se află în Cehia. Vezi: <http://ehemalige-ostgebiete.de/de/place/127288-polnischleuten/before-saint-germain>.

³ *Heinrich Kipper. Gedenkblatt zu seinem 10. Todestag*, in „Dichterbildnisse unserer Zeit. Literarische Flugblattreihe des Dichtersteins”, Folge 12, p. 5.

⁴ *Ibidem*.

Wiener Lazarett [Din răni și desfătări. File din jurnalul unui rănit din lazaretul din Viena], publicat în 1916. Unele dintre creațiile literare de debut, din care iese în evidență dragostea față de Bucovina, au apărut în calendare (din Bucovina și din Banatul istoric), precum și în două publicații, al căror redactor a fost între 1908 și 1910, și anume, „Freie Lehrerzeitung” și revista de cultură „Bukowiner Bote”. Exemplificăm aici cu imnul dedicat Bucovinei, intitulat *Buchenländer Heimatlied*, care este, și astăzi, imnul germanilor bucovineni:

Traute Welt der goldnen Ähren,
Wälder, Felder wunderbar,
Über Wipfeln schneebedeckt,
lacht der Himmel glänzend klar.
Das ist am Karpathenrand
Gottes grünes Buchenland.

Dragă lume de spice de aur
De codri, câmpii minunate
Și culmi – cununi de nea
Cu stelele cerului strajă –
Asta-i, divină, Țara Fagilor,
La poala verde-a Carpaților.

In den Burgen, in den Hütten
Bunter Stämme Liebe webt
Und der Deutsche schlicht inmitten
Als ein wahrer Bruder lebt.
Deutsches Geist und deutsches Wort
Ist der beste Friedenshort.

Neamuri fel de fel viețuiesc
Cu drag prin cetăți și colibe,
Și-ntre ei, frate drept, e germanul.
Duhul german în graiul german
E cel mai bun scut de pace.

Dräuet Sturm und Ungewitter,
Wankt der Damm in finst'rer Nacht;
Hält im Sonnenland der Buchen
Deutsche Treue Feuerwacht.
Wo der Pflug die Scholle sucht,
Folgen heilig Recht und Zucht.

Și-n furtuni, la vreme rea,
Și-n nopți de cumpănă grea,
În țara cu soare și fagi
De strajă stă credinciosul german.
Și-unde plugul glia răstoarnă,
S-arată, curând, cultura și legea.

Deutscher Laut und deutsche Weise
Sind um höchsten Preis nicht feil.
Schlage, treues Schwabenherze,
Uns'rem Buchenland zum Heil!
Ewig, Heimat, bin ich dein,
Ewig will ich Deutscher sein!⁵

Graiul german și viersul german
Nu-s de vânzare nici pentru aur.
Tu bate, inimă de șvab credincios,
Doar pentru Țara Fagilor!
De-a pururea, țară, eu fi-voi al tău,
De-a pururea vreau să fiu german!⁶

⁵ Franz Wiszniowski, *Radautz, die deutscheste Stadt des Buchenlandes*, Waiblingen, „Der Südostdeutsche”-Verlag der Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen, 1966, p. 352. La finalul textului, este trecută mențiunea: „Autorul versurilor: Heinrich Kipper, compozitor: August Braun”.

⁶ Franz Wiszniowski, *Rădăuți, cel mai german oraș din Țara Fagilor*, traducere (manuscris) de Ilie Vișan (1896–1977), p. 298.

În anul 1938, după o perioadă în care a întreprins mai multe călătorii, inclusiv în Germania, în regiunea Pfalz (Palatinat), de unde au venit străbunii săi, Kipper scrie, cu mândrie, despre Bucovina:

„Kein Turm, kein Berg ist so gestellt
Wie der Rareu und wie der Runk,
Die Bergepracht bei Kimpolung,
Wo gibt es einen Fürstensitz
Wie Zamka gar, wie Czernowitz ...”

„Nicăieri nu se ridică vreun munte
Precum Rarăul, sau Runcul,
splendoarea munților din Câmpulung,
Unde mai există o reședință
Princiară, ca la Zamca sau Cernăuți...”

Heinrich Kipper a scris și proză. În acest sens, amintim romanele *Heilige Heimaterde* [Sfântul pământ natal], ilustrat grafic cu Biserica Evanghelică din Ilișești, *Die Enterbten: Auslandsdeutscher Kultur- und Erziehungsroman* [Dezmoșteniții. Roman cultural și educațional pentru germanii din afara granițelor țării] (Viena, 1925); *Der Tugendschwur auf Zamka* [Jurământul virtuții la Zamca] (1927), *Deutschland, wir kommen!* [Germania, venim!] (1941) și *Die Zirkuskinder* [Copiii circului] (Viena, 1974)⁷.

De asemenea, autorul a scris și câteva scenete de teatru umoristice, inspirate din mediul rural german bucovinean: *Der Dickvetter als Hexenmeister: Schwank in einem Aufzug* [Vărul cel gras ca maestru vrăjitor: farsă într-un act] (Freilassing, 1922), *Die Teufelschmiede* [Fierăria diavolului] (Graz, 1923), *Geschwister: Schauspiel in fünf Aufzügen* [Frați și surori: piesă în cinci acte] (Graz, 1924).

Heinrich Kipper a devenit cunoscut, însă, datorită versurilor scrise în graiul șvabilor din Bucovina, cu puternice accente din regiunea Pfalz. Raimund Friedrich Kaindl îl numește „cel mai mare autor de poezii în dialect din Bucovina”. Kurt Rein afirmă că este singurul, comparând creațiile sale cu cele ale altor poeți, cum ar

⁷ Pentru romanele *Dezmoșteniții* și *Germania, venim!*, Heinrich Kipper a fost acuzat că a simpatizat cu Reich-ul și cu ideologia național-socialistă. Părerile istoriografilor germani sunt împărțite; totuși, se consideră că Heinrich Kipper, ca fost combatant invalid din timpul Primului Război Mondial, a rămas animat de vechiul patriotism și de sentimentul de apartenență națională (Zugehörigkeitsgefühl), dar fără să adopte ideea de discriminare rasială. Comisia Centrală pentru combaterea literaturii național-socialiste din Viena, care a activat între 1948 și 1949, l-a exonerat pe Heinrich Kipper de această acuzație. Pe lista publicațiilor propuse spre a fi interzise, se afla romanul *Deutschland, wir kommen!*, în care subiectul era strămutarea în Reich și prezentarea național-socialismului ca regim politic ideal. Vezi: Claudia Wagner, *Die Zentralkommission zur Bekämpfung der NS-Literatur. Literaturreinigung auf Österreichisch*, disertație susținută în 2005, la Universitatea din Viena, p. 51–52; <http://www.wienbibliothek.at/dokumente/wagner-claudia.pdf>.

fi Johann Heinrich Schwalm (Hessen), Hans Wolfram Hockl (șvab bănățean, originar din Lenauheim/Banat) sau Anton P. Petri (cercetător și poet, preocupat de dialectul șvabilor bănățeni, al celor din zona Rinului, a Franconiei etc.)⁸.

Cercetătorul Kurt Rein arată că șvabii bucovineni nu erau șvabii autentici, adică cei din Württemberg sau din Bavaria, ci erau imigranți din întregul spațiu sud-vestic al Germaniei, cel dintre Saar și Lech, Bodensee și regiunea Pfalz, de pe ambele maluri ale Rinului. Potrivit aceluiași cercetător, denumirea de „șvabi bucovineni” a fost introdusă de funcționarii austrieci din perioada iosefină, care i-au inclus, în categoria „Schwaben”, pe toți cei ce veneau de la vest de Austria și nu vorbeau în dialect bavarez sau „austriac”. Imigranții germani au preluat această denumire, spunându-și singuri, după o vreme, „Schwoowe”, limba lor numindu-se, ulterior, „Schweewisch”⁹.

Heinrich Kipper a reușit să crească valoarea artistică a poeziei în grai popular șvab și să-i asigure un loc binemeritat în peisajul literar bucovinean. Reprezentativ în acest sens este volumul *Mei Ährefeld. Mundartgedichte aus dem Buchenland* [Lanul meu de grâu în spic. Poezii în dialect din Bucovina], publicat în 1935, în care autorul evocă, în mod plastic, viața de la țară a șvabilor din Bucovina: munca la câmp, strânsul recoltelor sau petrecerile câmpenești (*Schwowewalzer – Valsul șvabului, Busse – Regrete, Das Trinkerhimmelreich – Paradisul bețivului, Die Orakelblume – Floarea-oracol, Der alt Brunnetrog – Ulciorul vechi* ș.a.). Reflectedată în poeziile lui Heinrich Kipper, viața țăranului șvab are o ordine strictă și este trăită cu umor, curaj și optimism.

O semnificație aparte are transcrierea în dialect a rugăciunii *Tatăl nostru*. Autorul recurge la modificarea unor pasaje, pentru a evidenția simțul practic, ambiția (uneori, chiar încăpățânarea) și mândria țăranilor șvabi de a face față oricărei situații, și, în același timp, pentru a-și exprima sentimentul de solidaritate față de aceștia. În varianta propusă de Kipper, în loc de „pâinea noastră, cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”, se spune: „Nu ne da nimic, nici măcar pâinea cea de toate zilele – ajută-ne doar să o câștigăm singuri”. În alt loc, autorul adaugă următoarele cuvinte, cu rol de critică socială: „Dar, când vrei să judeci, Doamne, atunci [judecă-i] pe cei care fură sudoarea muncii altora, care nu fac nimic și, totuși, trăiesc în îndestulare”¹⁰.

Pe unele dintre versurile lui Heinrich Kipper au fost compuse melodii. Erich Wolfgang Korngold, cunoscut compozitor, dirijor și pianist¹¹, a alcătuit un set de

⁸ Kurt Rein, *Heinrich Kipper als Mundart- und Heimatdichter*, in „Der Südostdeutsche”, nr. 15, 1 august 1976, p. 5.

⁹ *Ibidem*.

¹⁰ *Ibidem*. În original: „Schenk uns nix, aach net das tägliche Brot – helf uns nor, es selwert zu erwerbe”; „Wann Du awer richte wilt, Himmelvatter, dann die, die den Arweitsschweiss vun annere stehlen, selwert net schaffen un doch im Volle lewen”.

¹¹ Erich Wolfgang Korngold (1897–1957) a fost un compozitor de muzică clasică și de film (a câștigat Premiul Oscar pentru muzica din filmul *The Adventures of Robin Hood*, în 1938). Profesor al Academiei de Muzică din Viena, Korngold a compus numeroase lucrări orchestrale și vocale, muzică

șase lieduri pentru pian și voce, pe care le-a compus în perioada 1911–1913 și pe care le-a înregistrat la Mainz, în anul 1916. Setul cuprinde melodiile *Schneeglöckchen* [Ghiocelul], *Nachtwanderer* [Călătorul nopții], *Ständchen* [Serenadă], *Liebesbriefchen* [Mică scrisoare de dragoste], *Sommer* [Vară] și *Das Heldengrab am Pruth* [Mormântul eroului de lângă Prut]¹². Versurile ultimului lied, pe care le redăm în încheiere, sunt semnate de Heinrich Kipper:

Das Heldengrab am Pruth

Ich hab ein kleines Gärtchen im Buchenland am Pruth,
betaut von Perlentropfen, umstrahlt von Sonnenglut.
Und bin in meinem Gärtchen im Traume wie bei Tag
und trink den Duft der Blumen und lausch dem Vogelschlag.

Wenn auch der Tau erstarret, der Herbst die Blümlein bricht,
die Nachtigall enteilet, der Lenz entflieht mir nicht.
Es schmückt mein kleines Gärtchen im Buchenland am Pruth,
mit welchem Laub die Liebe dem Helden, der drinn ruht.

Mormântul eroului de lângă Prut

Am o mică grădină în Bucovina, lângă Prut,
Cu perle de rouă, îmbrăcată în raze de soare,
În grădina mea, în fiecare zi și în fiecare vis
mă îmbăt cu parfumul florilor și ascult păsările.

Chiar dacă roua îngheață, chiar dacă toamna rupe micile flori
și alungă privighetoarea, primăvara nu mă părăsește.
Grădina mea mică, din Bucovina cea de lângă Prut,
împodobește, cu frunzișul veșted, iubirea față de eroul
ce odihnește dedesubt.

pentru pian și muzică de cameră, opere și aranjamente muzicale pentru operete, precum și coloane sonore. Vezi https://ro.wikipedia.org/wiki/Erich_Wolfgang_Korngold (accesat la data de 5 mai 2016).

¹² Vezi http://www.lieder.net/lieder/get_text.html?TextId=9372 (accesat la data de 12 martie 2016).

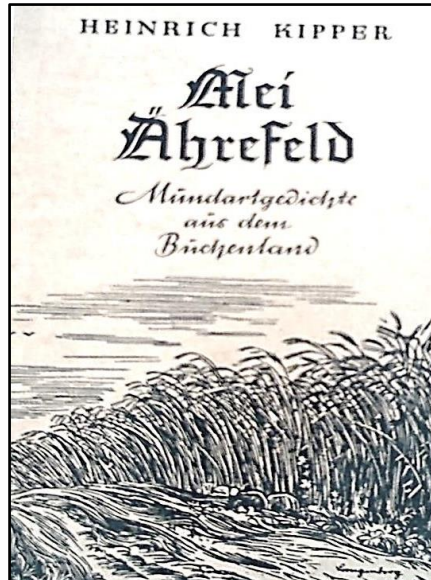
Heinrich Kipper în anul 1915

Sursa: https://de.wikipedia.org/wiki/Heinrich_Kipper

Heinrich Kipper văzut de Radu Bercea, 2012

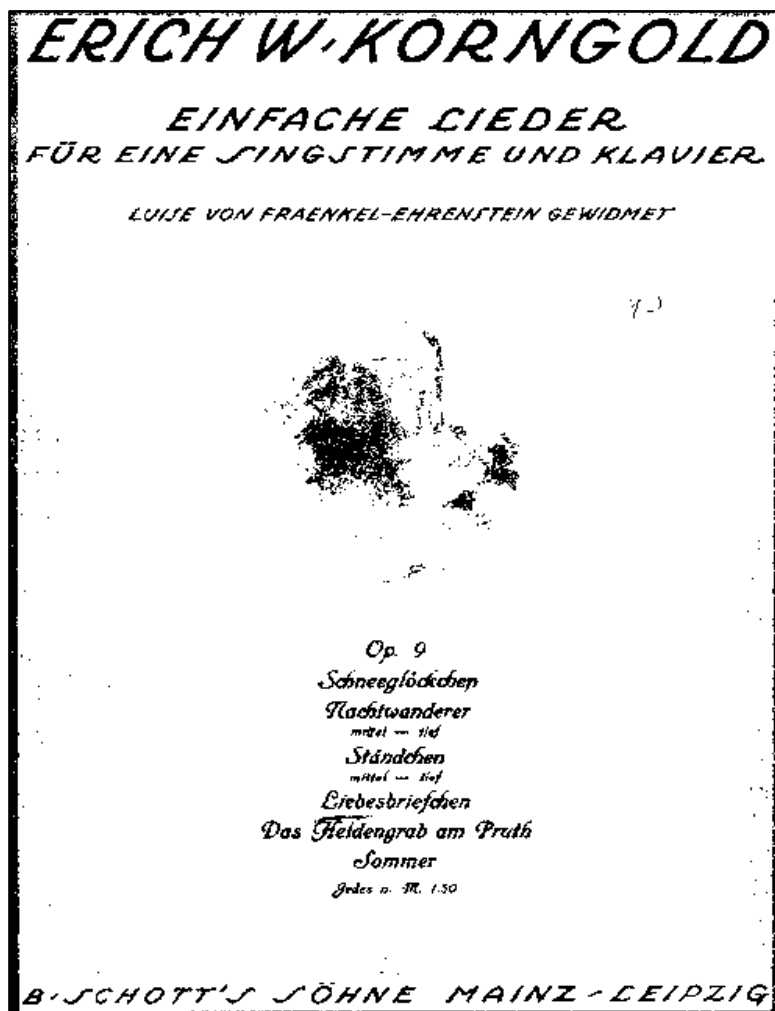
Sursa: <http://dragusanul.ro/category/galeria-personalitatilor-bucovinene/page/18>

Sursa: <https://www.amazon.fr/Mei-%C3%84hrefeld-Heinrich-Kipper/dp/B0028QAB7Q?ie=UTF8>

Sursa: <http://www.zvab.com/servlet/BookDetailsPL?bi=14213436655&searchurl=heinrich%2520kipper>

Sursa: [http://imslp.org/wiki/6_Einfache_Lieder,_Op.9_\(Korngold,_Erich_Wolfgang\)](http://imslp.org/wiki/6_Einfache_Lieder,_Op.9_(Korngold,_Erich_Wolfgang))

**DIE LIEBE ZUR BUKOWINA HAT SEIN LEBEN BIS
ZUM ENDE GEPRÄGT – NACHRUF AUF DEN
BUKOWINA-BIBLIOGRAF UND FORSCHER
DR. H. C. ERICH BECK (1929–2015)**

„Dragostea pentru Bucovina și-a pus amprenta asupra întregii sale vieți” – *In memoriam* Dr. h. c. Erich Beck, cercetător și autor al *Bibliografiei Bucovinei* (1929–2015)

(Rezumat)*

La trecerea în neființă a reputatului cercetător german Erich Beck, autorul articolului prezintă, succint, viața și activitatea celui devenit cunoscut pentru munca sa asiduă de cercetare, dedicată istoriei și culturii Bucovinei.

Erich Beck s-a născut la Cernăuți, la 23 august 1929, în familia unui funcționar bancar. Copilăria fericită, petrecută alături de familie, prieteni și colegi de școală, în peisajul Bucovinei de altădată, îi va rămâne mereu în suflet și îl va îndrepta spre activitatea care l-a consacrat și, anume, aceea de „bibliograf al Bucovinei”. În anul 1940, familia Beck ia drumul Germaniei, dorind să răspundă „chemării în Reich”. După o perioadă dificilă, marcată de refugiu și de peregrinări, Erich Beck se stabilește la Būsnau-Stuttgart.

Autorul face o scurtă prezentare a evoluției profesionale a cercetătorului, menționând, între altele, că Erich Beck a fost membru fondator și colaborator permanent al Institutului „Bukowina” din Augsburg și că a donat o mare parte dintre volumele aflate, în prezent, în biblioteca acestei instituții.

În anul 2003, în semn de apreciere a efortului depus în slujba cunoașterii istoriei și culturii Bucovinei, Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava i-a acordat titlul de *Doctor honoris causa*.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

În continuare, articolul prezintă principala activitate de cercetare a lui Erich Beck și, anume, alcătuirea celei mai cuprinzătoare *Bibliografii a Bucovinei* de până acum, din inițiativă și fonduri proprii. Este vorba despre șase volume, primele cinci fiind publicate în intervalul 1966–2010 și cuprinzând zeci de mii de date și informații bibliografice despre Bucovina, din cele mai diverse domenii. Corectura și pregătirea pentru tipar a ultimului volum, pe care regretatul cercetător nu a mai reușit să-l vadă în formă finală, a fost preluată de către Institutul „Bukowina” din Augsburg.

Cuvinte și expresii-cheie: *in memoriam* Erich Beck, Bucovina, *Bibliografia Bucovinei*, cercetare istorică.

Dr. Erich Beck hat das Erscheinen seines letzten, wieder sehr umfangreichen Bandes zur Bibliographie der Bukowina leider nicht mehr erlebt. Das lag auch an einer seiner Eigenheiten, die bei Bibliographen und Sammlern generell fast immer vorkommt: das ausgeprägte, zähe Streben nach Vollständigkeit! Und das, obwohl der Forscher genau wusste, dass dies im so breit angelegten Bukowina-Erfassungsfeld und der derzeitigen Quellenlage nie erreicht werden kann. Immer wieder wurde nachgeliefert, Mal 80 weitere Karteien, dann noch Hundert usw., die teils erst noch übersetzt und dann in die schon erfassten Daten eingefügt werden mussten. Nun, da der Abschlussband mit rund 9 000 Titeln, darunter viele Nachträge zu früheren Bänden und Ergänzungen, endlich in der Phase der Endkorrektur ist, müssen alle Mitstreiter bedauern, dass der Autor seinen Bukowiner Bibliographie-Schlussstein nicht mehr in den Händen halten kann.

Der Czernowitzer Sohn eines Finanzbeamten wurde am 23. August 1929 geboren und erlebte in seiner Familie, seinem Schüler-Freundeskreis und der schönen Landschaft eine für die damalige Zeit glückliche Kindheit, die bis zum Tod nachwirkte, und mit entscheidend war für die fast lebenslange Hinwendung zur Bukowina-Forschung. Vorbei war dieser sorglose Lebensabschnitt, als der Elfjährige im Herbst 1940 mit dem ersten Transport aus Czernowitz-Volksgarten die Reise ins damals vielgepriesene Reich umsiedelte. Durch Umsiedlung, Flucht und Suche der Eltern nach einer neuen Heimat bedingt, folgte für den Jungen eine unruhige und unstete Nachkriegszeit. Über Hohensalza, Simbach am Inn, München-Pasing und Stuttgart ging es durch verschiedene Schulen, bis er 1949 das Abitur ablegte. Einem abgebrochenen Chemie-Studium folgte ein Studium im Bereich Wirtschaft in Wilhelmshaven, Stuttgart und Tübingen. Auf den weiteren beruflichen Werdegang wollen wir hier nicht eingehen, dazu findet man Daten in

Nachschlagewerken, beispielsweise auch in den großen rumänischen Bukowina-Lexika (siehe Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, Iași–Suceava, Editura Princeps–Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera“, 2004, S. 94–95, mit Bild).

Es soll hier auf Dr. Beck und die Buchenländer bzw. die Bukowina eingegangen werden, weil diese Verbindungen zu den Bukowinern, unabhängig von Volkszugehörigkeit oder Konfession, und zum Landstrich der Kindheit und Vorfahren zur Hauptbeschäftigung, zum wichtigsten und leidenschaftlichen Interessensbereich wurden, weit vor seiner großen Liebe zur klassischen Musik und schöngeistigen Literatur.

Wieder heimisch wurde die Familie Beck mit der Niederlassung in der Buchenländer Großsiedlung Bünsau bei Stuttgart. Im Kleinen und im engeren Raum konnte dort auch für die Jugendlichen buchenländische Lebensweise und Unterhaltung mit aufgebaut und gepflegt werden. Zu den Aktiven in den Jugendgruppen zählte auch Erich Beck (als Student war er beispielsweise auch der Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen beigetreten), der ab nun mit der Gemeinschaft und ihrer Geschichte, der Erforschung ihrer Vergangenheit stets mehr oder weniger und verschiedener Art verbunden blieb. Beispielsweise durch Sammeln von Fachliteratur zur Bukowina. So entstand seine große Bukowina-Bibliothek, die später, ab 1990, den Grundstock bildete zur größten Bukowina-Spezialbibliothek im Westen Europas, im Augsburger Bukowina-Institut. Sie wurde seinerzeit vom Patenbezirk Schwaben angekauft für das im Aufbau befindliche Institut unter dem ersten Gründungsvorsitzenden Prof. Dr. Johannes Hampel und dem ersten Geschäftsführer und Pädagogischen Leiter Dr. Ortfried Kotzian. Aber auch viele Raritäten fanden sich in seinen Sammlungen in seiner Privatwohnung. Wichtige, die Kulturgut sind, sollen nach seinem und dem Willen seiner Frau Ursula in die Bukowina zurück gebracht werden, beispielsweise die drei Bände Bukowiner rumänische Volkslieder-Sammlungen in der Harmonisierung des Bukowiner Komponisten und Musikwissenschaftlers Eusebius Mandyczewski (1857–1929) vom Beginn der 20er Jahre in Wien.

Aus dem breiten, offenen Interesse an der Bukowina und den Sammlungen sowie aus seiner Ausbildung heraus entsprangen erste Veröffentlichungen zu Wirtschafts- und Vereinsfragen, Statistiken, Zünfte, Genossenschaften, Bereiche, die die Bukowiner Historiker und Literaturwissenschaftler in der jungen Bundesrepublik weniger abdeckten. So 1954 in der Untersuchung zur Wirtschaft der Buchenlanddeutschen im Spiegel der Geschichte. Seine erste erfolgreiche Buchveröffentlichung, ein schöner, alle Bereiche umfassender und reich illustrierter Bild-Band (schwarz-weiß), war *Bukowina – Land zwischen Orient und Okzident* (Freilassing, Pannonia Verlag, 1963). Allein im ersten Band seiner Bukowina-Bibliographie finden sich über 80 Titel, die Erich Beck bis dahin schon

veröffentlicht hatte. Durch seine Sammlungen und sein Wissen wurde er zum gefragten, geforderten und geschätzten Mitarbeiter für bibliographische Bukowina-Arbeiten, später für enzyklopädische Nachschlagewerke, wie das große *Österreichische Bibliographische Lexikon*. Über diese frühen Mitarbeiten und dem selbst immer wieder empfundenen Manko an Nachschlagewerken zur Bukowina kam Erich Beck zur Arbeit an seinem einmaligen und bleibenden Lebenswerk: zur bisher umfangreichsten Bibliographie der Bukowina (sechs Bände).

Der erste Band wurde 1966 vom Südostdeutschen Kulturwerk München herausgebracht mit den Argumenten, dass die so umfangreiche Arbeit keinen „Vorgänger“ hatte, der umfassend den Zugang zur vorhandenen, damals im Westen erreichbaren Literatur bis 1965 ermöglichte. Der erste Beck-Band verdiente den Namen Bibliographie, denn auf 378 Seiten sind 7 371 Titel von Büchern, Broschüren und aus Zeitschriften aufgeführt. Heute könnte man Beck zu diesem Erstling den Vorwurf machen, dass er trotz seiner sehr breiten Struktur (von Allgemeines bis Wappenkunde) und weiten Auslegung des Begriffes Landeskunde, kultur- bzw. literatur- und deutschlastig sei. Das lag nicht am Autor, sondern an den damaligen technischen und finanziellen Möglichkeiten, an der sehr breiten Streuung der Standorte und vor allem an der schwierigen Zusammenarbeit mit zuständigen Stellen in den damaligen sozialistischen Ländern hinter dem Eisernen Vorhang.

Erst zwanzig Jahre später folgte der zweite Band mit dem Begriff Kultur im Buchtitel (Dortmund 1985, Forschungsstelle Ostmitteleuropa, Vorwort Prof. Dr. Emanuel Turczynski, ebenfalls gebürtiger Czernowitzer), eine bibliographische Sammlung aus dem Jahrzehnt 1965–1975. Ganz anders sehen dann die Folgebände (Harrassowitz Verlag) aus den Jahren nach der Wende in Mittel- und Südosteuropa aus. Die zielstrebige, aber immer noch nicht einfache Zusammenarbeit mit Fachleuten und Institutionen in Rumänien und der Ukraine brachten reiche Ernte. Der dritte Band aus dem Jahre 1999 bot im ersten Teil auf 843 Seiten 10 734 Titel und ein umfangreiches Autorenregister. Viele wichtige Werke, die in der Sowjetunion, in der Ukraine, Rumänien und Polen erschienen waren, fanden Eingang in sein Verzeichnis, so dass für die Periode 1976–1990 noch ein zweiter Teil nachgeliefert wurde. Die neuen Chancen der Öffnung in Südosteuropa und die neuen Möglichkeiten der Zusammenarbeit hat Beck voll genutzt. Im Jahre 2006 konnte für die Zeitspanne 1991–1995 (und Nachträgen) ein weiterer Band erscheinen mit 11 242 Titeln auf 895 Seiten.

Der nun vor Abschluss befindliche jüngste Bibliographie-Band (5 880 Titel) mit so vielen Werken in Rumänisch und Ukrainisch wie in keinem bisher, wurde in der Herausgeberschaft vom Augsburgener Bukowina-Institut übernommen, weil teure Nachschlagewerke mit hohem Aufwand, aber kleinen Auflagen für

wirtschaftsorientierte Verlage keinen Gewinn bringen.

Die Arbeit, die der Forscher Beck aus Eigeninitiative und mit großem Zeit- und finanziellem Eigenbeitrag geleistet hat, kann nicht bezahlt werden. Der größte Lohn ist die Anerkennung, dass alle ernsthafte Forscher zu Bukowiner Themen zu seinen Nachschlagewerken greifen (müssen) auf dem Weg zu Quellen und zu weiterführender Literatur. Dass die Universität in Suceava dem akribischen Forscher 2003 den Ehrendoktor verliehen hat, war eine große Genugtuung. Die Würdigung aus der alten Heimat, die er auch unter erschwerten Bedingungen zu kommunistischer Zeit besucht hatte, machte ihn besonders stolz.

Erich Beck war Gründungsmitglied des Augsburger Bukowina-Instituts e. V. und aktives Mitglied solange er Reisen konnte. Der Augsburger Institutsbibliothek, aber auch den Forschungsstellen in Suceava und Czernowitz, gab er laufend Bücher als Spenden ab.

Für die Zeitung der Bukowiner in Deutschland (Redaktion in Augsburg) zählte Erich Beck zu den ständigen und wichtigen Mitarbeitern und Ratgebern über ein halbes Jahrhundert. Seine lange Reihe Artikel über Buchenländer Persönlichkeiten beispielsweise stellt schon allein ein Nachschlagewerk dar.

Die Bukowiner Forscher trauern nicht nur um einen Mitarbeiter, sondern auch um einen auskunftsoffenen Berater und vertrauenswürdigen Gewährsmann, der diese Welt am 3. November 2015 plötzlich verlassen hat. Den Angehörigen bekunden wir unser Mitgefühl.

Luzian Geier

NOTES ON CONTRIBUTORS

Ortfried Kotzian – born on 19th of April 1948 in Felheim, Memmingen district, Sudetenland. He becomes student at the Popular School in Illertissen, and then registers in gymnasium, in the Mathematics-Natural Science section, in Schulbruder College. Between 1969 and 1972 he studies Pedagogy at the Augsburg University. He begins his activity as a gymnasium teacher in Augsburg. Between 1977 and 1980 he attends the courses of the University in Augsburg, specializing in School Pedagogy, Political Sciences and Sociology teaching. From 1979 until 1980 – head of the Seminary for Pedagogical Assistants in the Schwaben region (Allgäu) and at the same time teacher at Marktoberdorf School. In the period between 1980–1989 he was academic counselor at The Department of School Pedagogy of the University of Augsburg. In 1983 he obtains his Ph.D. in Philology, and in 1984 he receives for his thesis the “Friends of the Augsburg University” Society Award. Between 1989 and 2002 he was the director of the Department of Pedagogy of the “Bukowina” Institute in Augsburg. Ortfried Kotzian carried on a fruitful activity in the Regional Schwaben Board. He is designated counselor of cultural affairs, then superior counselor and, ultimately, director of the department for culture of the same institution. In 2002 – awarded, for distinctive merits, with the “Sieben Schwaben” Medal. Since March 2002 – director of the Haus des Deutschen Ostens in Munich, Germany, and since 2004 regional director. Among the various papers published, we mention: *Das Schulwesen der Deutschen in Rumänien im Spannungsfeld zwischen Volksgruppe und Staat* (Augsburg, 1984); *Die Aussiedler und ihre Kinder: Eine Forschungsdokumentation über die Deutschen im Osten* (Dillingen-Munich, 1991); *Spurensuche in die Zukunft. Europas vergessene Region Bukowina* (with Johannes Hampel, Augsburg, 1991); *Die Umsiedler: die Deutschen aus West-Wolhynien, Galizien, der Bukowina, Bessarabien, der Dobrukscha und in der Karpatenukraine* (Munich, 2005).

Justinian-Remus Cojocar - priest at “Saint Demeter” Church in Suceava; religion professor at the Secondary School No. 3 and at the “Petru Rareș” National College in Suceava; president of the “Sfântul Mitropolit Dosoftei” Cultural Association; producer and moderator of the “Iubi-Te-voi, Doamne!” TV show at PlusTV Suceava; numerous articles published in the local media; PhD student in History at the “Ștefan cel Mare” University of Suceava; author of the article: *620 de ani de atestare documentară a orașului Suceava și a Cetății de Scaun*, published in „Teologie și Viață” by the Orthodox Metropolis of Moldavia and Bukovina, year XVIII (LXXXIV), no. 7–12. Author of the following books: *Biserica Sfântul Dumitru Suceava* (2009), co-author Fr. Deacon Vasile Demciuc; *Turnul Clopotniță – Biserica Sfântul Dumitru Suceava* (2010); *Părintele Nicolae Pentelescu – O viață închinată slujirii lui Dumnezeu și oamenilor* (2011); *Obiectele de valoare istorică-artistică și odorele Bisericii Sfântul Dumitru Suceava* (2012). Coordinator and supervisor of the redaction and publishing (in 2013) of the monumental work *Un veac de muzică corală în Țara de Sus*, written in 15 volumes by Fr. Nicolae Pentelescu. He has obtained funding, collected the original text, redacted it and edited the images. The book has been published by the “Sfântul Mitropolit Dosoftei” Cultural Association, founded and presided by Fr. Justinian Cojocar.

Constantin Ungureanu – graduate of the “Ion Creangă”- UPS Faculty of History in Chișinău (1992); Ph.D in History (1997). Scientific researcher and coordinator at the Institute of History, State and Law of the Academy of Sciences of Moldova. Author of two monographs on the history of

Analele Bucovinei, **XXIII**, 1 (46), p. 343–349, Rădăuți–București, 2016

Bukovina: *Bucovina în perioada stăpânirii austriece 1774–1918. Aspecte etnografice și confesionale*, Chișinău, Civitas Publishing House, 2003, 304 p.; *Învățământul primar din Bucovina (1774–1918)*, Chișinău, Civitas Publishing House, 2007, 336 p. He also wrote a historical-statistical study about the population from the Chernivtsi region (with Ion Popescu) and a notebook of local history (as a co-author). He published about 90 scientific studies and articles mainly on the history of Bukovina during the Austrian period and edited magazines and collections of articles from the Republic of Moldavia, Romania and Ukraine. He obtained several scholarships for research and documentation in Germany and Austria. In the period 2008–2010 he was employed by the University of Innsbruck, Austria in order to participate to the international scientific project *Cadastrul austriac din Bucovina și Carintia la mijlocul secolului al XIX-lea*.

Dinu Poștarencu – PhD in History, coordinating scientific researcher at the Historical Institute of the Academy of Sciences of Moldavia. Published studies and books: *Din istoria Tighinei* (Chișinău, Editura Universității, 1992), *O istorie a Basarabiei în date și documente* (Chișinău, Cartier Publishing House, 1998), *Poșta Moldovei. File de istorie. Post în Moldova* (Chișinău, Civitas Publishing House, 2000), *Contribuții la istoria modernă a Basarabiei* (Chișinău, 2005, vol. I), *Varnița. Itinerar istoric* (Chișinău, 2005), *Anexarea Basarabiei la Imperiul Rus* (Chișinău, Prut-Internațional Publishing House, 2006), *Contribuții la istoria modernă a Basarabiei* (Chișinău, 2009, vol. II), *Destinul românilor basarabeni sub dominația țaristă* (Chișinău, 2012), *Vertiujeni, un sat din valea Nistrului* (Chișinău, 2013), *Zgurița. Trecut și prezent* (Chișinău, 2015).

Alexandru-Ovidiu Vintilă – born at 26th September 1977 in Suceava, licentiate in History and Philosophy, has a degree in Agro-Tourist Management and Engineering. PhD in History (“Ștefan cel Mare” University in Suceava). He is a member of the “Romanian Writer’s Union”, Iași Subsidiary, member in the Ruling Committee of Bukovinian Writer’s Society, chief-editor of “Bucovina literară”, member in the editorial board of the “Scriptum” magazine of the “I. G. Sbierea” Library, Suceava. Scientific fields of interest: contemporary history, history of Bukovina, literary history, history of sociology, philosophy. He published poetry, scientific studies and articles: *Caricatura de cretă*, Bucharest, “Cartea Românească” Publishing House, 2003; *Miezonoaptele. Tradiția rupturii*, Iași, “Timpul” Publishing House, 2008; *Cartea lui Koch*, Timișoara, “Brumar” Publishing House, 2009; *Viața preschimbată*, Iași, “Timpul” Publishing House, 2011. Studies: *Traian Brăileanu, sub semnul imperativului categoric*, in “Revista română de sociologie”, XXI, no. 4–5, 2010; *Traian Brăileanu, între Dumnezeu și neam*, in “Anuarul Muzeului Bucovinei”, XXXVII, Suceava University Publishing House; *Centenar Mircea Streinul*, in “Bucovina literară”, new edition, XXI, no. 1–2 (p. 227–228), 2010, Suceava; *Dialog și libertate (O propedeutică sumară asupra conceptului de libertate)*, in “Bucovina literară”, new edition, XXI, no. 3–4, 2010; *Libertatea, mediu propice dialogului*, in “Scriptum”, XVI, no. 3–4, 2010. Essays presented at national and international colloquia: The International History Colloquium “Orient and Occident. Second World War”, first edition, “Ștefan cel Mare” University, Faculty of History and Geography and the “Technical College” Fălticeni, Suceava, May 8, 2010 (*Occident versus Orient. Dialogul intercultural, o soluție de rezolvare a problemei*); the Scientific Session “Alma Mater Sucevensis”, 9th edition, “Ștefan cel Mare” University, Suceava and “Carpathica” Interdisciplinary Research Centre, 4th of March 2011, History of Bukovina (*Traian Brăileanu: datele imediate ale unei implicări politice*); The Symposium “Interferences and plurality”, 21st of May 2009 (*Demersul dialogic, fenomen și necesitate întru “viața lumii”*); commemorative symposium for Daniel Turcea, *Între pustiul mic și pustiul apei*, County Council of Suceava and “Bukovina” Library, 27th of March 2009 (*Daniel Turcea, între entropie și epifanie*); commemorative symposium for Constant Tonegaru, “Bukovina” Library, “Petru Rareș” National College, 26th of February 2009, (*Constant Tonegaru, la 90 de ani de la naștere*); Bukovinian Writer’s Society, 70 years since its foundation (“Bucovina literară” între inovație și tradiție, October 2008).

Karina Stempel-Garnarczyk – born in 1976, a graduate of Polish Studies and Sociology at The University of Silesia in Katowice, a PhD student at The Institute of Slavic Studies, Polish Academy of Sciences, Warsaw. Her expertise is sociolinguistics research regarding the Polish minority in Romanian Bukovina. From 2001 to 2003 she worked as a Polish teacher in Moara (Romania). Currently participating in a grant *Mowa polska na Bukowinie Karpackiej. Dokumentacja zanikającego dziedzictwa narodowego – 2015–2018* (“The Polish language in Carpathian Bukovina. Recording the disappearance of national heritage” 2015-2018), NPRH, Project No 16H15033483, project manager Prof. Helena Krasowska, affiliation IS PAS.

Karina Stempel-Garnarczyk published articles such as: *Niektóre aspekty relacji “Ja – inny” z perspektywy postmodernizmu* (Selected aspects of “I – the other” relation from postmodernism perspective) [in:] *“Pisma Humanistyczne. Zeszyty naukowe forum studenckich kół naukowych Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Śląskiego”*, Katowice 2001, p. 95–107; *Wybrane problemy w nauczaniu języka polskiego jako obcego w środowisku rumuńskojęzycznym. System wokaliczny / Probleme logopedice selectate în învățarea limbii polone ca limbă străină în mediul vorbitorilor de limbă română* (Selected problems of teaching Polish as a foreign language in the Romanian speaking environment. Vocalic system) [in:] *Polsko-rumuńskie związki historyczne i kulturowe/Legături istorice și culturale polono-române*, red. S. Iachimovschi, E. Wieruszewska-Calistru, Związek Polaków w Rumunii/Uniunea Polonezilor din România, Suceava 2013, p. 360–368; *“Kim jesteście?”*. *Uwagi o języku polskich mieszkańców Bulaju oraz ich “mazurskiej” autoidentyfikacji / „Cine suntem?”* *Observații despre limba locuitor polonezi din Bula și despre autoidentificarea lor „mazuriană”* (“Who are we?” Remarks on the language of Polish inhabitants of Bula and their “Masurian” autoidentifying) [in:] *Polska i Rumunia. Wspólnie – obok – blisko / Polonia și România. Împreună – alături – aproape*, pod red. S. Iachimovschi, K. Stempel-Garnarczyk i E. Wieruszewska-Calistru, Suceava 2015, p. 395–401.

She is an editor of prose and poetry and the author of the volume *Rok Drewnianego Konia* (“The Year of the Wooden Horse”), Wrocław 2015.

Ștefănița-Mihaela Ungureanu – scientific researcher at the “Bucovina” Institute in Rădăuți. Fields of interest: German press and literature in Bucovina, translations from/into German. Latest published articles, studies or books: Arthur Loebel, *Geschichtliche Entwicklung des Eisenbades Dorna* [Evoluția istorică a băilor fieroase Dorna], Bilingual edition by Ovidiu Bătă, Ștefănița-Mihaela Ungureanu, 2012; *Georg Geib. Istoria unui mic oraș (V)*, in “Analele Bucovinei”, XX, 1, 2013; *Georg Geib. Istoria unui mic oraș (VI)*, in „Analele Bucovinei”, XXI, 2, 2013; *Ludwig Adolf Simiginowicz-Staufe – 180 de ani de la naștere*, in „Analele Bucovinei”, XXI, 2, 2013; *Evenimentele politice din Moldova, Țara Românească și Transilvania consemnate în periodicul german “Bukowina” (1862–1868)*, in Ștefan Purici, Dumitru Vitcu (coordinators), *Crezul istoriei. În onorarea prof. univ. dr. Mihai Iacobescu la 75 de ani*, 2013, p. 555–570; *Guvernatorii militari ai Bucovinei: Gabriel baron Spleny de Mihaldy (1734–1818) și Carol baron de Enzenberg (1725–1810)*, in “Analele Bucovinei”, XXI, 2, 2014; *Literatur und Theater in Ernst Rudolf Neubauers “Bukowina”*, in Andrei Corbea-Hoișie, Ion Lihaciu, Markus Winkler, *Zeitungsstadt Czernowitz. Studien zur Geschichte der deutschsprachigen Presse der Bukowina (1848–1940)*, 2014, p. 9–22, *Bucovina la începutul Primului Război Mondial în presa de limbă germană din provincie. Studii de caz: „Bukowinaer Post” și „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” (1914)*, in „Analele Bucovinei”, XXII, 2 (45), 2015, p. 499–514; *Brevetul de concesiune din 11 ianuarie 1864 pentru construirea și exploatarea căii ferate Lemberg–Cernăuți*, *ibidem*, p. 625–640; *Marianne Vincent (1900–1988) – 115 ani de la naștere*, in „Analele Bucovinei”, XXII, 1 (44), [ianuarie–iunie] 2015, p. 329–335.

Ioana Scridon – born in 1985 in Feldru (Bistrița-Năsăud). Graduate of the Babeș-Bolyai University in Cluj-Napoca (specialization: Geography - French Language and Literature). Masters

degree in Geomatics in 2010. Ph.D. in Geography since 2012, with the thesis *The Zipser ethnic group in Romania. Diachronic study of representation changes inside the ethnic identity space of Vișeu de Sus, Maramureș (Romania)*. The thesis focuses on the migration phenomenon in the Carpathian area in the 18th century, analysing the presence of the Zipser ethnic group in the historical regions of Maramureș, Bukovina and Banat. After a longer research period (2009–2012) as owner of several scholarships in Germany (Institut für donauschwäbische Geschichte und Landeskunde, Tübingen; Bukovina-Institut an der Universität Augsburg) and Austria (Österreichische Akademie für Wissenschaften, Institut für Stadt- und Regionalforschung Wien), she is currently a member of the Research Center for Urban Settlements in Cluj-Napoca, developing together with the Bukovina Institute Augsburg a new project pertaining to the bibliography of Bukovina.

Marian Olaru – scientific researcher at the „Bucovina” Institute of the Romanian Academy. Doctor in the field of History since 2000. Fields of interest: modern and contemporary history, oral history, microhistory and history of mentalities. He published various studies and articles related to the history of Bucovina, regarding the evolution of the political system in this region during the Austrian occupation, the role of personalities, cultural and political elite from this region in advocating the identity at the end of the XIXth century and beginning of the XXth century. He also showed a particular interest in studying the context (phenomena) that resulted in the extinction of the multicultural and multiethnic Bucovina at the end of the Second World War, a process emphasized by the establishment of communist rule in the Central and Eastern Europe. Papers representative for his scientific research: *Mișcarea națională a românilor din Bucovina la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea*, foreword by acad. Gh. Platon (2001); *Bucovineni împotriva comunismului: frații Vasile și George Motrescu*, foreword by D. Vatamaniuc, honorary member of the Romanian Academy, afterword by Vasile I. Schipor (2006), Arcadie Dugan-Opaiț, *Albumul Mare al Societăților „Arboroasa” și „Junimea” din Cernăuți*, vol. I, Revised edition, Foreword, Glossary and Name index by Olaru Marian and Arcadie Bodale, Suceava, University Publishing House, 2015, 500 p.; Aurelian V. Chirilă, *Chemarea anilor mici*, Revised edition, Foreword by Marian Olaru, Introductory study by Carmen Andronachi, Suceava, Cygnus Publishing House, 2015, 250 p. ISBN: 978-973-1768-70-0. *Bucovineni în Parlamentul României Întregite*, vol. I, *Sesiunea 1919–1920*, Foreword by dr. Ion Aग्रigoroaiei, Revised edition, introduction, notes and comments by Rodica Iațencu and Marian Olaru, Name register by Rodica Iațencu, București, Romanian Academy Publishing House, 2014; Recent studies and articles: *Bucovina în timpul Primului Război Mondial – câteva considerații*, in „Analele Bucovinei”, XXII, 1 (44), 2015, p. 5–19; *Bucovina în perioada interbelică. Istorie și statistică* (II), *ibidem*, XXII, 1 (44), 2015, p. 211–222; *Bucovina în Primul Război Mondial* (I), XXII, 2 (45), 2015, p. 515–533; Ana-Maria Prisacaru, *Toponimia românească din Bucovina habsburgică (actualele teritorii românești). Germanizare și reromânizare*, Iași, Casa Editorială Demiurg, 2015, 202 p., in „Analele Bucovinei”, anul XXII, 2 (45), 2015, p. 657–662.

Vasile I. Schipor – born on the 3rd of January 1953 in Dornești/Suceava; graduate of the Faculty of Philology of the “Al. I. Cuza” University of Iași (1976). He is scientific researcher III dr. of the “Bucovina” Institute of the Romanian Academy, editor-in-chief of “Analele Bucovinei” [Yearbooks of Bukovina] (since its foundation in 1994). He is also working as a scientific secretary of the “Bucovina” Institute (since 1995).

Scientific contributions partially reunited in the edited volume *Bucovina istorică. Studii și documente*, Foreword by D. Vatamaniuc, honorary member of the Romanian Academy (2007).

Studies and documentary articles in collective volumes: Aristide Zub (coordinator), *Forme de rezistență anticomunistă în zona Siretului Superior. Documente, mărturii, evocări, consecințe* (2015).

Author and co-author of the following books: „*Revista Bucovinei*”, București, 1916; *Cernăuți–Timișoara, 1942–1945. Bibliografie*, Studiu introductiv și notă asupra ediției: dr. Vasile I. Schipor, Bibliografie, indice de nume și album: dr. Alis E. Niculică, Suceava, „George

Tofan” Publishing House, MMXV, 156 p. ISBN 978-606-625-170-9. Studies published in periodicals, such as: *D. Vatamaniuc, m. o. al Academiei Române, la a 95-a aniversare a nașterii sale*, in „Analele Bucovinei”, XXII, 2 (45), 2015, p. 357–400; *Bucovineni în viața cultural-științifică a României postbelice* (VI), *ibidem*, XXII, 1 (44) 2015, p. 105–128; *Profesorul Anghel Popa (1946–2014)*, *ibidem*, XXII, 2 (45), 2015, p. 689–696.

Awarded (together with the editorial team of the “Analele Bucovinei”) with the Prize for scientific publication (2006) and the Prize for scholarly editions (2010) of Bukovina’s Cultural Foundation. Awarded with the Special Prize of Bukovina’s Cultural Foundation for promoting the culture and civilisation values of Bukovina (2014).

Elena Pascaniuc – scientific researcher at the Bukovina Institute of the Romanian Academy in Radauti, graduate of the Faculty of Letters of the “Al. I. Cuza” University of Iasi. Research interests: folk culture, folklore, personalities from Bukovina and their role in the Romanian and European culture. Participation to scientific conferences organized by: Bukovina Institute – Rădăuți, “Bukovina” Museum, the Faculty of History and Geography of “Ștefan cel Mare” University, the Regional Department for Culture, Cults and National Cultural Patrimony of Suceava. Latest published articles, studies or books: *Societatea muzicală “Armonia” (1881–1944)*, in Ștefan Purici, Dumitru Vitcu (coordinators), *Crezul istoriei. In honorem prof. univ. dr. Mihai Iacobescu la 75 de ani*, 2013, p. 581–586; *Valorificarea culturii populare în Bucovina, între 1850 și 1900* (I), in “Analele Bucovinei”, 2013, XX, 1, 2013; *Valorificarea culturii populare în Bucovina, între 1850 și 1900* (II), in “Analele Bucovinei”, XX, 2, 2013; *Petru Rezuș la centenarul nașterii sale (1913–2013)*, in “Analele Bucovinei”, XXI, 1, 2014; *Valorificarea culturii populare din Bucovina. Personalități. Dimitrie Dan* (IV), in “Analele Bucovinei”, XXI, 2, 2014; *Bucovina și bucovinenii în scrierile academicianului Dimitrie Dan. Oameni, mentalități culturale*, in „Analele Bucovinei”, XXII, 1 (44), 2015, p. 247–253; *Simion Florea Marian – reper în valorificarea culturii tradiționale*, *ibidem*, XXII, 2 (45), 2015, p. 579–586; *Dragoș Cusiuc (11 noiembrie 1936 – 1 august 2014)*, *ibidem*, XXII, 1 (44), 2015, p. 337–341.

Ruxandra Ionce – vice-president of the Association for Democratic and Ecological Initiative – EUDEMOS, Păltinoasa, Suceava County. Studies: politology, public and international law at the University of Münster. Publications: *Rolul societății civile în protejarea ariilor naturale, între legislație și implementare practică* (previously presented at the International Symposium *The actual environment and the sustainable development*, organized by the Faculty of Geography and Geology of the “Al. I. Cuza” – University of Iași, in June 2014; *Identificarea și promovarea serviciilor culturale ale ecosistemelor naturale pentru asigurarea unui management conservativ al ariilor naturale din Obcinele Bucovinei* (previously presented at the International Symposium *The actual environment and the sustainable development*, organized by the Faculty of Geography and Geology of the “Al. I. Cuza” – University of Iași, in June 2015).

Ovidiu Bătă – engineer geologist, scientific researcher III at the “Bukovina” Institute of Romanian Academy. He obtained the academic title of Doctor in the field of Geology in 2006 at the “Al. I. Cuza” University of Iași, with the thesis *Palynostratigraphical Study of the Metamorphic Formations from Putna Basin (Bistrița Mountains)*. Fields of interest: geology, the exploitation of the mineral resources, the environmental protection. Participation to scientific conferences organized by: Bukovina Institute – Rădăuți, „Bukovina” Museum Complex, the Faculty of History and Geography of „Ștefan cel Mare” University, the Regional Department for Culture, Cults and National Cultural Patrimony of Suceava. Latest published articles, studies or books: Arthur Loebel, *Geschichtliche Entwicklung des Eisenbades Dorna* [Evoluția istorică a băilor feroase Dorna], Bilingual edition by Ovidiu Bătă, Ștefănița-Mihalea Ungureanu, 2012; *Solca – „Al Bucovinei Meran”*, in Ștefan Purici, Dumitru Vitcu (coordinators), *Crezul istoriei. In honorem prof. univ. dr. Mihai Iacobescu la 75 de*

ani, 2013, p. 503–510; *Evoluția legislației silvice în Bucovina (IV). Legile Țării din 2 iulie 1897*, in „Analele Bucovinei”, XX, 1, 2013; *Hutele Bucovinei. 200 de ani de la înființarea primei fabrici de sticlă din Bucovina – Crasna-Althütte*, in „Analele Bucovinei”, XX, 2, 2013; *Serviciul silvic al Administrației politice a Bucovinei. Inspectorul de păduri*, in „Analele Bucovinei”, XXI, 1, 2014; *Exploatarea aurului aluvionar pe Bistrița Aurie*, in „Analele Bucovinei”, XXI, 2, 2014; *200 de ani de la moartea naturalistului Balthasar Hacquet (1839/40–1815)*, in „Analele Bucovinei”, XXII, 1 (44), 2015, p. 255–271; *Academicianul Liviu Ionesi (1925–2006). 90 de ani de la naștere*, *ibidem*, XXII, 2 (45), 2015, p. 409–415; *Dr. Hermann Poras (1835–1899) – fondatorul Sanatoriului din Solca*, *ibidem*, XXII, 2 (45), 2015, p. 587–597; *Vizita arhiducelui Rudolf de Austria în Bucovina (1887): Furstenthal/Voievodeasa*, in „Crai nou”, Suceava, XXVI, No. 6 752, 21st of January 2015, p. 4.

Ion Filipciuc – writer, graduate of the Philology Faculty of the “Al. I. Cuza” University, Iasi. Ph. D. in Philology (1999), with the thesis *Stylistic constant and archaic significance in the ballad “Miorita”*. He contributed to several literary publications with prose, lyrics, essays, studies about Mihai Eminescu, about the folk ballad “Miorita”. Editor of “Bucovina literara” (1990–2000). Published books (selected): *Înspre alt Eminescu* (1999), *Drumul împărătesc al poetului* (1999), *Miorița străbate lumea sau 123 de traduceri ale colindei și baladei, semnate de ...* (2001), *Miorița și alte semne poetice* (2002), *Simptomuri politice în boala lui Eminescu* (2007, 2nd edition 2009), *Semne și minuni în tradiția românească* (2009). Editions: G. Coșbuc. *Elementele literaturii populare* (1986), Vasile Posteuca, *Catapeteasmă bucovineană* (2000); *Folclor stăneștean. În meoria lui Vasile Posteuca* (with Ion Crețu und Ion Posteuca, 2003), Ioan Bilețchi-Albescu, *Amintiri din colț de veacuri* (2012), *Eminescu în Bucovina* (2012), Ioan Bilețchi-Albescu, Traian Roșu, *Câmpulungul în zorile Unirii* (2015).

Rodica Iațencu – scientific researcher III at the „Bucovina” Institute of the Romanian Academy. Doctor in the field of History since 2004. Domains of interest: Romanian history (interwar period), cultural history of Bucovina, the history of the communist regime in Romania. She took in charge (Scientific Secretary, Book editor, Name Index) 10 volumes dedicated to the history of Bucovina and 13 numbers of the scientific journal of the „Bucovina” Institute – „Analele Bucovinei” (AB). Participation to scientific conferences organized by: Bukovina Institute – Rădăuți, „Bukovina” Museum Complex, the Faculty of History and Geography of „Ștefan cel Mare” University, the Regional Department for Culture, Cults and National Cultural Patrimony of Suceava. She took part at the Grant CNCIS no. 1 290/2005, *Romanians from outside the country in the context of Euro-Atlantic and European integration of Romania. The case of Romanian communities in Ukraine (1945–2007)*, approved by M.E.C., No. 1298/2005; theme: *Considerations on the evolution of cultural life of the Romanian community from Ukraine, 1990–2007*. Latest published articles, studies or books: *Bucovineni în Parlamentul României Mari. Senatul, sesiunea 1919–1920*, in „Analele Bucovinei”, XXI, 1, 2014 (with Marian Olaru); *Revista „Glasul Bucovinei” la 20 de ani de la apariție*, in „Analele Bucovinei”, XXI, 2, 2014; *Bucovineni în Parlamentul României Întregite*, vol. I, *Sesiunea 1919–1920*, Foreword by dr. Ion Aग्रigoroaiei, Revised edition, introduction, notes and comments by Rodica Iațencu and Marian Olaru, Name register by Rodica Iațencu, 2014; *Bucovineni în Parlamentul României Întregite. Adunarea Deputaților, sesiunea 1920–1922 (I)*, in „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, XXII, 1 (44), 2015, p. 285–301; *Bucovineni în Parlamentul României Întregite. Adunarea Deputaților, sesiunea 1920–1922 (II)*, *ibidem*, XXII, 2 (45), 2015, p. 641–656; Ligia-Maria Fodor, *Învățământul secundar în Bucovina (1861–1918)*, București, Editura Etnologică, 2014, 349 p., *ibidem*, XXII, 1 (44), 2015, p. 311–314; „Glasul Bucovinei”. Revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți–București, XXI, nr. 1–2 (81–82), nr. 3–4 (83–84), 2014, 398 p., *ibidem*, XXII, 1 (44), 2015, p. 314–317; „Suceava». Anuarul Muzeului Bucovinei”, anul XLI, 2014, Suceava, 374 p., *ibidem*, XXII, 2 (45), 2015, p. 671–674.

Arcadie Bodale – archivist at the National Archives of Romania, Iasi subsidiary. PhD in history (2009). Main fields of interest and research: Romanian history, archives, linguistics. Author and co-author of the following books: Bodale, Arcadie M., Ciubotaru Mircea (editors), *Catagrafiile Visteriei Moldovei (1820-1845). VI. Ținutul Herții, Partea 1 (1820)*, Iași, *Demiurg Plus* Publishing House, 2013, 105 p.; Olaru, Marian, Bodale, Arcadie M. (editors), Arcadie Dugan-Opaiț, *Albumul Mare al Societăților Academice «Arboroasa» și «Junimea» din Cernăuți*, Suceava, Publishing House of the «Ștefan cel Mare» University, 2015, 407 p.; Victor Spinei, Laurențiu Rădvan, Arcadie M. Bodale (editors), *Retrospecții medievale* In honorem Professoris emeriti Ioan Caproșu, Iași, Publishing House of the „Alexandru Ioan Cuza” University, 2014. Studies and articles: *Școală și învățatură în Țara Moldovei până la începutul secolului XIX. Practici, costuri și metode ale educației elementare în limba română*, în vol. Cătălina Mihalache, Rados, Leonidas (coordonatori), *Educația publică și condiționările sale (secolele XIX-XX)*, Iași, Publishing House of the „Alexandru Ioan Cuza” University, 2015, p. 11–48; *Câteva considerații privitoare la prețuri reflectate în inventarele de avere din Țara Moldovei (secolele XVI–XVIII)*, în vol. Dan Dumitru Iacob (editor), *Avere, prestigiu și cultură materială în surse patrimoniale. Inventare de averi din secolele XVI–XIX*, Iași, Publishing House of the „Alexandru Ioan Cuza” University, 2015, p. 709–739; *Paragrafii-le din Europa și semnificațiile lor magico-religioase*, în „Anuarul Muzeului Etnografic al Moldovei”, Iași, year XV (2015), p. 207–228; *Matrice sigilare mai puțin cunoscute utilizate în Moldova în secolul al XIX-lea, păstrate la Arhivele Naționale Iași*, în „Acta Bacoviensia. Anuarul Arhivelor Naționale Bacău”, Onești, Editura Magic Print, anul X (2015), p. 439–454. Published documents: *Câteva documente inedite de la Arhivele Naționale din Iași privitoare la interzicerea purtării armelor în Țara Moldovei (1831-1832)*, în „Prutul. Revistă de cultură”, Huși, V (XIV) 2015, 1 (55), p. 137–152; *Două documente din veacul al XVIII-lea de la Finanz- und Hofkammerarchiv din Viena, referitoare la înobilarea armenilor plecați din Moldova la Gherla*, în „Cercetări Istorice”, Iași, vol. XXXIV (2015), p. 161–168.

Luzian Geier – born on October 1, 1948 in Giarmata (Banat). He registered there at the German Popular School and then he followed the high-school classes at „Nikolaus Lenau” from Timișoara (Baccalaureate/School-leaving certificate in 1966). He studies at the University from Timișoara, he gives the license exam to become a gymnasium teacher in Biology and Agronomy. For a short period he works as a specialized teacher in the German section of the Primary School in Grabatz. Since February 1, 1970, for more than 2 decades, he works in the editorial board of the „Neue Banater Zeitung”, a newspaper from Timișoara, dealing with various columns. Between 1976 and 1981, he studies journalism in Bucharest and obtains the license in this domain. His diploma paper is specialized on the history of multilingual press from Banat between 1771 and 1981 (130 pages, Bucharest, 1981, unpublished). Since March 1991 he works as a researcher of the Bukowina-Institute, attached to the University from Augsburg. He also is the editor and chief-editor of the „Kaindl-Archiv” magazine of the Bukowina-Institute in Augsburg and since 1994 he is the chief-editor of the monthly publication of the Association of Bukovinean Germans. Luzian Geier is the author of many studies in history and history of culture, also the author of many articles published in scientific books and magazines.